"*Covert Evidence* is the definition of *fabulous* Romantic Suspense."

~ *New York Times* Bestselling Author Toni Anderson

RACHEL GRANT

COVERT EVIDENCE

Rachel Grant

Seria: Evidence # 5

Dovezi ascunse

Original: Covert Evidence

Traducere de
Julliet Attoh
Dovezi ascunse

Îndrăgostirea nu a făcut niciodată parte din misiunea

sa...

Cu viziuni de glorie profesională, arheologul subacvatic Cressida Porter porneşte într-o călătorie de cercetare în inima Turciei de Est. Visele ei se transformă în coşmaruri când devine curierul neintenţionat al unei reţele 5 5 5 teroriste. Blocată şi incapabilă să vorbească limba, ea apelează la ajutorul unui specialist în securitate chipeş şi enigmatic, chiar dacă se teme că el s-ar putea afla în spatele unui atac violent care o lasă vulnerabilă.

Misiunea ofiţerului de caz CIA Ian Boyd este clară: să urmărească curierul, să identifice liderul terorist şi să intercepteze microcipul înainte ca acesta să cadă în mâinile inamicului. Pentru Ian, să se împrietenească cu seducătoarea arheologă pentru a afla care îi este loialitatea nu este chiar o misiune dificilă. Dar timpul petrecut cu ea se dovedeşte periculos atunci când ea îi trezeşte dorul de o viaţă pe care el nu o va putea avea niciodată.

Atracţia se războieşte cu neîncrederea în timp ce Cressida şi Ian sunt forţaţi să fugă. Când violenţele izbucnesc în regiunea deja instabilă, Cressida descoperă că tot ce ştie despre Ian este fals. Cu toate secretele dezvăluite, Cressida trebuie să decidă dacă îi poate încredinţa viaţa ei spionului, în timp ce Ian se confruntă cu propria lui alegere imposibilă: Cressida sau misiunea sa.

Capitolul 1

Antalya, Turcia
August

Muzica pulsa din difuzoarele clubului de noapte cu câţiva decibeli peste nivelul confortabil. Cressida a rămas pe ringul de dans doar pentru că îi promisese prietenei sale Suzanne că se va relaxa şi se va distra în ultima ei noapte în Antalya înainte de a părăsi săpăturile subacvatice sponsorizate de universitate şi de a pleca spre est într-o călătorie de cercetare solo. Dar o dureau picioarele şi urechile şi trebuia să plece la aeroport în şase ore, ceea ce a făcut- o să-şi regrete promisiunea.

Suzanne nu observa disconfortul Cressidei,deoarece dansa cu trei bărbaţi deodată. Localnicii chiar aveau o slăbiciune pentru blondele americane cu picioare lungi, iar Suzanne avea o apreciere similară pentru bărbaţii turci.

Lovită din spate, Cressida s-a aruncat în faţă, recăpătându-şi echilibrul când o mână i-a prins umărul înainte să se izbească de un alt dansator. Se întoarse să-i mulţumească salvatorului ei, cu un zâmbet pe faţă, dar stomacul i se prăbuşi când întâlni o privire familiară.

Reacţia ei a fost instinctivă Mâna ei s-a încremenit într-un pumn şi s-a întors, lovindu-şi degetele în maxilarul lui Todd Ganem cu toată forţa pe care a putut-o strânge din cadrul ei de 1.67 metri. Luat prin surprindere, el s-a împiedicat în timp ce capul îi zbura în lateral.

Oamenii din jurul ei au încremenit în timp ce Todd se clătina, apoi a căzut. Ea a trecut peste el, părăsind ringul de dans şi dansatorii uluiţi. Corpul ei era înroşit de adrenalină, sau poate că intrase în şoc.

Ce naiba face Todd Ganem în Turcia?

S-a îndreptat spre masa la care stătea grupul ei – studenţi de la programul de arheologie subacvatică de la Florida State – toţi cu fălcile deschise şi ochii mari. S-a oprit brusc când a întâlnit privirea doctorului Patrick Hill. *Rahat.* Dr. Hill, şeful Institutului de Explorare MacLeod-Hill şi omul

pe care conta să îi finanţeze grantul, tocmai îl văzuse pe Todd. Putea fi mai rău de atât?

Se întoarse brusc, observând o masă goală departe de doctorul Hill şi de ceilalţi. Avea nevoie de câteva minute pentru a se regrupa înainte de a-i înfrunta. Dacă ar fi putut, ar fi părăsit barul şi s-ar fi îndreptat spre camera ei de hotel supraevaluată chiar acum, dar traducătorul spusese că se va întâlni cu ea aici în seara asta, iar ea avea nevoie de traducere pentru călătoria ei în Anatolia de Est.

Se lăsă pe un scaun gol, uşurată să vadă că Suzanne o urmase. Avea nevoie de un prieten chiar acum. Lovindu-l pe Todd în faţa doctorului Hill ar fi putut să-i distrugă propunerea de finanţare – şi nici măcar nu o scrisese încă. În ajunul îmbarcării în cea mai importantă călătorie de cercetare din cariera ei academică, întâlnirea cu Todd ar putea submina tot ceea ce ea a lucrat.

Aerul sufocant al nopţii părea să crească cu încă cinci grade. A luat meniul barului de pe masă şi s-a aerisit cu el, respirând adânc în timp ce făcea asta, dorindu-şi să păstreze o faţadă senină. Nu se putea prăbuşi aici, nu în faţa doctorului Hill. Imediat ce avea traducerea, se ducea direct în camera ei de hotel şi se răsfăţa cu o panică frumoasă şi privată.

Ea şi Todd au fost împreună timp de zece luni. Amintirile ei de la relaţia lor includeau o pată pe dosarul ei academic, faptul că consilierul ei încă nu credea că este nevinovată şi o poză.

$$$

Ian ar fi vrut să poată spune că a văzut pumnul venind,

dar nu a făcut-o. A fost la fel de şocat de pumn ca şi bărbatul care l-a primit. Dar, din nou, la fel ca bărbatul care fusese lovit, Ian fusese distras de decolteul femeii şi nu fusese atent la mâinile ei.

Păşise peste bărbat în timp ce îşi legăna pumnul, părând oarecum ameţită de toată întâlnirea, însă fără scuze şi fără teamă. Dacă ar fi fost înclinat spre hiperbole, s-ar fi declarat îndrăgostit. Aşa cum stăteau lucrurile, admitea că era intrigat. Bine, şi poate puţin înfierbântat.

De înălţime medie, cu părul lung, drept şi negru, o constituţie curbată şi un bronz profund de vară, era destul de drăguţă, dar până când a făcut mişcarea, înfăţişarea ei fusese umbrită de prietena ei blondă şi înaltă care o urma acum la o masă de la marginea ringului de dans.

Era ceva excitant în a privi o femeie care îl învingea fără remuşcări pe un bărbat şi pleca fără măcar să se uite înapoi. Se lăsă pe un scaun şi se aerisi cu un meniu, pielea strălucindu-i în căldura sufocantă.

Din nefericire, nu era aici pentru a o supraveghea pe femeie. Nu. Slujba lui nu a fost niciodată atât de atrăgătoare. Îl aştepta pe rebelul kurd să apară şi devenea al naibii de nerăbdător.

Partenerul său în operaţiune, Zack Barrow, era poziţionat mai aproape de ringul de dans şi vorbea cu el prin intermediul unei căşti ascunse.

„Al naibii de tare cum l-a lovit pe tipul ăla şi a plecat. Cred că sunt îndrăgostit.”

Zack nu avea o problemă cu hiperbola. Tipic unui începător.

Ian şi-a ridicat paharul pentru a-şi ascunde buzele care abia se mişcau şi a murmurat: „Este o diversiune de care nu avem nevoie.” Pentru toţi ceilalţi din bar, Ian era bărbosul, solitarul împietrit din colţ, care bea toată noaptea în izolare.

„Nu e ca şi cum s-ar mai întâmpla ceva aici. Unde naiba e Hejan?"

„A jurat în faţa lui Dumnezeu că va face livrarea în seara asta. O să apară."

„Nu am încredere în el. A fost o alegere proastă să îl întoarcem – mult prea imprevizibil."

Zack nu se înşela – Hejan fusese întotdeauna un om cu risc ridicat şi nu ar fi fost niciodată prima alegere a lui Ian pentru a fi dublat – dar Kurdul avea relaţii bune şi avea ceva de ispăşit. Ambele trăsături făceau din el un spion ideal. Hejan venise la el, ceea ce era întotdeauna suspect, dar, în acelaşi timp, totul în domeniul de activitate al lui Ian era suspect. „Cunoaşte jocul şi miza. O să apară."

Superba blondă a spus ceva, iar bruneta cu lovitura de dreapta nemiloasă a oferit un zâmbet slab, care nu i-a ajuns cu adevărat la ochii mari şi expresivi. În urechea lui Ian, Zack scoase un fluierat scăzut. „Ambele femei sunt fierbinţi".

„Nu-mi pasă dacă vrei o partidă în trei. Nu suntem aici să ne uităm la femei." Îi spuse cuvintele lui Zack, dar erau o reamintire şi pentru el.

„Hejan ne iroseşte timpul. Recunoaşte, Ian, s-a jucat cu tine. Probabil că face livrarea în altă parte."

Dacă afirmaţia lui Zack era adevărată, atunci lunile de muncă asiduă ar fi fost în zadar. Acesta nu era un rezultat acceptabil. În plus, Ian îl *cunoştea* pe Hejan. „Nu m-am înşelat niciodată atât de mult în privinţa unui informator."

Zack a chicotit. „Marele Ian Boyd se prăbuşeşte şi arde în sfârşit. Mă bucur că sunt aici să văd asta."

„Du-te dracului", a spus Ian fără nici o urmă de emoţie.

„Pun pariu că Hejan nu ne poate conduce la curier mai mult decât aş putea eu."

Acolo Zack greşea cu siguranţă, dar Hejan era atuul lui Ian, iar Zack era aici în seara asta doar ca rezervă. Ştia

detalii minime.

„Ţine-ţi chiloţii pe tine. Noaptea este la început.” Dar Ian recunoştea în tăcere că era îngrijorat, şi nu doar pentru operaţiune. Rebelul kurd avea un microcip pentru care mai multe facţiuni ar fi ucis, iar întârzierea lui era un semn foarte rău.

$$$

„Cum naiba a ştiut Todd că voi fi în acest club de noapte?” a întrebat Cressida.

Suzanne i-a mângâiat mâna. „Toată lumea de la excavaţie ştia că venim aici în seara asta. Poate că Todd a vorbit cu unul dintre ei. Cum a părăsit SUA, totuşi? Am crezut că i-au confiscat paşaportul când a fost acuzat. Crezi că asta înseamnă că a fost achitat?”

Cressida a făcut o grimasă. „Doamne, sper că nu.”

„Poate ar fi trebuit să-l întrebi înainte de a-l lovi”, a spus Suzanne sec.

„Când l-am văzut, nu m-am gândit. Doar... am reacţionat.” Şi-a lăsat capul în mâini. Atât de mult pentru a părea senină.

Suzanne s-a ridicat şi i-a făcut cu mâna chelneriţei. „Avem nevoie de un
[5] [5]
rând de Tic Tac shooter. Imediat.”

„Nu beau”, a spus Cressida. „Trebuie să-mi ţin garda sus cu Todd aici. Rahat. Când Dr. Brenner va afla că Todd este aici, va înnebuni. El încă nu crede că sunt nevinovată.” Ar fi schimbat consilierii dacă ar fi putut, dar nici unul dintre ceilalţi profesori nu o voia. Dr. Hill nu făcea parte din departament, totusi, iar ea îl cunostea personal datorită

stagiului ei la Comandamentul de Istorie şi Patrimoniu Naval din vara precedentă, făcându-l asul ei din mânecă.

Până acum.

„Toată lumea din echipaj te-a văzut cu Todd. Este evident că nu eşti chiar prietenoasă cu el. Vei fi bine.”

Cressida şi-a masat tâmplele. „Dr. Hill, care va avea ultimul cuvânt în ceea ce priveşte propunerea mea de grant, m-a văzut lovindu-l pe fostul meu iubit infractor într-un club de noapte turcesc, în timp ce eram în vizită cu o viză de student sponsorizată de universitate şi de Institutul de Explorare MacLeod- Hill.” S-a prăbuşit pe spate în scaunul ei. „Sunt complet distrusă.”

„Calmează-te, Cress. L-ai pocnit pe Todd. Şi ce dacă? Cu toţii am vrut să-l lovim după tâmpeniile pe care le-a făcut. Deci, s-a întâmplat în Antalya şi nu Tallahassee, nu e mare afacere. A fost o prostie din partea lui Todd să vină aici.” Ea a făcut o pauză, iar fruntea i s-a încruntat. „De ce naiba a venit aici?”

Cressida se lăsă pe spate în scaunul ei, înclinându-şi privirea spre tavan. Ar fi dat orice să fie oriunde altundeva decât în acest club de noapte, chiar acum.

Vara aceasta în Turcia ar fi trebuit să fie evadarea perfectă de la evenimentele urâte din primăvară. Proiectul era ideal: excavarea unei epave din epoca fierului în Marea Mediterană. Condus de Dr. Brenner, îndrumătorul ei de absolvire, era şansa ei de a-i recâştiga încrederea şi pe cea a celorlalţi studenţi din programul ei. Cel mai bun dintre toate, Dr. Patrick Hill – exploratorul oceanografic al cărui institut a fost principala sursă de finanţare pentru excavarea epavei din Epoca Fierului – era aici pentru câteva săptămâni, oferindu-i ocazia de a-l impresiona înainte ca propunerea ei să ajungă pe biroul lui.

În concluzie, Todd ar trebui să fie acum în închisoare

pentru furt calificat, nu într-un club de noapte din Antalya, Turcia, stricându-i petrecerea de adio în timp ce părăsea proiectul pentru o săptămână pentru a aduna date pentru propunerea sa de grant.

Această cercetare va constitui baza tezei sale de doctorat. I-ar putea face reputaţia. Cariera ei. Pentru o studentă bursieră care tânjea după respect – şi care aproape le pierduse pe amândouă datorită lui Todd – aceasta era singura ei şansă de a se dovedi. Singura ei şansă de a *fi* cineva.

Dar nenorocitul de şobolan era aici, stricând totul. Din nou. Şi-a strâns degetele în pumn, ignorând durerea pe care mişcarea i-o provoca în mâna dureroasă.

Chelneriţa a sosit cu shot-urile lor. „Băuturile voastre au fost plătite de un tip de la bar."

„De tipul pe care l-a pocnit?" a întrebat Suzanne încruntată.

Chelneriţa a scuturat din cap. „Nu el." A dat din cap spre un grup de oameni de la bar. „E american. Cămaşă verde, spre capăt."

Cressida studie grupul, surprinsă să vadă că doctorul Hill se mutase la bar şi se potrivea descrierii. Ochii lui Suzanne se măriră. „Cel în pantaloni cafenii? Înalt, chipeş, la vreo patruzeci de ani?"

Chelneriţa a dat din cap.

O băutură trimisă de marele mahăr era fără precedent. Dar de ce? Era o glumă? Un adio pentru că şansele Cressidei de a primi subvenţia atât de necesară erau acum nule?

Suzanne, care în mod clar nu era speriată de situaţie din solidaritate cu Cressida, a dat din cap doctorului Hill şi şi-a ridicat paharul în semn de mulţumire. Gura doctorului Hill s-a curbat într-un zâmbet lent. Şi-a ridicat 5 5 propriul pahar într-un toast tăcut.

În acea clipă, temerile Cressidei cu privire la Dr. Hill s-

au evaporat. „

Suz, Dr. Hill tocmai ţi-a *aruncat o privire'„*

Suzanne l-a dat pe gât dintr-o singură înghiţitură, apoi a întâlnit privirea Cressidei. „Da. A făcut-o. Mă duc după el.”

„În niciun caz.”

„De ce nu? Divorţul lui s-a încheiat cu luni în urmă. Nu am o propunere de grant în curs de evaluare.

Voi susţine disertaţia în primăvara anului viitor, iar Dr. Hill şi fundaţia sa nu au nimic de-a face cu disertaţia sau cercetarea mea. În plus, el este fierbinte, şi am avut un lucru pentru el de ani de zile.”

Era adevărat, Suzanne fusese foarte geloasă când Cressida îl cunoscuse în timpul stagiului ei. „E un pic mai în vârstă”, remarcase ea.

„Prea bătrân pentru *tine,* sigur. Dar eu sunt pe cealaltă parte a treizeci. Hill este doar cu un an sau doi mai în vârstă decât fostul meu.”

Cressida i-a mulţumit din cap doctorului Hill, apoi a luat o înghiţitură din shooter-ul ei. El îsi înclină capul în semn de mulţumire, dar zâmbetul lui era cu totul diferit de cel pe care i-l dăduse Suzannei. Era bun. Nu doar bun. Perfect. S-ar putea să supravieţuiască acestei seri oribile până la urmă. Dacă traducătorul ar fi apărut, ar fi putut să se ducă în camera de hotel şi să doarmă câteva ore înainte de zborul ei matinal.

Suzanne s-a ridicat. „Mă duc să vorbesc cu Patrick.”

Cressida a râs. „Acum e *Patrick?”*

„Ei bine, dacă mă gândesc să fac sex cu el, nu ar mai trebui să mă gândesc la el ca la „Dr. Hill”.”

Cressida a zâmbit şi a alungat-o cu un semn din mână. „Du-te. Loveste- l pe cel mai important explorator oceanografic al lumii. Lasă-mă singură după ctoate prin câte am trecut.”

„Dacă e supărat că l-ai pocnit pe Todd, as putea să-l conving să nu-ţi distrugă bursa.”

„Ei bine, în acest caz, fă-i o felaţie şi spune-i că eu ţi-am sugerat asta.”

Suzanne i-a făcut cu ochiul. „Lucrurile pe care le fac pentru prietenie.” A traversat barul cu încrederea unei femei care obţinea întotdeauna ceea ce voia, iar Cressida i-a admirat siguranţa de sine.

Singură la masă, a aruncat o privire în jurul clubului de noapte zgomotos. Era o noapte frumoasă, înăbusitoare, într-un loc fierbinte, seducător. Era păcat că, în acest moment, era ultimul loc din lume în care ar fi vrut să fie.

Şi-a scos telefonul mobil. Erau cu sapte ore înaintea Washingtonului, ceea ce însemna că acolo era în jur de ora trei după-amiaza. A scris un mesaj rapid către prietena ei Trina, spunându-i că Todd se află în Turcia şi întrebând- o dacă poate afla dacă a fost achitat.

În timp ce aştepta un răspuns, îi privea pe Suzanne şi pe Dr. *Hill-Patrick* pe ringul de dans. Cu Suzanne stabilindu-şi distracţia pentru această seară, ar fi plecat bucuroasă, dar încă mai avea nevoie de traduceri.

„Unchiul meu a tras sfori pentru a mă scoate din SUA înainte de proces.” Cressida şi-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Todd de cealaltă parte a mesei. Şi-a încovoiat din nou degetele într-un pumn. „Nu-mi pasă”.

El a ridicat din umeri. „Sunt aici pentru că am afaceri neterminate. Cu tine.”

A sărit în picioare şi şi-a pus ambii pumni pe masă. A enunţat fiecare cuvânt cu atenţie. *„Nu* ai afaceri neterminate cu mine. Afacerea noastră s-a încheiat în ziua în care ai furat de la departament.”

„Scuzaţi-mă, domnişoară Porter? Omul acesta vă deranjează?”

S-a întors pentru a-l vedea pe Hejan, traducătorul. Kurdul slăbănog stătea într-o poziţie largă, ameninţătoare. Todd era mai mare, dar cumva Hejan reuşea să pară mai rău.

Ea a zâmbit, recunoscătoare că el sosise. Întârziase, dar sincronizarea lui fusese perfectă. Conversaţia ei cu Todd se terminase definitiv.

Todd a scos un răget furios şi a trântit masa în şoldul ei. Lovită lateral, ea a căzut, aterizând puternic pe o parte pe podeaua murdară a clubului de noapte. Uimită de violenţa bruscă a lui Todd, a fost şi mai şocată când s-a întors şi a văzut că acesta îi ţinea traducătorul de gât.

Ce naiba?

Todd a fost multe lucruri putrede, dar nu a fost niciodată violent. Când l-a lovit, ea a fost cea care a depăşit acea limită. S-a ridicat brusc în picioare, ignorând durerea din şold, hotărâtă să intervină înainte ca Todd să-l rănească pe Hejan. Braţe puternice o prinseră din spate, oprind-o. „Dă-mi drumul!” Ea s-a zbătut împotriva persoanei care o ţinea.

„Niciodată să nu te bagi în mijlocul unei lupte între câini”, a spus bărbatul pe un ton scăzut care nu-i ascundea accentul american.

Totul s-a terminat într-o clipită. Într-un moment, mâinile lui Todd erau înfăşurate în jurul gâtului lui Hejan, iar în clipa următoare, Todd era împins spre intrare de Hejan, care îi ţinea un cuţit la gât. Hejan l-a ejectat pe Todd din club, apoi s-a întors cu faţa spre sala plină de spectatori îngheţaţi. Vârful ascuţit a surprins lumina când Hejan a învelit lama cu o mişcare exersată, inconştientă. Suprafaţa lucioasă era curată şi fără sânge.

Nu-i făcuse rău lui Todd, doar scăpase de el. Şocant, dar eficient.

Îi era greu să respire în timp ce observa cu câtă îndemânare şi rapiditate mânuia Hejan lama vicioasă. Dacă

ar fi intervenit, ar fi putut fi rănită grav sau, cel puţin, ar fi dat peste cap sincronizarea perfectă a lui Hejan.

Braţele care o ţineau dispăruseră, iar ea s-a răsucit cu faţa la bărbatul care o oprise, dar nu era nimeni în spatele ei. A scanat feţele mai multor bărbaţi care stăteau singuri sau în grupuri, întrebându-se care dintre ei o oprise, dar nimeni nu i-a întâlnit privirea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Hejan în timp ce traversa salonul până lângă ea.

Aproape că se întreba dacă nu cumva îşi imaginase totul – strânsoarea, cuţitul. Era o nebunie. „Îmi pare rău”, i-a spus ea lui Hejan, ştiind cât de nepotrivite erau cuvintele.

Tânărul Kurd a ridicat din umeri ca şi cum nu ar fi fost mare lucru. Ceilalţi clienţi s-au întors la petrecerea lor. Lumea se învârtea din nou.

Nu ştia ce altceva să spună. A întins mâna spre masă şi a împins-o înapoi pentru a se alinia cu celelalte care înconjurau ringul de dans. Hejan s-a lăsat pe scaunul lăsat liber de Suzanne în acelaşi timp în care Cressida şi-a reluat locul.

„M-aş oferi să-ţi cumpăr ceva de băut”, a spus ea, „dar eşti musulman”.

El a zâmbit. „Vreau un gazoz.” I-a făcut semn chelneriţei şi a comandat sifonul local. Sarcina îndeplinită, privirea lui a alunecat în jos pe partea Cressidei. „Eşti bine?” a întrebat el cu o voce joasă, răguşită, pe care ea abia o putea auzi sub muzica puternică. Todd îl rănise.

„Sunt bine”, a minţit ea, chiar dacă şoldul o durea.

A băgat mâna într-un rucsac subţire pe care îl purta la piept, a scos un plic şi i l-a înmânat. „Un rezumat al traducerii mele şi un recorder digital pe care am înregistrat traducerile hărţii în kurdă, turcă, arabă şi farsi, astfel încât să puteţi auzi pronunţia. Fiecare limbă se află într-un director de fişiere separat, astfel încât să puteţi reda cu uşurinţă toponimele pentru localnici atunci când nu vă înţeleg.”

„Nu m-am gândit niciodată să folosesc un astfel de înregistrator digital. Înţeleg cum va fi de ajutor. Mulţumesc.” Era genial, de fapt, dar se temea cât o va costa. „Trebuie să-ţi rămân datoare pentru recorder. Nu sunt ieftine.”

El i-a făcut semn să plece. „Universitatea l-a furnizat. Trebuie să îl returnezi când te întorci săptămâna viitoare, sau îţi vor trimite factura.”

Ea a lăsat un mic oftat de uşurare. L-ar fi returnat la prima oră pentru că gratuit era singurul preţ pe care şi-l putea permite. „Perfect.”

Apoi, a strecurat o carte mică pe masă. „Numărul de telefon al fratelui meu.”

Puse cartea deoparte, recunoscătoare pentru ea. Fratele lui Hejan, Berzan, fusese de acord să îi fie ghid şi translator pentru o săptămână. Un ghid era vital pentru această călătorie, deoarece sud-estul Turciei – care se învecina cu Iranul, Irakul şi Siria şi era mult mai conservator decât partea de vest a ţării – putea fi considerat nesigur pentru aproape orice american, mai ales acum, cu luptele continue cu ISIS de-a lungul secţiunilor de la graniţa siriană. Adaugă la aceasta faptul că nu vorbea kurdă, turcă sau arabă, că era o femeie care călătorea singură şi călătoria ei era riscantă în cel mai bun caz.

Îşi petrecuse mai bine de şase luni plănuind această excursie – din fericire mai ieftină pentru că se afla deja în ţară pentru săpăturile subacvatice – şi nu avusese de ales decât să facă călătoria singură. La un moment dat, plănuise săi ceară lui Todd să i se alăture, dar nava aceea se prăbuşise, arsese şi se scufundase. Desigur, odată ce aflase că el era un hoţ cu legături iordaniene dubioase, a trebuit să se întrebe dacă nu cumva ar fi avut motive ascunse să fie interesat de studierea vechilor rute comerciale ilicite din teritoriul kurd.

\$\$\$

Lui Ian nu-i venea să creadă. Femeia cu lovitura de dreapta nemiloasă era următoarea verigă din celula lui Hejan. Era gata să creadă că Hejan intervenise doar pentru că ea avea nevoie de ajutor, dar apoi Hejan îi înmână un plic cu un semn pe colţ. Semnalul că plicul conţinea microcipul.

Hejan nu-i spusese lui Ian că curierul ar fi involuntar, ceea ce însemna că această femeie putea fi un adevărat conspirator care acceptase cu bună ştiinţă sarcina de a livra microcipul liderului unui grup terorist kurd. Îl enerva faptul că o considerase atrăgătoare când era posibil ca ea să fie o trădătoare.

„Eşti sigur că e americană?" a întrebat Zack prin cască.

„Accentul ei este american."

„Asta poate fi falsificat."

Ian a studiat-o din nou. Turcia avea o gamă largă de grupuri etnice cu un set la fel de divers de atribute fizice. Părul negru şi bronzul intens al femeii puteau trece cu uşurinţă drept din Orientul Mijlociu. Semăna foarte mult cu actriţa Natalie Portman, care, dacă îşi amintea bine, era israeliană. Dar felul în care femeia se mişca, felul în care vorbea, chiar şi felul în care lovea... Manierele ei erau toate americane. „Nu sub un astfel de stres. Nu se prefăcea; voia să oprească lupta. În niciun caz nu ar fi putut ascunde un accent."

La şase metri distanţă, frumoasa trădătoare a băgat plicul în poşetă. Pachetul ieşea din mica geantă, uşor de luat într-o trecere rapidă.

Ian a vorbit încet în paharul său. „Nu reuşesc să înţeleg. E atât de... flagrant."

„Fă-i poză ca să poată fi verificată în baza de date a

asociaţilor cunoscuţi.”

Ian îşi dădu ochii peste cap. Făcea asta de mult mai mult timp decât Zack şi nu avea nevoie să i se spună care e treaba lui. *Bobocii.* „Am trimis-o deja.”

Hejan şi femeia au mai stat de vorbă câteva minute, apoi ea a căscat şi sa uitat la ceas. Hejan a dat din cap şi s-a ridicat. I-a atras atenţia prietenei sale blonde şi i-a făcut cu mâna.

Blonda zâmbi şi îşi îndreptă atenţia spre americanul cu care se împrietenise. Era ciudat că blonda nu o verificase pe brunetă după luptă.

Bruneta purta o rochie scurtă, albastru miezul nopţii, cu un top mulat, tăiat suficient de jos pentru a dezvălui decolteul impresionant. Şi-a aruncat poşeta pe umăr în momentul în care un bărbat a trecut pe lângă ea şi s-a ciocnit de ea. Geanta a alunecat şi a căzut pe podea.

Ea s-a aplecat să o recupereze cu reflexe care arătau că nu băuse prea mult. În timp ce ea se apleca, Hejan a avut o privelişte excelentă a fundului ei, în timp ce Ian a avut o privire direct în partea de jos a bluzei ei. Şi-a corectat evaluarea iniţială a decolteului ei de la impresionant la de-a dreptul spectaculos, dar o privire rapidă la Hejan i-a arătat că privirea bărbatului era fixată pe poşeta căzută, nu pe afişarea flagrantă.

Da. Hejan îi transmisese cu siguranţă cipul, iar acum era îngrijorat.

Şi-a aruncat cureaua lungă a poşetei pe umărul opus, astfel încât să îi treacă peste piept şi să nu fie uşor de desprins din nou, apoi şi-a strâns părul lung de pe gât şi l-a răsucit într-un nod care, cumva, a reuşit să rămână în picioare fără a fi prins.

Cu părul ridicat, pometii ei înalţi au devenit mai proeminenţi. A trecut de la a fi pur şi simplu frumoasă la... ei

bine, ceva mai mult. Irelevant şi involuntar, s-a întrebat despre culoarea ochilor ei.

Concentrează-te, la naiba. Microcipul este acum în joc.

Hejan şi femeia s-au îndreptat spre ieşire, dar nu spre cea principală, care dădea pe strada aglomerată din Antalya. Nu, au trecut prin intrarea hotelului. Femeia avea o cameră de hotel?

Rahat.

„Ia-i băutura şi vezi dacă poţi obţine o amprentă”, l-a instruit Ian pe Zack. „Eu o urmez şi îi iau numărul camerei.”

Avea un microcip care conţinea informaţii căutate de cel puţin trei ţări şi două reţele teroriste. Ian nu o putea pierde. Dacă reuşea să îl transmită mai departe, atunci o organizaţie teroristă ar fi avut acces la fondurile de care avea nevoie pentru a planifica şi a pune în aplicare o lovitură majoră. Ordinele lui Ian erau clare: să urmărească cipul, dar dacă exista vreo şansă să o piardă, să elimine purtătorul prin orice mijloace necesare pentru a împiedica datele să ajungă la liderul grupului.

Scopul său principal era interceptarea cipului, identificarea liderului grupului fiind secundară.

Hejan juca un joc periculos, iar femeia, inconştientă sau nu, era implicată până în pânzele ochilor ei frumoşi de o culoare necunoscută.

Capitolul 2

Cressida îl conduse pe Hejan pe lângă scările elegante din centrul holului hotelului până la coridorul ei de la parter. Nu plănuise să îl ducă în camera ei, dar era greu să audă în clubul de noapte din cauza muzicii puternice şi trebuia să revadă înregistrările şi harta cu el, pentru a se asigura că înţelege atât traducerea, cât şi cum să folosească frazele pe care i le înregistrase.

În camera ei de hotel, Hejan a devenit nervos. Foarte nervos. Când ea la întrebat ce s-a întâmplat, el a ridicat din umeri. „Când eşti în est, mai ales lângă graniţă, nu intra niciodată într-un dormitor cu un bărbat. Vei avea probleme.”

Ceva în felul în care vorbea i-a dat fiori pe şira spinării.

El trebuie să fi văzut teama din ochii ei, pentru că s-a oprit şi a înclinat capul, privind-o cu o directeţe neobişnuită. În cele câteva ocazii în care se întâlniseră în ultimele două săptămâni, nu o privise aproape niciodată în ochi. Şi-a scos un pandantiv de la gât şi i l-a pus pe cap. „Asta te va proteja. Poartă- l mereu. Promite-mi că nu-l vei da jos.”

Cressida a ridicat colierul, încă cald de pe pielea lui Hejan. Simbolul era un ochi rău turcesc, asemănător cu cele pe care le văzuse în fiecare magazin turistic şi piaţă în aer liber, dar mai frumos, mai elaborat. Nu doar sticlă albastră şi albă, ci şi filigran de metal care ţinea sticla lustruită, modelată. „E frumos.” A început să scoată colierul. Era diferit şi evident special. „Hejan, nu pot...”

El a oprit-o înainte ca ea să ajungă cu lanţul deasupra urechilor. „Nu. Ai nevoie de el. Te va proteja. Dar ţine-l ascuns. Lângă inima ta. Arată-i-l doar fratelui meu.”

Ea a ezitat.

„Voi fi insultat dacă vei refuza”, a adăugat el.

Altfel spus, nu prea avea de ales. Era îngrijorată de această călătorie; un talisman norocos ar putea fi singurul lucru care i-ar putea linişti mintea. Se întoarse de la el şi îşi vârî pandantivul între sâni. Cu lanţul lung, i se sprijinea pe stern, ascuns chiar şi de croiala joasă a rochiei de cocktail.

L-a condus la canapea şi a scos înregistratorul digital din plic. Au petrecut următoarele treizeci de minute trecând în revistă înregistrările şi organizarea fişierelor digitale, asigurându-se că ea ştia cum să folosească înregistratorul şi că putea găsi limbajul potrivit atunci când avea nevoie de el.

Sarcina îndeplinită, ea îşi frecă ochii obosiţi în timp ce Hejan îşi împăturise copia hărţii pe care o tradusese. Noaptea târzie o prinsese din urmă şi nu reuşea să-şi înăbuşe un căscat larg.

Hejan s-a ridicat. „Îmi pare rău că am întârziat, iar acum te ţin trează şi mai târziu, când ai un zbor devreme.”

„E în regulă. Îţi sunt atât de recunoscătoare pentru ajutorul tău şi pentru că ai aranjat ca fratele tău să-mi fie ghid.”

Hejan se încruntă. „Am uitat să îţi spun – a fost o problemă cu programul de lucru al lui Berzan. Încearcă să facă schimb de ture ca să te poată duce mâine seară spre sud, spre Cizre, aşa cum era planificat, dar dacă nu reuşeşte, nu vei putea pleca până marţi dimineaţă.”

A încercat să îşi ascundă dezamăgirea. Va trebui să se obişnuiască cu situaţia. Avea nevoie de un ghid, iar Berzan era disponibil şi ieftin, chiar dacă trebuia să aştepte o zi. „Unde lucrează?”

„Pe feribotul Lake Van...”

S-a auzit o bătaie puternică în uşă. „Cress, deschide! Trebuie să vorbesc cu tine.”

Rahat. Todd îi găsise camera de hotel. Putea această noapte să devină şi mai urâtă şi mai complicată?

Era pe punctul de a-i spune că va chema paza dacă nu pleacă, dar Hejan i-a pus o palmă peste gură, şocând-o cu reacţia lui fizică rapidă. A tras-o înapoi, departe de uşă. „Nu. Dacă îl laşi să ştie că eşti aici, nu vei face decât să-ţi sporeşti necazurile – şi pe ale mele.”

L-a studiat pe Hejan. El părea îngrijorat. Foarte îngrijorat. Dar apoi, el scosese un cuţit la Todd doar ... ce, patruzeci şi cinci de minute în urmă? Îi era teamă că Todd se întorsese cu poliţia?

Habar nu avea cum funcţiona poliţia turcă. Doar pentru

că nimănui din clubul de noapte nu părea să-i pese nu însemna că nu era mare lucru. La naiba, în SUA, era destul de sigură că bodyguarzii l-ar fi reţinut pe Hejan până la sosirea poliţiei.

„Ar trebui să pleci”, şopti Cressida, arătând din cap spre uşa glisantă din sticlă care dădea spre terasa de lângă piscină. Hotelul fusese o cheltuială extravagantă, singura cameră din Antalya disponibilă în ultimul moment, când zborul ei fusese schimbat la şase dimineaţa. Asta o obligase să ia o cameră în oraş pentru că taxiul pe apă de pe insulă nu circula suficient de devreme pentru a ajunge la timp la aeroport. Acum se bucura că resortul îi oferise o cameră cu acces la piscină.

„Nu pot pleca, nu cu omul acela la uşă”, a spus Hejan.

„E periculos.” „Todd nu este...”

Hejan doar şi-a atins gâtul şi a privit-o ţintă, amintindu-i că Todd împinsese o masă în partea ei.

Da, ea nu prea ştia de ce era capabil Todd. Greu de crezut că trăise cu el luni de zile şi chiar se crezuse îndrăgostită de el.

„Du-te. Ieşi prin spate”, a spus Hejan. „Du-te la aeroport.”

Ea a scuturat din cap. „Ar trebui să sun la poliţie.”

„Dacă o faci, s-ar putea să dorească să te reţină pe tine şi pe mine pentru interogatoriu. Vei pierde zborul.”

Rahat. Hejan avea dreptate. Ea nu-şi putea permite să reprogrameze, iar Todd, dintre toţi oamenii, ştia asta. El ştia că ea îşi cheltuise economiile ei pentru această călătorie şi ceea ce însemna pentru disertaţia ei.

Hejan a luat înregistratorul digital de pe măsuţa de cafea şi i l -a îndesat în mâini. „Du-te. Acum. La aeroport.”

Îşi frecă ochii când Todd bătu din nou în uşă. Hejan avea dreptate. Uită de camera de hotel scumpă cu patul în care

nici măcar nu dormise. Dacă pleca acum, îl putea evita pe Todd şi toate problemele pe care i le putea aduce. Oricum, trebuia să plece la aeroport în câteva ore. Nu era ca şi cum avea de gând să doarmă mult. Şi cu Todd la uşă, ea ar obţine zero somn.

A păşit tăcută în baie şi şi-a luat geanta cu articole de toaletă. Înapoi în camera principală, a înghesuit-o în valiza ei. Şi-a băgat geanta de seară şi înregistratorul digital în geanta mai mare. Nu se deranjase să despacheteze nimic altceva. Se uită în jos la rochia de cocktail mulată. Nu era chiar ceva ce ar fi putut purta în estul Turciei fără să aibă probleme, dar avea la dispoziţie câteva ore pentru a se schimba la aeroport.

La uşa glisantă din sticlă, ea a tras de încuietoarea secundară, un cui metalic în cadru, dar era blocată. Hejan a împins uşa, eliminând presiunea de pe cuier, şi l-a scos din gaură. Uşa s-a deschis fără un scârţâit revelator. Un zid mic de cărămidă cu o poartă despărţea terasa ei privată de zona piscinei.

Hejan a descuiat poarta şi a ţinut-o deschisă pentru ea, dar nu a urmat-o. Ea s-a uitat la el întrebătoare.

„Mă voi ocupa eu de omul de la uşă."

Ea se încruntă. Hejan nici măcar nu ştia cine era Todd, darămite de ce o atacase. Se gândi la rapiditatea cu care Hejan scosese cuţitul şi nu-şi putu reprima micul fior care o străbătu.

„Nu", a spus ea. „Să mergem."

Hejan a clătinat din cap. „Pleacă, Cressida. Acum. Nu vrei să fii aici."

Ochii i s-au aplatizat, iar tonul vocii prietenos a dispărut. Îşi imaginase ea asta? Îl angajase pe Hejan ca translator prin intermediul universităţii locale afiliate cu săpăturile. Fusese o întâmplare că era din Van şi că avea un frate care putea să traducă pentru ea când sosea. Dar ea nu-l cunoştea. Era oare

un simplu fermier mutat în marele oraş, aşa cum pretindea el?

Avea vreo importanţă când un fost iubit violent bătea la uşă? Trebuia să scape. Se va înregistra pentru zborul ei şi va aştepta în spatele pazei, unde Todd nu putea ajunge la ea.

$$$

Ian s-a ascuns mai în spate, în umbra zonei piscinei, în timp ce femeia făcea o pauză pentru a vorbi cu Hejan. Apoi, cu valiza într-o mână şi poşeta pe umăr, a traversat zona piscinei în ceea ce părea a fi ritmul maxim permis de rochia de cocktail strâmtă şi tocurile joase.

I-a şoptit lui Zack, „Şi-a luat valiza şi se îndreaptă spre voi. Singură.”

„Unde este Hejan?”

„El a rămas în camera ei.” Ian s-a furişat de-a lungul perimetrului piscinei, urmărind-o la distanţă. S-a lipit de un perete jos în timp ce ea făcea o pauză pentru a-şi recupera cardul de acces pentru a intra în hotel din zona piscinei. La această oră din noapte, uşa din spate era accesibilă doar oaspeţilor hotelului. Din nefericire, Ian nu reuşise să pună mâna pe o cheie şi ar fi trebuit să o ocolească.

„O văd”, a spus Zack la o clipă după ce femeia a intrat în hotel.

Ian a sărit gardul şi a intrat în clădire prin clubul de noapte. A ocolit ringul de dans aglomerat şi s-a îndreptat spre holul hotelului.

„Tocmai a ieşit pe aleea din faţă.”

Bun. Asta însemna că Ian avea cale liberă să intre în hol fără să fie reperat.

Ian a intrat în holul opulent, luminat puternic. Prin uşa de sticlă, a zărit- o pe femeie în timp ce îşi ducea geanta cu rotile până în faţa aleii largi, circulare.

„Vrei să o urmăresc de aici?” a întrebat Zack.

Ian a ezitat. I-ar putea lua ceva timp să facă rost de un taxi. „Aşteaptă cu ea. Trebuie să vorbesc cu Hejan.”

„Recepţionat.”

S-a întors să meargă în camera femeii, dar s-a oprit la jumătatea paşilor când Zack a spus: „Vorbeşte cu portarul.” O clipă mai târziu a adăugat: „I-a strecurat nişte bani. El dă din cap şi face cu mâna către una dintre maşinile care aşteaptă.”

Rahat. Să mă duc după ea sau după Hejan?

„Maşina se opreşte. Ce ar trebui să fac?”

Nu avea de ales. „Urmeaz-o. Nu o pierde.”

„Nu o voi pierde.”

Ian s-a avântat pe holul interior lung, apoi s-a oprit la intersecţia cu aripa în care se afla camera femeii. O privire rapidă a dezvăluit un coridor gol şi liniştit. A păşit tăcut pe covoarele turceşti scumpe şi s-a oprit brusc când a ajuns la camera ei.

Nenorocitul. Uşa era întredeschisă. Un picior ieşea prin deschizătură. „Zack. Avem o problemă. Sub nicio formă să nu pierzi din vedere femeia.”

„Ce s-a întâmplat?”

Ian şi-a tras Sig-ul şi a împins uşa. Un bărbat zăcea chiar în faţa uşii, într- o baltă de sânge, cu ochii sticloşi aţintiţi fără să vadă tavanul.

Capitolul 3

„Numele ei este Cressida Porter. Se află în Turcia cu o viză de student”, a spus şeful lui Ian, Stan Mott, când Ian l-a sunat după mai puţin de o oră.

„Unde este acum?”

„S-a dus direct la aeroport”, a spus Stan.

„Zboară spre Van?”

„Da. L-am rezervat pe Zack pentru acelaşi zbor.”

„Asta e operaţiunea mea, Stan.” Ian înăbuşi un blestem. Fusese necesar ca Zack să o urmeze pe femeie în timp ce el rămăsese în spate, fotografiind şi cercetând cadavrul lui Hejan Duhoki, dar Zack era de rezervă în asta. Hejan fusese atuul lui Ian; în niciun caz Zack nu ar fi preluat conducerea.

„Trebuie să informăm poliţia din Antalya despre Duhoki”, a spus Stan.

„Nu până nu decolează avionul ei”, a spus Ian. „Chiar dacă Hejan era în viaţă când a plecat, ştii că o vor reţine. Nu vom ajunge niciodată la următoarea verigă din celulă dacă ea nu se duce la Van.” A făcut o pauză. „Fă-mi rost de un loc în avionul ei. Locul de lângă al ei, ca să fiu mai exact.”

„Ştii că nu pot face asta. Te-a văzut la club.”

„Nu m-a văzut.”

„Zack a spus că ai ţinut-o pe loc, în timpul luptei. Nu avea cum să nu te observe după asta.”

Ian l-a blestemat în tăcere pe Zack. Şobolanul. „Era concentrată pe luptă. M-am retras înainte să se gândească să se uite.” A suspinat şi şi-a frecat bărbia. Barba trebuia să dispară, ceea ce era păcat. Barba foarte lungă îl ajuta să se integreze în lumea musulmană şi era un scut împotriva oamenilor care îl observau. Supraveghetorii îi spuseseră că faţa lui era prea izbitoare pentru operaţiuni sub acoperire şi că nu ar fi trecut niciodată neobservat, ceea ce era o prostie. Aspectul său nu avea nimic special în lumea musulmană. Dar totuşi, pentru a ocoli această obiecţie, îşi lăsase barbă şi o găsise utilă. „Mă voi bărbieri şi îmi voi pune ochelari. Chiar dacă mă va vedea, nu mă va recunoaşte fără barbă.”

„Zack este gata de plecare.”

„Ca rezervă. Abilităţile lingvistice ale lui Zack sunt slabe, iar el miroase a începător.”

„Zack este în ţară de luni de zile şi a trecut cu brio fiecare simulare la care l-a supus Compania.” Stan a suspinat. „Dar ai dreptate în legătură cu turca lui. Eşti *sigur* că are microcipul?”

„Hejan i-a dat un plic marcat în colţ, exact cum a promis. Amândoi ştim că cel care l-a ucis pe Hejan vroia probabil microcipul. Acum vor fi după ea.”

„Ar trebui să lăsăm poliţia turcă să o prindă la aeroport.”

„S-ar putea să o prindem pe ea şi cipul, dar Hejan a fost ferm convins că curierul ne va conduce la următoarea verigă din lanţ, care ne va duce la lider. Putem distruge întreaga reţea cu această operaţiune.”

„Ian, faci asta de prea mult timp ca să crezi basmul ăsta. Este *întotdeauna* următorul pe lanţ.”

Ian a respirat adânc. Nu putea să spună în cuvinte cum ştia că nu era o pistă falsă. Pur şi simplu ştia. Din momentul în care l-a intervievat pe Hejan, a ştiut *că acesta* era informatorul, omul care va dezvălui totul. Hejan a fost o adevărată afacere. Tot ce a spus a fost: „Asta este, Stan. Ea e cheia, iar cu Hejan mort, e singura pistă pe care o avem.”

Stan a pocnit din limbă. „Vorbeşti despre folosirea unui civil ca momeală.”

„Sunt şanse mari ca ea să fie implicată. Şi nu noi suntem cei care au puso la risc. Hejan a făcut acest lucru atunci când i-a dat microcipul, iar ea a acceptat acest risc atunci când l-a luat de la el. Într-un loc public. În faţa a o sută de oameni. Dă-mi un loc lângă ea în avion. Asta îmi va da două ore să decid de partea cui este şi să acţionez în consecinţă.”

Stan a suspinat. „O să văd ce pot face.”

În timp ce Stan trăgea sforile, Ian a parcurs o lungă şi

complicată rută de detectare a supravegherii până la hotelul său, pentru a se putea bărbieri şi pregăti pentru rolul său. Transformat, el a luat apoi un alt SDR, conducând în jurul Antalyei, aparent fără ţintă. Rolul său în misiune ar fi trebuit să fie anulat dacă ar fi existat vreun semn că era urmărit.

Din fericire, după o oră şi jumătate, nu observase niciun urmăritor. Era liber să se îndrepte spre aeroport. A oprit în parcarea aeroportului şi l-a sunat pe ofiţerul de informaţii care adunase informaţii despre Cressida Porter.

„Ce poţi să-mi spui?” a întrebat Ian.

„Lucrează aici la o săpătură arheologică subacvatică finanţată în parte de Universitatea Akdeniz din Antalya, de programul ei de absolvire de la Universitatea de Stat Florida şi de Institutul de Explorare MacLeod-Hill. Unul dintre băieţii noştri a mers pe insula unde locuieşte echipa pentru săpăturile subacvatice. Cei mai mulţi erau plecaţi pentru o noapte în oraş, la fel ca Porter, dar profesorul care conduce săpăturile era acolo. El este consilierul lui Porter la FSU.”

„Numele?” a întrebat Ian.

„Dr. Steven Brenner. Unul dintre acei academicieni care insistă să i se spună 'doctor' – un adevărat încrezut, după spusele omului nostru. Nu a fost prea încântat să fie trezit devreme şi interogat, dar era nerăbdător să dea informaţii despre Porter. Nu este studenta lui preferată”.

„De ce?”

„Acum câteva luni, un alt student absolvent, Todros Ganem – pe numele său Todd – a furat noul echipament Lidar de ultimă generaţie al universităţii. Vorbim de câteva sute de mii de dolari, inclusiv drone pentru supraveghere aeriană. Echipamentul a fost recuperat din casa sa, pe care Ganem o împărţea cu prietena sa, Porter. El a fost arestat şi a implicat-o pe Porter în furt, spunând că aceasta avea nevoie de drone Lidar pentru cercetarea sa de disertaţie. Poliţia din

Tallahassee a arestat-o, iar ea risca o pedeapsă serioasă, dar – şi aici devine interesant – nimeni altul decât procurorul general al SUA, Curt Dominick, a ordonat FBI-ului să investigheze, invocând probleme de contrainformaţii. În mod cert, FBI a găsit dovezi că Ganem trimisese sondaje asociaţilor din Iordania înainte de furt. Nu se ştie dacă intenţiona să folosească dronele pentru a cartografia locaţii sensibile de pe teritoriul SUA sau dacă dorea doar să le vândă pentru a-şi finanţa propriile cercetări. Motivaţiile politice nu au fost excluse. Nu a existat nicio legătură cu cercetările lui Porter, iar FBI nu a găsit nicio dovadă în afară de cuvântul lui Ganem că a fost implicată – el a oferit-o în speranţa de a primi o sentinţă redusă. Toate acuzaţiile împotriva ei au fost retrase. Universitatea a fost obligată să o repună în funcţie."

„Dar Dr. Brenner nu crede că este nevinovată?"

„Nu. El crede că ea i-a cerut lui Ganem să fure pentru ea şi, când a fost prins, l-a lăsat pe el să ia vina asupra lui."

„Care-i treaba cu Ganem?"

„Părinţii lui au emigrat în SUA din Iordania cu un an înainte să se nască el. El are un unchi în Iordania care este militar de rang înalt. Unchiul a făcut mai multe declaraţii antiamericane incendiare. Este posibil ca unchiul sau acoliţii săi să fi dorit Lidar şi dronele pentru recunoaşterea aeriană a frontierei dintre Iordania şi Siria."

„Unde este Ganem acum?"

„De asemenea, interesant – nimeni nu ştie. A dispărut acum cinci sau şase săptămâni. Anchetatorii cred că este în Iordania cu unchiul său."

Ian s-a încruntat. „A lovit un tip în bar noaptea trecută. E vreo şansă să fi fost Ganem?"

„Posibil. Încercăm să o localizăm pe blonda – Suzanne Davis – pentru a confirma identitatea bărbatului."

„De ce se duce Porter la Van?”

„O călătorie de cercetare pentru a aduna date pentru o propunere de grant. Vrea să convingă institutul privat de explorare – cel care finanţează parţial excavarea epavei – să finanţeze un studiu Lidar în sud-estul Turciei pentru a căuta situri arheologice. Ea are nevoie de finanţare externă deoarece FSU nu o lasă să folosească echipamentul Lidar după ce s-a întâmplat cu Ganem. Potrivit Dr. Brenner, ea a reluat planificarea acestei călătorii în momentul în care a fost reintegrată la universitate.”

Ian a bătut în volan. La un anumit nivel, totul despre Cressida Porter se potrivea – ar fi putut fi o studentă nevinovată şi curată, cu gusturi proaste în materie de bărbaţi – dar dacă punea microcipul în ecuaţie, nimic nu se mai potrivea.

„Ar trebui să ştiţi”, a adăugat ofiţerul de informaţii, „Dr. Brenner crede că cercetările ei o vor duce mai aproape de graniţă.”

„Care frontieră?”

„Sud-estul Turciei.”

Ian a făcut o pauză. „Te referi la Iran, Irak *şi* Siria?”

„Da.”

„Sfinte Sisoe”, a spus Ian.

„Da, aşa am crezut şi eu.”

Ian trebuia să recunoască că era o idee strălucită să folosească o femeie – şi chiar o americancă – drept curier. Dacă ar fi reuşit să scoată în evidentă aspectul academic, ar fi folosit el însuşi acoperirea de arheolog cu ani în urmă. La naiba, misiunile secrete de recunoaştere cu arheologi au precedat probabil cercetarea Peninsulei Sinai de către T. E. Lawrence pentru serviciile secrete militare britanice, cu un secol în urmă, când se presupune că omul căuta dovezi ale Exodului.

„Care este trecutul ei religios?” a întrebat Ian. „Avem de-a face cu un zelot?”

„Cunoaştem doar partea mamei ei, care este amestec de creştin şi evreu. Nu se ştie dacă practică vreuna dintre ele, aşa că este puţin probabil să fie o extremistă cu un plan. Ceea ce lasă prostia ca singurul alt motiv pentru care ar merge singură în regiune.”

„Îmi vine în minte şi cuvântul nebun. Şi este prea devreme să excludem extremismul, oricât de improbabil ar fi. Continuă să sapi. Trimite-mi ce găseşti pe e-mail.” Apel terminat, Ian l-a sunat apoi pe Stan. „Ce se aude despre zborul meu?”

„În momentul în care compania aeriană a fost de acord să coopereze, pasagerii erau deja îmbarcaţi, iar locul de lângă al ei fusese alocat. A trebuit să mai tragem de sfori pentru a bloca zborul şi a rearanja locurile.”

„M-ai pus pe locul de lângă ea?”

„Yeah. Au schimbat avioanele, forţând o împărţire a locurilor. Trebuie să-ţi amintesc cât de mult ne va costa asta? Şi nu mă refer la bani, mă refer la favoruri. Le-am ars pe toate cu asta. „

„O să merite, Stan.”

Stan a suspinat. „Biletul tău te aşteaptă la ghişeul VIP. Grăbeşte-ţi fundul, noul avion va începe îmbarcarea în curând. Nu putem reţine zborul şi nu mai avem nicio favoare. Aceasta este o operaţiune sub acoperire, Ian. Eşti pe cont propriu după ce te îmbarci în avion.”

„Ştiu.”

Capitolul 4

Frustrarea Cressidei a fiert când au anunţat că toată lumea trebuie să coboare din avionul în care tocmai se îmbarcase. Era obosită şi irascibilă şi se temea că zborul va fi

anulat. Şi-a luat valiza grea din compartimentul de deasupra capului şi s-a târât pe culoarul îngust împreună cu ceilalţi pasageri.

Nimic din această călătorie nu mergea bine. Era blestemată. Universul voia să o prindă.

Nu mai fi un copil narcisist. Întârzierea zborului nu are nimic de-a face cu mine.

În terminal, ea s-a îndreptat către standul de cafea de lângă poartă. S-ar simţi umană cu mai multă cofeină în organism.

Cu cafeaua în mână, s-a aşezat pe un scaun. Extenuarea cântărea asupra ei ca un echipament complet de scufundare. O dată adormise sub apă. Soarele fierbinte al Floridei se abătuse asupra apei puţin adânci a Golfului Mexic, cald ca o cadă de baie, iar oboseala amestecată cu căldura o făcuse să închidă ochii, doar ca să se odihnească pentru o clipă...

A tresărit, realizând că făcuse acelaşi lucru şi aici. Şi-a frecat faţa şi a aruncat o privire în jur, încercând să determine dacă fusese afară mai mult de câteva secunde. Ochii i-au întâlnit pe cei ai unui bărbat care stătea la două rânduri de ea.

Ea a întors privirea, inconfortabilă că a întâlnit privirea unui străin, chiar dacă corpul ei s-a înroşit într-un răspuns incontrolabil la... *perfecţiunea* lui pură. Cum putea o simplă privire să provoace o reacţie fizică?

Omul de ştiinţă din ea dorea să studieze evoluţia motivului pentru care aceiaşi formă a ochilor, acoperită de sprâncene groase şi întunecate, combinată cu acei pometi ascuţiţi şi acel maxilar ferm, cu o bărbie pătrată şi cu gropiţe, era o combinaţie masculină atât de atrăgătoare. De ce dispunerea particulară a trăsăturilor lui era atât de armonioasă? De ce îi făcea mai multă plăcere să se uite la el decât, să zicem, la bărbatul care stătea la stânga lui? Nasul

acelui bărbat era un pic mai lat, cu obraji care purtau urmele unei bătălii pierdute cu acneea în adolescenţă. Bărbatul cu cicatrici de acnee nu era neatractiv. Faţa lui avea un anumit farmec, dar nu avea simetria, perfecţiunea vecinului său. Se îndoia că inima ei va zvâcni după o întâlnire întâmplătoare a privirilor cu el. Ceea ce era ridicol, de fapt.

Nu ştia nimic despre niciunul dintre bărbaţi.

Numele ei a răsunat în difuzoare, scoţându-i creierul obosit din meditaţiile asupra frumuseţii masculine şi din privirile pe furiş la Adonis din zona de îmbarcare. Îşi luă geanta şi se îndreptă spre ghişeu, unde agentul îi dădu un nou loc şi un nou bilet de îmbarcare.

S-a întors la locul ei şi a fost dezamăgită să vadă că tipul cu chipul perfect dispăruse. Ca să se ocupe, şi-a scos telefonul mobil. Îl închisese cu câteva ore în urmă pentru a-l evita pe Todd şi acum era tentată să-l pornească din nou pentru a verifica mesajele, sperând să primească veşti de la Berzan. Voia să ştie dacă îşi schimbase turele ca să poată pleca spre Cizre în seara asta. Aşteptându-se să plece imediat, nu rezervase un hotel în Van şi acum era nervoasă să ajungă într-un oraş străin îndepărtat fără rezervări. Nu era Anthony Bourdain.

Îmbarcarea a început din nou, luând decizia pentru ea. Şi-a băgat telefonul înapoi în poşetă, apoi s-a aliniat cu ceilalţi pasageri.

În interiorul avionului, ea a observat că erau două locuri pe o parte a culoarului central şi trei pe cealaltă, o configuraţie diferită faţă de primul avion. Asta trebuia să încurce serios repartizarea locurilor şi explica întârzierea prelungită. Cressidei îi fusese repartizat un loc pe partea cu două locuri, dar pe locul ei stătea un bărbat. Şi nu orice bărbat. Era Adonis.

Panica o cuprinse. Dacă agentul de bilete o dăduse în

bară şi ea fusese eliminată din zbor din greşeală? Cum ar fi putut să rezolve asta, dacă nu vorbea limba?

„Scuzaţi-mă, trebuie să fie o greşeală...”

Bărbatul i-a întâlnit privirea şi a afişat un zâmbet cald. „Greşeala mea”, a spus el într-o engleză americană clară, „prefer culoarul – vă deranjează să faceţi schimb?”

Era prea uşurată ca să obiecteze. „Nicio problemă.”

El s-a ridicat şi a păşit pe culoar pentru ca ea să poată ajunge la locul de la fereastră. „Mulţumesc. Pot să te ajut cu bagajul?”

Culoarul îngust şi pasagerii care aşteptau în spatele ei au făcut-o să fie practic lipită de el. I-ar fi fost greu să-şi ridice bagajul de mână greu cu rotile deasupra capului fără să-l lovească cu el. „Mulţumesc”, a spus ea, apoi a trecut pe lângă el în rând, lăsându-i geanta pentru a o ridica.

Era îmbrăcat ca un bărbat care călătoreşte în interes de serviciu – pantaloni negri şi o cămaşă lejeră cu nasturi care se întindea strânsă pe bicepşii groşi când îi ridică valiza deasupra capului. Ea nu s-a putut abţine să nu se oprească pentru a admira spectacolul.

El a aruncat o privire în jos şi i-a atras atenţia când a poziţionat geanta. Zâmbetul lui i-a spus că a observat privirea ei apreciativă. Ea s-a înroşit şi s-a aşezat pe scaunul de la fereastră.

Nu. Bărbaţi. Ea avusese în mod clar gusturi de rahat în acest domeniu, aşa că faptul că ea a crezut că el arată bine trebuia să însemne că era un hoţ sau un mincinos sau că avea legături cu activiştii antiamericani din Iordania.

Sau, dacă era binecuvântată de două ori, toate trei.

Adonis s-a lăsat pe scaunul de pe culoar, cu zâmbetul complice bine fixat. Privirea lui a aterizat pe mâna stângă a ei. Ea nu s-a putut abţine şi s-a uitat şi la mâna lui stângă. Fără inel.

Nu că i-ar fi păsat, pentru că nu era interesată. Nu conta cât de atrăgător era, cu acei ochi gri deschis evidenţiaţi în spatele ochelarilor dreptunghiulari fără ramă, sau cu liniile slabe care îi încreţeau pielea lângă ochi şi gură, spunându-i că nu era un tânăr absolvent de facultate, ci un bărbat.

Era atât de *sătulă* de absolvenţi. El i-a oferit mâna. „John Baker."

„Cr-rista." S-a poticnit, folosindu-şi un nume fals din impuls. Le promisese prietenilor ei că va fi atentă, iar a da numele ei real unui străin *nu* era un comportament sigur. „Crista Portman."

Bărbatul a dat din cap. „Asta e amuzant, pentru că tocmai mă gândeam că semeni cu..."

„Natalie Portman. Da. Mi s-a spus asta." Ea a ridicat din umeri casual. „Nu suntem rude." Auzise despre asemănarea ei cu actriţa de când i se scosese aparatul dentar când avea cincisprezece ani, motiv pentru care prelease numele de familie al femeii. „Şi vă mulţumesc. Îl consider un compliment." Era întotdeauna flatată când cineva făcea comparaţia, pentru că nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca actriţa din *Lebăda Neagră.*

Bărbatul i-a ţinut mâna prea mult timp, iar ritmul cardiac i s-a accelerat – reacţia ei a avut mai mult de-a face cu chipul acela frumos decât cu minciuna ei impulsivă. În plus, mirosea bine. Spumă de ras şi săpun combinate cu un miros de mosc care o făcea să vrea să respire adânc şi să se relaxeze. Dar poate că asta se datora mai mult epuizării ei totale decât atractivităţii colegului ei de scaun.

„Destinaţia ta finală este Van?", a întrebat el.

Ea şi-a luat mâna de pe a lui. „Nu vă cunosc, domnule Baker, şi nu-mi împărtăşesc planurile de călătorie cu străinii."

Zâmbetul lui s-a adâncit, ca şi cum ar fi savurat o

provocare. „Spune-mi John. Şi îţi înţeleg precauţia. O femeie care călătoreşte singură nu poate fi prea atentă. Ce te aduce în Turcia?”

Ar fi trebuit să-şi ia cartea şi să pună capăt conversaţiei chiar aici şi acum, dar... nu voia s-o facă. După o noapte infernal de lungă şi după ce a trebuit să dea ochii cu un fost pe care spera să nu-l mai vadă niciodată, era reconfortant să întâlnească un străin chipeş. Poate că simplul fapt că el venea din ţara ei, dar nu avea nimic de-a face cu lumea insulară a arheologiei subacvatice îl făcea atrăgător. El nu ştia nimic despre relaţia ei cu Todd şi despre consecinţele minciunilor lui.

A realizat, dintr-o dată, că pe lângă faptul că era supărată de sosirea lui Todd, îi era şi dor de casă. Se afla în Turcia de opt săptămâni şi se săturase să se chinuie să se deplaseze atunci când nu vorbea limba, iar îndreptându-se spre est, dificultăţile nu aveau decât să se înrăutăţească. John Baker... el vorbea limba ei.

„Ce *te* aduce în Turcia, John?”

A schiţat un zâmbet şi i-a făcut cu ochiul. „Afaceri.”

A fost făcut un anunţ în turcă, arabă şi cel puţin alte două limbi pe care nu le-a recunoscut. Lumina de pe centura de siguranţă s-a aprins. Cressida şi- a reglat centura şi şi-a depozitat poşeta – a scos o carte şi a băgat-o în buzunarul scaunului, în caz că decide să pună capăt conversaţiei. Pregătirea de zbor terminată, se lăsă pe spate în scaun şi spuse: „Ce fel de afaceri?”

„Lucrez în domeniul securităţii private – clientul meu – o companie de tehnologie pe care nu am libertatea să o numesc – mă trimite la Van pentru a face aranjamentele de securitate pentru o viitoare întâlnire între directorii companiei şi oficiali din întregul Orient Mijlociu.”

Securitate. Cunoştea câţiva oameni în acest domeniu.

Construcţia lui
musculoasă avea sens, la fel ca şarmul şi farmecul său.

Avionul s-a îndepărtat de poartă. Ea şi-a dat drumul la o respiraţie pe care nu şi-a dat seama că o ţinuse. După luni de planificare, economisire şi stres, se afla în sfârşit în drum spre Anatolia de Est, într-o căutare nebunească pentru a găsi un apeduct antic care avea să-i facă sau să-i distrugă cariera academică.

Capitolul 5

Ian s-a aplecat în faţă şi a scos *cartea* Cressidei – sau, mai degrabă, *a Cristei* – din buzunarul scaunului. *„Serce Limani: O epavă din secolul al XI- lea „*, a spus el, citind titlul. „O lectură relaxantă de plajă?”

Zâmbea. Avea un zâmbet frumos – plin, atrăgător, cald, cu dinţi albi perfecţi la vedere. Asta l-a surprins, dar nu o văzuse zâmbind aşa în bar aseară.

„Cercetare”, a răspuns ea.

„Cercetare pentru ce?” a insistat el. Ea era hotărâtă să fie taciturnă, dar specialitatea lui era să se implice cu oameni care nu voiau să fie implicaţi. Şi o putea face în şase limbi.

„Pentru lucrarea mea de disertaţie”, a spus ea cu o urmă de mândrie în voce.

„Ce studiezi?”

„Arheologie subacvatică. Mai exact, rutele comerciale ilicite prin Turcia, Irak, Iran şi Siria, observate prin cartografierea epavelor din Marea Mediterană şi utilizarea apeductelor şi cisternelor din epoca bizantină. Aceasta face parte dintr-o evaluare mai amplă a comerţului în Orientul

Mijlociu, dar mă concentrez în principal asupra rutelor ilicite care ar fi putut duce la prăbuşirea civilizaţiilor.”

Ian a zâmbit. Dorinţa ei de a fi reticentă era copleşită de dorinţa de a-l 5 1 5 5 impresiona. Avea o nevoie puternică de aprobarea bărbaţilor. Asta avea să fie uşor.

Şi, cu toată sinceritatea, *a fost* impresionat.

A răsfoit cartea, care părea să fie o lucrare academică lungă. S-a uitat din nou la copertă. „INA?”

„Institutul de Arheologie Nautică – face parte din Universitatea Texas A&M.”

„Acolo eşti studentă?”

„Nu. Sunt absolventă la Florida State.”

„Gainesville?” a întrebat el, ştiind că greşeşte şi întrebându-se dacă ea se va deranja să-l corecteze. La urma urmei, ea nu voia să vorbească cu el.

„Tallahassee.”

Îşi reprimă un zâmbet. Era înăuntru şi nici măcar nu ajunseseră încă la altitudinea de croazieră. „Corect. O echipă bună de fotbal. Seminoles.”

Ea a dat din cap. Deodată, parcă şi-a dat seama că îi spusese prea multe. A luat cu blândeţe cartea din mâinile lui, a deschis-o la semnul ei de carte şi sa aşezat înapoi pe scaun.

I-ar da câteva minute. Să o lase să se liniştească de faptul că el nu o presează să vorbească. Dar nu-i putea da prea mult timp. El intenţiona să aibă planuri de cină cu ea înainte de a ateriza.

Şi-a scos propria carte – scrisă în arabă – şi s-a aşezat pe spate să citească. Cu vederea periferică, i-a văzut ochii largindu-se când a luat în considerare materialul de lectură. Ea nu-i ceruse detalii despre munca lui sau de unde era, iar acum el pusese momeala pentru a o face curioasă. Spera că aceeaşi nesiguranţă care o făcea să dorească să îl

impresioneze va intra în viteză acum că ştia că nu era un prostănac.

El a aruncat o privire în lateral spre ea şi i-a aruncat un zâmbet absent, privirea unui bărbat absorbit de lectura sa. Ea i-a zâmbit şi şi-a reluat lectura, cu o uşoară roşeaţă pe obrajii ei netezi şi bronzaţi.

Chiar era încântătoare. Cum de nu observase aseară înclinaţia ochilor ei?

Maro, dar presăraţi cu chihlimbar şi încadraţi de gene lungi şi elegante, ochii ei erau de-a dreptul fermecători de aproape.

Înainte de această slujbă la Companie, servise în armată cu Delta Force, lucrând sub acoperire pentru armată. În toţi anii în care a lucrat sub acoperire, nu s-a culcat niciodată cu o ţintă pentru munca sa. Nu a fost niciodată necesar şi, din punct de vedere tehnic, nu putea fi necesar. Dar întotdeauna a ştiut că ar putea veni un moment în care sexul ar fi o acţiune logică pentru a menţine acoperirea.

Pe scurt, pentru ţara sa, era un soldat voluntar, dar asta nu însemna că trupul său era un patriot fără minte şi, având în vedere tipu l de femei cu care avusese de-a face în operaţiunile secrete, de cele mai multe ori, sexul nu era un instrument din arsenalul său.

Ar putea el să o facă pentru echipa SUA dacă această misiune o cere? Nu avea nicio îndoială că ar fi putut să adune patriotismul necesar.

$$$

La 20 de minute după decolare, însoţitoarea de zbor a sosit cu coşul cu băuturi. Cressida a comandat cafea, dar

John i-a atins mâna şi i-a spus: „Lasă- mă să-ţi fac cinste cu o băutură, drept mulţumire pentru că ai schimbat locul cu mine”.

A scuturat din cap. „E încă devreme şi nu prea am dormit. O singură băutură şi aş adormi.”

După ce amândoi au băut cafeaua şi însoţitoarea de zbor a plecat, John a spus: „Va trebui să mă laşi să te scot în Van, atunci.”

Ea s-a încruntat.

„Nu-ţi place că sunt atât de direct”, a spus el.

„Sunt surprinsă de asta. Nu mă cunoşti. Aş putea fi măritată. Sau să am un iubit. Sau aş putea fi gay. Sau nebună. Sau oricare dintr-o duzină de alte lucruri.”

„Ştiu că nu eşti căsătorită.” El s-a uitat la mâna ei stângă şi a ridicat o
sprânceană.

„Prea uşor. Sunt arheolog subacvatic. În ultimele două luni am făcut scufundări de două ori pe zi pe o epavă. Membrii căsătoriţi ai echipajului nu poartă inele ca să nu le piardă în Marea Mediterană, iar după opt săptămâni, nu există nicio linie de bronz sau amprentă de înşelător.”

„Da, dar nicio femeie măritată în toate minţile nu ar zbura singură în Anatolia de Est fără verighetă.”

Gura ei s-a închis brusc. „Bine. Deci nu sunt căsătorită. Dar aş putea avea un iubit. Sau să fiu lesbiană.”

A clătinat din cap. „Cu siguranţă nu eşti lesbiană. *Asta* a fost evident imediat.”

Şi-a simţit faţa înroşită. Bine, deci o surprinsese admirându-i muşchii. Dar, la naiba, avea un corp frumos. Nu-i nimic rău în a privi. „Şi prietenul?”, a întrebat ea, simţindu-se ca un lacom de pedeapsă.

„Ei bine, dacă ai unul, atunci am o oră şi jumătate să determin dacă e ceva serios şi ar trebui să mă retrag.” Vocea

lui a coborât atât de jos încât ea abia îl putea auzi peste vuietul motorului cu reacţie. „Deci, există un iubit?”

N-ar strica să flirteze un pic, nu-i aşa? Ego-ul ei era încă rănit de trădarea lui Todd. Se presupunea că erau îndrăgostiţi, dar el o implicase într-o crimă pentru a-şi salva fundul. „Nu. Fără iubit.”

Categoric, fără iubit.

***

Lipsa de succes a lui Ian în a obţine o întâlnire – sau cel puţin un număr de telefon – până în momentul în care au aterizat în Van l-a pus în corzi, dar nu l-a învins. Ea a răspuns în toate felurile potrivite, dar el nu a încheiat afacerea. Femeia era un amestec interesant de prudenţă şi grabă. Fusese neglijentă dându-şi un nume fals când numele ei real fusese difuzat prin difuzoarele din zona de îmbarcare, dar merita felicitări pentru că era conştientă că trebuia să- şi protejeze identitatea şi destinaţia.

Acest nume fals neîndemânatic pleda pentru nevinovăţie. Un jucător ar fi fost conştient că numele său a fost anunţat în terminalul aglomerat. Doar un nevinovat ar fi crezut că nimeni nu va observa.

„Pentru că noi, americanii, trebuie să rămânem uniţi”, a spus el, întinzând cartea sa de vizită. „Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.”

I-a mulţumit şi a pus cardul în poşetă.

„Dacă te hotărăşti că vrei companie, serile mele vor fi libere”, a adăugat el.

Ea a zâmbit. „Voi ţine cont de asta.”

Atâta timp cât ea stătea în Van, urmărirea ar fi fost

uşoară. I-ar fi identificat hotelul şi şi-ar fi luat o cameră acolo. În seara asta se vor afla la acelaşi restaurant, iar el va continua să o venereze şi să o invite la cină. Îi plantase un microfon în carte şi putea rămâne în siguranţă în aeroport. N-ar fi pierdut-o decât dacă ea bănuia ceva, caz în care avea probleme mult mai mari.

În interiorul terminalului, s-a oprit să scaneze zona de sosiri. S-a încruntat, clar deconcertată că nu a văzut... pe cine sperase să vadă. L-a înfruntat pe Ian, a afişat un zâmbet fals şi şi-a luat rămas bun, apoi s-a îndreptat spre un birou de informaţii. El stătea în spate, cu telefonul mobil lipit de ureche, şi o urmărea cu vederea periferică. A ascultat prin intermediul microfonului, care transmitea direct către telefonul său, cum ea întreba despre hotelurile din Van.

Turismul era rar în Anatolia de Est, ceea ce însemna că nu ar fi avut probleme în a rezerva o cameră într-unul dintre cele mai frumoase hoteluri. Bărbatul de la recepţie i-a recomandat un hotel vechi de lângă malul lacului. Ian a sunat şi a rezervat o cameră înainte ca recepţionerul să termine de tradus opţiunile pentru Cressida. S-a îndreptat spre linia de taxiuri.

Câteva minute mai târziu, ea a ieşit din terminal, iar el a zâmbit şi a ridicat o sprânceană în timp ce dădea din cap spre jumătatea de duzină de oameni care îi despărţeau în coada în creştere. „Am putea împărţi o cursă?”, sa oferit el.

„S-ar putea să mergem în direcţii diferite”, a spus ea cu un zâmbet sexy, strâmb.

„Crezi că-mi pasă?”

Ochii ei frumoşi sclipeau amuzaţi. „Mulţumesc.” Şi-a părăsit locul în rând. În momentul în care a ieşit, Zack şi alte două persoane au păşit în spatele ei.

„Doar dacă promiţi să vii cu mine la cină”, adăugă Ian înainte ca ea să se aşeze la coadă lângă el.

S-a uitat la rândul din ce în ce mai mare. „Serios?”, a întrebat ea.

„Da. Cina. Ştiu un local grozav. Nimeni nu face *iqli kofte* mai bun în Van. O să-ţi placă.”

Ea a dat din cap exasperată. „Cred că nu am de ales.”

El a râs. „Pari atât de încântată.”

„Poate aşa e mai bine?” Ea a pus o mână pe pieptul lui. „Mulţumesc, John. Aş fi încântată să iau cina cu tine.” Vocea ei era o răguşeală moale, sexy.

La naiba. Era bună la a fi sexy.

Poate prea bună.

Capitolul 6

Cressida îşi strânse buzele în timp ce se gândea la opţiunile sale vestimentare. Se întâlnea cu John în hol în zece minute şi tot ce împachetase, cu excepţia rochiei albastre de cocktail – care nu era o opţiune într-o regiune în care ar fi trebuit să poarte o eşarfa mai des decât nu – era fad. Hainele ei erau perfecte pentru o femeie care nu dorea să fie remarcată.

Dar voia ca John să o *vadă.* La naiba, într-un fel voia să-l vadă pe John. Pe el în întregime. Şi nu se referea la partea cu *un fel de.*

Se pare că un pui de somn după o noapte lungă şi brutală îi trezise latura nesăbuită.

S-a îmbrăcat în pantaloni bej şi o cămaşă cu nasturi din bumbac albastru, apoi a făcut o grimasă la reflexia ei plictisitoare. Fusese o prostie să accepte cina. Ar trebui să fie precaută. John Baker nu inspira siguranţă.

Respirând adânc, părăsi siguranţa camerei de hotel, recunoscătoare pentru cele cinci ore de somn care îi redaseră umanitatea, chiar dacă asta însemna că nu reuşise să exploreze oraşul. Cel puţin ar fi fost mai lucidă decât fusese în timpul zborului.

Ca şi cum. Doar uitându-se la el, o lăsa fără cuvinte.

A ieşit din lift în hol şi a scanat camera. Nici urmă de John.

Simţea o durere familiară în burtă. Mai fusese lăsată baltă şi înainte. Era un sentiment deprimant şi lipsit de valoare atunci când o întâlnire nu se deranja să apară. I-ar fi dat cinci minute, apoi ar fi plecat de aici. Avea mândria ei. Şi putea avea satisfacţia de a şti că el nu o putea găsi pentru a-şi cere scuze, dacă ar fi vrut. Nu-i ştia numele adevărat.

După două minute din mica ei perioadă de graţie, el a păşit în hol, iar mintea ei a rămas în gol. Sfinte Sisoe. El arăta chiar mai bine decât îşi amintea ea. Cum era posibil? Cu siguranţă făcuse o înţelegere cu Hades sau ceva de genul ăsta, pentru că niciun simplu muritor nu avea dreptul să fie atât de sexy.

A traversat podeaua largă şi deschisă până lângă ea, cu ochii încreţiţi în spatele ochelarilor în timp ce zâmbea. „Îmi pare rău că am întârziat. Am fost întârziat de un apel de la şeful meu.”

Aceasta era o premieră în lumea Cressidei. Nu credea că vreunul dintre bărbaţii cu care ieşise cunoştea definiţia cuvântului „scuze”, darămite să-l folosească într-o propoziţie. Cu toate acestea, acest bărbat îl spusese când a întârziat doar două minute. Îi plăcea asta. Probabil mai mult decât ar fi trebuit.

„Oh? Este trecut de şase? Nu mi-am dat seama.”

El a râs. „Mincinoaso. Eşti un scafandru. Timpul este

totul pentru tine. Un minut în plus la adâncimea greşită înseamnă probleme în lumea ta. Se răsfrânge asupra vieţii tale de zi cu zi, iar tu eşti punctuală la minut, pun pariu.”

Ea s-a încruntat, dar nu în semn de nemulţumire. El o cam nimerise cu această evaluare. „Cum ţi-ai dat seama?”

„Îţi verifici constant ceasul.” El i-a atins punctul dintre sprâncene. „Şi ai un rid adorabil aici, când eşti întârziată – ca atunci când taxiul a fost blocat prea mult timp într-o intersecţie.” El s-a aplecat mai aproape de ea şi i-a şoptit la ureche: „Îl face pe un bărbat să se întrebe dacă tu cronometrezi totul.”

Întregul ei corp a fost inundat de căldură la acea aluzie. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, buzele lui i-au atins urechea. „Lavandă”, a murmurat el. „Frumos.”

Tremura. Ar fi trebuit să fie descurajată, dar acea nesăbuinţă care fusese nerăbdătoare pentru această cină se gândea acum să sară peste masă cu totul. S-ar putea să trebuiască să-i mulţumească lui Suzanne pentru că i-a aruncat o cutie de prezervative în valiză, când Cressida nu se gândise că le-ar putea dori.

Era aici pentru a aduna informaţii pentru disertaţia ei, şi-a amintit ea, care va începe când va vorbi cu Berzan după ce acesta va ieşi de la serviciu în această seară. Fără sex cu John Baker, indiferent cât de bine ar fi mers întâlnirea.

Ea şi-a limpezit gâtul. „Mulţumesc.”

El s-a tras înapoi. „Ţi-e foame?”

„Mor de foame”, a spus ea sincer. De dimineaţă, la aeroport, mâncase doar o prăjitură sărăcăcioasă şi se trezise din somnul ei prelungit cu o senzaţie de foame.

A întins un braţ. „Restaurantul pe care l-am menţionat este la doar câteva străzi distanţă. Ai chef de o plimbare?”

„Absolut.” I-a luat braţul, bucurându-se de senzaţia bicepsului lui ferm şi de mirosul proaspăt, săpunos al pielii

lui. Aerul înăbuşitor al serii o cuprinse într-o îmbrăţişare caldă.

Au ajuns la restaurant, un spaţiu mic şi confortabil despre care ea nu ar fi crezut niciodată că este un restaurant, după semnul micuţ şi vitrină. Înăuntru mirosea a rai, carne prăjită, condimente şi pâine plată. Mirosurile savuroase i – au amintit cât de foame îi era. Au fost aşezaţi rapid, iar John a conversat cu gazda în limba turcă, care a dat din cap şi a zâmbit, apoi a dispărut în bucătărie.

„Mâncarea de aici este mai mult kurdă decât turcă, aşa că am comandat câteva mostre pentru tine să le încerci. Sper că nu ţi-e dor de un burger şi cartofi prăjiţi.”

Ea a clătinat din cap. „Nu. Sunt dispusă să încerc lucruri noi. Totul miroase minunat.”

„De obicei, aici nu se serveşte alcool, dar proprietarul are câteva sticle de vin pe care le păstrează la îndemână pentru prietenii nemusulmani. Au un vin italian bun care merge bine cu *kofte* de miel.”

Ea a înclinat capul, impresionată de faptul că proprietarul îl considera un prieten. „Vii des la Van?”

El a ridicat din umeri. „Din când în când.”

Un bărbat a venit la masa lor şi l-a salutat călduros pe John. John a prezentat-o pe Cressida, surprinzând-o când numele fals a fost singurul cuvânt pe care l-a înţeles. *La naiba.* Probabil că ar fi trebuit să-i spună adevărul. Ea îi întinse mâna proprietarului, dar bărbatul zâmbi şi îşi încrucişă braţele.

„Nu e o ofensă. Este evlavios şi nu poate atinge o femeie care nu face parte din familia sa după ce s-a spălat, înainte de rugăciune. Iar *Mu'adhin-ul* este pe cale să rostească *Adhan-ul* pentru *Maghrib”.*

Cressida a dat din cap şi a zâmbit. „Înţeleg. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.”

Bărbatul a radiat şi i-a vorbit rapid lui John înainte de a-i face semn din cap şi de a pleca.

„Va fi greu pentru mine dacă nu am un translator, nu-i aşa?”

John a dat din cap. „Nu mulţi vorbesc engleza aici. Nu ai făcut rost de un translator?”

„Am făcut-o, dar el lucrează acum, aşa că nu am luat legătura. Sper să am veşti de la el diseară, după ce iese de la muncă.” Ea s-a aplecat în faţă. „Păcat că vei fi ocupat cu slujba ta, altfel ţi-aş fi oferit banii pe care aveam de gând să i-i plătesc lui Berzan.”

„Berzan?”, a întrebat el.

„Este fratele unui om pe care l-am angajat în Antalya pentru nişte traduceri.”

Ochii lui John s-au aplatizat, dar privirea a trecut atât de repede încât aproape că s-a întrebat dacă şi-a imaginat privirea rece şi dură. Dar frisoanele care îi urcau pe şira spinării îi spuneau că se întâmplase.

Chelnerul a sosit cu sticla de vin, urmată rapid de tava cu mostre comandate de John, iar sentimentul de nelinişte a trecut.

Pe măsură ce încerca fiecare produs, John îi explica felul de mâncare, avertizând-o înainte de a gusta chiftelele crude – versiunea turcească a steak tartare – în cazul în care era posibil să reacţioneze la mâncare.

Chelnerul s-a întors, iar John a comandat mai multă mâncare în funcţie de preferinţele ei, apoi a învăţat-o numele preparatelor care i-au plăcut cel mai mult. Căldura a cuprins-o în timp ce se uita la el de la masa intimă şi sorbea din vin. Cât de departe ar trebui să lase lucrurile să meargă?

„Spune-mi despre cercetările tale”, a spus John. „Ce speri să găseşti în Van?”

„Nu voi rămâne în Van. Mă îndrept spre sud.”

„Sud? Nu sunt prea multe la sud de aici. Cu excepţia Siriei.”

Îşi strânse buzele şi se gândi cât de mult ar trebui să-i spună. „Există o mulţime de proprietăţi imobiliare între Van şi graniţă.”

„Şi te aştepţi să găseşti...?”

„Nimic în timpul acestei călătorii.” Asta era în mare parte adevărat. „Sunt aici doar pentru a stabili contacte. Să pregătesc terenul pentru efectuarea unui studiu Lidar într-o zonă în care sper să găsesc lucruri anul viitor.”

El a ridicat o sprânceană. Gestul simplu era infuzat de sexualitate.

„Lidar? Ce-i aia?”

„Este un tip de teledetecţie. Cu Lidar, măsori distanţa prin iluminarea unei ţinte cu laserul. Lumina reflectată este analizată. A fost dezvoltat în anii '60, dar tehnologia s-a îmbunătăţit cu adevărat. Aplicaţiile pentru arheologie se extind în fiecare an. Cu ajutorul unui studiu Lidar, voi putea găsi cisterne şi apeducte subterane care au fost pierdute în urmă cu peste o mie de ani – despre care cred că erau o parte importantă a rutelor comerciale ilicite.”

„Vorbeşti despre Drumul Mătăsii?”

„Vorbesc despre o *ocolire* a Drumului Mătăsii.”

John s-a aşezat pe scaun. Părea impresionat. „Asta ar fi ceva.”

S-a aplecat în faţă, încălzindu-se la subiect, care, la urma urmei, fusese obsesia ei de luni de zile. „Cred că vopselele, metalele preţioase, pietrele preţioase, condimentele – orice – erau comercializate folosind pasaje subterane. Cu ajutorul hărţii Lidar, pot găsi acele cisterne şi apeducte şi îmi pot dovedi teoriile.”

„Chiar crezi că există tuneluri ascunse pe dealurile din Anatolia de Est?” Tonul lui era sceptic.

„Ai auzit vreodată de apeductul Gadara?”

John a scuturat din cap.

„Era roman, construit pentru aprovizionarea cu apă a oraşului Gadara din Iordania de astăzi. Este cel mai lung tunel cunoscut din antichitate. Construcţia a început în jurul anilor 90 sau 100 d.Hr. şi a durat o sută de ani. Secţiunile subterane au o lungime de şaizeci şi şase de mile. Tunelul are aproximativ doi metri înălţime şi un metru şi jumătate lăţime.”

„Da. Dar oamenii ştiu despre asta. *Tu* ştii despre ea. Nimic atât de mare nu poate rămâne ascuns timp de două mii de ani.”

Ea a rânjit. „Aici te înşeli. Gadara a fost descoperită în 2004. De către un arheolog.”

Gura aia chipeşă s-a curbat într-un zâmbet sexy, iar ochii i s-au aprins cu o căldură care spunea că nu-l deranjează să i se spună direct că se înşeală.

„Serios?”

„Yep.”

„Ce te face să crezi că e ceva de genul ăsta aici?”

Cressida s-a aplecat pe spate. Nimeni nu ştia răspunsul complet la această întrebare. Cei mai mulţi dintre colegii ei studenţi erau oameni buni. Prieteni. Dar asta nu însemna că nu ar fi încercat să o întreacă în a face o descoperire atât de importantă prin depunerea propriilor propuneri de granturi. A luat o înghiţitură de vin. În seara asta avea să rămână secretul ei. „Spune-mi despre munca ta, John. Ce faci în Van?”

El a râs. „Touché.” Şi-a ridicat paharul în semn de toast pentru ea şi a băut un pahar. „Cât despre ce fac în Van, chiar acum, iau cina cu o femeie frumoasă.”

Căldura i se adunase în burtă. Această primă întâlnire mergea foarte bine. Dar numerotarea ei presupunea că ar

putea fi mai mult. Şi nu se putea. Nu ar fi. Era aici să lucreze.

Ceea ce făcea această întâlnire specială era singularitatea ei. Era o fantezie unică care a prins viaţă. O aventură fără obligaţii, de o singură noapte, unică în viaţă, cu un bărbat sexy din Turcia.

Orice mai mult decât atât era doar o cerere de probleme.

$$$

Ian aproape că şi-ar fi dorit ca întâlnirea să fie reală. Dacă ar fi fost, nu ar fi ezitat să dea curs invitaţiei din ochii ei. Ameţită de mâncare, de lumina slabă şi de vinul bun, ea se transformase din americanca timidă pe care o întâlnise în avion într-o sirenă senzuală.

Reticenţa ei de a dezvălui prea multe despre ea dispăruse pe măsură ce se încălzea cu subiectul ei, dar ceea ce l-a surprins şi mai mult a fost cât de mult el – Ian, nu cretinul de John care pretindea a fi – era excitat de ea.

Dar nu putea să-şi lase scula să gândească, mai ales că ea dăduse de înţeles că avea o pistă cu privire la tunelurile antice din regiunea kurdă a Turciei. Dacă astfel de tuneluri existau, informaţia ar fi fost valoroasă.

Turcia se confrunta cu numeroase probleme de securitate, dintre care cele mai mici erau graniţele cu regimuri instabile precum Siria, Irak şi Iran. Adevărata preocupare a guvernului era populaţia kurdă a ţării. Ani de zile de tratament de mâna a doua, aprobat de guvern, al kurzilor turci, a căror limbă era interzisă, au creat o populaţie numeroasă şi nemulţumită. Recenta alianţă dintre guvernul turc şi populaţia kurdă locală ca urmare a ameninţării ISIS din Siria şi Irak nu a fost suficientă pentru a compensa decenii de represiune. Kurzii au rămas neliniştiţi,

neîncrezători, şi nu toate facţiunile au fost de acord cu alianţa.

Restaurantul în care mâncau era deţinut de un kurd local care îşi şoptise odată – în kurdă – frustrarea faţă de hărţuirea continuă din partea ofiţerilor militari turci care acţionau ca autoritate guvernantă în regiune. Simplul fapt că Ian vorbea fluent limba interzisă i-a facilitat găsirea de aliaţi kurzi în această parte a ţării. Partea cea mai grea a fost să-i facă să ştie că vorbeşte limba lor atunci când fiecare era un potenţial informator.

Tunelurile contrabandiştilor din regiune ar putea schimba regulile jocului. *Partiya Karkeren Kurdistan,* sau PKK, era doar cel mai mare şi mai cunoscut grup rebel. Gruparea lui Hejan era mai mică, nu era aliată cu guvernul turc, îşi propunea să devină principalul grup separatist din regiune şi avea o istorie de utilizare a tacticilor teroriste pentru a realiza acest lucru.

După ce a aflat care era obiectul studiului ei, un lucru i-a fost clar lui Ian. Nu fusese o întâmplare că Cressida fusese aleasă drept curier. Poate că nu era conştientă, dar, cumva, cercetările ei atrăseseră atenţia grupului lui Hejan. Dat fiind că, oricât de tentantă ar fi fost Cressida, sexul cu ea ar fi putut da peste cap misiunea. Pentru început, dacă era în pat cu el, cu greu putea să fie afară şi să transmită microcipul.

După cină, Ian i-a pus o mână pe spate în timp ce se plimbau pe strada îngustă. Dacă ar fi fost o întâlnire adevărată, nu ar fi ezitat să se strecoare cu ea pe într-o uşă acoperită, pentru a-şi putea aluneca mâna mai jos, să o tragă la el şi să o guste.

La naiba, miroase bine.

Dar aceasta era o întâlnire între Crista Portman şi John Baker. John nu putea să facă sex când Ian avea treabă de făcut.

Strada era liniştită în timp ce străbăteau drumul până la hotel. Nici Ian, nici John nu îşi împleteau degetele cu ale ei, oricât de natural ar fi părut un astfel de gest. John nu ar fi început ceva ce nu putea termina, iar Ian nu a fost invitat deloc să joace.

În interiorul hotelului, au traversat holul până la lift. Ea s-a oprit şi i-a întâlnit privirea înainte de a apăsa butonul pentru etajul ei. El a zâmbit inhalându-i din nou parfumul sexy. După pauza ei, el şi-a dat seama că ea spera ca el să o invite în camera lui, dar după tăcerea lui, ea a cedat şi l -a condus la a ei.

Se pare că o lăsase pe femeia precaută în avion.

Au ajuns la etajul ei, iar el i-a urmat fără un cuvânt. La uşa ei, ea s-a oprit şi i-a întâlnit privirea, cu o sprânceană ridicată în semn de întrebare.

Acesta era momentul în care John, dacă ar fi existat, ar fi tras-o aproape şi i-ar fi gustat gura. Şi-ar trece limba de-a lungul buzei superioare pline care îl fascinase de prima dată când o văzuse – chiar înainte ca ea să doboare un bărbat.

Era tare şi pregătit. Lui Ian i-ar fi fost greu să plece dacă John o săruta.

„Mă tem că seara se termină aici, Crista."

Sprâncenele i s-au aplatizat în semn de confuzie, nu de furie, dar, cu presiunea potrivită, el ar putea să o împingă în acea direcţie şi a dezbătut ce reacţie i s-ar potrivi.

„Îmi pare rău", a spus ea cu o voce blândă, „te-am interpretat greşit toată seara?"

El a scos un oftat. „Nu ai citit greşit, am calculat greşit. Mâine va fi o zi aglomerată, iar eu trebuie să fiu pregătit. Încă mă adaptez la fusul orar – am zburat în Antalya de la Washington ieri dimineaţă. Oricât de mult mi-ar plăcea să continui în seara asta, trebuie să dorm. Singur."

Un tip drăguţ ar fi întrebat-o dacă o poate revedea. John

era un tip de treabă, dar Ian, nu prea. Şi chiar acum, Ian lua deciziile, pentru că Ian era cel care avea o treabă de făcut. S-a aplecat şi i-a sărutat fruntea, un pupic frăţesc. Insultător, într-adevăr, după cât de mult se dăduse John la ea. „Noapte bună”, a spus el şi s-a îndreptat spre lift. S-a întors şi i-a întâlnit privirea, apoi a păşit în lift.

Capitolul 7

Ce naiba s-a întâmplat?

Cressida stătea în faţa uşii în tăcere, uimită, în timp ce John intra în lift. Uşa s-a închis în urma lui, iar ea a rămas acolo. A respirat în mâna ei. Poate că respiraţia ei era un pic usturoiată, dar el mâncase aceeaşi mâncare nenorocită. Şocul s-a risipit când şi-a amintit de sărutul părintesc. Furia a depăşit confuzia. *Ce măgar.*

Se făcuse de râs. Îşi descuie camera cu mişcări rapide şi furioase, trânti mânerul în jos şi împinse uşa. Ce era *în neregulă* cu ea? Cum naiba îi întâlnea pe tipii ăştia?

Obosit şi are o zi lungă mâine, pe naiba.

Era nedumerită de ce el ar fi fugit după semnalele evidente pe care i le trimisese toată seara. Nu-l interpretase greşit, la naiba.

Să fi spus el adevărul? Se purta ea aşa doar pentru că era fierbinte, deranjată şi nesatisfăcută? El îi dăduse cartea lui de vizită. Putea să-l sune şi să-l întrebe direct care era treaba lui.

A căutat cardul în poşetă şi a găsit în schimb telefonul. A aruncat o privire la ecran şi a gemut. Mesajele vocale pe care le ignorase când îi trimisese mai devreme lui Berzan un

mesaj cu numele hotelului se dublaseră de atunci. Scrută lista de apeluri pierdute. Niciunul nu era de pe numărul lui Berzan. Probabil că mesajele erau fie de la Todd, fie despre Todd. Nu voia să aibă dea face cu Todd chiar acum.

De ce naiba nu? Era deja într-o dispoziţie proastă. La fel de bine ar putea să treacă peste asta.

Dar primul mesaj nu era de la Todd. Nici următoarele nu erau. Toate erau de la Suzanne, care părea supărată, dar nu spunea de ce.

Dr. Hill probabil că făcuse sex cu ea şi o lăsase baltă. Şi, deşi ar fi vrut să-l judece rău pe doctorul Hill pentru asta, se simţea puţin tulburată că măcar Suzanne şi-o pusese. Nu putea să suporte trauma emoţională a Suzannei după ce s-a cuplat cu cineva, pe lângă lipsa ei de traumă.

Desigur, ar fi trebuit să-i*pese* pentru a simţi o traumă, şi cu siguranţă nui păsa de John Baker şi de scuza lui penibilă pentru fugă.

Următorul mesaj era de la Trina, care era îngrijorată după ce primise mesajul Cressidei despre Todd. Aşa cum se aştepta, nu a primit niciun mesaj de la Berzan.

Se încruntă la telefon. O suna pe Trina sau lăsa linia deschisă în caz că suna Berzan? În timp ce se holba la chipul neted, telefonul a vibrat cu un mesaj primit. A fost inundată de uşurare. Era de la Berzan.

Îmi pare rău pentru întârziere. Hejan a spus că a explicat. Putem pleca mâine dimineaţă. Dacă ne întâlnim la dana feribotului la sfârşitul turei mele, la ora 21:00, putem discuta despre itinerariul nostru. Am aranjat deja cazarea în unele dintre satele mai mici.

S-a uitat la ceas. Era doar opt şi jumătate – sau douăzeci şi jumătate – încă o dovadă că întâlnirea ei se terminase jalnic de devreme. Suficient timp pentru a se întâlni cu Berzan. Îi răspunse la mesaj că va fi la doc, apoi îşi vârî

telefonul în poşetă. O va suna pe Trina mai târziu.

Era mai bine că lucrurile nu merseseră bine cu John. Era aici ca să muncească, iar întâlnirea cu Berzan era de o mie de ori mai importantă decât sexul.

Camera de hotel a lui Ian era cu un etaj mai sus, chiar deasupra celei a Cressidei. A intrat în cameră şi i-a făcut semn din cap lui Zack, care stătea pe scaunul din colţ, cu un pahar pe jumătate plin cu un lichid chihlimbar iu în mână. „Interesantă chestia aia pe care ţi-a spus-o despre tunelurile din Kurdistan”, a spus el.

Ian a dat din cap şi s-a apropiat de dulapul unde Zack lăsase sticla de scotch. Glenlivet. O marcă de care un bun scoţian era mândru. Nu că ar fi ştiut 5 5 din ce parte a Scoţiei erau strămoşii lui sau dacă avea vreo rudă acolo acum, dar îi plăcea să creadă că ştia, îi plăcea să creadă că avea mai multe legături familiale pe acest pământ decât femeia care îl născuse şi îl botezase.

O băutură i-ar fi atenuat reflexele, iar el trebuia să rămână în gardă. A turnat un strop de scotch într-un pahar. A gustat. Asta era tot ce putea avea. La băut, iar burta i s-a încălzit instantaneu. Efectul placebo i-a uşurat nodurile din umeri pe care nici nu le simţise până în acel moment.

Avea poftă de un alt strop. O altă arsură. Sticla îl chema. Dar gustul mic era tot ce putea avea.

Povestea vieţii sale.

Putea să vadă, şi uneori chiar să guste, plăcerile pe care alţi bărbaţi le considerau normale, dar confortul vieţii americane nu era pentru el. Îşi dăduse viaţa pentru ţara sa şi trăia – şi în adâncul sufletului credea că într-o zi va muri – pentru acest serviciu. Când termina o treabă, trecea la următoarea, fără să se oprească să se bucure de libertatea pentru care s-a sacrificat.

A pus dopul la loc şi s-a întors cu faţa la balcon, evitând pentru moment privirea interesată a lui Zack. Ian ştia că

Zack ascultase fiecare moment al „întâlnirii” lui cu Cressida. Era necesar şi oportun ca sprijinul său în această operaţiune să fie pe deplin informat. Dar asta nu însemna că îi plăcea. Ideea că un alt agent asista la flirtul vulnerabil al Cressidei, ba chiar îşi bătea joc de el, îi lăsase un gust amar în gură pe care nici măcar scotch-ul nu i-l putea şterge.

Lacul Van sclipea în întunericul de dincolo de fereastră. Ceva din această parte somnoroasă şi subdezvoltată a Turciei îl chema, dar era o altă plăcere pe care o putea gusta, dar de care nu se putea bucura niciodată pe deplin.

La fel ca şi femeia pe care urma să o urmărească în următoarele câteva zile.

Dacă ar fi fost hindus, s-ar fi întrebat pe cine ar fi enervat într-o viaţă anterioară pentru a se afla în această situaţie. Dar el nu era hindus. Nu era musulman. Era un războinic secular în mijlocul unui război sfânt, iar scopul său principal era să-şi protejeze ţara de a fi vizată sau atrasă în luptă.

„Deci, care-i treaba? Crezi că face parte din celula lui Hejan, sau este folosită?”

Ian s-a ţinut cu spatele la Zack. „Cred că e folosită”. Dar părerea lui nu schimba nimic. Nu atunci când nu exista nicio cale de a fi sigur.

S-a auzit un bâzâit uşor. S-a întors să vadă cum picioarele lui Zack atingeau podeaua cu o bufnitură în timp ce acesta îşi scotea telefonul mobil. Ecranul clipi. „Se pare că e timpul să aflăm. Cressida este în mişcare.”

„Unde este Sabal?”

„Pe stradă, gata să o urmărească pe jos sau cu maşina”, a spus Zack.

„Bun. Eu voi rămâne în urma lui. Termină de căutat în camera ei cât timp e afară.”

„Ar trebui să o urmez şi să te las pe tine să conduci

căutarea. Ea nu m-a văzut niciodată. Dacă te vede, se va speria.”

Deşi argumentul lui Zack era logic, Ian nu l-ar fi lăsat în niciun caz să preia conducerea. Era treaba lui să urmărească microcipul şi să identifice curierul. A nimănui altcuiva.

$$$

Bărbatul de la recepţie vorbea doar câteva cuvinte în engleză. Cressida a zâmbit şi a scos înregistratorul digital pe care i-l dăduse Hejan. Dosarul unu conţinea toate frazele de bază. A căutat numărul dosarului pe foaia de notiţe şi a redat cuvintele care se traduceau prin „cum ajung la”, apoi a spus „feribot dock” în engleză. A adăugat „barcă” în turcă, pentru că acest cuvânt – datorită săptămânilor petrecute pe o insulă şi a faptului că mergea regulat cu taxiul pe apă până în Antalya – îl ştia.

Faţa bărbatului s-a luminat. A scos o hartă a străzilor, a încercuit locaţia hotelului şi a arătat cu degetul spre ţărmul lung, apoi a trasat o linie groasă pentru traseul pe care trebuia să-l urmeze. Nu era deloc departe de hotel, doar în direcţia opusă restaurantului la care mersese cu John.

A spus mulţumesc în turcă şi a ieşit afară. Noaptea se răcise oarecum, iar ea a respirat adânc aerul proaspăt care flutura dinspre lacul imens. O plimbare vioaie era cu siguranţă mai bună decât să stea în camera ei de hotel.

A mers de-a lungul apei, ajungând în cele din urmă la ţărm. Zona era largă şi deschisă, făcând-o să se simtă în siguranţă în ciuda faptului că era străină pe un tărâm străin.

Gusturile proaste ale mamei sale în materie de bărbaţi au dus la o copilărie în care nu s-a simţit în siguranţă în

propria casă. La vârsta de treisprezece ani, Cressida a mers la centrul comunitar local şi a urmat toate cursurile de autoapărare pe care le ofereau. De-a lungul anilor, luase cursuri într-o jumătate de duzină de arte marţiale diferite – ea şi mama ei nu locuiseră niciodată într-un cartier suficient de mult pentru ca ea să urce în centuri – dar ajunsese suficient de pricepută pentru a lovi un tip în boaşe fără ezitare. Ei bine, lovirea în boaşe era singurul lucru pe care diverşii ei sensei şi sifus îl descurajau, dar ea nu fusese niciodată interesată să câştige turnee.

Acei ani de lecţii îi dăduseră curajul să meargă cu îndrăzneală pe dig, în ciuda întunericului şi a necunoaşterii zonei, dar, în adâncul sufletului, se întreba dacă nu cumva nu ar fi judecat bine mergând singură noaptea. Dar cu siguranţă Berzan nu i-ar fi cerut să se întâlnească cu el dacă ar fi fost o problemă?

Câţiva bărbaţi zăboveau pe cheiul lung, dar nu au băgat-o în seamă când a trecut pe lângă ea. Nu exista un feribot la capăt, dar probabil că vaporul întârzia, ceea ce însemna că ea nu se grăbea să ajungă la doc.

La două treimi din distanţa parcursă pe aleea de cărămidă, s-a oprit pe o bancă goală şi s-a aşezat. O privire aruncată la ceas i-a arătat că era nouă şi un minut. Dacă vaporul nu apărea curând, avea să-l întrebe pe unul dintre bărbaţii pe lângă care trecuse despre program, dar pentru moment era mulţumită să stea şi să se bucure de noaptea liniştită într-o parte a lumii pe care visase să o viziteze încă de când descifrase cheia hărţii.

Apa bătea pe malul lacului, un sunet moale care calma nervii încă întinşi de respingere. Cât de proastă era să iasă la o întâlnire cu un străin când ar fi trebuit să fie la muncă?

Niciodată nu a ieşit nimic bun din implicare. A adus doar suferinţă. Şi uneori acuzaţii de crimă.

***

Ian o urmărea pe Cressida de la distanţă, blestemând noaptea liniştită care îl obligase să stea atât de departe. Câinele de vânătoare, Sabal, era în faţa lui, urmărind-o mai îndeaproape. Era localnic şi se amesteca mai bine decât putea Ian, mai ales acum că Ian îşi pierduse barba.

Cressida s-a aşezat pe o bancă când telefonul lui Ian a vibrat. A preluat apelul de la Zack.

„A adus o mulţime de hârtii", a spus Zack. „Mai ales fotocopii, dar unele sunt hărţi şi rapoarte ştiinţifice. Câteva fotografii din satelit – o definiţie foarte bună – cu diferite linii desenate pe imagine. După cum era de aşteptat, rapoartele sunt toate despre rutele maritime şi terestre din Orientul Mijlociu în Asia."

„Fotografiază hărţile şi imaginile din satelit", a spus Ian în timp ce o privea ridicându-se de pe bancă şi apropiindu-se de platforma feroviară de la capătul digului.

„Fac tot ce pot. Dar sunt o mulţime. Ar fi mai uşor să le luăm."

„Nu. Nu am terminat cu ea, iar asta i-ar da de înţeles.

Nu lăsa nicio urmă." „Rahat! E cineva la uşă."

Alarma îl străbătu. „Ieşi naibii afară. Pe balcon. Acum." Apelul s-a întrerupt. Ian a blestemat. Ce naiba se întâmpla?

În spatele lui, pământul a bubuit. O clipă mai târziu, a răsunat un fluier.

Sosise trenul din Iran.

Rahat.

Curierul trebuia să fie în tren. Cum naiba nu şi-a dat seama de asta când a văzut încotro se îndrepta Cressida?

Pentru că l-a întrebat pe funcţionar despre feribot, nu despre tren.

Feribotul era doar vizibil în depărtare, pe lac. Între zgomotul şi agitaţia pasagerilor care se transferau de la tren la feribot, ar fi existat o mulţime de oportunităţi pentru haos.

Cressida a mers de-a lungul marginii grădinii de iarbă care despărţea pasarela de cărămidă de şinele de tren până când a ajuns la spărtura din gard unde urmau să coboare pasagerii trenului. Şi-a sprijinit un şold de spătarul ultimei bănci de pe limba de pământ, cu privirea fixată pe trenul care se apropia.

După sfârşitul brusc al convorbirii cu Zack, avea un presentiment rău în legătură cu acest punct. Nu conta că portul era bine luminat, cu lămpi cu vapori strălucind puternic la fiecare câteva sute de metri. Nu conta că se afla într-un loc public care în curând avea să fie plin de oameni.

În domeniul său de activitate, mulţimile puteau fi mai periculoase decât aleile pustii. Şi-a amintit că Cressida Porter era un mijloc pentru atingerea unui scop. Lucra la acest moment de luni de zile, şi nimic mai puţin decât capturarea unei liderul terorist nu atârna în balanţă.

A dat din cap vânătorului, semnalându-i că trebuie să intre în acţiune, iar Ian şi-ar fi dorit să mai aibă o duzină de vânători pe acest iepure, dar pentru această operaţiune îl avea doar pe Sabal, care urma să o urmeze pe Cressida după ce aceasta făcea schimbul.

Ian ar urma microcipul.

Un bărbat s-a apropiat de ea din spate, blocându-i vederea lui Ian. Acesta s-a încordat, până când a fost clar că bărbatul era doar curios de femeia occidentală ieşită din comun.

Ian a întâlnit privirea lui Sabal. Şi-a trecut o mână peste barbă, semnal că schimbul discret nu avusese loc.

Încet-încet, trenul diesel mirositor a coborât pe tărmul lung şi s-a oprit cu un scârţâit pătrunzător, captând atenţia

Cressidei, care a tresărit şi şi-a acoperit urechile.

Mascat de zgomotul trenului, un bărbat a sărit de pe şinele din faţa trenului şi s-a îndreptat spre Cressida. I-a smuls poşeta din şold, dar ea o purta pe umăr şi pe piept, iar gâtul i s-a prins în curea. Zgomotul frânelor a încetat după ce au început ţipetele Cressidei.

Ridicată de pe banca pe care se sprijinise, ea şi-a luat geanta, prinsă într- o luptă cu presupusul tâlhar. Acesta s-a mutat în spatele ei, astfel încât cureaua să i se înfigă în gât şi a tras mai tare, rupându-i strânsoarea. Capul ei s-a dat pe spate.

Ian s-a repezit spre ea, dar pasagerii care coborau din tren l-au blocat.

Ţipătul ei se întrerupse şi, din ceea ce văzu el printre corpurile presate, cureaua o sufoca. La zece persoane în spatele ei, Ian era blocat, deplasându-se împotriva fluxului de trafic. Vânătorul solitar era mai aproape.

Tâlharul a târât-o înapoi până când s-a împiedicat şi a căzut la pământ. A aterizat pe spate, iar poşeta i-a alunecat de la gât. Ţipetele ei s-au reluat. Oamenii care tocmai coborâseră şi asistaseră la tâlhăria violentă s-au îndepărtat acum, oferindu-i agresorului spaţiu pentru a fugi.

Tâlharul a traversat şinele în faţa trenului, îndreptându-se spre clădirea terminalului. A dispărut în spatele trenului. Cressida a sărit în picioare, iar femeia nebună şi-a *urmărit* tâlharul – un bărbat care aproape că o strangulase. Sabal era de cealaltă parte a mulţimii şocate, nu suficient de aproape pentru a o opri pe Cressida sau pe agresorul fugar.

Ian a plonjat printre curioşi, deschizând o cale printre pasagerii debarcaţi. A urmat-o pe Cressida peste şine. Ea a virat la dreapta şi a urcat în fugă pe limba de pământ paralelă cu trenul.

El a urmărit-o, în timp ce ea îl urmărea pe tâlhar, care a

intrat într-un vagon deschis. *Rahat.*

Ian se ruga ca Sabal să fie gata să-l intercepteze dacă tâlharul ieşea pe partea cealaltă a trenului. A încercat să prindă mai multă viteză, reducând distanţa dintre el şi Cressida. Dar nu era suficient de rapid.

S-a întors şi şi-a urmat tâlharul în tren, apoi a scos un ţipăt îngrozitor.

Capitolul 8

Cressida a scos un ţipăt din gât în timp ce durerea îi străbătea scalpul. Cu o smucitură puternică de păr, bărbatul de care se izbise când intrase în plin în vagonul deschis a tras-o peste culoar, apoi a aruncat-o în jos pe scările de pe partea cealaltă. A căzut pe uşă, aterizând pe pietrişul ascuţit.

Bărbatul a ieşit din vagon sărind peste ea, apoi a luat-o la fugă pe şinele goale care mergeau în paralel cu trenul. Ea s-a clătinat în picioare. Nu-l putea lăsa să scape cu paşaportul ei.

Un braţ a prins-o de spate şi a învârtit-o. Ea s-a împins spre cel care a apucat-o, hotărâtă să-şi urmărească agresorul şi să-şi recupereze poşeta, dar strânsoarea bărbatului s-a întărit şi i-a arătat în faţă un cuţit cu aspect vicios. Privirea ei a trecut de la cuţit la faţa bărbatului şi a întâlnit ochii prădători ai 5 5 5 1
unui străin.

Aerul din plămânii ei a ieşit din ea. Nu mai putea ţipa. Nu se putea mişca. Un coşmar paralitic devenit realitate.

Am să mor. Aici. Acum.

Corpul ei tremura. Nu putea să respire. Era surdă la orice sunet, în afară de bătăile inimii ei.

Bărbatul a tremurat ca şi cum ar fi chicotit. Gura lui s-a mişcat. Când mâna cu cuţitul a măturat-o, ea a căzut, aruncându-se în pietrişul zimţat. Sunetul s-a reluat. Putea să respire din nou. Dar teroarea o ţinea încă într-o strânsoare

feroce.

S-a rostogolit pentru a scăpa de atacator. Pietrele ascuţite i-au retezat cămaşa şi i-au tăiat braţele. Ea şi-a întins piciorul, prinzându-şi atacatorul în tibie, iar el s-a împiedicat în faţă, cu cuţitul arcuindu-se spre ea.

De nicăieri, un bărbat s-a izbit de agresorul ei, doborându-l la pământ şi înlăturând cuţitul, care a ajuns la câţiva centimetri de ochiul Cressidei.

Bărbatul care l-a înfruntat pe bătăuş s-a mişcat rapid – o ceaţă de violenţă. Atacatorul ei a lovit pietrişul dur la câţiva metri distanţă, iar salvatorul ei s-a năpustit, lovind faţa bărbatului doborât cu mai mulţi pumni rapizi.

În şoc şi uimire, a realizat că salvatorul ei era John.

Cum a...?

Capul atacatorului ei a căzut pe spate, bărbatul fiind inconştient. Privirea lui John a fugit în jur. Ochii fioroşi i-au întâlnit pe ai ei, iar ea s-a dat înapoi, strângându-se într-o minge la baza trenului. Cine era acest bărbat care tocmai îl bătuse măr pe un tâlhar înarmat cu un cuţit? Cum a găsit-o John? De ce era chiar aici?

John Baker o îngrozea acum la fel de mult ca şi cuţitul.

Privirea lui s-a îndreptat spre ţărm, unde fugise tâlharul ei iniţial. I-a dat drumul bărbatului inconştient şi s-a ridicat. Un alt bărbat a alergat lângă el şi i-a pus lui John o întrebare în turcă. Privirea lui John a zburat de la Cressida la direcţia în care plecase tâlharul. I-a răspuns într-o turcă rapidă, apoi noul venit a fugit în acea direcţie.

„Sabal se duce să vadă dacă îţi poate recupera poşeta”, a spus John, întinzând o mână pentru a o trage în picioare.

Cressida a ignorat mâna şi nu a scos un cuvânt. Doar s-a înfăşurat într-o minge mai strânsă.

El s-a ghemuit în faţa ei. „Eşti rănită?”

Era prea amorţită sau poate prea îngrozită ca să ştie

dacă fusese rănită. Şi-a strâns genunchii la piept şi a dat o scurtă tresărire a capului în semn de răspuns.

„Crista, sunt aici să te ajut.” Vocea lui era blândă, mângâietoare.

I-a întâlnit privirea. Ochii cenuşii şi limpezi se uitau în ochii ei cu un grad de îngrijorare care îi atingea miezul vulnerabil şi îngrozit.

Voia să-l creadă, dar nu se potrivea. Îşi petrecuse întregul zbor încercând să-i afle planurile de călătorie, apoi îi ceruse informaţii despre cercetările ei la cină, doar pentru a o părăsi în camera ei de hotel fără nici măcar un sărut de noapte bună, după ce părea că nu vrea nimic mai mult decât o aventură cu ea. Acum, la puţin mai mult de o jumătate de oră după ce pretindea că e epuizat şi că a întârziat, el era aici, exact la timp pentru a o salva.

Şi-a înăbuşit o reacţie guturală de nevoie la privirea lui îngrijorată şi s-a uitat la el. „Pleacă.”

Preocuparea convingătoare a dispărut în timp ce ochii i s-au aplatizat.

„Um, de ce să nu încerci „mulţumesc că mi-ai salvat fundul”?”

Nu-i mai înghiţea prostiile. „Ce faci aici?”

„Ţi-am spus, sunt în domeniul securităţii private. Unele dintre VIP-urile care vin la Van pentru întâlnirea la nivel înalt vor sosi cu trenul. Am venit aici să verific securitatea. În mod clar, e naşpa.”

„La ora asta din noapte?”

„Da.”

„După ce m-ai dat la o parte pentru că trebuia să dormi.”

El a suspinat. „Nu aveam niciun plan să vin aici în seara asta. Ţi-am spus adevărul. Când am ajuns în camera mea de hotel, am primit un mesaj de la clientul meu în care îşi exprima îngrijorarea cu privire la securitatea trenului care se

apropia. Am decis să verific în seara asta, astfel încât mâine seară – dacă aş putea să te conving să iei din nou cina cu mine – să nu fiu nevoit să scurtez seara noastră pentru că trebuie să lucrez.”

Afirmaţia lui că plănuia să o invite din nou în oraş i-a provocat o tresărire enervantă de fată. Putea *fi* ea mai patetică? Nici măcar n-ar mai fi fost în Van mâine seară. „Cine e clientul tău?”

„Nu am libertatea să spun.”

„Cine e tipul care tocmai a fugit după tâlharul meu?”

„Sabal. Lucrează pentru mine.”

„L-am văzut. Mai devreme. Când îl aşteptam pe Berzan. Dar nu *te-am* văzut pe tine.” Implicaţiile acestei afirmaţii i-au tăiat respiraţia. *John m-a urmărit cu cineva pe care nu l-aş fi recunoscut.*

Bărbatul de pe jos de lângă ea a gemut. John l-a lovit cu piciorul în cap, iar gemetele au încetat.

Actul violent a fost atât de întâmplător. Atât de înfricoşător. Şi totuşi, a fost îndreptat către bărbatul care o ameninţase cu cuţitul, aşa că nu-l putea condamna pe John pentru asta.

El a luat-o de mână şi a tras-o în picioare, apoi a tras-o spre el ca şi cum ar fi vrut să o îmbrăţişeze. Ea a rezistat.

„Nu eu sunt tipul rău, Crista. L-am sunat pe Sabal – este unul dintre antreprenorii noştri locali – să ne întâlnim aici. El a sosit primul. Am venit chiar când a sosit trenul. Te-am văzut, dar având în vedere cum am dat-o în bară în seara asta, mi-a fost teamă să te anunţ că sunt aici, aşa că am stat deoparte. Când am auzit zarva de pe peron şi am văzut că erai jefuită, am fost şocat şi am încercat să ajung la tine, dar nu am putut. Îmi pare rău că nu am oprit atacul.” S-a uitat în jos. „Dacă nu aş fi dat-o în bară mai devreme, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Am fi fost în pat chiar acum. Împreună.”

Nu ceda.

„Imi pare rau. Am fost un prost şi n-ar fi trebuit să te părăsesc aşa.” I-a atins obrazul, urmărind în jos de-a lungul coloanei gâtului, atingându-i uşor pielea crudă, care fusese julită de cureaua poşetei ei.

Maxilarul i s-a strâns în timp ce studia ceea ce ea şi-a imaginat că trebuie să fie o vânătaie urâtă pe gâtul ei.

Privirea şi atingerea lui spuneau că îi pasă.

A plecat privirea, ruşinată de suspiciunea pe care o simţise. Ce era în neregulă cu ea? Ca şi cum ar fi existat o conspiraţie vastă în Van care o implica *şi pe* ea? Cam narcisistă?

John a bătut un om înarmat ca să o salveze. Era la fel de simplu ca asta. S-a uitat la atacatorul ei şi a tresărit când a văzut din nou cuţitul de 20 de centimetri. Îşi scutură capul pentru a-şi limpezi gândurile. „Mulţumesc. Cred că mi-ai salvat viaţa.”

I-a pus un deget sub bărbie şi i-a ridicat faţa. Ea i-a întâlnit privirea. Ochii lui erau limpezi, sinceri şi calzi. „Cu plăcere.” Degetele lui i-au mângâiat obrazul. „Fac asta pentru a trăi, ştii – evaluez ameninţările, asigur securitatea personală. Prima regulă – niciodată să nu te lupţi sau să urmăreşti un tâlhar.”

Ea a vrut să se uite în jos, dar mâna lui a împiedicat-o. „Cred că a fost destul de stupid. Dar mi-a luat banii. Paşaportul meu.” Panica a cuprins-o în timp ce îşi inventaria mintal poşeta. „Telefonul meu. lisuse, John, ce-o să mă fac?”

A tras-o împotriva lui, învăluind-o într-o îmbrăţişare caldă. O mână i-a legănat ceafa şi a lipit-o de pieptul lui; cealaltă i-a mângâiat spatele. „Te pot ajuta.”

„Cel mai apropiat consulat al SUA este în Adana. Nu-mi pot permite să merg până la Adana.”

„Unde te îndrepţi de aici? Înapoi la săpăturile

subacvatice, sau înapoi în
SUA?”

„Înapoi la săpăturile din Antalya.”

„Cu un raport al poliţiei, ar trebui să poţi zbura înapoi cu biletul tău de întoarcere. Te poţi ocupa de paşaport în Antalya.”

„Dar cercetarea mea – mă va duce aproape de graniţa cu Siria. Sunt atât de multe puncte de control...”

„Lucrez în domeniul securităţii. Cunosc oamenii. O să văd ce pot face.”

Cuvintele lui şi îmbrăţişarea au fost exact ceea ce avea ea nevoie, oferindu-i putere, curaj şi speranţă. A absorbit ceea ce i-a oferit el, recunoscătoare dincolo de cuvinte pentru priceperea şi sincronizarea incredibilă a acestui bărbat.

Se apropiau paşi, iar el o eliberă uşor. Sabal, bărbatul care îl urmărise pe tâlharul ei, se afla în faţa lor. John i-a vorbit în turcă.

Sabal răspunse şi clătină din cap într-o negare tăioasă. Presupunea că era prea mult să spere că el va fi în stare să îi recupereze poşeta atât de repede.

Au schimbat mai multe cuvinte pe care ea nu le-a putut înţelege, apoi Sabal s-a apropiat de atacatorul ei. I-a ridicat capul bărbatului de păr şi i-a întors faţa dintr-o parte în alta, ca şi cum l-ar fi inspectat.

Cu un braţ în jurul umărului ei, John o conduse departe de tren. „Stai. Nar trebui să rămânem să vorbim cu poliţia?”

„Sabal se va ocupa de asta.”

„Nu trebuie să fac o declaraţie?”

„Sabal le va spune totul. Vom merge în camera ta de hotel, te vom spăla, apoi vom merge la secţia de poliţie.”

S-a uitat în jos la hainele ei. Bluza era murdară şi pantalonii rupţi – o bucată mare îi curgea pe şold. Situaţia părea suprarealistă. Jaful. Cuţitul. John venind să o salveze.

Era speriată de toate, dar pierderea paşaportului şi a banilor era prima ei grijă. Trina ar putea, probabil, să trimită bani pentru a trece peste următoarele câteva zile, dar ura faptul că va trebui să apeleze la un prieten pentru ajutor financiar.

Trina nu avea să creadă povestea asta.

Cressida s-a oprit brusc. „Stai. Sabal va vorbi cu poliţia?” Părea încâlcită, ştia, dar îi luase atât de mult timp să pună cap la cap implicaţiile. O tâlhărie violentă putea face asta unei persoane, se pare. „O să le spună ce s-a întâmplat?”

„Da.”

S-a uitat în jos. La naiba. Era timpul să mărturisească. „El trebuie să ştie – numele meu nu este Crista. Este Cressida. Cressida Porter.”

John a ridicat o sprânceană sardonică şi a afişat un zâmbet tachinator. „Nume fals? Cred că am *fost* foarte insistent în timpul zborului.”

A făcut o grimasă. „Toţi prietenii mei m-au hărţuit să fiu atentă în această călătorie. Mi s-a părut corect la momentul respectiv, dar am regretat minciuna la cină.”

El a ridicat din umeri. „Înţeleg. Securitatea este treaba mea. Dar ar trebui să ştii că un nume fals nu te protejează prea mult, decât dacă ai un act de identitate fals în spate.” A făcut o pauză. „Cressida.” Tonul lui scăzut îl făcea să sune ca şi cum ar fi gustat silabele, iar căldura din ochii lui spunea că îi plăcea aroma. „Shakespeare? *Troilus şi Cressida?”*

Ea a simţit un uşor fior. Bărbatul vorbea şi citea turceşte şi ştia titlul uneia
dintre tragicomediile mai puţin cunoscute ale lui Shakespeare.

Ea era impresionată. „De fapt, numele meu vine de la maşină – Toyota Cressida – ştii tu, povestea concepţiei şi toate cele.”

„Este în regulă dacă fac o glumă aici, sau este un

subiect sensibil?”

„Fă- o.”

„Bine că nu era un Unimog.”

Ea a râs. „Bună asta. De obicei oamenii spun Gremlin.” Ea s-a aplecat spre el, şocată să se simtă atât de confortabil, când cu doar câteva minute în urmă fusese plină de neîncredere. Chiar de teroare.

El a aruncat o privire în jurul lungii limbi de pământ, care se golise treptat pe măsură ce oamenii se transferau de la feribot la tren şi de la tren la feribot.

„Ai folosit un nume fals, şi totuşi ai ieşit singură după apusul soarelui?” „M-am gândit că Berzan nu ar fi spus să ne întâlnim aici dacă nu era sigur.” S-a uitat în jur. „Stai. Berzan. Trebuia să vină cu feribotul.”

John a dat din cap spre doc. „Feribotul a descărcat deja.”

Dar nu era niciun tânăr kurd care să o caute. Neliniştea a alunecat prin ea. „Unde este?”

„Berzan este fratele traducătorului tău?”

„Da.”

„Nu-mi place să spun asta, dar se pare că Berzan te-a ademenit aici şi tea jefuit.”

Cuvintele lui au uimit-o la culme. „Crezi că Berzan a fost *tâlharul* meu?” John a ridicat din umeri. „Sau tipul cu cuţitul.”

Ea s-a oprit brusc. „Te-am minţit în legătură cu numele meu pentru a fi *în siguranţă,* apoi mi-am făcut planuri să mă întâlnesc cu un tâlhar înarmat?” Dar era mai rău de atât. *Hejan.* „Ce spune asta despre traducătorul meu? El ma *ajutat.* Am avut încredere în el.” Făcuse într-adevăr traducerile pentru care plătise? Frazele de pe înregistratorul digital erau de încredere?

Ticălosul. Înregistratorul digital! Era în poşeta ei. Hejan

îi înscenase asta? De ce ar fi făcut aşa ceva?

Capitolul 9

Ian îşi stricase misiunea. Singura lui sarcină era să meargă după tâlhar. O greşeală stupidă, prostească, fatală, să se fi luat de omul cu cuţitul.

Obiectivul principal: Să nu pierzi microcipul ăla nenorocit. Şi a dat greş.

Cressida – indiferent cât de sexy sau inocentă – devenise inutilă în momentul în care cipul a părăsit posesia ei.

El ştia asta. Mai bine decât oricine.

Dar a fost orb la fuga tâlharului când a văzut-o luptându-se cu un atacator înarmat. Ceva în el a cedat, şi a dat peste cap misiunea.

Au mers în tăcere înapoi la hotel. Ea se lupta cu panica la pierderea poşetei, dar, din perspectiva lui, era mai bine că pierduse totul în loc să piardă doar microcipul. Fără bani, telefon şi paşaport, ea avea nevoie de el, iar el era gata să fie cavalerul ei în armură strălucitoare. Ceea ce era necesar, datorită scăpării lui masive în protocol.

Se oprise pentru a salva o femeie care ar fi putut fi complice şi, în felul acesta, pierduse un cip pentru care o organizaţie teroristă ucisese deja o dată.

Mai rău, Sabal nu reuşise să vorbească cu Zack la telefon, şi nici Ian. Nu avea nicio idee ce vor găsi când vor ajunge la hotel. Tot ce ştia era că nu o putea scăpa din ochi pe Cressida.

Ce însemna că Hejan îi spusese că ghidul – *fratele* lui – se numea Berzan? Numele era un semnal destinat lui Ian. El

trebuia să ştie tot ce ştia ea despre presupusul ei ghid. Era singura lui speranţă de a găsi pista către cip.

Îi trimisese deja lui Stan numărul de telefon mobil al Cressidei. Dacă tâlharul mai avea telefonul la el – şi dacă era un prost complet – s-ar putea să-l găsească atunci când telefonul ar emite un semnal către turnurile de telefonie mobilă. Ar fi primit un SMS dacă ar fi reuşit să localizeze locaţia lui „Berzan”.

Ian era bun în meseria sa şi se mândrea cu tehnica sa. În ultimii doi ani lucrase în Ankara. Înainte de asta, fusese în Bahrain. În perioada petrecută în Orientul Mijlociu, recrutase un număr record de spioni. Dar dacă nu obţineau nimic de pe telefonul Cressidei, atunci aceasta era cea mai mare încurcătură dintre toate încurcăturile şi putea pune capăt asocierii sale cu Compania. Un astfel de dezastru nu însemna doar concedierea unui ofiţer specializat în cazuri secrete, ci şi uciderea sa.

Lângă el, Cressida era neliniştită. Tulburată. Speriată. El trecuse fără milă peste prudenţa şi neîncrederea ei, atât în avion, cât şi lângă tren. Trebuia să rămână necruţător în relaţiile cu ea. Nu putea să se lase influenţat de ochii frumoşi şi inocenţi. Dar trebuia să facă asta în timp ce juca rolul nemernicului blând şi manierat John Baker.

Iisuse, mai devreme ar fi vrut să i-o tragă până-i zburau creierii – şi nu pentru că se juca cu ea. În cartea lui personală de reguli, sărutul, chiar şi sexul pentru slujbă erau bune, dar dorinţa sinceră, când existau îndoieli cu privire la loialitatea ei? Îl deranja chiar şi faptul că simţea asta.

Dăduse peste cap misiunea din cauza acelei dorinţe. Din cauza ei.

Era un risc necunoscut, iar până nu avea microcipul, trebuia să o controleze. Faptul că abilităţile ei de spionaj erau slabe contrazicea ideea că ar fi spioană. De fapt, echipa

din Ankara adunase mai multe informaţii despre trecutul ei, pe care el le citise în după-amiaza asta, în timp ce ea dormea.

Ştia despre spaţiul gol de pe certificatul de naştere unde ar fi trebuit să fie numele tatălui. Acum mai avea o piesă: Cressida Porter ştia marca şi modelul maşinii în care a fost concepută, dar nu şi numele tatălui ei biologic.

Paternitatea îndoielnică era un lucru pe care îl aveau în comun.

El i-a pus un braţ în jurul umerilor, iar ea s-a sprijinit de el. Bun.

Ea se baza deja pe el.

Faptele din viaţa ei erau simple şi triste. Mama ei însărcinată fusese alungată de părinţii dezaprobatori la vârsta de 15 ani. Se pare că Cressida nu- şi cunoscuse niciodată bunicii materni, care locuiau într-o comunitate bogată din afara oraşului Baltimore.

Când s-a născut Cressida, spitalul a trimis bunicilor ei factura pentru travaliul şi naşterea neasigurate, dar aceştia au refuzat să o plătească. Atât mama, cât şi copilul erau minori, iar când au fost ameninţaţi cu tribunalul şi cu ruşinea publică, familia Porter a plătit în linişte factura, apoi au plătit-o pe fiica lor, Sarah, să se mute în cealaltă parte a ţării cu nepoata lor. Plăţile lunare au încetat la împlinirea vârstei de 18 ani a lui Sarah.

Cu astfel de părinţi reci, nu era de mirare că Sarah rămăsese însărcinată la o vârstă atât de fragedă. Dar viaţa în California nu era cu mult mai bună pentru micuţa Cressida. Poliţia a vizitat-o des acasă din cauza comportamentului zgomotos şi violent al lui Sarah, pentru certuri cu diverşii ei iubiţi. Cressida s-a ales cu propriile vânătăi, iar Protecţia Copilului a intervenit de câteva ori, culminând cu o perioadă petrecută în plasament înainte de a se întoarce acasă la mama ei.

În ciuda tuturor acestor lucruri, conform dosarelor şcolare, Cressida a fost o elevă strălucită. A absolvit liceul aproape în fruntea clasei şi a primit o bursă completă la Berkeley. A refuzat şcoala postuniversitară de la Cal în favoarea programului de arheologie subacvatică de la Florida State.

Nimic din trecutul ei nu semăna cu o persoană dezamăgită de ţara ei şi care s-a alăturat unui grup terorist, dar el încă avea întrebări.

Fără îndoială, copilăria Cressidei a fost un coşmar, dar lupta ei nu fusese de genul celor care generau sentimente antiamericane. Nu. Trecutul ei era un teren propice pentru depresie, stimă de sine scăzută şi prieteni abuzivi.

Terorismul internaţional nu se afla pe lista lungă de efecte secundare, darămite pe cea scurtă.

Dar nu-l putea ignora pe prietenul cu legături iordaniene care furase echipamentul Lidar şi o implicase în furt. Acum, ea se afla în Anatolia de Est, sperând să folosească Lidar pentru a găsi tuneluri antice pentru contrabandişti.

În timp ce Ian o însoţea prin holul vechiului hotel, îşi alunecă mâna de-a lungul coloanei vertebrale, aşezându-se pe partea mică a spatelui ei. Furtul Lidar îl sâcâia. Îi păcălise pe toţi?

Era Ian doar o altă capcană pentru o spioană sexy cu abilităţi actoriceşti excepţionale?

$$$

Funcţionarul hotelului a făcut ochii mari când Cressida a intrat în hol, ruptă şi murdară. I-a vorbit rapid lui John, care i-a răspuns în turcă, explicându- i, presupunea ea, tâlhăria.

După un moment, bărbatul a scos o cheie nouă pentru camera ei şi a strecurat-o pe tejghea. Ea i-a spus lui John: „Mulţumesc. Nu ştiu cum aş fi explicat situaţia fără ajutorul tău.”

Maxilarul lui s-a încordat când i-a atins obrazul, degetul lui mare urmărind uşor ceea ce ea bănuia că era o vânătaie apărută. Trebuia să arate ca naiba, ceea ce se potrivea cu ceea ce simţea. „Va trebui să ne asigurăm că nu pleci nicăieri fără mine de acum înainte”, a spus el.

Ideea ca el să se simtă măcar puţin protector faţă de ea i-a făcut inima patetică să bată puţin mai repede. „Asta e imposibil. Eu am cercetări, iar tu ai de lucru...”

„O să mă lămuresc cu şeful meu. Ai nevoie de o escortă, iar eu mă ofer voluntar.”

Ea nu-l înţelegea. La un moment dat putea fi *prea* drăguţ, *prea* conciliant. Apoi avea un indiciu de... ceva... O natură mai întunecată, poate. Sau o vibraţie periculoasă. Orice ar fi fost, se ascundea adânc, spunându-i că domnul Afabil nu era neapărat adevăratul John. Şi dacă era să fie sinceră, era mai atrasă de omul pe care îl ascundea decât de cel pe care îl prezenta. Se pare că moştenise prostul simţ al autoconservării al mamei sale.

Era mai mult decât atât, totuşi. Nu-i putea întâlni privirea fără să se întoarcă la momentul în care el se năpustise asupra ei şi o salvase. Cuţitul era încă viu în mintea ei. Şi-l putea imagina atât de uşor terminând arcul şi oprindu-se în ea.

John luptase cu o brutalitate care, în orice alte circumstanţe, ar fi îngrozit- o. Vibe-ul periculos nu era în imaginaţia ei. Acela era adevăratul om, îngropat sub acel comportament amabil. Şi îşi dezlănţuise acea ferocitate pentru *a o* salva.

Nu era străină de violenţă. O văzuse pe mama ei primind

lovituri şi primise şi ea câteva când era mai mică. Niciodată, nici măcar o dată, în cele mai întunecate momente ale copilăriei ei, nimeni nu fusese acolo să o ajute când avusese nevoie. Prezenţa şi acţiunea lui împliniseră un vis copilăresc de mult îngropat, de salvare.

Apoi a fost acel moment, imediat după ce l-a doborât pe atacator, când a privit-o cu o expresie intensă, îngrijorată, care i-a atins sufletul. Era un străin, dar se uitase la ea ca şi cum ar fi fost ceva ce trebuia preţuit, protejat. Se simţea la fel de preţioasă ca o vază veche, aurită, inscripţionată cu secrete din trecut.

Aşteptase toată viaţa să vadă acea privire pe faţa unui bărbat.

Era ceva grav în neregulă cu ea dacă putea să treacă de la teroare la dorinţă şi la neîncredere într-o secundă, dar se întâmplase în timp ce stăteau lângă tren, iar acum era aici, conducându-l la camera ei de hotel, sperând mai mult decât orice că, odată ce vor fi singuri, o va săruta.

Un sărut ar putea-o face să uite de teroare. Să-şi uite paşaportul şi banii pierduţi. Să-şi uite prostia. Îşi dorea, mai mult decât orice, să uite. Doar pentru o clipă.

Todd îi ruinase ultima noapte în Antalya, iar acum fusese jefuită în Van. În adevărata manieră turcească, se întrebă dacă nu cumva era blestemată. Fără să se gândească, degetele ei se îndreptară spre pandantivul cu ochiul răului, care nu o protejase. Dar, din nou, John îi venise în ajutor, aşa că poate că o făcuse.

S-a gândit la o modalitate de a-i mulţumi lui John pentru serviciile sale, dovedind că era la fel de proastă ca mama ei, o femeie a cărei istorie sexuală era un manual de lucruri de aşa nu.

„Eşti bine?” a întrebat John.

A păşit în liftul micuţ, realizând că era ametită, iar asta

se vedea. „Bine.

Îmi pare rău. Doar… zguduită, cred.” S-a sprijinit de peretele din spate, înghesuindu-se în colţ.

A apăsat butonul, apoi a înfruntat-o, apropiindu-se atât de mult încât ea a fost încălzită de căldura pielii lui. Ochii lui erau fierbinţi de dorinţă. „Îmi doresc foarte mult să te sărut chiar acum.”

Inima ei a luat-o razna. *Poate că dorinţele devin realitate.* „Ce te opreşte?”

El şi-a frecat degetul mare pe buza ei de jos. Inima ei nu mai era doar zvâcnită; bătea cu forţa unui bas. „Amândoi venim după adrenalină, iar judecata ta este întunecată de recunoştinţă.”

Căldura care începuse să se dezlănţuie în burta ei se retrase. „Mă refuzi. Din nou.” Nu putea ascunde durerea din vocea ei.

„Nu. Îţi dau o şansă să te retragi cât încă mai pot să-mi ascult conştiinţa.”

Căldura aceea delicioasă a revenit. I-a pus o mână pe piept şi a simţit adevărul – inima lui bătea la fel de repede ca a ei. „La naiba cu conştiinţa ta.”

Uşa liftului s-a deschis la etajul ei. Înainte ca el să se poată întoarce, ea s-a aplecat şi şi-a trecut buzele peste ale lui. Gura lui nu a răspuns, dar ochii lui s-au aprins de foame. A rămas încremenit în faţa ei, blocând ieşirea, cu gândurile ilizibile, dar dorinţa inconfundabilă.

Uşile liftului s-au închis. „Am ratat etajul meu”, a spus ea. Vocea ei era o răguşeală uscată.

„Cine are nevoie de o conştiinţă?” Gura lui a coborât spre a ei. Ea s-a deschis pentru a-i lăsa limba înăuntru – fierbinte, excitantă, exact eliberarea de stres de care avea nevoie.

Şi-a strecurat mâinile pe pieptul lui şi în jurul gâtului. El a apăsat-o, blocând-o în colţ. Limba lui a pătruns mai adânc, o mângâiere ferm senzuală care a aprins un foc în centrul ei. Avea un gust dulce, fierbinte. Perfect.

John Baker nu semăna deloc cu bărbaţii cu care se întâlnise. Pentru început, era pur alfa în felul în care vorbea, se mişca şi îi bătea măr pe bătăuşii înarmaţi. Ca să nu mai spună că era înalt, musculos şi vorbea fluent mai multe limbi. Forţa şi creierul erau combinaţia ei preferată, iar încrederea din sărutul 5 5 51 „ lui a transformat-o într-o baltă de dorinţă. Ea a dat la fel de mult pe cât a luat, bucurându-se de căldura dulce.

El şi-a ridicat capul, eliberându-i gura. Ea a deschis ochii. Privirea lui ardea de excitare, care probabil o reflecta pe a ei. În spatele lui, uşile liftului sau deschis. Fusese atât de prinsă în sărut, încât uitase că se aflau într-un lift public.

Pieptul lui lat i-a blocat vederea, ea a schimbat privirea pentru a arunca o privire în jurul lui şi a zărit un cuplu. Femeia purta un chador închis la culoare. Ochii ei erau mari de şoc.

John şi-a limpezit gâtul şi a făcut un pas înapoi.

S-a uitat la panoul de control. Trecuseră peste etajul ei. „Coborâm?”, a întrebat ea.

Cuplul a făcut un pas înapoi şi a clătinat din cap. Bărbatul a spus ceva în turcă sau farsi, ceea ce ea a interpretat ca fiind: „Îl vom lua pe următorul”. Uşa s-a închis din nou.

Cressida a apăsat butonul pentru etajul ei, a întâlnit privirea lui John şi şi-a lins buzele. „Cu siguranţă cobor.”

El a râs – din plin, tare, sexy – şi ea a simţit un fior.

Să sară în pat cu el era o nebunie, dar chiar acum, în starea ei vulnerabilă şi speriată, nebunia ar putea fi ceea ce avea nevoie.

Liftul s-a oprit din nou la etajul ei; de data asta au ieşit. Când au ajuns în camera ei, ea a scos cheia din buzunar şi s-a uitat peste umăr la John. „Putem comanda vin din cameră...”

John a împins-o la o parte, dincolo de uşă. Un pistol i-a apărut în mână. „Stai jos.”

„Ce...”

„Încuietoarea este spartă.” Vocea lui era joasă.

S-a uitat la mâner. Frica i-a tăiat respiraţia. O rangă sau o altă unealtă rupsese mecanismul.

Îndoielile persistente au revenit în prim plan. John fusese în avionul ei. Fusese în acelaşi hotel, fusese pe peronul trenului când ea fusese jefuită, iar acum, era aici. Cu o armă.

John – nu evazivul Berzan – era singurul numitor comun.

Se holba îngrozită la bărbatul cu arma îndreptată spre uşă. Cu o clipă în urmă, el o sărutase prosteşte. Dar ea îşi recăpătase minţile şi făcu singurul lucru inteligent – ceea ce ar fi trebuit să facă la tren – îl lovi cu piciorul în spatele genunchiului, apoi fugi spre scările de la capătul coridorului.

Capitolul 10

Nenorocituldefiudecurvă. Îl prinsese cu garda jos, iar Ian se prăbuşise. S-a lovit de uşă, împingând-o să se deschidă, forţându-l să se arunce într-o parte, în afara liniei de foc.

Se lipi de perete când Cressida o luă la fugă pe hol. Ar fi vrut să o urmeze, dar şasele lui ar fi fost expuse dacă ar fi făcut-o. A sărit în picioare şi a lovit uşa. O scanare rapidă.

Nimeni.

Aproape ajunsese la casa scării. Nu avea timp să caute – trebuia să meargă după ea. Nu o putea pierde aşa cum pierduse nenorocitul de cip. A sprintat pe coridor şi a strigat, „Cressida! Aşteaptă!”

Ea a împins uşa şi a dispărut. *Rahat!* Cel care intrase în camera ei era la fel de probabil să aştepte în casa scării, dar să o urmărească cu arma scoasă nu ar fi făcut decât să o sperie şi mai mult. Îşi înfundă arma în partea mică a spatelui. Acţiunea putea fi cea mai mare greşeală pe care o făcuse în toată ziua şi, având în vedere că o dăduse în bară cu trenul, asta nu era puţin spus.

S-a aruncat în casa scării. Ea ajunsese pe palierul de jos şi dădea colţul. El a sărit şi i-a prins talia, trăgând-o în jos. S-a rostogolit pentru a încasa greul căzăturii.

Spatele lui s-a lovit de perete. Braţul lui o ţinea prinsă, lipită de el. Cu mâna liberă, i-a acoperit gura, tăindu-i un ţipăt pătrunzător, cu ecou. „Linişte! Nu eu sunt duşmanul...”

Ea l-a muşcat. A durut ca naiba, dar el nu i-a dat drumul. „La naiba, Cressida. Încerc să te ajut.”

Cu ochii înnebuniţi de frică, ea şi-a înfipt dinţii mai adânc în carnea lui.

El a tras aer în piept, rugându-se ca ea să nu fie atât de disperată încât să rupă pielea. „S-ar putea să am nevoie de mâna aia ca să-l bat măr pe următorul ticălos cu cuţit care te atacă.”

Fălcile ei s-au relaxat, dar nu l-au eliberat.

„Te rog, Cress. Oricine a fost în camera ta ar putea fi încă acolo. Eşti vulnerabilă.”

Dinţii i s-au desfăcut.

„Nu ţipa. Te rog.” El şi-a ridicat mâna de la gura ei. Ochii ei erau duri, reci şi neclintiţi.

O sărutase ca să se joace cu ea, ca să vadă cât de departe era dispusă să meargă, dar, ca un afurisit de începător, fusese prins în călduri. În cele din urmă, sărutul fusese real, şi îi luase o lume întreagă de eforturi să rămână în pielea personajului.

Aceasta este o slujbă. Ea este o slujbă. Uită de celelalte prostii şi fă -ţi treaba. „De ce ai fugit?” a întrebat el.

„Nu ştiu de ce am fost jefuită sau de ce mi-a fost spartă camera. Totuşi, ştiu că ai fost în avion. Ai o cameră în hotelul meu. Ai apărut lângă tren imediat după ce am fost jefuită. Şi ai o armă – dar nu te-am văzut niciodată revendicând o geantă la aeroport. Ceea ce înseamnă că ori te-au lăsat să o iei cu tine în avion, ori ai adus-o aici. Cine *eşti* tu?”

„Ţi-am spus. Sunt consultant în securitate. Arma face parte din munca mea.”

„Prostii. Nu sunt o idioată. Ştiu să fac matematică, iar tu nu ai niciun sens.”

El a zâmbit, dar cu o înclinaţie sinistră. Asta ar fi fost mai uşor dacă ea ar fi fost o proastă. „Norocul prostesc mi-a făcut rost de un loc lângă tine în avion. Sunt un bărbat singur, iar tu eşti o femeie frumoasă. Îmi petrec mai mult timp în Orientul Mijlociu decât pe teritoriul SUA, iar tu ai fost ca un gust de acasă. Aşa că sunt vinovat că sunt nostalgic şi probabil superficial.” I-a mângâiat obrazul, în timp ce teama din ochii ei dispărea încet. „Eram pe cheiul de lângă peronul de tren pentru slujba mea, pentru care port o armă, pe care am verificat-o printr-un serviciu de securitate şi am luat-o înainte de a mă îndrepta spre linia de taxi. Probabil că nu ai văzut-o”. O minciună, dar probabil că ea nu cunoştea procedurile turceşti de verificare a armelor, iar el nu avea de gând săi spună că depozitase mai mult de o armă şi alte câteva obiecte necesare în Van luna trecută, când cercetase zona pentru această misiune.

„Am clienţi importanţi care au nevoie de protecţie”, a continuat el, „aşa că am permisiunea de a purta arme ascunse în toată lumea musulmană. Administraţiile locale doresc afacerile clienţilor mei.”

„Dacă nu este cumva legat de tine, atunci de ce am fost jefuită?”

Strânsoarea lui asupra ei s-a slăbit – dar, în mod interesant, ea nu a profitat de ocazie pentru a se desprinde. Trebuiau să dea o imagine pe cinste, întinşi pe podeaua tare a palierului dintre etajele hotelului. El se ridică şi o trase în picioare lângă el. „Hai să mergem în camera ta şi să vedem ce găsim.”

Încă mai putea vedea ezitare în ochii ei. Îi pierduse încrederea fragilă, dar ea *voia* să îl creadă, ceea ce era jumătate din bătălie.

Cum să se joace cu ea? Încă un sărut? N

Nu. Prea devreme. Prea greu de manevrat.

A respirat adânc. Avea o singură opţiune, dar pentru asta trebuia să aibă încredere în ea. Dacă se înşela, dacă ea făcea parte din celula lui Hejan, atunci el îşi semna condamnarea la moarte. A băgat mâna la spate, încet, şi şi-a scos Sig-ul. Ţinând partea de sus a armei cu ţeava îndreptată în jos, a apăsat mânerul în mâinile ei.

S-a uitat la el întrebătoare. În gardă.

„Ai mânuit vreodată o armă?”, a întrebat el.

Ea a dat din cap.

„Bun. Păstrează-l. Vom urca în camera mea. Voi lua o altă armă, apoi vom căuta în camera ta.” Spera din tot sufletul că, dacă Zack aştepta în camera lui, acesta asculta şi ar fi părăsit-o imediat.

Ea a studiat arma din mâinile ei. „Nu are siguranţă?”

„Nu. Siguranţa este tragerea lungă pentru primul foc.”

Ea i-a întâlnit privirea. „Mulţumesc. Şi îmi pare rău că

te-am lovit. Şi că te-am muşcat.”

El a ridicat din umeri. „Ai instincte bune de autoconservare. Se pare că s-ar putea să ai nevoie de ele.” Asta era o afirmaţie modestă.

În timp ce urcau scările spre camera lui, şi-a scos mobilul şi l-a apelat rapid pe Sabal, dar el nu a răspuns. La naiba. Trebuia să ştie ce aflase Sabal de la tipul cu cuţitul. Ea ar fi vrut să raporteze spargerea la poliţie şi, fără îndoială, ar fi întrebat de ce Sabal nu-l predase pe agresor autorităţilor locale, aşa cum promisese.

Camera lui de hotel era binecuvântat de goală şi neperturbată. Şi-a recuperat arma de rezervă şi împreună s-au întors în camera ei de la etajul trei. La uşa spartă, el şi-a scos arma şi i-a făcut semn din cap, indicându-i să îi imite mişcările. Au flancat uşa, dar el a intrat primul, conştient că ea era în spatele lui cu o armă încărcată.

Dacă voia să îl elimine, acesta era momentul ei. Ea nu l-a împuşcat.

Şi-a eliberat răsuflarea reţinută şi a căutat rapid în camera ei, la fel de uşurat că un intrus necunoscut nu l-a împuşcat. Nu a fost împuşcat de două ori în acelaşi minut. Poate că norocul lui se schimbase.

Camera ei fusese complet răscolită. Hârtiile erau împrăştiate peste tot, iar patul îi fusese dezgolit.

A căzut pe salteaua goală. „Nu poţi sta aici”, a spus el. „Nu e sigur.”

„Mi-ar plăcea să plec, dar nu am unde să mă duc. Nu am bani sau acte de identitate. Cel puţin acest hotel mi-a verificat deja cardul de credit. Cu încuietoarea spartă, ei ar trebui să-mi dea o altă cameră.”

A fluturat mâna pentru a indica dezordinea. „Este evident că cineva vrea ceva de la tine. L-au obţinut?”

Faţa ei nu arăta decât teamă şi nedumerire. „Nu ştiu. Eu

sunt un nimeni.
Nu am nimic din ce şi-ar putea dori cineva.”

El a crezut-o, ceea ce l-a surprins. „Nu uita de bărbatul cu cuţitul. Nu a fost o simplă tâlhărie. Totul a fost plănuit.”

„Mă sperii. Mai rău decât sunt deja. Habar nu am ce se întâmplă sau de ce.”

„Ar trebui să îţi fie frică. Ascultă, compania mea are o casă sigură în zonă. Te duc acolo.”

Ea s-a crispat. „Nu ar trebui să mă duc la poliţie?”

„Ne vom opri la secţia de poliţie pe drum.” Nu era sigur dacă vorbele lui erau o minciună. Ar fi putut să o ducă la poliţie, dar trebuia să vorbească mai întâi cu Zack. Sau cu Sabal. Trebuia să ştie ce naiba se întâmplă. Apoi ar fi ştiut ce să facă cu Cressida.

„Dacă merg cu tine într-o casă sigură, nu va părea că am dispărut?”

La naiba. Sperase ca ea să nu se prindă imediat de această implicaţie. „Pentru siguranţa ta. Da.”

Ea a studiat arma din mâna ei, ca şi cum ar fi cântărit-o. Avea senzaţia că greutatea armei echivala cu cantitatea de încredere pe care o avea în el.

„Trebuie să mă duc la poliţie şi să o sun pe prietena mea Trina. Oamenii trebuie să ştie unde sunt. Aş fi o proastă să plec cu un străin şi să dispar.”

A păşit spre ea. John trebuia să apeleze la farmec, dar ea era atât de timidă, încât ar fi putut cu uşurinţă să exagereze cu rolul său. I-a ridicat bărbia cu degetul arătător, aducându-i privirea la el.

„Lucrez în securitate, Cressida. Iată ce *fac.* Se întâmplă ceva ciudat, iar tu eşti în centrul lui. O să aflu de ce, dar ca să fac asta, am nevoie să mă laşi să te protejez.”

Privirea ei se învârtea în jurul camerei de hotel distruse. A tras puternic aer în piept şi, bănuia el, şi-a înăbuşit un

plâns.

„Sunt aici să lucrez. Trebuie să adun date pentru propunerea mea de grant. Pentru disertaţia mea. Am muncit toată viaţa mea pentru această călătorie. Am cheltuit fiecare bănuţ pe care îl am doar pentru a ajunge aici. Trebuie să fie un fel de greşeală. Oricine se află în spatele acestui lucru trebuie să mă fi confundat cu altcineva. Voi merge la poliţie. Să clarific faptul că nu sunt nimeni. Poate că acest lucru” – a fluturat braţul pentru a cuprinde camera de hotel distrusă – „se va opri, odată ce cel care a făcut-o îşi va da seama că a luat în vizor persoana greşită, iar apoi voi putea să-mi fac treaba pentru care am venit aici.”

Vocea ei avea o nouă notă de disperare. Nu era pregătită să accepte că planurile ei de a căuta tuneluri antice au fost deraiate. Nu va fi nicio expediţie spre sud, niciun studiu Lidar. Având în vedere că acesta era punctul central al studiilor ei, el şi-a imaginat că asta însemna că nu va exista niciun doctorat.

I-ar fi putut spune că Hejan era mort, ca să ştie că nu era o greşeală întâmplătoare. Dar ea era prea ocupată să se lupte cu negarea. Adevărul ar putea s-o doboare – şi să-i adâncească suspiciunile bine întemeiate la adresa lui.

Singura lui opţiune era să o răpească. Ar fi fost pentru siguranţa ei, dar ea nu ar fi crezut niciodată asta.

$$$

John îi explicase că mergeau pe o rută SDR – rută de detectare a supravegherii, clarificase el – către secţia de poliţie, motiv pentru care se învârtiseră pe străzile înguste din Van cel puţin patruzeci şi cinci de minute. Cressida se

lupta cu greaţa în timp ce luau viraje bruşte şi rapide. Acestea trebuiau să fie cele mai ciudate, cele mai îngrozitoare douăzeci şi patru de ore din viaţa ei.

Se afla într-o maşină – *când închiriase el o maşină?* – cu un bărbat care părea să cunoască oraşul de parcă ar fi fost oraşul lui natal, care avea cel puţin prea multe coincidenţe din punctul ei de vedere şi care purta o armă. Fusese o proastă pentru că se urcase în maşină, dar nu simţise că ar fi avut de ales. Portarul nu vorbea limba ei şi, după spusele lui John, nu era prea dornic să-i dea o altă cameră de hotel după ce o stricase pe prima. El a spus că nu-i va da o nouă cameră decât după ce va fi depus raportul la poliţie, aşa că ea şi-a făcut bagajul şi s-a urcat în maşină cu John.

El o salvase la gară. Şi a lăsat-o să păstreze arma.

Asta înseamnă că el este unul dintre băieţii buni, nu?

În mod normal, o privelişte nocturnă a străzilor din Van ar fi entuziasmat-o, dar astăzi fusese atacată la toate nivelurile care contau: financiar, academic şi fizic.

Harta pe care i-o tradusese Hejan fusese luată. Fără ea, direcţia est spre Iran era inutilă. Nu avea puncte de reper pe care să le potrivească cu terenul şi nici date istorice la care să facă referinţe încrucişate. Îşi răsuci umerii, într-o încercare slabă de a scăpa de tensiunea care se acumulase acolo. Zona aceea fusese oricum o ţintă îndepărtată.

Cea mai bună pistă a ei era încă spre sud, lângă Cizre, aproape de graniţa cu Siria. Harta fusese în engleză încă de la început, iar ea se holbase la ea până când imaginea i se imprimase în creier. Lăsase harta în Tallahassee intenţionat. Aducerea acesteia în Turcia ar fi fost riscantă – ea nu avea încredere în colegii ei de facultate, care doreau toţi să participe la potenţiala ei descoperire.

Să fi fost hoţul după harta ei preţioasă? Dacă da, înscrie

un punct pentru paranoia.

Nu-i venea să creadă că unul dintre colegii ei de facultate se afla în spatele acestui lucru, dar cine altcineva ar fi avut un motiv? Tunelul istoric – dacă ar fi existat – era destinat să facă prima pagină a ziarelor. Poate că nu i-ar face celebru numele de familie, dar ea ar fi cunoscută în cercurile arheologice, cu siguranţă.

Dar ea încă se agăţa de teoria că totul fusese o greşeală îngrozitoare. Trebuia să fie aşa.

Drumurile erau mai aglomerate în centrul oraşului, chiar şi la această oră din noapte. Maşinile conduceau neregulamentar, fără să se preocupe prea mult de regulile de circulaţie. În ciuda faptului că John era un şofer priceput, ea era tensionată de mişcările neaşteptate ale celorlalte vehicule.

„N-ar fi trebuit să fim acolo până acum? Adică, Van nu e *aşa de* mare." „Cred că suntem urmăriţi."

Ea s-a îndreptat brusc. „Ce?"

„Relaxează-te. Nu atrage atenţia."

„Relaxare. Bine." Ea a tras de centura de siguranţă pentru a se asigura că era fixată. „Care maşină?"

„Al treilea din spatele nostru. Opel Astra sedan albastru."

Ea a început să se întoarcă, iar el a lăsat o mână pe genunchiul ei. „Nu te uita – eşti o ţintă." El a rabatat vizorul de pe partea ei şi a deschis clapeta oglinzii. „Foloseşte oglinda."

A ajustat vizorul până când a putut vedea maşina. Astra arăta ca orice altă maşină. Nu putea vedea în interiorul vehiculului întunecat.

„De cât timp ne urmăresc?"

„De la hotel. A fost mai în spate pentru o vreme. S-a mutat mai aproape după ce am făcut câteva viraje rapide. Nu

vrea să ne piardă.”

„Cum îl vom pierde?”

„Simplu.”

Fără avertisment, John a răsucit volanul şi s-a strecurat printre vehiculele care veneau din sens opus. Cressida şi-a ţinut respiraţia împotriva unui ţipăt. Urma să moară. Într-un accident de maşină violent. Şi dacă va supravieţui, îl va ucide pe John.

„Aşteaptă”, a spus el, cu vocea calmă şi uniformă, în timp ce se strecura între un autobuz care venea din sens opus şi un bărbat pe scuter.

Înapoi pe banda potrivită, a luat-o brusc la dreapta, pe o alee îngustă, şi s-au strecurat printre căruţe şi gunoaie, ieşind în cele din urmă pe partea cealaltă. S-a strecurat într-o breşă în traficul în viteză şi au plecat, îndreptânduse în direcţia opusă celei în care porniseră.

„Ai văzut ce s-a întâmplat cu maşina care ne urmărea?”

Şi-a apăsat pumnul pe inimă. „Presupun că au murit într-o coliziune incendiară cu autobuzul.”

„Nu. Nu a putut face virajul şi a ieşit de pe şosea. Coada a dispărut.” Părea atât de îngâmfat şi satisfăcut.

S-a prăbuşit în scaunul ei. Încet – foarte încet – ritmul cardiac i-a revenit la ceva ce semăna cu normalul. Oraşul dispărea în spatele lor, pe măsură ce locuinţele se împrăştiau. „Unde suntem?”

„Pe drumul spre Kurubaş.”

Se ridicase din nou drept. Studiase suficiente hărţi ale zonei ca să ştie că era un orăşel la sud de Van. „Ce? Am crezut că mergem la poliţie. În *Van.”*

„M-am răzgândit.”

Temerile şi îndoielile sâcâitoare pe care încercase să le ignore au ieşit la suprafaţă. Respiraţia ei a devenit superficială pe măsură ce îşi dădea seama de întreaga

situaţie. Corpul ei a intrat în panică totală, fără nicio etapă intermediară. Era în mare rahat. Şi era vina ei pentru că avusese încredere în John Baker. „Tu.” A gâfâit pentru a respira. „M-ai.” Încă o sforţare. „Răpit.” Ea a sughiţat la sfârşitul acestui cuvânt înainte de a se sufoca, „Pe mine.”

S-a agăţat de mânerul portierei. Ar fi putut să se arunce afară din vehicul. Dar uşa era încuiată, iar în clipa în care ea s-a chinuit cu mecanismul, el a accelerat. Căderea din vehicul ar fi mutilat-o sau ucis-o.

Mâna lui a aterizat pe genunchiul ei. „Nu, Cressida, eu te protejez.”

„Ia- ţi naibii mâna de pe mine.”

El şi-a ridicat mâna. „Îmi pare rău. Doar că eşti panicată.”

Ea a mai tras o dată aer în piept. „Crezi că nu ştiu asta?”

Maşina a încetinit. A tras pe acostamentul îngust şi a oprit. Ea s-a întins după mânerul portierei.

O prostie. Ar fi trebuit să apuce arma, pe care o lăsase pe podea, la picioarele ei.

În schimb, el a apucat-o, dar nu a îndreptat-o spre ea. A dat drumul încărcătorului, care i-a căzut în poală, făcându-l inutil ca altceva decât ca bâtă.

Ea s-a agăţat din nou de mânerul uşii. El s-a întins spre ea, dar mâna i sa oprit brusc. „Cressida, nu te răpesc. Te protejez. Nu poţi fugi. Nu cunoşti limba. Nici măcar nu ştii unde suntem.”

Ea a îngheţat. John avea dreptate; nu putea fugi. Valiza ei era pe bancheta din spate, iar ei se opriseră pe un drum în mijlocul pustietăţii, în ciudata Anatolie de Est. Îşi încolăci degetele în jurul mânerului, dar nu trase de el. „Nu mă răpeşti. Corect.” I-a întâlnit privirea. Maxilarul lui era încordat, dar ochii lui... spuneau altceva. „Şi dacă deschid uşa asta şi ies din maşină, ce vei face? Mă vei prinde? Vei

scoate cealaltă armă şi mă vei ameninţa?”

„Voi încerca să te conving să renunţi, dar nu te voi opri.” Vocea lui era joasă, aproape rugătoare. „Compania mea are o casă sigură la periferia Kurubaş. Te duc acolo. Ne putem regrupa. Să ne gândim ce să facem.”

„Noi? Adică tu şi cu mine, sau tu şi Sabal?”

S-a sprijinit de scaunul şoferului şi a închis ochii. „Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Sabal. Nu pot să dau de el. Asta mă îngrijorează.”

„Trebuia să-l ducă pe tipul cu cuţitul la poliţie. Trebuia să depună un raport pentru mine...” Vocea ei se întrerupse. Dacă Sabal nu se dusese la poliţie, atunci nimeni nu ştia că fusese jefuită. Nimeni – cu excepţia lui Berzan, care poate nici nu exista – nu ştia numele hotelului ei. Nu că ar fi contat, din moment ce ea nu mai era acolo, dar nu o sunase încă pe Trina, sau pe Suzanne.

Nimănui căruia îi pasă dacă trăiesc sau mor nu ştie unde sunt.

Ea era un cifru. Invizibilă. Dacă ar fi dispărut, nimeni nu ar fi avut nici cel mai mic indiciu de unde să înceapă căutarea.

„Nu erai în siguranţă la hotel. *A trebuit* să te scot de acolo.”

„De ce nu m-ai dus la poliţie?”

Mâinile i s-au încleştat în pumni. „Îţi aminteşti telefonul pe care l-am dat în timp ce făceai bagajele?”

Ea a dat din cap. Ea trăsese cu urechea fără ruşine, dar el vorbise în turcă. Din câte ştia ea, îşi sunase soţia şi le spusese noapte bună copiilor săi.

De unde naiba îi venise gândul ăsta? Nu avea nicio îndoială că John îi ascundea lucruri, dar nu avea niciun motiv să creadă că o soţie şi copii erau printre ei. Şi cu atât mai puţin un motiv pentru a simţi o fărâmă de durere la simpla

idee.

Ea era serios lovită. Răpită timp de cinci minute şi suferind deja de sindromul Stockholm? Era o supradotată la capitolul psihoze..

Şi e bine de ştiut că recordul ei de a alege cei mai răi bărbaţi imaginabili a rămas intact.

„Vorbeam cu şeful meu – îi raportam ce s-a întâmplat. A făcut câteva verificări şi se pare că există un mandat de arestare pe numele tău în Antalya. Un bărbat a fost ucis în camera ta de hotel noaptea trecută.”

Capitolul 11

În ceea ce priveşte minciunile, nu era una rea. Mai ales că era al naibii de aproape de adevăr. Ian se felicitase pentru că îi venise ideea şi, astfel, îşi asigurase cooperarea ei, pentru că nu putea suporta glasul ei când intrase în panică.

Doar că acum a scos un ţipăt înecat, ceea ce era mai rău, de fapt.

„Todd sau Hejan?”, a întrebat ea, vocea ei crăpând pe al doilea nume.

„Ce?”

„Mortul a fost Todd Ganem sau” – s-a chinuit să respire -”Hejan Duhoki?”

„Cel de-al doilea. Duhoki. Cine este Todd Ganem?”

L-a şocat prăbuşindu-se pe pieptul lui. Aparent, nevoia ei de confort era mai mare decât teama de el. Ian şi-a înfăşurat braţele în jurul ei şi i-a mângâiat spatele, spunându-şi că aşa ar fi făcut John, dar ştiind că o ţinea în braţe pentru că aşa voia, nu pentru că acesta era rolul lui nenorocit.

„Bine, uită de Ganem. Cine este Hejan Duhoki?” Minciuna lui rapidă a fost chiar mai bună decât sperase. O putea interoga, *în sfârşit.*

„Traducătorul meu.”

„Te referi la tipul care ţi-a înscenat întâlnirea cu Berzan, tâlharul?”

„Nu *ştim dacă* Berzan a fost agresorul meu.” Ea s-a îndepărtat de pieptul lui şi şi-a dat la o parte o şuviţă de păr lung şi negru, ascunzându-şi-o după ureche. „Abia l-am cunoscut, dar moartea lui trebuie să fie vina mea.”

„Cum aşa?”

„Ultima mea noapte în Antalya... Iisuse, a fost asta chiar *ieri?”* Şi-a frecat tâmplele. „Te rog. Hai să continuăm până la casa sigură. Îţi pot spune pe drum. Am nevoie de un pat.”

El a dat din cap şi a pus maşina în viteză. „Ce s-a întâmplat ieri în Antalya?”

A reuşit să îşi controleze emoţiile suficient cât să îi spună că Ganem a apărut mai întâi la bar, apoi la uşa camerei sale de hotel. Ea a descris pe scurt arestarea lui Ganem, urmată de arestarea ei, şi faptul că Ganem fugise din SUA cu ajutorul unchiului său puternic din Iordania.

A intrat în adăpostul pentru maşini al casei sigure. Cartierul – vechi, dărăpănat şi în mare parte abandonat după cutremurul din 2011 – era liniştit.

Casa în sine era puţin mai bună decât o baracă; jumătate din ea părea să fie pe punctul de a se prăbuşi, dar grinzile de susţinere erau solide, ceea ce o făcea ascunzătoarea ideală.

„Aici îţi duci toţi clienţii?” Tonul ei era sceptic.

El a râs. „Nu. Aceasta este o poziţie de rezervă, în cazul în care ceva nu merge bine şi trebuie să îl ascundem pe directorul executiv al Microsoft. Nimeni nu s-ar gândi vreodată să se uite aici.”

„CEO-ul Microsoft este clientul tău?”

„Nu, un exemplu aleatoriu.”

S-a holbat la ea, încercând să decidă următoarea mişcare. Prea riscant să o lase în maşină în timp ce el verifica casa. Nu avea de ales decât să intre împreună. A sărutat-o, o scurtă apăsare a buzelor pe ale ei. „Te rog, nu mă împuşca”, a spus el şi a lăsat Sig-ul şi încărcătorul în poala ei, apoi şi-a scos propriul pistol.

$$$

Cressida îl urmă pe John în casa dărăpănată, abia putând să creadă că locul era locuibil şi tânjind după oricare dintre cele două camere de hotel pentru care plătise în ultimele două nopţi. Interiorul era la fel de dărăpănat ca şi exteriorul, dar camerele ordonate miroseau a detergent.

Chiar şi în timp ce îl urma de bunăvoie în casă pe bărbatul care ar fi putut să o răpească – deşi faptul că acesta îi dăduse arma înapoi contrazicea răpirea – ea se întreba dacă excursia ei ar putea fi salvată. Cariera ei academică se bazase pe succesul de aici, iar universul ei, esenţa ei, tot pentru ce lucrase de când avea şaptesprezece ani se bazase în întregime pe succesul academic şi pe respectul pe care i-l putea aduce.

Nu va fi niciodată bogată, dar va avea o carieră care o va face fericită, pentru că ştia din exemplul mamei sale că fericirea nu se găseşte în relaţii. Acum, cu un masterat la activ şi pe cale să obţină un doctorat, era încă bastarda care tânjea după acceptare şi respect. Un psihiatru ar fi avut o zi plină în creierul ei.

Dar totul se schimbase în ultimele câteva ore. Nu mai

era vorba de academie. Avea motive să creadă că viaţa ei era în pericol. Şi nu ştia dacă John Baker era salvatorul sau gardianul ei.

Să lupte cu el sau să lucreze cu el? Fugi sau rămâi?

Ambasada SUA era prea departe. Chiar şi cel mai apropiat consulat era la câteva ore de mers cu maşina. Dacă avea o maşină. Sau dacă putea trece prin punctele de control fără acte de identitate.

Era epuizată, dar ciudat de încordată. Poate că şi-ar fi putut da seama ce să facă dacă ar fi băut o ceaşcă de cafea. Cafeaua rezolva totul. S-a îndreptat spre bucătărie.

„Ce faci?” a întrebat John.

„Am nevoie de cafea.”

„Nu ai nevoie de cafea. E aproape miezul nopţii după o zi infernală. Ai nevoie de somn.”

Ea s-a întors şi s-a uitat la el. „Oi fi tu gardianul meu, dar nu eşti mama mea. Pot să beau cafea la miezul nopţii dacă vreau, la naiba.”

El a ridicat din umeri. „E nişte Nescafe în dulap.”

Ura cafeaua instant, dar trebuia să fie suficientă. În câteva minute avea în mâini o cană caldă în formă de bol. A dus-o la gură şi a inspirat aroma.

Când era mică, se trezea devreme pentru a o însoţi pe mama ei în bucătărie pentru a petrece timp singurew. Dacă un bărbat locuia cu ele, în mod inevitabil dormea până târziu, pentru că Sarah Porter nu a avut niciodată relaţii pe termen lung cu bărbaţi care lucrau în timpul zilei, la ore regulate. Mirosul de cafea îi aducea aminte de acele momente – un timp cu singura persoană din lumea ei care conta şi o felie de fericire pentru o fată lipsită de atenţie.

Sarah era o femeie inteligentă. Defectul ei fatal era nevoia de dragoste şi afecţiune pe care nu le primise niciodată de la părinţii ei. Un defect fatal pe care Cressida îl

împărtăşea cu mama ei, dar declanşat de circumstanţe diferite. Cressida avea probleme cu tatăl.

În cel mai bun caz, bărbaţii adulţi care au populat copilăria Cressidei erau nişte profitori – înţepători egoişti care profitaseră de slăbiciunile mamei ei. Cei mai răi trei fuseseră prădători, abuzivi emoţional sau fizic. Unu, Doi şi Trei aveau nevoie să domine şi să controleze.

În timpul domniei lui Doi, Cressida a stat o perioadă în plasament, dar şi-a făcut griji pentru mama ei, temându-se că violenţa lui Doi va escalada fără Cressida să o protejeze. Cressida a furat o armă din arsenalul familiei sale adoptive şi a fugit acasă. Rezultatul final a fost că Doi s-a mutat – în grabă – iar Cressida nu era străină de faptul de a îndrepta o armă spre un bărbat. Acum întrebarea era: putea ea să apese pe trăgaci?

„Unde te-ai dus adineauri?” a întrebat John, rupând vraja făcută de mirosul de cafea fierbinte şi amintiri amare.

A luat o înghiţitură. Băutura avea o aromă mai bogată decât se aşteptase. A întâlnit privirea lui John peste cană. „Mă întrebam dacă aş putea să te împuşc.”

El a înclinat capul; un colţ al gurii i s-a strâmbat într-un zâmbet slab. „Ce ai decis?”

„Nu am făcut-o încă.”

A păşit spre ea. „Putem s-o luăm de la început? Sau măcar să ne întoarcem unde am fost după ce te-am salvat în tren?”

„Vrei să spui când eram îngrozită de tine?” Ea a ridicat din umeri. „Sigur.”

„Nu. Vreau să spun când te uitai la mine de parcă eram Superman.”

„Nu pot să fac asta.” S-a dat jos de pe tejghea şi a intrat în sufrageria mică. „Deci, care e planul de aici? Ne ameninţăm reciproc, apoi formăm o alianţă neliniştită, sau să

sărim peste dramă şi tu îmi dai drumul?”

El i-a atins braţul, iar ea s-a întors cu faţa la el.

„Cred”, a spus el, „că vom alege ameninţarea şi alianţa dacă acestea sunt singurele opţiuni. Nu eşti în siguranţă pe cont propriu”.

Simţea fiecare milimetru al mâinii lui pe braţul ei gol, iar ritmul bătăilor inimii îi creştea. Nu avea încredere în el. Dar atingerea lui nu era dură sau violentă. Şi în mintea ei, i-a văzut chipul în acel moment lângă tren. Şi mai târziu, în lift. A tremurat la amintirea sărutului lui fierbinte.

El nu o speria. Departe de asta. John Baker o excita. Şi *asta* a speriat-o.

A aruncat o privire prin sufragerie. „Spune-mi ceva care mă va ajuta să am încredere în tine.” Şi-a aşezat cana pe o măsuţă joasă. „Ce este locul ăsta?”

„Această zonă a fost grav afectată în timpul cutremurului din 2011. Cartierul a fost abandonat. Abia acum s-a restabilit electricitatea. Localnicii au fost mai mult decât dornici să vândă companiei mele câteva case din zonă.”

Se uită la peretele înclinat care despărţea sufrageria de bucătărie. „Ce fel de companie idioată ar plăti pentru această epavă? Pentru cine lucrezi?” Iisuse, de ce nu-l întrebase deja asta? Ce *era în neregulă* cu ea?

El a privit-o într-o parte. „Cred că nu mi-ai citit cartea de vizită. Lucrez pentru o companie numită Raptor.”

Şocul s-a filtrat prin ea. *„Raptor?”*

„Ai auzit de ei?”

Uşurarea a trecut prin ea. John lucra pentru Raptor. Prietenul Trinei, Keith, era directorul general, iar firma de securitate privată le asigurase protecţie ei şi Trinei vara trecută în Washington. Ea *cunoştea* Raptor. Pentru prima dată de când începuse nebunia, tensiunea din burta ei se mai domolise puţin. O putea suna pe Trina, care ar fi putut obţine

de la Keith informaţii despre John. „Prietena mea apropiată Trina e cu CEO-ul tău.”

Surpriza a străfulgerat în ochii lui John. „Keith Hatcher?”, a spus el.

Ea a dat din cap. „Da. Locuiam cu Trina când au început să se întâlnească acum un an.” Făcu o pauză, pentru a-şi da seama de întregul înţeles. Această casă dărăpănată era proprietatea lui Raptor.

Se simţea uşoară. Liniştită. „Asta schimbă totul. Locuiam cu Trina pentru că eram în DC pentru un stagiu la Comandamentul de Istorie şi Patrimoniu Naval. Şefa mea era Mara Garrett – soţia procurorului general al SUA. Ea şi Curt sunt prieteni cu proprietarul lui Raptor. L-am întâlnit şi pe el.” Ea se opri brusc şi aşteptă ca John să completeze mai mult decât un nume. Dacă el ar fi spus că lucrează pentru Raptor pentru că era o minciună convenabilă în faţa suspiciunilor ei evidente?

Capitolul 12

Trina Sorensen se sprijinea de blatul din bucătărie în apartamentul ei din inima Washingtonului şi privea fix ecranul telefonului mobil, dorind ca acesta să sune. Trecuseră peste douăzeci şi patru de ore de când Cressida trimisese mesajul despre apariţia bruscă a lui Todd în Antalya şi cinci ore de când Curt sunase să spună că trupul unui turc ucis fusese găsit în camera de hotel a Cressidei. Trina îi lăsase mesaje şi îi trimisese mesaje text Cressidei de mai multe ori, dar nu primise niciun răspuns.

Autorităţile din Antalya au confirmat că Cressida a prins

zborul spre Van, dar în momentul în care i-au localizat hotelul, se părea că aceasta fugise. Recepţionerul de noapte a informat poliţia că Cressida s-a întors la hotel în haine rupte şi cu urme pe braţe şi gât. Ea a susţinut că a fost jefuită. El a mai spus că era însoţită de un bărbat american despre care credea că este un client al hotelului, dar nu era sigur.

Din câte se putea spune, Cressida şi americanul dispăruseră. Americanul era Todd Ganem?

După tot prin ce a trecut cu Todd, Cressida nu ar mai fi fost în compania lui decât dacă ar fi fost constrânsă.

Trina a fost înconjurată de braţe calde şi a dat drumul telefonului în timp ce se sprijinea de pieptul lui Keith. A închis ochii şi a respirat adânc, tremurând. „Dacă Cressida e bine, ar fi răspuns până acum la unul dintre mesajele mele."

„A fost jefuită. Şi-a pierdut telefonul."

„Dar înainte să fie jefuită? De ce nu mi-a trimis mesaj atunci?"

El i-a mângâiat părul. „Din câte ştim noi, i-a murit bateria."

Ea s-a întors în braţele lui şi l-a îmbrăţişat. „Apreciez că vrei să mă faci să mă simt mai bine, dar amândoi ştim că este ceva serios şi am nevoie să fii sincer cu mine în legătură cu situaţia, în loc să încerci să mă amuzi."

„Nu sunt..." El s-a oprit. După un moment lung, i-a legănat faţa şi şi-a trecut buzele peste ale ei. „Bine. Îmi pare rău. Sunt protector, ceea ce nu e ceea ce ai nevoie acum."

„Mulţumesc." L-a dat uşor la o parte ca să se poată mişca. Era nerăbdătoare şi avea nevoie să se mişte. „Trebuie să ne adunăm cu toţii. Curt, Mara, Lee, Erica, Alec, Isabel. Poate putem *face* ceva. Curt ne poate aduce informaţii de la Departamentul de Stat. Poate Lee poate să-i spargă telefonul şi să afle unde este. Alec îşi poate folosi relaţiile din Senat...

nu ştiu, pentru *ceva.*” S-a răsucit cu faţa la Keith. „Nu aveţi o echipă Raptor care lucrează cu k urzii în nordul Irakului? Cât timp le-ar lua să ajungă la Van?”

Keith părea ruşinat. „Ei se pregătesc acum.”

Ea şi-a strâns buzele. „Şi nu mi-ai spus asta pentru că...?”

„Nu am vrut să ştii cât de îngrijorat sunt. M-am gândit că ţi-e destul de teamă deja.”

I-a dat un semn scurt din cap. În regulă. Din nou instinctul protector.
Inutil, dar teribil de dulce. *O dată.* „Când vor ajunge în Van?” întrebă ea.

„Coada de maşini de la frontieră este un coşmar, mai ales cu securitatea sporită din cauza ISIS. Va fi mai rapid pentru ei să zboare şi să aterizeze pe aerodromul NATO din Batman.”

„Cât de departe este Batman de Van?”

„Aproximativ două sute de mile.”

Ea a încercat să-şi înăbuşe dezamăgirea. „Atunci, nu vor ajunge la Van pană mâine, candva.”

„O vor găsi. Băieţii mei sunt cei mai buni. Ştii asta.”

„Cine e în echipă?”

„Majoritatea sunt foşti membri ai Forţelor Speciale pe care nu-i cunoşti. Dar Sean Logan a lucrat ca agent de securitate în Grecia şi acum este în drum spre Istanbul. Se va întâlni cu echipa fie în Batman, fie în Van.”

Aceste cuvinte, mai mult decât oricare altele, i-au dat Trinei speranţă. Sean o cunoştea pe Cressida. Mai important, Cressida îl cunoştea pe Sean. Cressida nu avea încredere uşor, dar ştia că cu Sean era în siguranţă.

$$$

Ian ar fi transpirat dacă acoperirea sa cu Raptor nu ar fi fost complet susţinută. Ştia destule despre compania de securitate privată pentru a trece peste această conversaţie. Dar faptul că Cressida îl cunoştea personal pe Keith Hatcher era o problemă.

Ian nu-l întâlnise niciodată pe Hatcher şi nici măcar nu ştia dacă omul fusese informat cu privire la acreditările false pe care Raptor i le furnizase lui Ian şi altor câţiva oameni din Companie . Totul fusese pus la cale datorită legăturilor dintre directorul adjunct al CIA şi Alec Ravissant, nu mult după ce Ravissant cumpărase Raptor. Acoperirea de „angajat al ambasadei" era slăbită din cauza utilizării excesive în Orientul Mijlociu, aşa că Ian – sau mai degrabă John – avea acte de bună credinţă de la o adevărată companie de securitate cu contracte internaţionale şi agenţi staţionaţi în mai multe ţări din regiune.

Dar Ian o dăduse din nou în bară. Îi spusese Cressidei că venise ieri cu avionul din DC – unde se afla sediul central al Raptor, unde locuia şi lucra Hatcher – nu putea să admită că nu-l cunoscuse niciodată pe omul care preluase funcţia de director general atunci când Ravissant câştigase un loc în Senatul SUA, în noiembrie anul trecut. Compania era mare în general, da, dar nu şi biroul din DC. Şi dacă prietena Cressidei era prietena lui Hatcher, probabil că ştia asta.

În plus, mai era şi faptul că lucrase pentru soţia procurorului general al SUA. Ar putea fi acesta motivul pentru care a fost aleasă să poarte cipul? Sau au revenit la posibilitatea ca ea să fi fost o trădătoare care a fost apropiată de soţia procurorului general?

Slavă Domnului că nu el ar fi fost cel care l-ar fi informat pe Curt Dominick că soţia sa trebuie interogată. Aşa cum era, această mică problemă însemna că şeful CIA îl va interoga pe Dominick. Inconştientă sau nu, Cressida Porter transportase

date pentru o celulă teroristă. Legăturile ei din Washington urmau să sufere consecinţe.

„Îl ştii pe Rav", a spus el cu nonşalanţă, folosind porecla lui Alec Ravissant. „Care sunt şansele?"

Ea l-a studiat, cu suspiciune în privire. „Având în vedere că am lucrat pentru NHHC şi am locuit cu Trina Sorensen vara trecută – şi având în vedere ce s-a întâmplat cu ea – destul de puţin, de fapt."

Privirea ei ascuţită i-a accelerat creierul. La naiba. Ce s-a întâmplat cu Sorensen? El fusese la Istanbul, urmărindu-i pe rebelii ceceni care încercau să facă legătura cu Al-Qaeda, dar felul în care se uita ea la el îl făcea să creadă că un angajat Raptor ar trebui să ştie detaliile. Dacă era vorba de Trina Sorensen, atunci trebuia să aibă legătură cu Hatcher, nu cu Ravissant. Deodată îi veni în minte – CIA îl informase, deoarece avea legătură cu acoperirea lui. „Locuiai cu Dr. Sorensen când explozia a distrus casa lui Hatcher?" Îi veniră în minte mai multe detalii, dar tot ce aflase CIA după explozie era clasificat, iar Ian se îndoia că până şi Cressida ştia cine fusese cu adevărat în spatele atentatului la viaţa colegei ei de cameră.

Trăsăturile ei s-au relaxat, spunându-i că a spus ce trebuia. „A fost terifiant. După aceea, i s-a repartizat o gardă de corp Raptor, iar eu chiar am stat la proprietatea lui Alec din Maryland câteva zile, cât timp lucrurile s-au rezolvat."

La naiba, nu putea fi mai rău. Lui Sorensen îi fusese desemnată o gardă de corp? Rahat. Cressida se aştepta să îl cunoască pe tip. Nu avea cum să blufeze şi să iasă din asta. Pentru o clipă, s-a gândit să-i spună adevărul. I-ar fi râs în nas dacă i-ar fi spus că era ofiţer de caz la CIA?

La naiba. Nu putea ieşi de sub acoperire. Nu până nu ştia exact de ce o alesese Hejan. „Nu ştiu detalii – am lucrat la o misiune de securitate aici în Turcia aproape toată vara

trecută.” Întotdeauna era bine să rămâi cât mai aproape de adevăr. „Abilităţile mele lingvistice mă ţin în Orientul Mijlociu cam nouăzeci la sută din timp.” Se lăsă pe canapea.

Strânsoarea din maxilar îi slăbise. Şi-a limpezit gâtul. „Aş vrea să o sun pe Trina. Trebuie să spun cuiva unde sunt – şi cu cine sunt.” Făcu semn cu braţul pentru a indica camera. „Sunt speriată pentru că nimeni nu ş tie unde sunt.”

Cel puţin nu spusese că îi era frică de *el.* Progres. Dar, din păcate, Trina era ultima persoană pe care o putea suna, nu până când nu era sigur că Hatcher îi va confirma angajarea fără ezitare. Dacă ar fi căutat în dosarul de resurse umane al lui Ian, ar fi găsit documentele necesare, dar dacă ar fi răspuns fără să se deranjeze să verifice, i-ar fi ridicat Cressidei mai multe întrebări decât putea Ian să rezolve în siguranţă acum.

El s-a încruntat şi şi-a cerut scuze. „Nu există acoperire pentru telefoanele mobile aici. Suntem prea departe de oraş. Cutremurul a scos din funcţiune turnul secundar de telefonie mobilă. Încă nu a fost reparat.”

Fruntea i s-a încruntat. „Pot să-ţi văd telefonul?”

Îl scoase din buzunar şi i-l înmână. Nu minţise în legătură cu acoperirea telefonică, dar habar nu avea cum avea să o pună pe gânduri când se aflau în raza de acţiune a antenei.

Ea a ridicat o sprânceană când ecranul s-a trezit cu o cerere pentru codul său de acces.

I-a spus numărul fără ezitare. Aşa cum spusese, telefonul nu avea semnal. Umerii ei s-au relaxat când i-a înmânat telefonul înapoi.

S-a trântit pe un scaun din sufragerie. „Şi ce facem cu Hejan? Trebuie să spun poliţiei ce ştiu. Dacă Todd...” Vocea i se întrerupse, iar el ştia că ea conectase nefericit acele puncte. Ea clătină din cap. „Nu. Todd a fost multe lucruri

nasoale, dar nu pot să cred că e un criminal.”

Ian s-a mutat pe scaunul din faţa ei şi s-a aplecat spre ea cu antebraţele sprijinite pe coapse. I-a luat mâinile în ale lui. Erau reci şi a tremurat un pic.

„Trebuie să ne gândim la următorul pas. Dacă intri într-o secţie de poliţie chiar acum, te vor aresta şi s-ar putea să nu te mai pot ajuta.” Asta era în mare parte o minciună. Ian putea garanta pentru faptul că Hejan era în viaţă câ nd Cressida părăsise camera de hotel, iar Stan transmisese informaţia pe linie ascendentă. Poliţia o voia ca martor, nu pentru crimă.

Degetele ei tremurânde s-au strâns în jurul lui. Un gest de încredere. Era un rahat s-o sperie în felul ăsta.

„Mulţumesc. Se pare că fiecare decizie pe care o iau – să-mi urmăresc agresorul, să rămân la hotel, să mă duc la poliţie – este cumva greşită.” Ea s-a aplecat în faţă şi şi-a atins buzele de ale lui. O căldură moale, trecătoare, înainte să se retragă. O retragere completă.

El a zâmbit. „Mai e o decizie pe care aş regândi-o. Dacă aş fi în locul tău, aş face asta.” A sărutat-o, strecurându-şi limba între buzele ei.

Ea a răspuns cu un geamăt adânc în gât în timp ce îi mângâia limba invadatoare cu a ei, stârnind o reacţie fizică din partea lui care nu avea nimic de-a face cu motivul pentru care urmărise sărutul, ci avea de-a face cu motivul pentru care nu voia ca acesta să se termine.

I-a luat faţa între mâini şi a tras-o înainte, împingând-o în poala lui, în timp ce gura lui o mângâia pe a ei cu o intensitate care l-a surprins chiar şi pe el.

La naiba, dar ea îl excita.

Ea a ascultat rugămintea lui tăcută şi s-a aşezat în poala lui. În sfârşit, avea trupul dulce şi perfect al Cressidei în braţe, fundul ei presat de o erecţie care contrazicea sărutul

lui mercantil. Gura lui a părăsit-o pe a ei ca să-i poată ciuguli sub ureche şi să alunece pe pielea ei fină pentru a-i ciupi golul claviculei. Voia să o guste în întregime, să îi simtă trupul gol lipit de al lui, să o facă să vină tare şi repede pe gura lui şi apoi din nou când era în ea.

Voia să se bucure de alunecarea coapselor ei pe şoldurile lui în timp ce el se împingea în ea, să o facă să-i strige numele când o aducea la orgasm.

Avalanşa de căldură era rapidă şi furioasă. Logica dispăruse în urma dorinţei copleşitoare. Din felul în care sărutase, din felul în care atacase nasturii de la cămaşa lui, fusese lovită de aceeaşi nevoie brută. Braţele lui s-au strâns în jurul ei, apoi el s-a ridicat, ridicând-o. Ar fi mai bine dacă s-ar muta în dormitor.

Dar el nici măcar nu făcuse un pas când ea l-a împins în piept şi i-a spus: „John, e fum?”

El a scuturat din cap, neştiind dacă ea făcuse o glumă despre căldura dintre ei şi simţindu-se ciudat de iritat că îi spusese John. O secundă mai târziu, a simţit mirosul.

Rahat. A pus-o pe picioare şi a scos arma. *Dintre toate lucrurile stupide pe care le putea face.* Îşi distrăsese atenţia, iar acum casa lor „sigură” luase foc.

Capitolul 13

Acest lucru *nu* se întâmpla. Nu putea fi real. Cressida era prinsă într-un coşmar. Nu era posibil ca Todd să fi apărut în Antalya; Hejan fusese ucis; ea fusese jefuită (de două ori); posibil răpită (în ciuda faptului că era destul de proastă încât să vrea să sară în pat cu bărbatul, încă nu era sigură); iar

acum fumul negru se revărsa de sub uşa din faţă a ascunzătorii dărăpănate.

Privirea ei se plimbă în jur. Uşa laterală spre carport era cea mai bună ieşire. A făcut un pas spre uşă, dar John a prins-o de buzunarul din spate al blugilor, oprind-o.

„Nu încă”, a spus el şi a împins-o înapoi. A ridicat micul covor pe care stătea ea şi l-a aruncat la baza uşii, oprind parţial valurile de fum. Apoi a împins canapeaua în spate şi şi-a trântit călcâiul bocancului în podea, care a cedat sub presiunea rapidă a loviturii. A îngenuncheat deasupra găurii şi a aruncat aşchii de lemn la o parte, apoi a scos un rucsac din nişa ascunsă.

Cu geanta pe umăr, el s-a întors şi i-a surprins privirea şocată. „Cred cu tărie în motto-ul cercetaşilor”, a spus el, apoi a trecut pe lângă ea spre uşa laterală. Ea l-a urmat, luându-şi arma de pe blatul din bucătărie pe drum.

S-a oprit lângă ieşire. „Mergem împreună.” A dat din cap spre arma din mâna ei. „Poţi să tragi dacă trebuie?”

Ea a dat din cap, strângându-şi mai tare arma.

„Voi debloca maşina cu telecomanda în momentul în care deschidem uşa. Uşa şoferului este mai aproape. Intră şi târăşte-te până la scaunul pasagerului. Te voi urma şi voi asigura focul de acoperire dacă este nevoie.”

El *nu a* folosit doar cuvintele „foc de acoperire” într-o propoziţie. Ea doar se holba la el, cu mintea prinsă în acea singură frază şi incapabilă să meargă mai departe.

El i-a mângâiat obrazul. „Te vei descurca, Cress. Eu cred în tine.” Apoi a sărutat-o, un sărut rapid şi dur care i-a rupt paralizia mentală.

Ea a respirat adânc şi a dat din cap. „La trei?” întrebă ea, pentru că nu asta spuneau oamenii în astfel de situaţii?

Un zâmbet i-a luminat ochii. „La trei.” Apoi i-a şoptit numărătoarea la ureche.

El a împins portiera, iar ea a sărit în faţă. În câteva secunde, era în maşină şi se târa pe schimbătorul de viteze, cu John chiar în spatele ei. Din fericire, nu a fost nevoie de foc de acoperire.

Motorul a pornit instantaneu. Nici măcar nu se răsucise în scaunul ei înainte ca maşina să dea înapoi pe aleea scurtă, apoi, cu o întoarcere bruscă, să pornească înainte pe drumul accidentat şi plin de gropi.

S-a agăţat de centura de siguranţă în timp ce capul îi ricoşa în plafon. În cele din urmă s-a aşezat pe scaun cu centura fixată, şi-a găsit vocea. „Ne urmăreşte cineva?”

„Nu. Dar dacă scopul a fost să ne scoată afară, ei ştiu că avem doar două opţiuni odată ce ajungem pe drumul principal.”

„Care sunt?”

„Să ne întoarcem la Van sau să mergem spre vest. Există o bază NATO în Batman.”

A aruncat o privire pe fereastră. Noaptea era de un negru de cerneală pur.
Niciun felinar. Nici o lumină de oraş. Nici o lumină de maşină în fată sau în
spate. întuneric total, în jur. „În ce direcţie mergem?”

„La Batman. Vei fi în siguranţă la bază.”

$$$

De data aceasta, Cressida nu a protestat şi nu a spus că trebuie să adune cercetări pentru propunerea ei de grant. Se pare că faptul că a fost scoasă din casa conspirativă a trezit-o la seriozitatea situaţiei. Sau poate că aflase că Hejan fusese ucis în camera ei de hotel. Lui Ian nu-i păsa în mod deosebit

care dintre cele două lucruri ajunsese la ea, era doar bucuros că coopera.

„Cât de departe este Batman?”, a întrebat ea în cele din urmă.

„Cam trei sute de kilometri.”

„Poţi să traduci asta în ore?”

„Patru şi jumătate, poate cinci. La ora asta din noapte, ar trebui să trecem repede de punctul de control.”

„Cum vom trece? Nu am paşaportul meu.”

„Să sperăm că pot să mă descurc cu vorba. Dacă nu, mită.”

A alunecat pe scaun şi a murmurat: „Nu pot să cred că am ajuns la mită.” „Nu tu vei da mită, eu o voi face. Şi numai dacă pare necesar.”

Ian conducea în tăcere în timp ce se gândea la situaţie. Stabilise casa lângă Kurubaş cu doar câteva săptămâni înainte, când Hejan îi spusese că microcipul era destinat regiunii Van. Având în vedere numărul de locuinţe abandonat din cauza cutremurului, a fost o sarcină uşoară să găsească un loc care să-i satisfacă nevoile. La momentul respectiv, îşi dăduse douăzeci la unu la sută şanse să aibă nevoie de el, iar cincizeci la unu la sută că va avea nevoie de apartamentul pe care îl amenajase în Siirt.

Deoarece casa Kurubaş nu era un bun oficial, el spusese doar unei singure persoane locaţia, dar, din fericire, nu spusese nimănui despre ascunzătoarea din Siirt.

Se ruga doar să ajungă cu bine la Siirt, ca să se poată opri din alergat şi să-l sune pe Stan. Pentru că se părea că începătorul CIA Zack Barrow – singura persoană care cunoştea locaţia casei de la periferia Kurubaş – lucra pentru tabăra greşită.

Capitolul 14

Aşa cum ştia Zack că va face, Ian ducea fata la Batman. Zack citise strategia lui Ian şi ştia fiecare mişcare pe care avea să o facă între Van şi Batman. Recunoştea, Zack fusese surprins când Ian îl informase despre ascunzătoarea de la distanţă, dar era cu atât mai bine să-l găsească într-un loc în care să se simtă în siguranţă. Păcat că Ian smulsese microfonul din buzunarul din spate al Cressidei după ce fumul se revărsase în mica lui ascunzătoare. Zack găsise dispozitivul de ascultare în covorul turcesc carbonizat pe care Ian îl aruncase în faţa uşii.

Găsirea lui însemna că Ian îl suspecta pe Zack, dar Zack nu îl luase niciodată pe Ian drept un ofiţer de caz prost, ci doar drept unul îngăduitor. Cu toate că ascunzătoarea de lângă Kurubaş nu se preta la mukţumire. Se presupunea că Ian era un jucător decent de poker, dar Zack îi cunoştea toate trucurile.

Faptul că Ian îl suspecta pe Zack nu schimbase jocul. Doar ridicase miza.

„De ce nu îi urmărim?” a întrebat Todd Ganem de pe scaunul pasagerului din vechiul Land Rover britanic. „O laşi pe Cressida să scape.”

Zack suspină. Se săturase să aibă de-a face cu ego-ul umflat şi cu întrebările prosteşti ale lui Ganem. Loialitatea arheologului rămăsese neclară, dar fusese util pentru a o atrage pe Cressida afară din hotel cu un mesaj text. Faptul că Hejan îi dăduse Cressidei numărul de mobil al lui Todd şi îi spusese că aparţinea presupusului ei ghid fusese o surpriză. Hejan crezuse până la ultima suflare că Ganem îi era aliat. Un fapt pe care Zack ar fi făcut bine să şi- l amintească.

„Nu poţi urmări într-un Rover. Dar nu îţi face griji, se

duc exact unde vrem noi. Şi când vor ajunge acolo, Ian Boyd va fi cel mai căutat om din Turcia.” Zack a pus Rover-ul în viteză şi a ieşit pe şosea. Îl urmau la distanţă. Aveau destul timp să îi ajungă din urmă când ajungeau la punctul de control. „E timpul ca ticălosul preferat al Companiei să fie ars.”

$$$

Deloc surprinzător, punctul de control era liniştit la două dimineaţa. Garda militară somnoroasă le-a cerut actele de identitate cu o atenţie de rutină. Ian a lansat în povestea lui despre tâlhăria din luna de miere, într-un amestec de turcă şi engleză stâlcită.

Soldatul turc i-a făcut semn din cap să tragă pe marginea drumului.

Fără documente, a fost necesară o examinare superficială a vehiculului.

El îi spusese Cressidei că se prefăceau că sunt proaspăt căsătoriţi şi că vizitează satele strămoşeşti. Ea stătea lângă el, lângă maşină, apucându-l de mână şi sprijinindu-şi capul pe umărul lui, ca o mireasă obosită, îndrăgostită, care tocmai trecuse printr-o încercare grea. Faptul că putea să transmită toate acestea fără să vorbească un cuvânt în turcă îl impresiona. Dar totuşi, ea *trecuse* printr-un calvar.

Şi-a trecut buzele peste ale ei şi a simţit un junghi că viaţa lui nu i-ar fi permis niciodată o lună de miere cu o femeie ca Cressida. Nu se considerase niciodată un tip „până când moartea ne va despărţi”, aşa că era un moment rar când avea astfel de regrete. Se hotărâse cu ani în urmă să nu-şi împărtăşească calea sa întortocheată cu nimeni. Cu siguranţă

nu ar fi pedepsit o femeie la care ţinea cu o viaţă de spionaj.

Soldatul i-a cerut să deschidă portbagajul. El a aprins lanterna pe valiza lui Ian – cea pe care o purtase cu el în avion şi care avea doar conţinutul inofensiv necesar unei călătorii de afaceri – valiza lui Dressida şi rucsacul pe care îl luase din Kurubaş erau ascunse în spaţiul pentru picioare de pe bancheta din spate şi nu aveau şanse să fie examinate în această percheziţie simbolică.

Ca măsură de precauţie, ambele arme au fost ascunse sub scaunul şoferului. John Baker deţinea permis de port armă în Turcia, însă invocarea lipsei documentelor însemna că nu ar fi putut dovedi acest lucru.

Soldatul a spus că trebuie să inspecteze geanta înainte ca ei să poată pleca. Ian a ezitat, apoi a decis să nu încerce să dea mită. Soldatul părea cinstit şi nu dădea semne că ar intenţiona să le oprească călătoria. Ian a scos valiza din portbagaj şi i-a înmânat-o soldatului.

Bărbatul a dat din cap şi a dus geanta la o masă de inspecţie.

Ian şi-a aşezat din nou braţul în jurul Cressidei şi a mai apăsat un sărut pe tâmpla ei. „Aproape am terminat, iubire.” Faptul că a şoptit acest apelativ în aşa fel încât doar ea să-l poată auzi a estompat graniţele dintre ficţiune şi realitate, dar pentru ea, el era John. Realitatea era departe de a fi clară.

La câţiva metri distanţă, gardianul a desfăcut fermoarul genţii şi a început să scotocească prin conţinut. Bărbatul a scos din geantă un telefon cu cartelă. „Vă sună telefonul”, a spus el în turcă.

Apoi Ian a auzit soneria. De modă veche – ca un telefon cu disc rotativ din anii '70. Dar şi mai înfiorător decât să auzi un telefon care ar trebui să fie silenţios ştia că telefonul ar fi trebuit să fie închis complet.

A strigat un avertisment paznicului chiar în timp ce îşi strângea braţul în jurul taliei Cressidei şi o împingea spre adăpostul şanţului mic care mărginea drumul. A tras-o înspre el şi s-a rostogolit pentru a încasa cea mai mare parte a impactului. A terminat o rotaţie, plantând-o sub el pentru a o proteja de explozia care se apropia.

O bubuitură masivă a rupt aerul.

Căldura i-a ars gâtul expus, iar resturile i-au plouat pe spate. Granule ascuţite şi fierbinţi se mişcau cu viteza gloanţelor şi îi ardeau cămaşa.

Cressida a gemut, un gâlgâit care suna de parcă el ar fi scos-o din minţi.

Durerea i-a străbătut partea superioară a spatelui, în timp ce metalul fierbinte i-a aprins omoplatul.

În valiză trebuie să fi fost un explozibil mai mare decât cel care ar fi încăput în telefon. Telefonul a fost doar declanşatorul. Dar Zack avusese destul timp să îl monteze în timp ce Ian se bucura de cina cu Cressida.

A mormăit şi s-a ridicat în genunchi, înlăturând metalul aprins. A apucat- o pe Cressida şi a târât-o în picioare în timp ce el se ridica. „Urcă în maşină!” Propriile lui cuvinte se pierduseră din cauza ţiuitului din urechi.

Ea a dat din cap şi a fugit spre maşină. El s-a strecurat pe scaunul şoferului, iar ea şi-a luat locul pe partea pasagerului. În câteva secunde, erau din nou pe drum, mergând înainte în noaptea arzătoare din Anatolia de Est.

Capitolul 15

Părea că John conducea de o veşnicie, dar logica îi

spunea Cressidei că trecuse mai puţin de o oră de la explozia care trebuie să-l fi ucis pe soldatul turc. Voia să creadă că explozia nu avea nicio legătură cu ea, dar nu era suficient de naivă să creadă minciuna reconfortantă.

Nu mai era.

Oamenii nu explodau din cauza identităţii greşite. Oamenii nu erau ucişi în camere de hotel din cauza rivalităţii academice. Nimeni nu putea dori atât de mult informaţiile pe care le găsise despre apeductele subterane.

Teoria lui John, conform căreia explozibilul a fost plasat atunci când maşina a fost parcată în garajul casei de lângă Kurubaş, avea sens. Explica, de asemenea, uşurinţa cu care au scăpat, chiar şi de ce au fost evacuaţi pentru început.

De fiecare dată când se gândea la soldat, îi era greu să respire. Era ea de vină?

Nu-şi putea imagina de ce, sau cum, sau ce avea de-a face cu ea. Totuşi, în adâncul sufletului, ştia că a fost vina ei. Şi-a limpezit gâtul şi a spus: „Explozia – va fi peste tot la ştiri. Va fi etichetată drept atac terorist, nu-i aşa?"

„Da. Şi asta a fost."

„Cum ar putea fi aşa? Sunt atât de confuză."

„Este ceva ce nu ştii despre Hejan Duhoki."

Ea a înţepenit. Trebuie să fi aflat ceva când l-a sunat pe şeful lui de la
Raptor. „Ceva ce trebuie să ştiu… şi tu îmi spui abia acum?"

„Nu am spus că trebuie să ştii, doar că *nu* ştii."

„La naiba! Am dreptul să ştiu despre Hejan!" Ea a strâns din dinţi. „Spune-mi *tot* ce ştii."

„Sunt şocat că nu ai ghicit."

„Ce să ghicesc? Că eşti un dobitoc care păstrează secrete?"

„Hejan Duhoki era parte integrantă a unei reţele teroriste."

§§§

„Nu.” Vocea lui Cressida era fermă. Era în negare totală, chiar şi după tot ceea ce văzuse, tot ceea ce ştia că este adevărat.

„Da”, a spus Ian, fără a-i cruţa sentimentele. Era prea obosit şi suferea prea tare din cauza arsurilor de pe spate pentru a o trata cu mănuşi. „Este un terorist cunoscut şi era supravegheat.” Ian trebuia să fie atent. Ea încă nu ştia cine era el, iar acoperirea Raptor încă mai putea rezista dacă el nu dezvăluia prea multe. Dar *modul în care* dezvăluia ceea ce a ţinut ascuns urma să fie complicat.

O privire în direcţia ei a arătat că ea îl fixase cu o privire încordată. El a privit drumul întunecat din faţa lui. Îl durea umărul. Dormise doar patru din ultimele patruzeci şi opt de ore. Iar sprijinul său desemnat pentru această operaţiune nu era un simplu trădător, ci tocmai omorâse în mod deliberat un soldat turc într-un mod care ar fi aruncat suspiciunea direct asupra lui Ian, în timp ce femeia aflată în centrul acţiunii voia răspunsuri pe care el nu i le putea da.

Ajunsese la o concluzie inevitabilă: Zack trebuie să fi monitorizat punctul de control de la distanţă şi să fi detonat bomba în aşa fel încât să-l alerteze pe Ian – asigurându-se că el şi Cressida supravieţuiesc exploziei. Dar în ce scop?

„Ce legătură au toate astea cu mine?” a spus Cressida. „Hejan era traducător, nu un” – vocea i s-a întrerupt, iar ea a tras aer în piept – „terorist.
Universitatea l-a recomandat. Era un tip de treabă. M-a ajutat când a apărut Todd.”

„Autorităţile turce cred că Hejan a făcut munca de traducere pentru tine pentru că urma să vii aici, iar el avea ceva care trebuia livrat.”

„Am avut ceva? Vrei să spui că *de asta* mi-a fost furată poşeta? Mi s-a percheziţionat camera? De ce naiba nu mi-ai spus asta înainte?”

Ian a făcut o grimasă. Merita fiecare bucăţică din furia ei. „Pentru că nu eram sigur că nu erai implicată. Ce ţi-a dat Hejan?”

„O hartă pe care l-am plătit să o traducă”, a spus ea cu mai puţină emoţie. „A înregistrat, de asemenea, fraze kurde şi turceşti pentru mine pe un recorder digital. A inclus cuvinte şi fraze specializate de care ar avea nevoie un arheolog care caută un apeduct pierdut.”

„Un recorder digital. USB?”

„Da. Avea o mufă USB.”

„Şi acelea sunt unităţi de stocare.”

„Sigur. Sunt unităţi de rezervă, dar nu am nevoie de ele, pentru că nu mi – am adus computerul.”

„Dar asta nu înseamnă că Hejan nu a salvat fişiere pe el.”

Ea şi-a sprijinit capul pe scaun cu o tresărire. „Cred că da. Înregistratorul afişează doar fişiere audio pe ecran. Pentru că nu l-am conectat niciodată la un computer, habar nu am dacă există şi alte fişiere decât cele audio. Trebuia să – mi fi spus asta când m-ai răpit prima dată.”

El a zâmbit la acuzaţia ei. „Nu te-am răpit niciodată. Te-am dus într-un loc mai sigur.”

„Un loc mai sigur – te referi la cel cu fum, sau la staţia de pe marginea drumului care a explodat?”

„Touché. Deci... se pare că unul dintre asociaţii mei joacă pentru echipa greşită. Casa de lângă Kurubaş trebuia să fie în siguranţă.”

„Echipa greşită.” A făcut o pauză. „Vrei să spui că Keith are un agent care este un trădător? Trebuie să îl sunăm! Eu...
”

Ian a coborât geamul şi şi-a aruncat telefonul mobil în întuneric înainte ca ea să poată face vreo mişcare pentru telefon.

„Ce este *în neregulă* cu tine? Îl *cunosc* pe Keith. Îi ştiu numărul de acasă
- pentru că am *locuit* acolo. Dacă există cineva în care putem avea încredere, acela este Keith Hatcher."

Era timpul să pună minciunile la grămadă. Ar putea adăuga şi câteva adevăruri. „În primul rând, acel telefon a fost compromis. Asociatul meu are numărul. Ar fi trebuit să-l arunc imediat după explozie – nu gândeam. În al doilea rând, chiar crezi că Keith Hatcher te va asculta când îi vei spune că unul dintre angajaţii săi este un trădător? Tu, o persoană care a fost arestată pentru furt calificat acum câteva luni? Singura ta dovadă de nevinovăţie a fost faptul că ai prieteni în locuri înalte. Chiar crezi că Hatcher te va asculta mai presus de un angajat de încredere care probabil că l-a informat deja că ai fost implicată tot timpul în furtul cu fostul tău iubit? Poţi paria pe fundul tău că i-a spus deja lui Hatcher că te-ai întâlnit cu presupusul tău fost şi cu un terorist cunoscut în Antalya. Spune-mi, Cressida, cum ai de gând să-l convingi când totul indică spre tine?"

Capitolul 16

Cressida a închis ochii, ca şi cum asta ar fi blocat cuvintele lui John. A coborât geamul şi a respirat aerul răcoros al nopţii. Întunericul învăluia lumea la câţiva metri dincolo de maşină, ascunzând în depărtare vârfurile acoperite de zăpadă. A respirat adânc. Aerul proaspăt şi rece

indica faptul că se ridicaseră în altitudine de când se aflau pe malul lacului Van.

S-a uitat în lateral la John. Trăsăturile lui nu erau mai puţin frumoase în profil, în timp ce privirea lui concentrată studia drumul din faţă.

Cine este el?

Oare mai conta? Chiar acum, el era singura ei opţiune. Ar putea eşua cu el, dar cu siguranţă ar eşua fără el.

Şi-a curăţat gâtul. „Cred că îl pot convinge pe Keith. Trina este o prietenă bună. La fel şi Mara Garrett – soţia procurorului general – şi Erica Kesling.
Adică, Scott", a corectat ea, fără să-i pese că John probabil habar nu avea despre cine vorbea. În acest moment de izolare şi teamă, avea nevoie ca el să înţeleagă cât de importanţi erau prietenii ei pentru ea. Ei au fost alături de ea în timpul fiasco-ului cu Todd, când prietenii ei de la facultate – cu excepţia lui Suzanne -fusese gata să creadă ce era mai rău.

Aşa că a fost dureros să îl audă pe John spunând că Keith nu ar fi crezut- o. Pentru că dacă acei prieteni nu aveau încredere în ea, nu mai avea pe nimeni. Şi-a scuturat capul împotriva gândurilor rătăcite şi i-a spus bărbatului care îi împărţea micul ei spaţiu în univers: „Trina mă va crede. Keith o va asculta."

„Aş vrea să fie atât de simplu, Cress." Vocea lui John era mai blândă, mai compătimitoare. „Dar s-au întâmplat nişte lucruri îngrozitoare şi poţi paria pe fundul tău că reputaţia ta este distrusă chiar acum. Şi a mea la fel. Până când nu vom înţelege mai bine ce se întâmplă, suntem pe cont propriu."

Nu se gândise cu adevărat cât îl costase pe John să o ajute. Din câte ştia ea, Keith era gata să îl concedieze. Îi salvase viaţa – de două, trei ori? – în ultimele câteva ore. Hainele ei erau murdare şi rupte după explozia de pe

marginea drumului, dar nu fusese rănită. Sau ucisă.

A întins mâna şi a atins obrazul lui John. Umbra de barbă i-a zgâriat degetele. Îl găsise chipeş în timpul zborului şi alternând între atracţie şi neîncredere în fiecare moment de atunci.

I-a urmărit maxilarul, bucurându-se de senzaţia pielii lui, amintindu-şi de sărutul din lift şi apoi din Kurubaş. „Îmi pare rău”, a spus ea. „Îi voi spune lui Keith că eşti unul dintre băieţii buni.”

Mâna lui a căzut pe genunchiul ei în timp ce îşi păstra privirea pe drum. „Nu-ţi face griji pentru mine. Pot să rezist.” Degetele lui o strângeau uşor. „Dar acum, sunt epuizat. Am un alt loc în care putem merge. Nimeni nu ştie despre acesta. *Va* fi în siguranţă. Îţi promit. Odată ajunşi acolo, voi prinde câteva ore de odihnă. Apoi vom continua spre Batman.”

„Sună bine atâta timp cât există un pat.”

„Da. Unul. E o garsonieră.”

Căldura i se încolăcea în burtă. Vor împărţi patul, cu siguranţă. Singura întrebare era dacă vor face altceva decât să doarmă. Ar fi atât de uşor să cedeze atracţiei intense. Şi după tot ce se întâmplase, să facă dragoste cu bărbatul care îi salvase viaţa în repetate rânduri părea mai mult decât inevitabil. Ar putea fi chiar esenţial.

$$$

Zorii răsăriseră peste stepă până când Ian se sprijini de uşa micii garsoniere şi scoase un oftat adânc de uşurare. Cressida se lăsă pe pat, apoi se lăsă pe spate. Arăta al naibii de sexy întinsă aşa, dar probabil că nu asta fusese intenţia ei. Totuşi, el se putea bucura de privelişte.

A luat o sticlă de apă din micul frigider pe care îl aprovizionase cu săptămâni în urmă şi a desfăcut-o. Apa răcită nu avusese niciodată un gust atât de bun.

„Nu păstra doar pentru tine sticla,” spuse Cressida. Tricoul ei se ridicase, lăsându-i la vedere abdomenul plat. El fu tentat să toarne apa pe pielea ei şi apoi să o soarbă din micile adâncituri.

El a făcut un pas spre ea, cu intenţia de a face exact asta. Atracţia era reciprocă şi amândoi meritau o pauză şi o eliberare fizică. Sigur, el avea nevoie de somn, dar asta putea aştepta. Se opri, amintindu-şi că atunci când se sărutaseră în Kurubaş, ea îi spusese John, ceea ce îl deranja. Ea îl sărutase pe John în timp ce Ian o săruta pe Cressida.

Nu o voia ca parte a muncii. O voia *pe ea.* Şi ar fi fost blestemat înainte de a face sex cu o femeie pe care o dorea cu adevărat în timp ce îl folosea pe John ca pseudonim.

Desigur, nu avea să-i poată spune niciodată numele său real sau motivul real pentru care ajunsese lângă ea în acel zbor. Slujba lui nu funcţiona aşa. *Viaţa* nu funcţiona aşa, iar a fi agent sub acoperire era singura viaţă pentru el. Nu ar fi făcut *nimic* – niciodată – pentru a periclita asta. Nici măcar să se îndrăgostească.

Nu că s-ar putea îndrăgosti de Cressida – atracţie, da. Dar dragostea nu era posibilă. Nu pentru el. Ea făcea parte dintr-o operaţiune secretă şi nu ar fi aflat niciodată adevărul. Ar fi fost arhivată la Langley. O altă misiune finalizată. Sfârşit.

Spunându-i numele său real, ar compromite misiunea, slujba, viaţa sa.

Nu putea să facă sex cu ea, decât dacă era John.

El i-a înmânat sticla. Ea s-a ridicat, încă pe spate, dar acum sprijinindu- se pe un cot îndoit, şi a luat sticla pe jumătate plină. A golit-o dintr-o singură înghiţitură lungă. „Ai

ibuprofen în rucsacul ăla?”, a întrebat ea.

„Da.” A căutat în geantă şi a luat analgezicul.

S-a uitat încruntată la eticheta turcească. „Eşti sigur că este ibuprofen?” El a dat din cap.

„Cât de bună este turca ta? Ai sunat convingător de rău la punctul de control.”

„Pot să imit o limbă turcă stricată cu un accent prost sau să vorbesc o limbă turcă perfectă atunci când este nevoie.”

„Cum? Accentul tău american este de asemenea perfect-generic, aproape tară regiuni. Cu excepţia unui moment la cină, când ai folosit cuvântul „pop” în loc de sifon.”

„Trecutul meu din Midwest se strecoară uneori.”

„Eşti din Illinois?”

„Bine ghicit.” Era, de asemenea, o presupunere corectă, dar el i-ar fi spus că are dreptate, indiferent ce ar fi spus ea.

„Cum poate un băiat din Illinois să dezvolte un accent turcesc impecabil?”

„Am o ureche bună.”

Ea a ridicat o sprânceană. „Haide, vorbim de turcă. Plus că tu vorbeşti arabă. Şi kurdă. Şi Farsi? Nu pot fi limbi uşor de învăţat, darămite de stăpânit.”

Nu era ca şi cum ascunderea adevărului ar fi contat. Nu l-ar fi găsit niciodată pe John Baker pentru că el nu exista. „Am crescut în Chicago, într-o zonă care are o populaţie mare de turci şi arabi. Majoritatea arabilor pe care i- am cunoscut în copilărie erau palestinieni , dar vecinii noştri erau turci pe de o parte şi egipteni pe de alta. În familia turcă, trei generaţii locuiau într-un mic apartament cu două camere. Un băiat de vârsta mea făcea parte din a treia generaţie. A fost cel mai bun prieten al meu. Practic, am locuit în apartamentul lui zgomotos şi aglomerat.” Ea nu avea nevoie să ştie de ce apartamentul lui
Altan era preferabil apartamentului său.

„Am învăţat limba. Când *Babaanne* – bunica prietenului meu, Altan – ma auzit vorbind cu Altan în turcă, a decis să mă înveţe să citesc şi să scriu. Mai târziu, în facultate, m-am specializat în studii din Orientul Mijlociu şi am urmat cursuri în alte câteva limbi din regiune. Araba mea este bună, dar nu perfectă. Farsi-ul meu este de trecere”.

„Şi ţi-ai luat abilităţile lingvistice şi diploma de studii din Orientul Mijlociu şi ţi-ai găsit o slujbă în securitatea privată?” Ochii ei îi transmiteau scepticismul.

Conecta ea în sfârsit acele puncte supărătoare?

„De fapt, mai întâi am intrat în armată. Am servit cu Delta Force. Legea GI mi-a plătit studiile universitare, după armată. Având în vedere competenţele mele lingvistice, experienţa militară şi înţelegerea Orientului Mijlociu, securitatea privată a fost o alegere logică.”

Ea părea să accepte asta, iar el se întreba de ce fusese atât de sincer. Nu trebuia să menţioneze Delta, dar a vrut să o facă. Era mândru de serviciul său şi presupunea că voia să o impresioneze. O prostie, când asta putea să nu ducă nicăieri. „Am de gând să fac un dus. Să mă odihnesc puţin.”

Ea a dat din cap chiar dacă ochii i se închideau. Ea trebuia să fie mai epuizată decât el. El, cel puţin, fusese antrenat pentru asta.

La dus, umărul i-a ars sub jetul fierbinte. Durerea îi străbătea nervii expusi. A ajustat rapid temperatura la rece. A tras puternic aer în piept şi şi -a sprijinit fruntea de peretele rece de gresie, asteptând ca arsura să se reducă la o pulsaţie slabă.

Spray-ul rece îi ajuta umărul, dar restul corpului îi tremura. Între pulsaţiile din umăr şi apa îngheţată, gândurile de a i -o trage Cressidei se evaporaseră, ceea ce era un bonus, presupuse el.

Doar că îi plăcea să se gândească la sexul cu Cressida.

Era mult mai amuzant decât să se gândească la cât de rău mersese misiunea asta.

Care era jocul lui Zack aici? Îi îndruma spre Batman sau spre consulatul din Adana? Dacă da, erau ultimele locuri unde o putea duce Ian. Faptul că ea era încă în viaţă însemna că Zack avea nevoie de ea pentru ceva, dar pentru ce? Îsi săpuni corpul, stergându-şi de pe piele murdăria exploziei.

Pielea Cressidei era şi ea murdară din cauza exploziei. Ar fi avut nevoie de o bună cantitate de săpun, care ar fi alunecat pe acele şolduri subţiri şi pe acel fund ferm şi rotund, în panglici de spumă albă, conformându-se curbelor ei.

Sânii ei plini ar fi fost nişte mânere perfecte. Îşi imagina textura sfârcurilor ei excitate pe limba lui. Îşi spăla părul, lăsând jetul rece să îi lovească faţa. Apa îngheţată şi umărul ars nu mai puteau concura cu erecţia lui.

„Ai nevoie de ajutor?"

Se întoarse la auzul vocii Cressidei, ştergându-şi apa din ochi. Ea dăduse perdeaua înapoi şi stătea – frumos, magnific – goală chiar în afara boxei înguste.

„Sfinte Sisoe", a murmurat el, privindu-i corpul perfect. Piele netedă, sâni rotunzi, înalţi, cu sfârcuri roz prăfuit care îl făceau să saliveze. Acea talie subţire şi acele şolduri sexy, curbate. Dar, mai presus de toate, a fost prins de zâmbetul superb pe care îl avea când ochii ei căprui frumoşi s-au lărgit la vederea erecţiei lui pregătite.

„Ba da, cred că da", a adăugat ea, cu o voce joasă şi răguşită, care i-a făcut penisul să tresară. Ea a împins perdeaua mai larg şi a păşit în duş, apoi a sărit ca reacţie la frig. „Ce *naiba?"*

A închis apa cu partea laterală a pumnului, apoi a prins-o înainte ca ea să poată fugi din cabina de duş. A împins-o înapoi spre peretele de gresie, iar ea a ţipat de frig. Apoi a

sărutat-o în timp ce pielea lui rece şi umedă întâlnea corpul ei cald şi perfect. Erecţia lui s-a lipit de burta ei în timp ce limba lui a alunecat în gura ei. Şi-a împins şoldurile înainte, bucurându-se de senzaţia pielii ei moi şi netede pe partea inferioară a penisului său tare.

Avea un gust al naibii de dulce. Limba lui s-a împletit cu a ei într-un dans fierbinte, grăbit. Testiculele i se strângeau. Nu se putea sătura. Să guste destul. Să simtă destul. Cu mâinile sub fundul ei, a ridicat-o, permiţându-i penisului său să alunece între coapsele ei şi să apese pe clitorisul ei.

Ea a întrerupt sărutul, legănându-şi capul pe gresie şi scoţând un geamăt uşor.

„Îţi place asta?”, a întrebat el. El şi-a împins şoldurile. Scula lui a alunecat pe clitorisul ei, apoi s-a oprit cu vârful la deschiderea ei. Era alunecoasă, fierbinte. Gata.

A mângâiat-o cu degetul mare în timp ce îi tachina deschiderea umflată cu scula lui nerăbdătoare. Căldura mătăsoasă şi umedă l-a învăluit. Trecuse de la fantezie la realitate atât de repede, încât aproape că nu mai era sigur că asta era real.

Ea a scos un geamăt foarte real, iar el şi-a amintit unul dintre cele mai mari dezavantaje ale realităţii. „La naiba. Avem nevoie de un prezervativ.”

Cu un braţ, ea i-a apucat umărul bun. L-a sărutat din nou şi şi-a apăsat miezul fierbinte pe vârful penisului lui. „Nicio problemă.” Ea a oftat în timp ce el se trăgea înapoi pentru a aluneca vârful peste clitorisul ei din nou. „Aveam câteva în valiză.” Ea a afişat un zâmbet viclean şi satisfăcut. În mâna liberă, a fluturat ambalajul pătrat din folie, identificabil în orice ţară.

Nu ar fi făcut sex cu ea, nu fără anticoncepţionale, nu când ea nu-i ştia numele. Dar aveau prezervative. Şi ea era goală. În braţele lui. Oricum, ce importanţă aveau numele?

„Ian” era doar versiunea gaelică a lui „John”, până la urmă.

„Eşti sigură?”, a întrebat el pe buzele ei.

„Taci şi bagă-ţi scula în mine.” Ea a rupt ambalajul cu dinţii.

Sprijinind-o în continuare, el s-a tras înapoi pentru ca ea să-i poată înveli erecţia. El a gemut când prezervativul s-a derulat şi ea i-a mângâiat penisul.

Gura lui a prins-o pe a ei, iar el a ţinut-o lipită de perete, gustând, mângâind. Ea i-a eliberat erecţia groasă, iar mâinile i-au alunecat pe piept în timp ce îl săruta înapoi. I-a supt limba în timp ce el îi pătrundea în gură. El a ridicat-o mai sus, poziţionându-şi penisul între coapsele ei fierbinţi, apăsând pe vaginul ei. Vârful abia atingea marginea.

O singură împingere şi ar fi intrat adânc.

Ea a gemut la chin, iar el a chicotit. Mâinile ei i-au mângâiat delţii, s-au mutat pentru a-i legăna gâtul, apoi au alunecat peste umerii lui până la spate.

O durere albă l-a sfâşiat. A tresărit înapoi, incapabil să se oprească. Degetele ei calde îi frecaseră carnea crudă, arsă.

Capitolul 17

„Îmi pare rău!” Cressida privea şocată cum faţa lui John îşi pierdea orice urmă de culoare. Îl rănise. Ştia că fusese zgâriat când se prăbuşiseră pe stânci, iar acum se întreba dacă fusese rănit mai rău de atât. El nu scosese un cuvânt. Nu era sânge pe cămaşa lui, dar era întuneric şi ea nu prea se uitase.

„Ai fost rănit în explozie, nu-i aşa?”

„Sunt bine. Lasă-mă un moment.”

Gândindu-se în urmă, şi-a dat seama că atunci când a tras perdeaua de la duş, capul şi umerii lui erau acoperiţi de şampon. Orice l-ar fi rănit atât de tare, ea nu văzuse. Şi mai

era şi apa îngheţată. Poate că apartamentul avea apă caldă, dar el alesese rece cu un motiv.

El încă o ţinea. Ea s-a zvârcolit împotriva lui. „Lasă-mă jos. Vom termina asta mai târziu.”

„Nu. Sunt bine.”

I-a cuprins faţa şi l-a sărutat, apoi s-a retras. El era încă în erecţie şi părea să vorbească serios când a spus că vrea să continue, dar ea era mai mult îngrijorată decât excitată acum. „Lasă-mă jos şi întoarce-te. Lasă-mă să văd.”

A tresărit când a văzut arsura. Nu e de mirare că nu sângerase. Pe omoplatul stâng, o fâşie de piele de un centimetru lăţime şi trei centimetri lungime arsese, făcuse băşici şi explodase. „Sfinte Sisoe. Asta trebuie să doară ca naiba.”

„Am reuşit să o ignor. Cu excepţia cazului în care este atinsă sau lovită de apă fierbinte.”

„De ce nu mi-ai spus?” A pipăit cu delicateţe pielea sănătoasă din jurul arsurii, explorând marginea înroşită şi încreţită.

„Atât de rău?”

„Mai rău. Este o arsură de gradul doi – aproape trei. Trebuia să-mi fi spus.” Se simţea groaznic realizând că, în cele din urmă, el răcea arsura şi ea îl întrerupse.

„Trebuia să ajungem aici cât mai repede posibil. Nu avem timp să ne agităm.”

Vinovăţia a cuprins-o. „Tu ai primit asta protejându-mă. Am fost sub tine în timp ce ploua cu moloz.”

S-a întors în micuţa cabină de dus cu faţa la ea şi i-a cuprins bărbia. „Asta e ceea ce fac, Cress.”

Felul în care a spus-o a declanşat un val de emoţii. Ultimul lucru de care avea nevoie era să înceapă să se gândească că ar putea fi mai mult decât sex aici. Mai mult decât confort între doi oameni care trecuseră prin ceva

împreună.

A atins pandantivul cu ochiul răului care stătea pe sternul ei. „Frumos pandantiv – de o calitate mult mai bună decât ofertele obişnuite ale turiştilor. Dar nu cred că ne-a ajutat prea mult.”

Ea a scos un râs îndurerat. „Da. Eşec total de energie mistică.” Neliniştea a cuprins-o. Era ciudat să stea goală la duş cu el în timp ce el studia un talisman dat ei de un om mort. Un terorist. Care fusese ucis în camera ei de hotel.

Îşi pierduse minţile. N-ar fi trebuit să intre în duşul lui John. Dar îşi dorise o evadare fără noimă, să se întoarcă la momentul în care el o sărutase şi erau gata să mute acţiunea în dormitor, dar un fum negru gros îi întrerupse.

Ea a făcut un pas înapoi, ieşind din duş. „Ar trebui să-ţi bandajez umărul. Acest loc are o trusă de prim ajutor?”

„Da.” El a derulat prezervativul şi l-a aruncat la gunoi, apoi i-a zâmbit. „Sper că mai ai din astea.”

Căldura i s-a adunat în burtă la menţiunea lui despre afacerea lor neterminată. „Am.”

Şi-a trecut buzele peste ale ei într-un sărut rapid şi cald. „Bine.”

Ea a luat un prosop de pe raft şi i l-a împins în mâini. „Acoperă-te înainte să uit că ai nevoie de o asistentă şi nu să te joci de-a doctorul.”

El a rânjit. „Tu prima.”

„Am de gând să fac un duş rapid. Când ies, mă aştept să te găsesc gol – dar numai de la brâu în sus – şi cu burta în jos pe pat.”

„Da, doamnă.”

A dat drumul la apă, recunoscătoare pentru jetul fierbinte. Simţise un fior brusc la ideea cât de aproape fuseseră amândoi de a fi aruncaţi în aer şi avea nevoie de căldura duşului pentru a spăla atât murdăria exploziei, cât şi

teama.

Camera era o mare de aburi când a ieşit. S-a şters cu prosopul, apoi şi-a trecut degetele prin păr pentru a-l descurca. Peria ei era în valiza în camera principală. Se gândise să aducă un prezervativ în baie, dar nu şi o perie. Da, ei bine, priorităţile. Le avusese.

Ea a ieşit din baie. Aşa cum i se ordonase, John era întins pe pat. Picioarele lui se aflau la cap, în timp ce obrazul lui se odihnea pe o pernă la picioare. Pornise televizorul pe CNN International şi se poziţionase să privească pe burtă, apoi adormise în timpul duşului ei prelungit.

La naiba. Putea să-l dezamăgească şi mai mult? Îi promisese că-i va îngriji rana şi, în loc de asta, făcuse un duş şi o petrecere de compătimire în timp ce el aştepta. Acum se odihnea în sfârşit, iar curăţarea arsurii l-ar fi trezit.

El aşezase articolele de prim ajutor pe comodă. Ea a luat soluţie salină şi tampoane de bumbac. La televizor, imaginile cu urmările exploziei de la punctul de control umpleau ecranul. Ştia că explozia va fi o ştire, dar a fost surprinsă să o vadă pe canalul internaţional. A apăsat butonul de volum pentru a putea auzi vocea din off a prezentatorului britanic.

John a tresărit când ea a tamponat arsura cu soluţie, dar nu s-a trezit. Informaţiile de la ştiri erau cele aşteptate. Speculaţii cu privire la un atac terorist. O grupare separatistă kurdă a fost desemnată drept posibilii autori ai atacului, cu speculaţii suplimentare că ar putea fi o nouă ramură a ISIS.

Rana fiind curată, ea a rupt sigiliul unguentului antibiotic şi l-a aplicat pe pielea lui. John s-a trezit complet, cu un zâmbet blând pe chipul său frumos când şi-a mişcat capul somnoros pentru a-i întâlni privirea. „Cât timp am aţipit?”

„Doar zece sau cincisprezece minute.” A terminat de întins crema şi a scos un bandaj de tifon. „Cum e durerea?”

„Am luat un analgezic. Fără reţetă, dar totuşi, mai puternic aici decât avem în SUA. Deci nu e rău.”

Ea a zâmbit. „Mă bucur.” A rupt fâşii de bandă adezivă şi a fixat tifonul. „Ţi-e foame?”

„Mor de foame. Sunt nişte conserve în dulapuri.”

„Sună delicios.”

El a râs, apoi ochii i s-au aprins de căldură. El a smuls prosopul pe care ea îl purta în jurul trunchiului. „Nu te-ai îmbrăcat.”

Ea a ridicat din umeri.

La televizor, imaginile cu un oficial turc făcând o declaraţie de condamnare a atacului au fost întrerupte. Imaginea a revenit la pupitrul prezentatorului. „Avem o evoluţie surprinzătoare în ancheta privind atentatul din Turcia.”

John era concentrat pe televizor şi a spus: „Putem face cumpărături după ce dormim amândoi câteva ore.”

Ea a dat din cap, mai concentrată, ca şi el, pe televizor. „Ce crezi că se întâmplă?”

„Am primit un pont anonim”, a spus prezentatorul, „conform căruia un suspect în atentat este de fapt un agent CIA care ar fi devenit agent dublu”.

Şocul a făcut ca aerul să iasă din plămânii Cressidei. „Asociatul tău este de la CIA? Am crezut că lucrează pentru Raptor.”

Reporterul a continuat: „Cu două surse anonime care confirmă informaţiile, CNN a decis să dezvăluie identitatea bărbatului, deoarece acesta este înarmat şi periculos şi este posibil să fi ucis deja un soldat turc”.

John s-a repezit la televizor. O imagine a strălucit pe ecran. Cressida a zărit-o chiar înainte ca John să apese butonul de oprire şi imaginea să dispară.

Fotografia nu era a vreunui bărbat pe care nu-l văzuse

niciodată. Nu. Fotografia fusese un instantaneu al unui John Baker bărbos.

Capitolul 18

Ian stătea în faţa televizorului, îngheţat. Şocat. Uimit. Zguduit până în adâncul sufletului. Niciodată, în toţi anii petrecuţi ca agent sub acoperire, nu – şi imaginase cum ar fi putut sau ar fi simţit acest moment. Fusese ars. Munca sa de o viaţă dispăruse într-o clipă.

A fost etichetat drept terorist. Agent dublu. Un trădător. Bila i-a crescut în gât.

Fiecare facţiune îl va vâna acum. Trăgând pentru a ucide.

Şi dacă asta nu era destul de rău, o avea şi pe Cressida în faţă. Opri rea televizorului fusese o greşeală stupidă. Nu o împiedicase să-i vadă poza şi să audă minciunile, dar îl împiedicase pe el să afle ce fusese dezvăluit.

Cressida i-a bătut umărul bun, cerând răspunsuri. El a dat-o la o parte şi a apăsat butonul de pornire al televizorului.

„-Ian Boyd este considerat înarmat şi periculos”, a spus prezentatorul de ştiri, în timp ce pe ecran apărea o altă fotografie a sa, aceasta de pe vremea când era în armată şi fără barbă.

Rahat. Era bine şi cu adevărat gătit.

„Boyd a fost un angajat al Agenţiei Centrale de Informaţii a Statelor Unite în ultimii cinci ani. Înainte de aceasta, el a servit în armată. A primit mai multe medalii pentru serviciile sale şi a servit ca operator în cadrul unităţii secrete de combatere a terorismului de nivel 1 a armatei

americane, cunoscută popular sub numele de Delta Force.”

„Au omis anii mei de facultate”, a murmurat el. „Ai fi crezut că vor fi cu ochii pe diploma mea de studii din Orientul Mijlociu.”

Cressida se uită la el. Îi era teamă, dar el îi dădea credit pentru că nu o arăta. A luat haine curate din valiză şi a mers în baie.

I-a venit în minte aspectul camerei mici. *Rahat!* Era o fereastră spre curtea din spatele apartamentului de la parter. A încercat butonul. Încuiat. „ Nu sunt agent dublu, Cressida. Zack este. Deschide uşa. Trebuie să vorbim.”

„Mă îmbrac.”

„Şi te-am văzut goală. Aşa că deschide.”

„Nu.”

„Atunci dă-te înapoi, pentru că sparg uşa.” A lovit clanţa cu piciorul. Rama s-a spart, iar uşa s-a deschis larg.

Capul şi umerii Cressidei treceau prin fereastra înaltă. Era la jumătatea drumului spre libertate, dar se străduia să-şi ridice genunchiul pentru a putea urca pe pervaz.

„Nenorocitule. Nu am nevoie de asta”, a mormăit el în timp ce o apuca de şolduri. Ea a dat cu piciorul în spate, dar el i-a strâns braţele, împiedicând- o să-l rănească în timp ce o trăgea înapoi prin fereastră. „Linişteşte-te. Nu am de gând să te rănesc.”

Ea s-a răsucit în braţele lui şi i-a bătut în piept. Când a eşuat, a dat o lovitură pe bandaj.

Durerea a explodat. O lumină albă i-a străfulgerat în spatele ochilor. A scăpat-o şi s-a clătinat înapoi. Ea a aterizat în fund la picioarele lui. Ochii ei erau mari, rotunzi şi plini de frică.

Se chinuia să respire în timp ce terminaţiile nervoase îi ardeau. S-a prăbuşit pe tocul uşii. Transpiraţia rece i s-a adunat la linia părului. A înfruntat- o peste scurta întindere

de podea. „Nu. Fă asta. Din nou.”

„M-ai minţit.”

„Bineînţeles că am făcut-o.” Durerea s-a diminuat cu milimetri lenţi.

„Nici măcar nu te simţi prost pentru asta.”

„Nu. De ce aş fi făcut-o? Îmi făceam treaba. Pentru Unchiul Sam.” A ridicat din umeri şi a adăugat: „Ai minţit în legătură cu numele tău.”

„Da, dar eu nu sunt un trădător.”

„Atunci explică-mi de ce prima dată când te-am văzut, erai cu un terorist.”

Ochii ei s-au mărit. „Ai fost acolo?”

„Bineînţeles.”

Şi-a lăsat capul pe perete şi s-a holbat la tavan. „Sunt eu misiunea ta?”

„Da.”

„De ce?”

„Există un microcip cu informaţii vitale pentru grupul lui Hejan. El ţi la dat ţie. Misiunea mea a fost să urmăresc cipul.”

Ea şi-a coborât bărbia, întâlnindu-i privirea. „De unde ştii că Hejan mi-a dat ceva?”

„Hejan se întorsese împotriva grupului său. Strângea informaţii pentru mine. Pentru CIA.”

L-a fixat cu privirea. „Dacă eşti agent dublu, nu voi vărsa o lacrimă când vei fi prins şi ucis.”

Pentru o pisică cu laba prinsă într-o capcană, era teribil de îndrăzneaţă. Şi la fel de probabil să îl muşte. „Trebuie să dorm cu un ochi deschis?”

„Da.”

„Nu mă poţi învinge, Cressida. Eu nu sunt doar CIA. Sunt Delta. Am condus operaţiuni. Am ucis pentru ţara mea. Acum câteva ore, un om a murit în timp ce eu te-am protejat.

L-aş fi putut salva. Te-am ales pe tine. Aşa că ţine minte că o fărâmă de tânără savantă nu va pune stăpânire pe mine, oricât de frumoasă ar fi. Nu contează cât de mult vreau să ţi-o trag."

Ochii ei s-au mărit la declaraţia lui flagrantă. „Planul tău a fost să mi-o tragi ca să fiu ademenită în supunere? A fost asta un fel de chestie întortocheată de James Bond?"

„M-am dat la tine în timpul zborului şi la cină pentru slujbă. Sărutul din lift a fost, de asemenea, pe timpul companiei. Dar restul a fost pentru că sunt bărbat şi te găsesc atrăgătoare. Aşa că împuşcă-mă."

„Intenţionez să o fac."

El a râs la asta, privirea lui scanând-o din cap până în picioare. „Nu mam culcat niciodată cu cineva care să nu-mi ştie numele adevărat."

„Ce, vrei o medalie? Şi nu păreai să eziţi la duş."

El a ridicat din umeri şi şi-a sprijinit capul de tocul uşii. „O femeie frumoasă, goală, cu care îmi doresc foarte mult să mi-o trag, a intrat în duş cu mine. Nu am pretins niciodată că sunt nobil. Dacă nu te-ai fi atins de arsură, aş fi alunecat adânc în tine şi m-aş fi bucurat de fiecare împingere fierbinte. Şi tu te-ai fi bucurat."

Pupilele i s-au dilatat. În ciuda tuturor lucrurilor, cuvintele lui o excitau. La naiba, şi pe el. Sinceritatea brută era o excitantă necunoscută până atunci. Felul în care obrajii ei se înroşeau de dorinţă de fiecare dată când el spunea că vrea să i-o tragă îl făcea să vrea să continue să o spună. „Nu am plănuit să te seduc. La naiba. Nu *eu sunt* cel care a adus prezervativele. Dar tot vreau să ţi o trag. Foarte mult."

Ea îşi curăţă gâtul. Îi plăcea cum făcea asta şi voia să continue să-i usuce gâtul de dorinţă. Era singurul lucru care suna de departe bine într-o lume în care tocmai pierduse tot ce conta pentru el.

„Pentru cine lucrezi?”, a întrebat ea cu o voce răguşită.

„Până acum zece minute, CIA. Acum, aparent, sunt un agent liber.”

„Al-Qaeda? Separatişti kurzi?” A făcut o pauză şi a tras puternic aer în piept. „ISIS?”

El a suspinat. Ea era hotărâtă să îndrepte conversaţia în direcţii care nu erau excitante. „Hejan a fost un separatist kurd. Am fost ofiţerul lui de caz. Managerul lui.”

„Povestea pe care ai spus-o, despre cum ai învăţat turca, a fost adevărată?”

„Da. Şi am crescut în Chicago.” Ce putea să spună pentru a-i câştiga încrederea? Urma să fie o călătorie lungă până la consulat dacă ea se lupta cu el tot drumul. „Ca şi tine, mama mea a fost o mamă singură. Şi ca şi tine, nu ştiu numele tatălui meu. Dar pot face ceva mai bun pentru tine. Tatăl meu era *un client* de prostituate. Gluma bolnavă a mamei mele a fost să mă numească după el. Ian este John în gaelică. Deci pseudonimul meu preferat nu este doar un nume comun convenabil.”

Îşi păstrase toate emoţiile din voce când îi spuse asta. La naiba, *nu* spusese asta nimănui. Nici măcar lui Altan, cel mai bun prieten al său şi vecinul de alături care ştia exact cum câştiga mama sa banii pentru a-şi plăti dependenţa tot mai mare.

„Unde este mama ta acum?”, a întrebat ea.

Ian a ridicat din umeri. „Nu ştiu. Nu-mi pasă.” El şi-a ridicat bărbia la condamnarea din ochii ei. „Nu mă judeca, Cressida. Ea nu merită consideraţia mea.”

Acei frumoşi ochi căprui s-au aruncat în jos. „Îmi pare rău”, a spus ea, cu o uşoară înţepătură în voce.

A dat un semn scurt şi tăios din cap şi şi-a înghiţit nodul din gât. Puteau să treacă zile, săptămâni chiar, fără să se gândească la mama lui şi prefera să fie aşa.

El s-a ridicat încet în picioare, întinzând o mână pentru a o trage în sus. Deloc surprinzător, ea i-a refuzat ajutorul, dar s-a ridicat oricum. „Boabele de fasole la microunde ne aşteaptă. Şi acum că ştii cine – şi ce – sunt, e timpul să- mi spui tot ce ţi-a spus Hejan. Zack ne-a forţat să ne ascundem, în loc să ne omoare, dintr-un motiv anume. Cred că ştii ceva sau ai ceva ce vrea el. Ţi-a dat Hejan altceva în afară de recorderul digital?”

A fost nevoie de toată voinţa Cressidei pentru a-şi păstra
fata albă şi a nu 5 1 5 1 5
5
atinge pandantivul cu ochiul malefic. Nu avea încredere în John – *la naiba, Ian* – nici pe departe. I-ar fi spus despre pandantiv doar dacă ar fi decis că poate avea încredere în el.

întrebarea lui Ian a pus totul la locul lui. În afară de înregistratorul digital Şi harta tradusă – care fuseseră luate din camera ei de hotel din Van – singurul obiect pe care i-l mai dăduse Hejan fusese pandantivul. I-l dăduse în particular şi fusese deosebit de tensionat în legătură cu asta. Pandantivul era important. Dar de ce? Ce îl făcea special?

Poate că atunci când John – *la naiba, Ian* – ar fi adormit, ar fi putut să verifice. Îşi mâncă fasolea şi îi spuse despre Hejan. Ce altceva putea să facă? Nu putea fugi. El ar fi oprit-o înainte ca ea să ajungă la uşă. Ea era complet dependentă de el.

A fost o prostie din partea ei să aleagă să îl seducă în loc să îi ia banii şi arma şi să fugă în timp ce el era la duş. Aşa o proastă. A avut vreodată încredere într-un bărbat demn de acest sentiment?

De când avea şaptesprezece ani şi nutrea o pasiune ruşinoasă pentru Trei, parcursese o cale dreaptă spre distrugerea bărbaţilor pe care şi -i dorea. Îşi încrucişă braţele peste piept şi se rezemă de capul patului. „Putem să ne uităm

la ştiri? Vreau să ştiu dacă se vorbeşte despre mine.”

„Nu contează. Oricum ai rămâne cu mine.” Vocea i se înăsprise. Ian avea o voce şi o manieră diferite de John. Ian era dur. Suspicios. Furios.

Avea propria ei furie când era vorba de el. „Ai fi putut să mă opreşti, să ştii. Când am plecat aseară de la hotel să mă întâlnesc cu Berzan, încă mai aveam înregistratorul digital. Ţi l-aş fi dat. Ai fi putut împiedica toate astea să se întâmple.” Acuzaţia îi ardea în gât. „Probabil că l-ai fi putut salva şi pe Hejan.”

„Treaba mea nu era să îl salvez pe Hejan.”

Ea a tresărit la felul în care el a spus asta. „Care era slujba ta?”

„Treaba mea a fost să te urmăresc, să fiu martor la predare şi să urmez următoarea verigă din lanţ până în vârf.”

„Am fost o momeală.”

El a înclinat capul. „Într-un fel de a vorbi, da.”

„Când pui un vierme pe un cârlig şi îl atârni în faţa unui peşte înfometat, este o momeală.”

„Nu întotdeauna.”

„Când vrea momeala să fie străpunsă cu ţepi şi mâncată?”

Privirea i s-a îngustat. „Când e o momeală, cu ghimpi ascunşi, încorporaţi, parte a unui design frumos, vicios. Habar n-aveam ce eşti tu, Cressida. Încă nu ştiu.”

„Nu sunt o momeală nenorocită.”

Zâmbetul lui era lent şi i-a provocat un fior nepotrivit pe şira spinării. „Eşti cu siguranţă atrăgătoare.”

Sau poate era genul potrivit. Tot ce ştia era că simţea lucruri pe care nu voia să le simtă. „Du-te dracului.”

„Este o ofertă? Accept.” Ochii lui au măturat-o din cap până în picioare. „Eşti atât de al naibii de fierbinte, încât nici măcar apa rece nu m-ar putea ţine jos.”

Cuvintele lui au enervat-o – şi au excitat-o în cel mai ciudat mod. Pentru prima dată, ştia că el spunea adevărul. I-ar fi tras-o fără regrete dacă ea i-ar fi dat undă verde.

Amintirile fierbinţi şi erotice ale duşului o inundară. Dacă el şi -ar fi mişcat penisul tare doar câţiva milimetri, ea ar fi apăsat, iar el ar fi fost adânc în ea. O împingere adâncă şi întregul ei corp ar fi fost cuprins de plăcere. Ce era *în neregulă* cu ea?

Era bolnavă. Depravată. Şi probabil deţinea recordul de viteză pentru sindromul Stockholm.

„Gândeşte-te la asta”, a spus el pe un ton profund, seducător. Omul de afaceri rafinat pe care îl întâlnise în avion dispăruse de mult. Bărbatul ăsta era plin de muchii aspre şi voce răsunătoare. Carnal. Primitiv. Un războinic.

Corpul lui dur era muşchi pur sculptat. Dacă şi-ar fi dorit vreodată în viaţa ei o aventură fără obligaţii, Ian Boyd ar fi fost tipul de bărbat pe care şi l- ar fi dorit. Alfa până în măduva oaselor, cu un corp demn de un maestru artist.

Cu toate acestea, sexul cu Ian Boyd avea mult mai mult decât simple obligaţii. Frânghii. Cătuşe. Posibil chiar trădare ataşată. „Pas, mulţumesc.”

El s-a aplecat spre ea şi şi-a frecat degetul mare pe buza ei de jos. „Ochii tăi sunt atât de expresivi. Îţi este greu să ascunzi ceea ce gândeşti. Şi pentru o clipă, ţi-ai amintit cum s-a simţit – cum *m-am* simţit *eu,* împotriva ta. În duş. Şi vrei să termini ce ai început.”

Nu era un truc magic. Probabil că şi el se gândise la acelaşi lucru.

Ea i-a dat mâna la o parte şi s-a ridicat, apoi a traversat camera şi a pornit televizorul. S-a întors la pat şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate, încercând să nu-l vadă în timp ce se uita la ştiri.

Se aşeză lângă ea, amintindu-i că, indiferent de ce

simţea pentru el, aveau să împartă patul. Amândoi aveau nevoie de somn, cu disperare, iar el, în mod clar, nu avea de gând să facă oferta de gentleman şi să ia podeaua. Sincer, nici ea nu se uita la podea cu nostalgie.

La ştiri era vorba numai despre Ian. El s-a plâns de inexactităţi şi a înjurat amarnic caracterizarea. Când a fost anunţat un interviu realizat în grabă şi un bărbat în uniformă a apărut pe ecran, Ian a tăcut. Ea avea senzaţia că el îşi ţinea respiraţia.

„Cine este?”

„Shhh”, a spus el, făcându-i semn să tacă.

La televizor, prezentatorul CNN a spus: „Tocmai am primit un clip cu o declaraţie făcută de lt. col. Harrison Makefield. Makefield a fost comandantul agentului dublu acuzat Ian Boyd, când Boyd era operator Delta Force”.

Vocea prezentatorului s-a întrerupt, iar declaraţia înregistrată a început. „Îl cunosc pe Boyd de peste o duzină de ani. Nu am nicio îndoială că este nevinovat de crimele de care este acuzat. Cineva din CIA” – un bip a acoperit următorul cuvânt – „a trădat şi a spânzurat un om bun. Nu am avut niciodată un soldat mai bun şi mai patriot sub comanda mea. Îmi voi miza reputaţia – întreaga mea carieră – pe nevinovăţia lui.”

Ian s-a sprijinit de tetieră, cu un zâmbet blând pe faţă. Semăna mult mai mult cu zâmbetele pe care le văzuse de la John decât cu orice ar fi arătat Ian.

„Mulţumesc, Harry.” Îşi atinse degetele de frunte în semn de salut. „E un om bun.”

Schimbarea comportamentului său a fost... captivantă. Marginile dure erau încă acolo, dar o parte din anxietate îl părăsise. A râs la unele dintre cele mai scandaloase acuzaţii. A zâmbit.

Zâmbetul real al lui Ian Boyd era devastator. Ca John,

fusese o slugărnicie care se regăsea în zâmbetul lui. Dar Ian… Ian nu se înclina în faţa nimănui, cu atât mai puţin în faţa unui arheolog prost care reuşise să se implice într-un incident internaţional.

Dacă era într-adevăr ceea ce pretindea? Un agent, unul dintre băieţii buni, care a fost ars de adevăratul trădător?

„Faptul că Zack Barrow nu a fost menţionat înseamnă că acoperirea lui este intactă”, a spus Ian. „Părerea mea e că el trage sforile. El este singura persoană care ştia despre casa conspirativă.”

S-a uitat în lateral la el. „Trebuia să ştie că va fi primul tău suspect când casa a început să ardă. Atunci de ce a aprins focul?”

„Ştia că voi fi atât de ocupat să reacţionez – încercând să te pun în siguranţă – încât va avea timp să facă această cascadorie, distrugându-mi acoperirea înainte să pot informa Ankara. În niciun caz nu pot suna Ankara acum. Dacă ne-am fi dus direct la Batman, în loc să ne oprim aici, aş fi fost arestat acum – şi probabil nu aş fi supravieţuit nopţii. La naiba, probabil că a plănuit să apară la baza NATO şi să te ia din mâinile lor – cu binecuvântarea şefului meu. Ai fi avut încredere în el după ce ai fi aflat că eu eram agentul dublu.” Ian a făcut o pauză, cu privirea fixată pe televizor, care arăta imagini de la punctul de control în flăcări. „Probabil că a aranjat explozibilul în timp ce eram la cină.”

„Crezi că a fost în apropiere în timpul exploziei?”

Ian a dat din cap. „Un telefon mobil este o telecomandă uşoară, dar trebuia să ne urmărească, să ştie că soldatul avea geanta şi că noi eram liberi. Ştia că soneria mă va alerta, că te voi proteja.”

Se cutremura la ideea că cineva ar putea detona o bombă, ştiind că se află la îndemâna unui soldat nevinovat. Dar asta făceau teroriştii şi trădătorii. Apoi era Ian, care o

protejase şi care avea să poarte cicatrici pentru tot restul vieţii din cauza asta. „De ce l-a ucis pe soldat?”

Ian a fixat-o cu privirea. „A fost primul foc tras în următorul război sfânt. Un soldat turc vizat de CIA.” A fluturat mâna spre ecran. „Poţi să vezi ce mare scofală este, în timp ce guvernele noastre arată alternativ cu degetul, apoi se străduiesc să arate unitate.”

A strâns în pumn cuvertura desfăcută, întrebându-se cum de fusese prinsă în ceva atât de scandalos. Atât de oribil. Crezuse că lucrurile stăteau rău când Todd afirmase că ea furase echipamentul universitar, dar asta fusese o încăierare pe terenul de joacă în comparaţie cu asta. „A fost Zack în spatele jafului?”

„Cred că da. L-a pus pe tipul cu cuţitul în poziţie să mă împiedice să-l urmăresc pe tâlhar.” Ian s-a încruntat. „Ştia că nu te puteam părăsi, chiar dacă asta însemna să las datele să scape.”

„Ce este atât de important pe unitatea USB?”

„Ştiu două lucruri: informaţii bancare care vor permite grupului lui Hejan să recupereze milioane de dolari puşi deoparte pentru a finanţa atentate internaţionale, sabotaje şi violenţă radicală; şi o listă a americanilor care finanţează terorismul.”

Capitolul 19

Ochii superbi de moca şi chihlimbar ai Cressidei s-au făcut mari de şoc. „Americanii finanţează terorismul”, a spus ea categoric. „Ştiu că se întâmplă. Dar nu pot să înţeleg.”

„Asta pentru că nu eşti lacomă.” Acesta era unul dintre

lucrurile care îl atrăgeau la ea – motivaţia ei părea să fie realizarea academică, nu câştigul financiar. „Nici nu eşti un fanatic religios.”

Îşi strânse pandantivul cu ochiul malefic. „Nu. Sunt doar o proastă.”

„Nu mai fi atât de dură cu tine. Hejan te-a folosit.” Voia să savureze aroma acelei inocenţe pe limba lui. În domeniul său de activitate, nu întâlnea niciodată inocenţă. „Prima mea presupunere cu privire la motivul pentru care Zack s-a transformat este că a fost angajat de cineva al cărui nume se află pe acea listă. Există o serie de oameni care susţin terorismul pentru că beneficiază de complexul industrial militar. O ţară care trăieşte în frică este o ţară dispusă să cheltuiască pe armata sa.”

„Nu spui că guvernul nostru...?”

„Nu neapărat. Nu putem exclude posibilitatea să existe personal militar pe listă, dar eu vorbesc despre directorii executivi ai unor companii precum Raptor. Vorbesc despre producători de arme şi avioane”.

Ea a dat înapoi. „În niciun caz Keith Hatcher nu finanţează terorismul.”

„Relaxează-te. A fost doar un exemplu pe care l-ai înţelege. Nimeni nu suspectează Raptor – nu mai suspectează. Alec Ravissant este solid. A fost verificat pe toate planurile, la fel şi Hatcher. Dar fostul proprietar... ei bine, să spunem doar că era vinovat de mult mai mult decât a fost condamnat. Zvonurile despre armele biologice erau adevărate.”

„De unde ştii?”

„Îmi pare rău, este secret.”

Ea a scăpat pandantivul şi şi-a încrucişat braţele. „Încerc să am încredere în tine, Ian. Încerc să înţeleg.”

A suspinat. Mai contau secretele când trebuiau să

lucreze împreună pentru a ieşi din această ţară şi a supravieţui?

„Am asistat Departamentul de Justiţie în acest caz, lucrând pe tema Orientului Mijlociu. Da, am găsit o legătură, şi asta e tot ce pot spune.”

Ea a dat din cap şi s-a rezemat de tetieră. Se îmbrăcase repede în baie, chiar înainte de tentativa ei de evadare. Nu-şi pusese sutien, iar sfârcurile i se vedeau clar prin ţesătura subţire a cămăşii în camera rece, cu aer condiţionat.

Penisul i se îngroşa în timp ce se bucura de privelişte, chiar dacă era îndoielnic că vor reveni vreodată la un armistiţiu care să includă sexul recreativ. Păcat, de vreme ce, cu acoperirea lui Ian descoperită şi fiind căutaţi pentru uciderea paznicului de la punctul de control, nu se puteau refugia la baza NATO din Batman. Acum aveau un drum mult mai lung spre siguranţă şi urmau să petreacă câteva zile împreună. Invazia ei îndrăzneaţă în duşul lui îi trezise libidoul cu forţă.

Au urmărit ştirile timp de încă o oră, majoritatea repetând ceea ce auziseră deja. Sabal nu fusese menţionat niciodată. Nici Zack. Nici Cressida. Ian era un trădător. Ştirile – sau lipsa lor – pe scurt.

Fostul său comandant era gata să lupte pentru el, la fel ca şi câţiva dintre amicii săi din Delta. CIA a rămas mută, ceea ce era protocolul standard. Directorul a făcut o declaraţie sumară despre o anchetă în curs, a confirmat că Ian era angajat al agenţiei, dar nu a spus în ce calitate. Directorul a adăugat că dezvăluirea identităţii unui agent sub acoperire era o infracţiune pasibilă de până la zece ani de închisoare şi o amendă de cincizeci de mii de dolari. Directorul a continuat să descrie moartea lui Richard Welch în Grecia în 1975 – rezultatul afilierii bărbatului la CIA fiind dezvăluit şi a amintit reporterilor de dezastrul Valerie Plame.

Ian se simţea exact aşa cum ar fi trebuit să se simtă: se întreba dacă CIA îl arsese sau dacă o făcuse Zack şi, dacă era Zack, dacă CIA i-ar fi fost alături lui Ian sau l-ar fi lăsat de izbelişte?

Zack avusese la dispoziţie câteva ore pentru a convinge autorităţile de vinovăţia lui Ian, în timp ce Ian nu avea... nimic. Nicio cale de a dovedi că n u el îl ucisese pe gardian. Nici măcar Cressida nu era convinsă de nevinovăţia lui.

Ea stătea întinsă pe spate pe patul de lângă el, cu o mână ascunsă sub pernă şi ochii închişi. El nu a crezut nici o clipă că ea dormea. Nu era atât de bună la înşelăciune. Nu cu el, oricum.

A profitat de ocazie pentru a o studia. Corpul spectaculos se întindea în faţa lui în cămaşă de bumbac deschis şi blugi. Genele ei negre erau uimitor de lungi pe obrajii bronzaţi. Arcul delicat al sprâncenelor ei, buzele pline şi curbura blândă a bărbiei ei erau o combinaţie atât de armonioasă, încât ar fi putut să o privească ore în şir. O noţiune ciudată. Nu avusese niciodată timp pentru o plăcere atât de simplă.

Ajunseseră la un armistiţiu neplăcut, dar ea îi spusese clar că se considera prizoniera lui. Când vor părăsi acest apartament, ea îl va denunţa cu prima ocazie, crezând că face ceea ce trebuie, ca patrioată americană.

El ar fi murit. Şi sansele erau ca şi ea să moară.

Cumva, trebuia să o salveze de ea însăşi şi să o scoată din ţara asta nenorocită.

$$$

Cressida adormea greu. Nu o ajuta faptul că împărţea patul cu un bărbat de care se temea şi pe care îl dorea în acelaşi timp. Un bărbat care era atât de mare şi musculos, încât ocupa mai mult de jumătate din patul dublu.

Un bărbat care ar putea fi un terorist. Un om care o ţinea prizonieră. Un om care i-a salvat viaţa. De mai multe ori.

Un bărbat care o făcea să uite situaţia nebunească cu o singură atingere a degetelor lui îndemânatice.

S-a răsucit sub pătură şi l-a studiat, întrebându-se cât de adânc dormea. Voia să verifice pandantivul. Ar putea fi un microcip înăuntru?

Hejan a fost foarte hotărât să nu şi-l scoată niciodată. Chiar şi atunci când a pregătit-o pentru această călătorie îngrozitoare, a avertizat-o. Dar de ce?

Părul scurt şi negru al lui Ian îi stătea pe o parte. Trăsăturile îi erau îndulcite de somn, gura îi era mai puţin premonitorie când nu era însoţită de o privire suspicioasă. Bărbia fermă, pătrată, cu o uşoară despicătură sub buzele moi, a căror atingere o bântuia de fiecare dată când închidea ochii. Pomeţi ascuţiţi, sprâncene groase şi întunecate – toate se combinau pentru a face un chip frumos care i-ar fi atras atenţia oricând şi oriunde.

Chiar şi în camera cu aer condiţionat, transpiraţia i se aduna la linia părului în somn. Strălucea în lumina puternică a zilei care se infiltra prin jaluzele. Şi-a imaginat trecându-şi limba peste clavicula lui, gustând sarea de pe pielea lui. Şi-a lins buzele, apoi a scos un oftat tăcut pentru prostia ei.

S-a târât până la marginea patului. Mergea la baie şi verifica pandantivul. Cu grijă să nu-şi trezească gardianul adormit, a pus un picior pe podea.

O mână s-a prins de încheietura ei cu o strânsoare de fier. „Unde crezi că te duci?” Vocea lui nici măcar nu părea

somnoroasă.

„Să fac pipi. Este permis?”

„Cu uşa deschisă, sigur.”

„Nu cred că relaţia noastră a ajuns la stadiul de pipi cu uşa deschisă.”

„Bine, atunci voi sta în faţa uşii şi voi asculta.”

„Eşti un ticălos. Ştii asta, nu?”

El a ridicat din umeri. „Şi tu la fel.”

„Yeah. Nu suntem o pereche?” Ea s-a ridicat şi a traversat spre baie. Fidel cuvântului său, el a urmat-o.

„Nu ştiu de ce îţi faci griji. Uşa nici măcar nu se închide după ce ai spart mânerul.”

„Nu sunt îngrijorat. Doar precaut.”

În baie, ea a studiat pandantivul. „Nu aud nimic.”

„Înapoi. Îmi provoci sindromul vezicii urinare timide.” El a râs.

Dezgustată, a aruncat pandantivul înapoi sub bluză, s-a ocupat de treabă, apoi s-a întors în pat. Nu aflase nimic despre pandantiv, cu excepţia faptului că părea solid la o privire rapidă, fără o cameră ascunsă evidentă. Greu de imaginat că ar putea fi ceva ce teroriştii îşi doreau cu disperare.

Conectată, nu putea închide ochii, darămite să se relaxeze suficient pentru a adormi.

Şi-a schimbat poziţia. Partea dreaptă. Apoi stânga. Nimic nu era confortabil. „Ai nevoie de un orgasm”, a spus Ian, vocea lui rupând tăcerea tensionată.

Ea a pufnit. „Trebuie să fi fost un adolescent îngrozitor. Mereu le spuneai fetelor „am putea muri mâine”, în încercarea de a te băga în pantalonii lor.”

El a chicotit. „Dacă mă gândesc bine, am *putea* muri mâine, dar nu am vrut să spun asta. Am vrut să spun că eşti încordată. Un orgasm te-ar relaxa. Poţi să te ocupi singură de

asta. Sau, te-aş putea ajuta eu."

„E foarte mărinimos din partea ta."

„Sunt un tip care dăruieşte. Te pot face să ejaculezi cu gura sau cu degetele mele. Fără penetrare. Nu e nimic pentru mine."

Cât de bolnavă era să fie tentată de oferta lui indiferentă? Nu a ajutat nici faptul că ideea de a-l înfierbânta, apoi de a-l lăsa gol avea o anumită atracţie răutăcioasă. S-a răsturnat pe burtă. „Nu, dar mulţumesc." S-a aşternut tăcerea.

Aerul condiţionat a pornit. Aparatul avea un sunet ascuţit care i-a zgâriat nervii deja întinşi. În cele din urmă, ea a spus: „Ce se întâmplă în continuare, Ian?"

„Ne îndreptăm spre vest."

„Nu mergem la Batman?"

„Nu. Batman este locul unde Zack se aşteaptă să mă duc, iar orice soldat – NATO sau de altă natură – care crede că sunt un trădător va trage în mine înainte de a se opri să pună întrebări. Am pe cap un ordin nescris de împuşcare până la moarte. Posibil chiar unul scris. NATO a ieşit".

„De ce spre vest?"

„Pentru că ţările din est vor ucide un agent CIA chiar mai repede decât un soldat NATO va ucide un trădător, iar în sud este o graniţă închisă şi puternic patrulată cu o ţară implicată într-un război civil vicios. Ne vom îndrepta spre Marea Mediterană. Poate vom prinde un vas de containere spre Veneţia."

„De ce Veneţia?"

„Pentru că nu este în Turcia, unde sunt în prezent căutat pentru uciderea unui soldat turc."

„Şi de la Veneţia? Unde mergem de acolo?"

El a ridicat din umeri. „Mai întâi trebuie să ajungem la Veneţia."

„Vorbeşti italiană?”

El a spus ceva, încet, scăzut, cu o textură de pietriş în voce pe care ea o auzise doar când erau la duş. Dorinţa a străbătut-o cu viteza fulgerului. Habar nu avea ce spusese, dar avea sentimentul că era explicit şi o implica pe ea.

„N-ai de gând să mă întrebi ce am spus?” Ea putea auzi râsul în vocea lui.

„Cred că pot ghici.”

A mai spus cu aceeaşi voce joasă. Cuvinte blânde, sexy, care împleteau o vrajă seducătoare.

„Ce se întâmplă, Boyd? Te dai la mine mai mult acum decât atunci când jucai rolul lui John Baker. Cu toate acestea, am sentimentul distinct că nu mă placi.”

Patul s-a mişcat când el s-a rostogolit pe o parte. Erau faţă în faţă în camera umbrită. „N-am spus niciodată că nu te plac. În plus, era treaba lui Baker să-ţi câştige încrederea, dar el nu avea încredere în tine. Credea că eşti deşteaptă. Sexy. Dar avea o mulţime de întrebări. Trebuia să păstreze un grad de distanţă profesională. *Eu* pe de altă parte...”

„Ce, nu mai există persoana a treia?”

„John Baker este un rol. Eu sunt Ian.” Vârful degetului lui i-a urmărit buzele. „Am avut aceleaşi suspiciuni ca Baker, dar secretul meu a ieşit la iveală şi am putut să te interoghez direct când Baker nu a putut. Îndoielile mele au dispărut. Distanţa profesională nu mai este posibilă sau necesară.”

„Deci atitudinea ta faţă de sex acum este „de ce nu”?”

„Destul de mult. Suntem blocaţi împreună.” Degetul care îi urmărea buza a alunecat în gura ei, un uşor avans strategic urmat de o retragere rapidă. „Sunt încă fierbinte după invazia ta de la duş. Vreau să ţi-o trag, foarte mult. Vreau să te fac să ejaculezi, să te fac să-mi strigi numele cu vocea aia guturală şi sexy pe care o ai când eşti excitată. Sexul ar elibera tensiunea şi ar trece timpul. Câştig-câştig.”

„Am vrut să fac sex cu simpaticul John Baker. Nu sunt interesată de Ian Boyd.” Aceasta a fost o minciună sfruntată. A fost interesată de John Baker, sigur. Dar Ian Boyd? El o excita în cel mai tulburător mod. Şi ea se temea că el ştia asta.

Acum îşi dădea seama că Ian, nu John, fusese bărbatul care o privise cu îngrijorare în ochi după atacul din tren. Pentru o clipă, o scurtă sclipire de timp, Cressida a *contat* pentru Ian Boyd. Şi după douăzeci şi opt de ani în care tânjise după o privire ca aceea, voia să conteze din nou pentru bărbatul care îi dăduse primul gust.

„Minţi, Cressida. Mă doreşti la fel de mult pe cât te doresc eu pe tine.”

„Fizic, sigur. Dar asta nu înseamnă că voi acţiona în consecinţă.” A făcut o pauză. Nu mai avea nicio mândrie de pierdut, putea la fel de bine să recunoască adevărul. „Am un palmares abisal cu bărbaţii. De fiecare dată când am avut încredere în judecata mea, am fost arsă. Şi cu tine, sunt complet în pierdere. Dacă eşti agent dublu, iar eu rămân cu tine, sunt moartă. Dacă plec pe cont propriu, atunci Zack sau oricine a aruncat în aer soldatul mă va găsi. Pierd-pierd.”

Degetul lui i-a părăsit buzele, i-a urmărit pometele, apoi s-a îndreptat spre linia părului. Atingerea a fost blândă, dulce şi, surprinzător, lipsită de persuasiune. „Nu cred că există ceva ce pot spune ca să te conving că eşti în siguranţă cu mine. Dar vei accepta că eşti *mai în siguranţă* cu mine? Trebuie să lucrăm împreună dacă vrem să ieşim amândoi vii din Turcia.”

Ea a dat din cap. Se gândise mult la asta. „Nu voi fugi de tine şi nu voi încerca să te predau.”

El s-a apropiat şi i-a sărutat fruntea. „Bine. Dormi puţin, Cress. Fiecare oră după aceasta ar putea fi mai rea decât cele dinainte.”

„Ei bine, nu eşti tu o mică minge de soare?” a spus ea cu o grimasă.

El a chicotit. „Mi-am promis că nu te voi mai minţi. Niciodată. Asta include să-ţi spun părerea mea sinceră despre situaţia noastră. Şi sincer, nu e bună. De fapt, am putea muri mâine, aşa că dacă vrei să ţi-o pui, acum e momentul.”

Ea scoase un râs uşor şi se răsuci. Amândoi aveau nevoie de somn dacă voiau să supravieţuiască următoarelor ore dificile.

Capitolul 20

Erica Scott îşi răsuci cheia în încuietoarea veche de la uşa din faţă a clădirii One din Washington Navy Yard. La ora opt seara, într-o seară de săptămână, nu era nimeni prin preajmă, acesta fiind şi scopul ei de a trece pe la birou după orele de program. Şeful ei, un bărbat care purta titlul impresionant de arheolog subacvatic al Marinei americane, era plecat de mult şi, prin urmare, nu ar fi asaltat-o cu întrebări din cauza nevoii sale constante de atenţie. Ea şi-ar fi dat demisia de la NHHC în urmă cu doi ani, dacă nu ar fi avut planuri pentru postul acelui bărbat.

A dat din cap portretului lui Lincoln din holul din faţă, aşa cum făcea de fiecare dată când intra în clădire, şi a urcat scările spre biroul ei, o cameră mare care dădea spre râul Anacostia. Poate că instalaţia electrică din clădire era necorespunzătoare, curenţii de aer făceau biroul inconfortabil iarna şi, în timp, devenise adepta poveştilor

conform cărora clădirea era bântuită, dar, la naiba, avea o priveliște minunată, chiar și la ora asta târzie, în timp ce luminile scânteiau pe cursul întunecat al râului.

A lăsat pe birou dosarele cu CV-uri pe care le adusese de acasă. În două luni, Marina avea să scoată la suprafaţă un submarin american scufundat din Strâmtoarea Juan de Fuca, iar şeful ei o îndemnase să supravegheze excavarea. Scufundările urmau să fie efectuate în principal de scafandri ai Marinei, asistaţi de SCRU – Unitatea Resurselor Culturale Scufundate – a Serviciului Parcurilor Naţionale, numită în mod ridicol, dar proiectul urma să necesite mai multe scufundări la mare adâncime pentru a se asigura că nava istorică nu va fi distrusă în timpul recuperării, iar Erica încă nu-i spusese şefului ei că nu poate face scufundări deoarece era însărcinată în unsprezece săptămâni.

Plănuia să o propună pe asistenta ei, Undine Gray, pentru acest post, dar ştia că şeful va insista să vină cu o listă scurtă de candidaţi din dosarele cu CVuri. Avea o slăbiciune pentru Undine şi s-ar fi împotrivit să o trimită în străinătate timp de două luni. Dar Undine ajunsese să se simtă inconfortabil în preajma lui, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Erica voia să o trimită.

Undine, Trina, Mara şi fosta ei stagiară, Cressida, o învăţaseră pe Erica cum este să ai din nou prieteni după dureroasa pierdere a tuturor celor care au contat pentru ea cu ani în urmă. Desigur, un motiv pentru care se apropiase atât de repede de Cressida ar putea avea legătură cu faptul că era stagiară. Erica nici măcar nu putea *pronunţa* cuvântul stagiar fără să zâmbească.

Acum, Cressida avea probleme şi ea ar fi făcut orice ca să o ajute, motiv pentru care venise la birou după program. Un agent CIA fusese demascat în estul Turciei – chiar în zona în care Cressida se dusese să facă cercetări. Erica era aici

pentru a căuta în dosarele de serviciu referinţe la Ian Boyd. Avea acces mai bun la dosarele Marinei decât la cele ale Armatei, dar Delta Force şi SEAL lucrau adesea împreună. Acea suprapunere putea duce la informaţii interesante. Ea şi Mara căzuseră de acord că cererea de înregistrări informatice ar trebui să provină de la computerul Ericăi, nu al Mariei, având în vedere că Mara era căsătorită cu procurorul general.

Tocmai accesase baza de date şi tastase numele lui Boyd când i-a sunat telefonul, ceea ce a făcut-o să tresară. Nimeni în afară de Lee, Mara şi Trina nu ştia că se dusese la birou la ora asta.

Identificarea apelantului rareori funcţiona pe telefoanele de la birou. Trebuia să fie Lee, verificând-o. Testul devenise albastru în urmă cu două săptămâni şi încă nu spuseseră nimănui vestea. Acum era micul lor secret, iar Lee era adorabil de ameţit de toată povestea. Erica nu ştia dacă era pregătită să fie mamă – din fericire, avea câteva luni la dispoziţie pentru a se obişnui cu ideea – dar Lee era mai mult decât pregătit să fie tată. Şi-a frecat burta în timp ce se întindea după telefon. Era un copil norocos, să-l aibă pe Lee Scott drept tată.

„Erica Scott”, spuse ea în semn de salut. Era încă surprinsă de cât de mult îi plăcea să-i împărtăşească numele, îi plăcea felul în care îi unea. Un fel de şoc având în vedere cât de mult amânase să se mărite cu el, dar asta nu pentru că nu-l iubea şi nu voia să-şi petreacă restul vieţii cu el. A fost exact opusul. Îl iubise prea mult ca să se mărite cu el înainte să fie sigură că vrea să aibă copii. El a fost întotdeauna clar că vrea copii, iar ea nu putea să-l condamne la lipsa copiilor pentru că se temea de maternitate.

„Doamnă Scott, sunt de la CIA. Avem câteva întrebări pentru dvs. despre fosta dvs. stagiară, Cressida Porter.”

A tresărit. Căutarea ei pe computer îi alertase? Dacă da, a fost teribil de rapid.

„Um, sigur?” Bărbatul nici măcar nu-i dăduse un nume, dar presupunea că era de aşteptat cu CIA.

„Voi fi la biroul dvs. în cinci minute.”

„Nu”, a spus Erica cu fermitate. „Voi veni la Langley.” În niciun caz nu ar fi crezut cuvântul cuiva care lucra pentru CIA. Singura modalitate de a le confirma acreditările era să se întâlnească în bârlogul lor.

„Bine. Vă aşteptăm într-o oră.”

După ce a închis, i-a trimis Trinei un mesaj: *Am nevoie de o discuţie nocturnă după ce mă întâlnesc cu băieţii la Langley. La tine sau la mine?*

Un minut mai târziu, Trina a răspuns: *Biroul lui Keith. Raptor are dosarele. Adu-lpe Lee.*

Partea „Raptor are dosarele” a mesajului ei era plină de speranţă. Însemna că, datorită acoperirii lui Raptor, aveau acces la informaţii despre Ian Boyd. Strângeau tot ce puteau despre Boyd. Era timpul să afle dacă era prieten sau duşman.

$$$

Ian a decis că ar fi cel mai sigur să părăsească garsoniera cu o oră înainte de răsărit. Reaprovizionase rucsacul cu provizii în timp ce Cressida se îmbrăca. A ieşit din baie cu o eşarfa înfăşurată pe păr. „Aşa ar trebui să fie?”, a întrebat ea în timp ce se frământa cu capetele pânzei de bumbac.

El s-a ridicat şi a luat capetele, rearanjând eşarfa astfel încât să acopere părul ei şaten superb, fără să semnifice vreun grup religios anume. El a privit- o în ochi, gândindu-se

în acelaşi timp că musulmanii erau nebuni să vrea să ascundă ceva atât de frumos. Mâinile lui au coborât de la eşarfă la şoldurile ei. Nu ştia de ce continua să o atingă şi căuta un motiv. Îi testa încrederea timidă? Cu siguranţă avea un plan. Viaţa lui a fost *întotdeauna* condusă de un plan.

Dar acum, se părea că agenda lui era să o sărute pe Cressida Porter, pentru singurul motiv că nu putea rezista.

La început a sărutat-o uşor, dându-i ocazia să refuze. Când ea nu a făcut- o, el a adâncit sărutul. Limba lui a alunecat între buzele ei şi i-a explorat atât gura, cât şi răspunsul. Ian Boyd a sărutat-o pe Cressida Porter pentru prima dată.

Răspunsul ei a fost diferit faţă de seducţia sălbatică şi gratuită din duş. Limba ei a alunecat împotriva lui, nu promiţând o partidă de sex fierbinte şi rapidă, ci oferind ceva mult mai plăcut, mult mai intens. Mult mai excitant.

Alarmat, el şi-a ridicat capul, rupând sărutul. A ţinut-o pe Cressida la pieptul lui, în timp ce îşi sprijinea bărbia pe capul ei acoperit. Cu ochii închişi, şi-a prins respiraţia. Avea... *sentimente* pentru ea?

Se simţea responsabil pentru ea, sigur. Asta era de înţeles. Poate chiar o plăcea. Şi îi aprecia inteligenţa, chiar îi plăcea compania ei. Dar sentimentele, grija, ataşamentul emoţional, acelea erau periculoase. Poate că el nu mai era John, dar ea era încă o misiune. O misiune. Fără ea, nu-şi putea dovedi nevinovăţia. Ar fi fost cunoscut pentru totdeauna ca un trădător. Asta era inacceptabil.

Implicarea emoţională cu Cressida Porter era o idee tâmpită.

„Asta a fost... *interesant”,* a spus Cressida. S-a lăsat pe spate şi i-a întâlnit privirea, ochii ei plini de confuzie.

Da. Bine ai venit în club. El s-a îndepărtat uşor de ea. „Gata de plecare?” Ochii i s-au îngustat. „Al naibii om tipic...”

mormăi ea cu bunăvoinţă în timp ce se întorcea şi îşi lua valiza.

Nu s-a putut abţine să nu obiecteze. *„Tipic?* Te asigur, sunt orice altceva.”

Ea a aruncat o privire peste umăr, cu gura răsucită într-un zâmbet ironic. „Eşti un lăudăros care evită orice urmă de emoţie. *Tipic.”*

L-a prins acolo. El a scos din rucsac un teanc de bani în trei valute diferite şi i l-a înmânat. „Dacă ne despărţim, vei avea nevoie de asta.”

Maxilarul i s-a închis brusc, iar orice urmă de umor a părăsit-o.

„Dacă mă recunoaşte cineva, vreau să fugi – cât mai departe de mine. Mergi la Consulatul SUA din Adana. Dacă nu poţi ajunge la consulat, atunci mergi la presă. Cu cât eşti mai publică, cu atât vei fi mai în siguranţă. Ai înţeles?”

„Da.”

„Bine.” Abia dacă mai conta ce se va întâmpla cu el. Partea importantă era să o ducă pe Cressida în siguranţă.

§§§

Cressida a mormăit de frustrare când Ian a insistat să aleagă care dintre lucrurile ei erau cele mai importante şi să le transfere într-un rucsac mai mic. Restul urma să rămână în garsoniera din Siirt. Era tentată să lase un bilet cu hârtiile ei, dar ce ar fi spus? *Ajutor, am fost răpită de un spion care încearcă să mă protejeze şi tot ce a făcut pentru a mă ajuta nu a făcut decât să-l pună într-un pericol şi mai mare. S-ar putea să nu fie tipul cel rău. Dar eu nu sunt sigură. Aşa că salvează-mă doar dacă poţi face asta fără să-i faci rău.*

Să lase un bilet s-a dovedit imposibil, totuşi, când a trecut prin toate obiectele pe care ea le-a lăsat în urmă, asigurându-se că nimic important nu a fost omis. Gura lui a zâmbit în timp ce a scos cutia de prezervative din valiză şi a băgat-o intenţionat în rucsacul ei.

Zâmbetul lui combinat cu acţiunea a stârnit un foc fulgerător în centrul ei. Al naibii corp trădător. Şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Ce se va întâmpla cu lucrurile mele?”

„Nimic până când proprietarul nu apare când trebuie plătită chiria luna viitoare.”

Oricum, o lună de acum înainte nu ar fi ajutat-o prea mult. Se gândea la ceea ce ştia în timp ce corpul i se răcea. Se hotărâse să aibă încredere în el, dar încrederea ei rămânea fragilă. Se gândi din nou să-i spună despre pandantiv.

Odată ce ar fi obţinut ceea ce voia, ar fi putut să o abandoneze. Îi spusese clar că microcipul era misiunea lui, nu protejarea ei.

Nu trebuia să se decidă acum. Îi putea spune mai târziu. Sau niciodată. Niciodată era probabil o idee bună.

Odată cu transferul bunurilor, şi-a luat rămas bun de la notiţe. De la planurile ei. Acesta a fost sfârşitul gloriei ei academice înainte chiar de a începe, pentru că nu avea cum să predea acum propunerea de grant. N -ar fi găsit niciodată tunelul.

Dacă supravieţuia şi scăpa, nimic nu o putea convinge să se întoarcă în acest loc în care fusese folosită ca curier pentru terorişti.

L-a urmat pe Ian în garajul clădirii de apartamente, unde acesta a conduso la o motocicletă de tip motocross din Europa de Est şi i-a dat o cască. Cel puţin acum rucsacul avea sens. Nu avea cum să transporte o valiză pe chestia aia, iar săculeţii erau suficient de mari pentru a ţine rucsacul lui.

„De unde a apărut asta?”, a întrebat ea.

„Am cumpărat-o când am amenajat apartamentul. Întotdeauna este bine să ai un mijloc de transport de rezervă, mai ales vehicule agile. Bicicletele şi caii sunt singura modalitate de a te deplasa pe aici în afara drumului.”

Cressida a făcut un pas înapoi. „Aşteaptă. Off-road?”

„Există puncte de control militar în fiecare direcţie. În afara drumului, le putem evita.”

Ea a pălit. Să meargă în afara drumului? Pe terenul ăsta? Era nebun? „Nu pot”, a spus ea. Reacţia ei a fost viscerală. Se simţea ca şi cum un zid de cărămidă stătea între ea şi motocicletă. Nu putea să facă un pas spre ea.

Ian i-a pus o mână pe umăr, împingând-o uşor înainte. Spre acel zid invizibil. „Poţi.” Vocea lui a scăzut la un ton moale, liniştitor. „O vei face.”

„Mi-e frică. Nu mi-au plăcut niciodată motocicletele.”

I-a scos eşarfa de pe cap şi a băgat-o în rucsac, apoi a strecurat casca neagră lucioasă în locul ei. „Poartă casca mea. Te va proteja. Şi o s-o iau uşor. Îţi promit.”

Casca în soarele de vară ar fi fost insuportabilă în timpul căldurii zilei, dar ea înţelegea că el îşi sacrifica confortul pentru a o proteja pe ea. Din nou.

Buzele lui le-au atins pe ale ei, apoi i-a fixat cureaua sub bărbie. „Poţi face asta, Cress.”

Avea ea de ales? *Nu.*

Ea a spart zidul mental şi a urcat pe motocicletă. „Te rog, spune-mi că te pricepi să conduci chestiile astea.”

El a rânjit şi şi-a pus propria cască. „Dragă, ai văzut vreodată un film cu James Bond? Nu ştii că spionii sunt buni la toate?”

Declaraţia încrezută a făcut-o să râdă şi o mică parte din tensiunea ei s-a risipit.

S-a urcat în faţa ei şi a pornit motocicleta înfricoşătoare,

iar în câteva clipe au străbătut un câmp petrolier deschis, îndreptându-se spre sud, spre dealurile din estul Anatoliei.

$$$

Călătoria pe uscat a fost cruntă şi mizerabilă. Cressida se agăţa de spatele lui Ian, mâinile ei strângându-se la fiecare zdruncinătură. Avea să aibă vânătăi de la strânsoarea ei care să se potrivească cu cele de pe fundul lui de la lovirea atât de des de scaun.

O imagine mentală a vânătăilor provocate de săruturi în acelaşi loc de pe corpul Cressidei i-a distras atenţia în timp ce alegea o linie greşită peste un aflorimentt stâncos şi plătea pentru asta cu o aterizare dură. În spatele lui, Cressida scoase un mormăit înăbuşit.

Ea ura asta. Şi probabil că îl ura şi pe el. Dar ce putea face el? Slujba lui nu era bună pentru a face impresii pozitive pe termen lung.

Doar că el nu mai avea o slujbă.

A tras în spatele unei stânci înalte, aceasta fiind ascunsă lângă un deal abrupt, şi a oprit motorul. Erau la o sută de kilometri de nicăieri şi ascunşi pe trei laturi de stânci. După ore întregi de călărit, se puteau odihni. Să mănânce. Să vorbească.

„De ce ne oprim?”

„Apă”, a spus el simplu, coborând de pe motocicletă şi scoţând o sticlă din geantă.

Ea i-a urmat exemplul, dar s-a luptat cu catarama căştii. Cu o mişcare a degetului mare, el a eliberat închizătoarea lipicioasă. „Mulţumesc.” După ce a băut lung, ea a întrebat, „Te-ai hotărât încotro ne îndreptăm, în afară de vest?”

Se gândise mult la asta în timp ce călătorea. Nu ar fi fost uşor să obţină trecere pe o navă container, iar Cressida nu fusese arsă. Ar putea cere aj utorul autorităţilor americane. „Te duci la consulatul din Adana”.

„Nu e cam la un miliard de kilometri de aici?”

El a zâmbit. „Sunt cam zece ore de drum.”

Ea a tresărit uşor, privind terenul accidentat. „Dar nu mergem pe drumuri.”

„Da. Va dura două zile. Cel mult trei. Deocamdată, ne îndreptăm spre casa unui prieten, lângă Gercuş.”

Ea s-a crispat. „Spionii chiar au prieteni?”

„Sunt o persoană, deci da, am prieteni. Şi sunt un agent sub acoperire – un ofiţer de caz. Treaba mea este să recrutez spioni precum Hejan. Practic, nu sunt spion.”

„Ofiţer de caz? Ce înseamnă asta?”

„Caut persoane – persoane cu acces la alte persoane sau organizaţii, cum ar fi, de exemplu, al-Qaeda, care ar putea fi interesate să furnizeze informaţii SUA. Îi recrutez. Ei sunt spionii, iar eu îi gestionez”.

„Asta nu sună la fel de sexy ca a fi spion.”

El a ridicat din umeri. „Spionii adevăraţi nu sunt de obicei sexy. Sunt lacomi, nemernici neloiali sau vor să se răzbune. Sau încearcă să mă păcălească – vor să mă facă să cred că am un om din interior, când ei îmi dau informaţii de rahat.”

„Atunci de ce lucrezi cu ei – cei care încearcă să se joace cu tine?”

„Pentru că le pot da informaţii la fel de proaste.”

„Ce fel a fost Hejan?”

„A fost greu de prins. Era un voluntar – de obicei, ei sunt cei ciudaţi. Voluntarii dau de veste, spun că şi-au schimbat părerea, că vor să lucreze pentru băieţii buni. Nu-i putem ignora. Dacă sunt adevăraţi, pot fi esenţiali. Ca tipul care ne-

a ajutat să-l prindem pe Anwar al-Awlaki”.

„A fost Hejan pe bune?”

„Lucram cu el de vreo zece luni. Am crezut că era legitim. Avea motive întemeiate să se răzgândească. Mi-a spus că treaba lui era să transmită un microcip cuiva care apoi îl transmitea unui curier, care apoi îl livra liderului organizaţiei sale. Mi-a promis o linie directă către tipul cel mare, pe care am încercat să-l identificăm timp de trei ani. Dar mi-a mai spus că informaţiile de pe microcip nu erau cele obişnuite. Acest pachet era mare. Şi din cauza asta, un porumbel special va face livrarea – tu.”

„Nu am ştiut...”

„Da. Acum cred asta.” Ian a lovit cu piciorul o piatră şi a privit-o cum alunecă pe terenul denivelat. „Hejan a spus să nu te pierd. Mi-a spus să rămân cu tine chiar dacă cred că livrarea a fost făcută.” S-a încruntat. „Nu aveam nicio intenţie să urmez acest sfat. Obiectivul meu principal erau datele.” Ian petrecuse ore întregi gândindu-se la formularea lui Hejan. Părerea lui era că Hejan jucase cu ambele tabere foarte atent. Compatrioţii săi îl trimiseseră pe Hejan la Ian – vrând ca acesta să pretindă că s-a dublat – dar Hejan îi păcălise pe membrii celulei sale şi se transformase cu adevărat. Îi dăduse Cressidei mai mult decât ştia ea. Acesta era motivul pentru care Ian voia ca ea să-şi amintească exact ce-i tradusese Hejan. *Ce* era pe acea hartă?

Probabil că asociaţii lui Hejan l-au ucis când şi-au dat seama că îi trădase cu adevărat. Şi probabil că ştiau că Cressida era singura lor speranţă de a recupera orice informaţie pe care le-ar fi transmis-o.

Ian şi-a luat casca. „Trebuie să pornim din nou la drum.”

Ea a făcut o grimasă. „Dacă ar *fi* existat un drum.”

„încă o oră, şi ne vom opri pentru toată ziua. Îţi promit.”

$$$

La începutul după-amiezii, au ajuns la casa prietenului lui Ian, la marginea unui mic sat din apropierea oraşului mai mare Gercuş. Casa era o structură dărăpănată, construită din pietre plate stivuite la înălţime, cu cărămizi de beton intermitente şi câte o scândură de lemn. Era singura casă din zonă care era racordată la electricitate şi avea chiar şi o antenă parabolică. O vacă şi viţelul ei păşteau în curtea din faţă, făcându-o pe Cressida să zâmbească.

Cum ai putea să nu ai încredere într-un om cu un viţel în curte?

A coborât de pe motocicletă, dureroasă până la măduvă. Fusese o căldură infernală sub casca groasă şi bănuia că temperatura se apropia de 30 de grade Celsius pe măsură ce traversau terenul accidentat şi uscat. în ciuda disconfortului, nu putea să nu observe că această parte a Turciei, cu vârfurile înzăpezite în depărtare, era chiar mai frumoasă decât îşi imaginase.

Frumoasă sau nu, ar fi dat orice pentru un hotel de cinci stele cu jacuzzi, dar, uitându-se la casă, s-ar fi mulţumit cu apă curentă caldă şi rece. Ian descuie o poartă joasă, iar ea îl urmează prin curtea laterală până la uşa din spate, unde a bătut încet. Uşa a fost deschisă o clipă mai târziu de un bătrân corpolent.

„John Baker, vă aşteptam.” Bărbatul a făcut o plecăciune politicoasă, apoi s-a dat la o parte pentru a le permite să intre.

„Rajab, mulţumesc”, a spus Ian în engleză.

„Cred că ar trebui să-ţi spun Ian acum”, a spus Rajab, apoi s-a întors spre Cressida. „Aceasta trebuie să fie tânăra de care au vorbit la ştiri. Bine aţi venit

5 5

la mine acasă.” El şi-a înclinat politicos capul, dar nu a făcut nicio mişcare pentru a da mâna, aşa că Cressida a murmurat un salut cu propria ei uşoară plecăciune. „Eşti mai frumoasă decât în imaginile de la televizor.”

„Au poza ei? A fost dat publicităţii un nume?”

„Au spus că însoţitoarea ta este Cressida Porter.” I-a condus pe o scară îngustă. „Ai probleme mari, prietene.” Au intrat într-o sufragerie mică, adiacentă bucătăriei. Acolo a pornit un televizor cu ecran plat cu o simplă apăsare de buton.

Cressida a zâmbit, realizând că televizorul acestui bărbat era mai mare şi mai bun decât al ei, zdrobind câteva presupuneri pe care le făcuse bazându-se pe exteriorul dărăpănat al casei. Bărbatul s-a întors spre ea cu o privire întrebătoare. „Numai în engleză?”

Ea a dat din cap.

El a trecut la CNN International. „Te-au menţionat pentru prima dată în urmă cu aproximativ o oră. Spun că eşti studentă la arheologie şi că este posibil să fi fost răpită de Ian. Ori asta, ori eşti complicele lui.”

„Asta nu ar ţine niciodată”, a spus Ian. „Un bilanţ complet al timpului petrecut în Turcia va dovedi că nu am văzut-o pe Cressida până acum trei nopţi.”

„Ştirilor nu le pasă de ceea ce este adevărat sau demonstrabil. Le interesează doar să fie primele care spun orice ar fi.” Vocea lui Rajab era aproape jovială.

„Putem rămâne aici peste noapte, Rajab? Vom pleca mâine în zori. Avem nevoie doar de hrană, combustibil şi odihnă.”

„Da. Da. Da, bineînţeles. Dar spune-mi, unde te vei duce?” Ian doar a clătinat din cap.

Rajab a ridicat din umeri. „Vino. Îţi voi arăta camera ta.”

Cu mulţumiri sincere, Ian şi Cressida au urcat un alt

tronson îngust de scări. Camera era mică, dar avea un pat, ceea ce pentru Cressida era tot ce conta. După ce le-a arătat baia – nu era o cadă cu hidromasaj, ci un duş micuţ cu apă caldă curgătoare – Rajab i-a lăsat singuri.

Ian îi atinse obrazul, un gest cu care ea se obişnuise şi pe care îl recunoscuse ca fiind un impuls pe care el nu părea să şi-l poată controla. Nu că ea ar fi vrut ca el să nu o facă. „Odihneşte-te. Trebuie să vorbesc cu Rajab. Singur."

„Am crezut că am terminat cu secretele?"

„Nu, eu sunt CIA. Voi avea întotdeauna secrete. Am promis doar să nu mai mint."

Ea s-a încruntat. „Vreau să ştiu mai multe despre Hejan." A fost imposibil să vorbească în timp ce călătoreau prin stepă.

El i-a acoperit gura şi a clătinat din cap. „Nu aici", a şoptit el.

„Dar Rajab este prietenul tău."

„Da. Şi este un separatist fanatic care îşi oferă camera în speranţa de a obţine informaţii pentru cauza sa. I-aş da un trei pe o scară de la unu la zece pentru cât de mult să am încredere în el. Dar asta e bine, pentru că n-aş da nimănui mai mult de unu sau doi acum."

„Ce notă mi-ai da?"

El a zâmbit şi a trecut o mână pe coasta ei. „Scumpo, eşti un zece, până la capăt."

Ea şi-a dat ochii peste cap, chiar dacă a simţit o străfulgerare de căldură la compliment. „Am vrut să spun în încredere."

„Am încredere în tine."

S-a întrebat dacă asta însemna că ea era un cinci sau mai mult, dar el nu părea interesat să cuantifice. „Zack îl cunoaşte pe Rajab?"

„Nu. Lucrez în această regiune de mult timp. Zack a fost

desemnat să mă asiste doar pentru acest caz. Este un începător; Ankara este prima lui misiune. Nu vorbeşte kurda. Habar nu are care sunt contactele mele aici şi nici cât de bine cunosc această regiune.”

„Dar şeful tău? El ştie?”

„Nu raportez niciodată contactele decât dacă devin bunuri. Rajab nu este un avantaj. Un agent de teren bun are întotdeauna un plan de rezervă.”

„Şi Rajab este planul tău de rezervă?”

„Unul din multe. Acum, fa un duş dacă vrei. Apoi coboară pentru cină.” Ea a încuviinţat din cap, iar el a sărutat-o, cu o pupătură blândă, ca o despărţire temporară a unui cuplu. Ciudat că se simţea atât de natural.

Capitolul 21

Cina cu Rajab a constat în carne kurdă rulată în pâine plată. Chiar dacă ora era încă devreme, Cressida era epuizată de călătoria lentă, săltăreaţă, fierbinte şi inconfortabilă. După masă, a urcat în dormitor să se odihnească, singură. A reuşit să adoarmă, dar doar cu greu. Se simţea nervoasă fără Ian alături de ea.

Ciudat, de ieri alternase între a-l dori şi a vrea să fugă de el.

Avea un caz foarte grav de sindrom Stockholm şi se temea că gusturile ei în materie de bărbaţi seamănă mai mult cu cele ale mamei sale decât îşi imaginase vreodată.

Doar că Ian nu semăna deloc cu bărbaţii pe care îi cunoscuse până atunci. Nedumerit şi nedorit, Trei îi veni în

minte. Cel mai rău dintre prădători, Trei îi dăduse o lecţie importantă când avea şaptesprezece ani: ticăloşii ca el erau conduşi de ego-ul şi sculele lor. Trei a încercat să demonstreze că era super-alfa seducându-le pe fiică şi pe mamă, ştiind foarte bine că asta le va distruge pe amândouă.

Şi aproape că reuşise.

Se întreba dacă Zack era ca Trei. Ce l-a făcut pe un om să se întoarcă împotriva ţării sale? Fără îndoială că banii erau implicaţi, dar trebuia să fie mai mult. Ian era agentul experimentat, în timp ce Zack era începătorul, dar în prezent, începătorul avea avantajul.

Dacă Zack ar fi fost ca Trei, s-ar fi masturbat în timp ce se uita la CNN chiar acum.

S-a rostogolit, urând că îl lăsase pe Trei să intre din nou în gândurile ei. Dacă exista o amintire pe care dorea să o şteargă, aceea era ultima ei confruntare cu el.

Mai bine să se gândească la Ian în schimb. El era la capătul opus al spectrului, un bărbat care nu avea nevoie să demonstreze că era alfa. El pur şi simplu *era.* Era în esenţa lui, o parte integrantă din el. Puterea lui era busola ei, obligând-o să îi urmeze direcţia. Nu se întreba de ce făcuse Stockholm atât de repede; ea doar uimită că ea a fost în stare să-l provoace la toate.

Salteaua veche s-a scufundat sub greutatea lui, iar ea nu s-a putut opri să alunece înapoi, spre el. Braţul lui i-a înfăşurat burta şi a strâns-o la pieptul lui. El se dezbrăcase până la chiloţi, iar coapsele lui calde şi goale se băgau sub ale ei. Îmbrăţişarea cu el era reconfortantă după nebunia din ultimele două zile. Prea reconfortant, când ea ar fi trebuit să ţină garda sus.

S-a târât în faţă. „Prea cald”, a spus ea, ceea ce era o minciună. Seara se răcise considerabil.

El a chicotit. „Ai fost mai îndrăzneaţă ieri.”

Ea s-a rostogolit cu faţa la el. „Ieri ai fost John."

„Prefer să fiu Ian – mai ales când sunt în pat cu o femeie frumoasă."

„Uite-l pe John-ever gata cu replica complimentară."

„Nu. Te găsesc sexy şi frumoasă, în timp ce John te vedea ca pe o slujbă. John ar spune orice, pentru că *trebuie* să fie simpatic. Sincer, eu cred că e un ticălos îngâmfat."

„În timp ce Ian este mai întunecat şi periculos." *Şi foarte alfa.*

„Sunt fost Delta Force şi un agent sub acoperire. John a fost un agent de securitate glorificat."

Ea a râs. John nu primea niciun respect din partea lui Ian. Faţa lui era aruncată în umbră, dar era suficientă lumină pentru a-i vedea dorinţa din ochi. „Ce se întâmplă mâine, Ian?"

El a clătinat din cap şi i-a lipit un deget de buze. „Nu aici."

El vorbise atât de liber despre alter ego-ul său, încât ea uitase de grijile lui cu privire la Rajab. „Dacă pereţii au urechi, atunci nu ai nicio şansă să ţi-o pui."

El a râs. „Ştiu. Ar fi o prostie – ar distrage prea mult atenţia. Dar, la naiba, vreau să ţi-o trag."

De fiecare dată când el rostea acele cuvinte, căldura se revărsa în centrul ei. Fraza era grosolană şi dură – pur Ian – şi din acest motiv, i se părea sexy ca naiba. Bănuia că el ştia asta.

El s-a aplecat aproape şi i-a şoptit la ureche: „Dormi, Cress. Acesta s-ar putea să fie ultimul pat pe care îl avem pentru o vreme. Bucură-te de lux cât mai poţi."

$$$

Ian s-a trezit brusc cu două ore înainte de răsărit. O furnicătură în ceafă i-a spus că era timpul să plece. *Acum.*

Era în branşă de prea mult timp ca să ignore sentimentul şi a împins-o pe Cressida să se trezească. „Plecăm”, a spus el în şoaptă. „Acum. Pe fereastră.”

A scuturat din cap, somnoroasă şi confuză. Şi al naibii de frumoasă şi ciufulită, dar nu era momentul să observe asta. „Dar suntem trei etaje mai sus”, a şoptit ea.

„Perete de stâncă. Pietrele plate au o mulţime de puncte de sprijin pentru mâini şi picioare.”

Ochii ei se măriră alarmaţi. Spera ca munca ei să însemne că făcuse ceva alpinism şi că era pregătită pentru provocare, pentru că această ascensiune trebuia să fie terminată rapid. Şi fără o linie de siguranţă.

Îşi trase hainele, pantofii şi rucsacul în timp ce Cressida făcea la fel. Dormeau cu fereastra deschisă, aşa că nu era nevoie să se roage pentru balamale silenţioase. Ian cercetase fereastra când Rajab prezentase prima dată camera, pentru orice eventualitate, şi ştia că exista o buză exterioară care ieşea pe sub fereastră, marcând baza etajului al treilea. Se puteau poziţiona pe scândură înainte să coboare.

El s-a urcat primul pe pervaz, apoi s-a dat la o parte, astfel încât Cressida să poată ieşi. Ea a încălecat deschizătura, apoi a îngheţat. Apucând rama deschisă, el şi-a pus cealaltă mână pe coapsa ei. „Poţi să faci asta, Cress.” Trebuia s-o facă. El nu o putea lăsa aici, iar ei cu siguranţă nu puteau rămâne.

O bufnitură moale a răsunat în casă, iar bărbia Cressidei a tresărit alarmată. *Rahat.*

A fost imboldul de care avea nevoie şi s-a strecurat pe fereastră şi pe pervaz cu viteza şi furişatul unei pisici. Slavă Domnului. Şi lui Allah. Şi lui Yahweh. Şi lui Vishnu. Şi la naiba, arunca în Zeus şi Odin pentru o măsură bună.

Peretele era suficient de lat pentru o coborâre cot la cot. Ian a plantat ambele mâini şi un picior, apoi a coborât mai jos pentru un alt sprijin. Repetând procesul pentru fiecare mână şi picior, a coborât câţiva metri, în timp ce Cressida cobora pe o cale paralelă. Arsura de pe umăr îl durea de la rucsacul abraziv, dar durerea nu putea concura cu adrenalina care îi pompa prin organism.

S-a apropiat de buza etajului doi, iar o privire în dreapta i-a arătat că Cressida era blocată la câţiva metri deasupra lui. Mâinile îi tremurau puternic, în timp ce piciorul drept căuta un punct de sprijin.

Suprafaţa neregulată a peretelui nu îi permitea să vadă unde să pună picioarele – trebuia să simtă – dar a împins peretele periculos de aproape de o fereastră de la etajul doi.

Ian a trecut pe lângă ea. Tremuratul ei era şi mai rău de aproape. „Te descurci."

O bufnitură se auzi prin fereastra de lângă pantoful Cressidei. Oricine intrase în casa lui Rajab era pe scări – se îndrepta spre dormitorul lor cu fereastra deschisă.

Aveau poate cincisprezece secunde la dispoziţie să coboare de pe perete şi să urce pe motocicleta de teren. „Paşi mai mari, Cress. Trebuie să plecăm."

Ea a dat din cap în timp ce sudoarea îi curgea pe gât. Şi-a mutat greutatea doar pe vârfurile degetelor, astfel încât să poată coborî şi mai mult cu piciorul. În cele din urmă, a găsit o crăpătură care o putea ţine şi şi-a mişcat celălalt picior, apoi mâinile, acum într-o coregrafie rapidă şi lină.

Ian i-a urmat exemplul şi, la un metru şi jumătate de sol, a sărit, apoi şi- a plantat picioarele, a deschis larg braţele şi a şoptit: „Sari".

A sărit de pe perete fără să se uite, deşi era la doi metri înălţime. Ian a prins-o, minunându-se că ea avusese încredere în el fără ezitare.

Dacă nu ar fi trebuit să fugă naibii de aici, ar fi sărutat-o – ca mulţumire pentru încredere, ca recunoştinţă pentru extragerea ei rapidă şi în siguranţă – dar asta trebuia să aştepte o vreme când un sărut nu i-ar fi făcut să fie prinşi sau ucişi. Cu mâna ei în mâna lui, a fugit spre hambarul unde parcase motocicleta, exact când a auzit un strigăt de la fereastra de la etajul trei.

A ocolit partea laterală a hambarului şi a ajuns faţă în faţă cu Rajab. Prietenul său a ridicat o armă şi a îndreptat-o spre Cressida.

„Îţi mulţumesc, prietene, pentru că ai scăpat din casă. Este dificil să speli sângele de pe podeaua de lemn.”

$$$

Cressida încă nu se oprise din tremurat de la căţărarea pe peretele de stâncă. Se simţea ameţită la vederea armei şi mai mult decât puţin cu greaţă.

„Dă-mi microcipul”, a spus Rajab.

A clătinat din cap. „Nu-l am.” Pandantivul era ascuns sub tricoul ei, dar îl simţea, lipindu-se de pielea ei datorită transpiraţiei care se adunase între sânii ei în timpul urcării terifiante.

„Ei bine, atunci va trebui să te omor şi apoi să-mi fac timp să te caut. Fiecare... mică... crăpătură.” Ultima a fost spusă cu o privire atât de respingătoare. La naiba, tipul ăsta avea fantezii necrofilice... şi voia să şi le joace cu *ea.*

„Omoar-o, Rajab, şi nimeni nu va găsi cipul. Hejan i-a spus unde este. Ea e singura care ştie unde să îl găsească.” Ian făcu afirmaţia cu atâta autoritate, încât până şi Cressida îl crezu pentru o secundă.

Rajab nu era nici pe departe atât de încrezător. „Care este cuvântul american care îţi place atât de mult, Ian? Bullshit?”

Ian a făcut un pas mai aproape de Rajab, ţinând-o în spatele lui. „Dacă te atingi de ea, o să te spintec şi o să mă piş pe tine în timp ce sângerezi.” Vocea lui era joasă şi ameninţătoare.

Rajab a tresărit, iar Ian a sărit. L-a lovit cu piciorul în mână pe Rajab, smulgând arma, apoi a dat o lovitură în gâtul bărbatului. Rajab a căzut. Ian s-a dus după el şi i-a mai aplicat o lovitură la cap, dar Rajab a reuşit să pună mâna pe gâtul lui Ian.

„Ia-i arma, Cress”, a răcnit Ian.

Ea deja se agita după ea. A alunecat pe podeaua de pământ tare spre deschiderea hambarului. A smuls arma de pe pământ. În spatele ei, înăuntrul hambarului, un scârţâit dezgustător a fost urmat de un grohăit moale.

„Tipul din casă va fi aici în orice moment”, a spus Ian.

Un zgomot în întunericul de dincolo de hambar a alertat-o, iar Cressida s-a întors în timp ce ridica arma. Un bărbat a atacat-o.

„E aici”, a spus ea şi a apăsat pe trăgaci.

Capitolul 22

Pocnitura glonţului spintecă dimineaţa tăcută. Privirea lui Ian trecu de la forma fără viaţă a lui Rajab la Cressida, care ţinea arma strânsă între mâinile tremurând sălbatic. Era încă în picioare. Probabil că cel asupra căruia trăgea nu mai era.

Şi-a scos propriul pistol din tocul de la spate. Cu arma ridicată spre tavan, s-a apropiat încet de ea pentru a nu o speria. Cine ştia cum va reacţiona ea? Şi- a coborât vocea şi a adoptat un ton liniştitor. „E la pământ?”

Ea a dat din cap fără să îşi întoarcă privirea de la dimineaţa întunecată în care trăsese.

Ian a scanat umbrele, văzând o umflătură pe jos la zece metri distanţă. „Rajab este mort. Mă duc să-l verific pe celălalt. Am nevoie de tine să mă acoperi. Poţi să faci asta?”

Ea a dat din nou din cap, iar lumina lunii în semilună a dezvăluit ochii mari şi speriaţi. Dar nu erau sălbatici. Nu erau ochi de nebună pierzătoare. Erau buni.

„Ne vom apropia de el încet. Împreună.”

„Venea direct spre mine, Ian. Nu m-am gândit... nu am... nu am vrut să...” „Te-ai descurcat bine, Cress. As fi făcut acelaşi lucru.” Făcuse acelaşi lucru când îi rupsese gâtul lui Rajab.

Au ajuns la al doilea om. Ian şi-a îndreptat arma spre cadavru şi a înţepat masa cu piciorul. Tipul nu se mişca.

Lumina argintie a lunii se împrăştia pe capul şi umerii bărbatului.

Sfinte Sisoe. Împuşcat în gât. Îi secţionase artera carotidă cu un singur glonţ curat. O lovitură la un milion.

Mai uimitor, însă, bărbatul pe care îl împuşcase era Sabal. Ian a făcut un pas înapoi. Tulburat.

Ghicise, dar tot nu voise să creadă că Sabal era în cârdăşie cu Zack. Ticălosul. Sabal. Rajab. Cressida avea dreptate. Spionii nu aveau prieteni. Nici măcar spionii care nu erau cu adevărat spioni, ci ofiţeri de caz.

Cressida a oftat, iar arma i-a alunecat din degetele slăbite. Ian a prins-o, înainte ca aceasta să atingă pământul. „Ai grijă. Chestia asta are un trăgaci extrem de sensibil după prima apăsare.” A desfăcut arma Sig.

„OhDoamne. I-am ţintit burta."

„Tremurai." Voia să o ia în braţe şi să o aline, dar nu avea timp. Trebuia să caute cadavrul şi să plece naibii de aici. Puteau veni şi alţii. La naiba, ar putea fi încă unul în casă.

Împuşcătura a făcut ca toată lumea din micul sat să se trezească. Singura întrebare care mai rămăsese era dacă se vor năpusti asupra lor cu furci sau dacă vor ignora sunetul ca pe o altă încăierare în cadrul tulburărilor continue dintre kurzi şi turci?

„Mai staţi împreună doar câteva minute. Îl voi percheziţiona pe el şi voi termina de percheziţionat pe Rajab, apoi vom pleca de aici." I-a pus arma înapoi în mâini, urând că trebuia să o facă în timp ce ea se prăbuşea, dar trebuiau să lucreze împreună pentru a ieşi de aici întregi, iar el conta pe forţa interioară pe care o văzuse în repetate rânduri pentru a o ţine întreagă.

Ea a tras adânc aer în piept, apoi i-a dat un semn scurt din cap. „Bine." A ridicat arma, îndreptând-o spre exterior, în întunericul din jur, şi a spus: „Percheziţionează-l."

La naiba, era uimitoare.

Deloc surprinzător, Sabal nu avea nimic în buzunare. Ian era dureros de tentat să se întoarcă la casa lui Rajab şi să cerceteze toate cele trei etaje strâmbe. Dar instinctul îi spunea că nu aveau timp.

A luat arma din mâna lui Sabal şi a verificat încărcătorul. A băgat încărcătorul la loc şi a declanşat siguranţa. După o privire rapidă la Cressida, a continuat să cerceteze cadavrul. „Era înarmat şi gata să tragă. Probabil că nu a visat niciodată că vei trage. Faptul că nu ai ezitat ţi-a salvat viaţa." Şi pe a mea, adăugă el în tăcere. Dacă Cressida ar fi fost împuşcată, Ian ar fi putut fi prea ameţit pentru a reacţiona şi a se salva. Nu se îndoise niciodată până atunci de

capacitatea lui de a-şi face treaba, dar nu avea un palmares strălucit în ceea ce priveşte lucrul corect când era vorba de Cressida Porter.

Se pare că şi-a găsit călcâiul lui Ahile.

Înapoi în hambar, a terminat de percheziţionat pe Rajab. Cu răceală, metodic, şi-a trecut mâinile prin buzunare. Încercând să uite faptul că îl considerase pe acest om un prieten. Că tocmai îl omorâse.

Şi-a verificat ceasul. Cinci minute de la împuşcătură. Îşi forţaseră norocul până la limită. Era timpul să iasă naibii din sat.

A fost tentat să ia maşina lui Rajab, dar aceasta era prea identificabilă şi i-ar fi limitat la drumuri. Se întorceau la motocicletă. Cel puţin reuşise să umple atât rezervorul, cât şi bidonul de benzină de rezervă prins în spate. Aveau destul combustibil pentru a merge ore întregi.

Cressida a aşteptat până când motocicleta a pornit şi motorul a turat înainte de a-şi ascunde arma şi a-şi pune casca. Se mişca ca un agent obişnuit şi, la naiba, el era impresionat.

Au pornit peste dealurile stâncoase şi rele, motorul zgomotos anunţându- le ieşirea la fel de sigur precum glonţul le anunţase prezenţa. Câteva minute mai târziu, erau din nou în stepă, trezind doar oi şi capre în timp ce traversau terenul accidentat.

$$$

S-au oprit imediat după răsărit, după ce parcurseseră câţiva kilometri în direcţia greşită, departe de Adana. Ian a parcat motocicleta în pragul unui deal şi a oprit motorul. „Ne vom opri aici şi ne vom odihni câteva ore.”

Fiecare muşchi o durea în timp ce Cressida îşi rotea

piciorul peste motocicletă pentru a coborî. „Eşti sigur că e sigur?”, a întrebat ea.

„Nicăieri nu este sigur. Acest lucru este mai bun decât orice altă opţiune.”

Şi-a frecat ochii, care o dureau din cauza efortului de a încerca să vadă terenul accidentat din faţa lor, în timp ce înaintau prin noaptea întunecată.

„Râul pe care l-am ocolit, este Tigrul, nu-i aşa?”

El a dat din cap în timp ce îşi scotea rucsacul din cobur. „Ce-mi poţi spune despre această zonă?”

Ea a ridicat din umeri. „Nu prea multe. Cercetările mele în arheologia terestră a Turciei sunt relativ recente. Specialitatea mea este subacvatică.”

Sprâncenele lui s-au coborât. „Da. Mă întrebam asta. Ce naiba caută un arheolog subacvatic studiind graniţele fără ieşire la mare ale Turciei?”

Chiar nu voia să discute cu el despre cum şi de ce. Avusese destule probleme cu comisia de disertaţie. „Rutele comerciale de pe uscat au o influenţă puternică asupra rutelor maritime. Iar rutele ilicite şi mai mult.” S-a aşezat pe pământul tare cu o sticlă de apă în mână şi s-a sprijinit de panta dealului. „Dacă poţi găsi locul unde ruta secretă se întâlneşte cu marea, vei găsi navele contrabandiştilor. Piraţii. Totul este conectat.”

Ian a ridicat din umeri. „Nu este diferit de comerţul modern cu droguri – o rută pe apă nu este bună dacă nu poţi strecura drogurile pe ţărm sau peste graniţă.”

„Exact.”

El s-a lăsat jos lângă ea. Ea i-a întins sticla cu apă, iar el a băut un pahar lung. A pus sticla jos, apoi a scos o armă din rucsac şi a verificat încărcătura. Mulţumit de inspecţia sa, i-a întins-o.

Ea a ezitat. Era arma pe care o folosise pentru a-l ucide

pe Sabal.

„Vreau să o ţii în mână ori de câte ori nu călătorim”, a spus el.

Ea a luat arma. „E atât de drăguţ felul în care îmi tot dai arme. Majoritatea bărbaţilor încep cu flori.” El a zâmbit.

A studiat unealta ucigaşă. Ucisese şi pe alţii, sau doar pe Sabal? „L-am recunoscut. Omul pe care l-am ucis. El era Sabal. Ne-ai făcut cunoştinţă pe peronul de tren.”

El a dat din cap. „Te-ar fi ucis fără ezitare. El şi Rajab păreau să creadă că tu ai microcipul. Ne-ar fi ucis şi eviscerat pe amândoi, ca să fie siguri că niciunul dintre noi nu l-a înghiţit. Asta a vrut să spună Rajab despre sânge, de aceea ne-a vrut în hambar, nu în casă.”

Ea a tresărit. Ştia că el îi spunea asta pentru ca ea să poată accepta ceea ce făcuse. Şi a făcut-o. Cel puţin acum, planul ei era să păstreze pentru mai târziu sperietura provocată de uciderea lui Sabal. Acum trebuia să rămână concentrată pentru a putea proteja microcipul.

Cel pe care Ian nu ştia că îl are. Sau probabil că îl avea. Nu-i putea lăsa pe terorişti să obţină microcipul.

Misiunea lui Ian era acum a ei.

Din nou, s-a gândit să-i spună, şi din nou, s-a întrebat dacă el ar lua cipul şi ar lăsa-o să se descurce singură. Scoaterea microcipului din ţară ar fi mult mai uşoară fără ca ea să-l împovăreze.

Nu credea că el ar fi atât de insensibil, dar de ce să rişte? Pandantivul era în siguranţă cu ea pentru moment.

Ian a scos din rucsac o pungă cu amestec de cereale şi i-a oferit-o. Ea scutură din cap. Un nod tare i se formase în burtă când omorâse un om şi nu avea nicio intenţie să mai mănânce luna asta.

„Trebuie să mănânci”, a spus el ferm.

„Cred că voi vomita dacă mănânc.”

El a înconjurat-o cu un braţ, trăgând-o strâns la el, apoi s-a întins pe deal, pieptul lui fiind perna de protecţie împotriva solului dur. „Ne vom odihni mai întâi, apoi trebuie să mănânci.”

Ea dădu din cap. Avea dreptate, dar se bucura că nu a insistat să mănânce acum. „Asta nu e ceea ce mi-am imaginat când am plănuit această călătorie”, mormăi ea ascultându-i inima bătând.

El a chicotit. „Ciudat, pentru că aşa decurg de obicei călătoriile mele în Turcia de Est.”

„Prostii.”

El râse pe deplin şi îşi trecu degetele prin părul ei. Se simţea minunat după ce purtase casca strânsă pentru ceea ce trebuia să fie un milion de lovituri.

„A fost o luptă sau două. Bine, patru. Dar nu am mai ucis pe nimeni de când eram în Delta.”

„Eu nu... înţeleg. De ce ne-a ajutat Rajab? De ce să ne hrănească şi să ne dea o cameră?”

„Nu era el la conducere. Trebuia să ia legătura cu şeful său şi să aştepte ordine. Treaba lui era să ne ţină acolo până când organizaţia lui putea trimite pe cineva. Mi-am asumat un risc, crezând că grupul său separatist nu era afiliat cu cel al lui Hejan, dar e clar că m-am înşelat.” Ian a ridicat privirea, privirea lui devenind o privire de o mie de mile, care probabil nu lua în considerare albastrul adânc al cerului.

El i-a mângâiat spatele. „Nu-mi voi pierde somnul pentru uciderea lui Rajab. El ne-a trădat. Ştiam că e o posibilitate, dar am sperat...” A suspinat. „Îngrijorarea mea este că probabil i-a spus contactului său că suntem pe motocicletă, mergem pe uscat. Ceea ce înseamnă că nu putem merge spre vest pe uscat. Şi probabil că trebuie să renunţăm la motocicletă. Este prea zgomotoasă şi vizibilă de fiecare dată când terenul se aplatizează.”

„Şi ce facem?”

„Nu ştiu.”

Cuvintele erau atât de plate. Atât de goale. Nu-i trecuse prin cap că Ian rămăsese fără opţiuni, fără planuri de rezervă.

S-a format o idee. A apucat pandantivul şi un fior a trecut prin ea. Ştia în adâncul sufletului ei că aceasta era mişcarea corectă. S-a sprijinit pe un cot şi l-a sărutat – prima dată când iniţia un sărut de când îi aflase numele real. „Ian, dacă ai avea informaţii despre un tunel – unul care ar putea trece chiar pe sub graniţa siriană – ai putea folosi aceste informaţii pentru a convinge guvernul turc să ne ajute?”

$$$

Cressida avea toată atenţia lui Ian. „Ce vrei să spui?”

„Ar trebui probabil să îţi spun mai multe despre *motivul pentru care* am venit în Turcia de Est. După cum ai menţionat, este un pic ciudat pentru un arheolog subacvatic să scrie o disertaţie despre arheologia terestră. Totul a început cu o hartă”.

„O hartă?” Privirea lui Ian se îndreptă spre rucsacul ei. „O hartă pe care o ai cu tine?”

„Oarecum.” Ea a făcut o pauză, privirea coborându-i pe pieptul lui.

Realizarea că Cressida îi ascunsese ceva l-a lovit în stomac. S-a crispat şi s-a împins înapoi, separându-şi corpul de al ei. A încercat să îşi stăpânească temperamentul, amintindu-şi că ea avusese o mulţime de motive să o reţină.

Adevărul îngrozitor era că, împotriva tuturor regulilor spydomului, începuse să ţină la ea. Iar ideea că ea încă nu

avea încredere în el era un şut în boaşe.

Se aşezase să joace Texas Hold'em, dar jocul trecuse la blackjack. *Ura* blackjack-ul. Nu exista bluf, iar adversarul era casa. Blackjack era pentru diavol.

Texas Hold'em era un joc al agenţilor sub acoperire. În Hold'em, cărţile comune egalizau terenul, în timp ce cele ascunse dădeau sens jocului. Nu jucai niciodată cu cărţile, ci cu persoana de peste masă.

Dar cu Cressida, nu era sigur cine era adversarul său, sau de ce se aflau în opoziţie. Tot ce putea vedea când se uita la ea era o femeie care îl făcea să- şi dorească ceva ce nu avusese niciodată. Era fiul bastard al unei târfe cu inimă rece. Niciodată iubit. Niciodată apreciat – cel puţin, nu până când nu a devenit un bun pentru ţara sa. Un statut pe care acum îl pierduse. Cu toate acestea, se uita la Cressida şi îşi imagina – chiar dorea – imposibilul.

În timp ce lumea lui se mutase pe axa ei, nimic nu se schimbase pentru ea. Când totul se va termina, era foarte probabil ca ea să-l urască cu fiecare fibră a fiinţei sale. Şi cu greu o putea învinovăţi.

El a trecut peste durerea din piept şi a întrebat: „Ce hartă?”

Cu călcâiul, ea a făcut un arc în stratul subţire de pământ care acoperea solul stâncos. „Probabil că nu ar fi trebuit să o fotografiez cu aparatul meu personal... Treaba mea era să fotografiez şi să cataloghez tot ce se afla în dulap, aşa că nu am trişat total. Doar că... câteva dintre hărţi m-au intrigat. Aşa că le- am fotografiat cu aparatul meu personal, fără să spun nimănui.”

„Sunt pierdut aici, Cressida.”

Ea a continuat în aceeaşi manieră distrasă. „Abia mai târziu, când am observat semnătura, mi-am dat seama că harta respectivă era specială.”

„Ce hartă?” Era mândru de felul în care îşi păstra vocea, chiar şi atunci când murea de o mie de tăieturi în interior.

Ea şi-a strâns buzele, apoi a suspinat, întâlnindu-i în sfârşit privirea cu ochi limpezi şi concentraţi. „Vara trecută, când am stagiat la NHHC, mi s-a dat sarcina de a cataloga conţinutul unui vechi dulap blindat. Dulapul fusese etichetat ca top secret cândva după Al Doilea Război Mondial şi apoi uitat. A plutit din birou în birou de când se ştie. Trina a fost ultima care l-a adăpostit. Mara a decis că e de ajuns şi a cerut permisiunea să pot cataloga conţinutul.”

„Ai fost autorizată?” întrebă Ian. Acesta putea deveni un punct important mai târziu, dacă era în joc fundul Marei Garrett.

„Da. A fost aprobată de comandanţi.”

E bine. Soţia procurorului general nu o dăduse în bară rău de tot acolo. „Şi care-i treaba cu harta? Cât de veche este?” *Şi de ce naiba e importantă acum?* Dar el şi-a ţinut nerăbdarea la distanţă. Cu greu.

„Părerea mea cea mai bună este că harta a fost desenată în 1914 – cu câteva luni înainte de izbucnirea Primului Război Mondial.”

„Şi cine a creat harta?”

S-a uitat în jos. Nu mai voia să-i întâlnească privirea. „Un arheolog.” „La naiba, Cressida, nu mai fi timidă. Trebuie să ştiu care-i treaba.” „T. E. Lawrence.” Ea a tras aer în piept lung şi lent, apoi a rostit în clar în engleză. „Harta pe care am găsit-o a fost desenată de Lawrence al Arabiei.”

Capitolul 23

Inima Cressidei a bătut cu putere la această recunoaştere. Nu spusese niciodată nimănui acest detaliu. Nici măcar Suzannei. Şi întotdeauna se simţise ca naiba pentru că ţinuse ascuns acel amănunt. Doar că, atunci când găseşti o hartă desenată de T. E. Lawrence care indică un apeduct roman necunoscut până atunci, şi ai nevoie de un subiect stelar pentru disertaţia ta, ce era să facă studentul norocos?

Dacă va găsi apeductul, îi va atribui toate meritele descoperirii lui T. E. Lawrence. Omul o merita, alături de toate celelalte laude care îi ieşiseră în cale în timpul scurtei sale vieţi. Nu era ca şi cum ar fi plănuit să-i fure gloria. Voia doar să fie prima persoană care să *relocalizeze* apeductul. Încă trebuia să facă munca de bază. Îşi petrecuse luni de zile studiind imaginile din satelit, găsind un protocol Lidar care avea cele mai mari şanse să găsească nu numai apeductul Lawrence, ci şi altele. Bănuia că ar mai fi şi altele.

„Înainte de a fi un strălucit strateg militar pentru britanici în Arabia, T. E. Lawrence a fost un arheolog care a lucrat în nordul Siriei. Munca sa a inclus incursiuni în Imperiul Otoman înainte de dispariţia Imperiului.”

„Opreşte-te”, a spus Ian pe un ton aspru, tăios. „Ocoleşti. La nesfârşit. Nenorocitul de subiect. Ce era pe harta lui T. E. Lawrence?”

Ea a tresărit. Presupunea că exact asta făcea. Era dificil să spui în sfârşit totul cuiva. „A găsit un apeduct roman antic. Un tunel care ar putea avea peste 80 de kilometri lungime şi există şansa să treacă pe sub graniţa turco-siriană.”

Ian a privit-o în tăcere pentru o clipă lungă, cu faţa ilizibilă. Apoi ochii i s-au aplatizat şi s-a ridicat în picioare.

„Târfănenorocită! Îmi spui asta *acum?”*

Îşi frecă ochii şi încercă să digere ostilitatea lui. Nu crezuse că ar putea fi mai furios decât fusese în Siirt, dar asta era mult mai rău. Bănuia că dacă s – ar fi stropit cu benzină, el i-ar fi oferit un chibrit. „Ian, eşti prima persoană căreia i-am povestit *vreodată* despre descoperirea lui T. E. Lawrence.”

A lovit cu piciorul o piatră, trimiţând-o să zbârnâie pe pământul accidentat. „Proastă frumoasă ce eşti. Nu înţelegi? Ei *ştiu.* De aceea ai fost aleasă să fii catâr. Urma să porneşti într-o expediţie în adâncul Anatoliei de Est pentru a găsi cel mai valoros tunel de la…*dracu.* Nu ştiu… *vreodată.* Şi tu îmi spui asta acum? *Eu.* Singura persoană din *întreaga ţară* care te ajută.”

Ea a sărit în propriile picioare şi l-a privit fix. „Scoate-ţi capul din fund şi ascultă-mă. Nu am spus *nimănui* despre harta aia. Nimănui. Aşa că Hejan nu avea cum să ştie ce aveam de gând să fac sau de ce. Şi poţi să renunţi la indignarea că nu am avut suficientă încredere în tine să-ţi spun, pentru că eu nu am încredere în NIMENI!”

Era adevărat. Cum naiba putea să aibă încredere în cineva, când toată lumea – chiar şi propria ei mamă – o dezamăgise? La naiba, *mai ales* mama ei. Nimeni, *niciodată,* nu a iubit-o suficient de mult încât să o pună pe primul loc. Aşa că ea nu ar fi pus niciodată pe altcineva pe primul loc. Era o matematică simplă.

Şi-a luat rucsacul şi a băgat sticla de apă şi arma înapoi înăuntru.

„Ce crezi că faci?”

„Am terminat cu odihna. Poţi veni cu mine sau nu, e alegerea ta.”

„Nu tu iei deciziile aici, scumpo. Se va face al naibii de cald în următoarea oră. Nu vom merge 50 de mile în cea mai

mare căldură a zilei. Aşa că aşează-ţi fundul înapoi. Nu scapi de mine acum că ştiu *de ce* eşti atât de valoroasă."

S-ar putea să aibă dreptate în legătură cu căldura, dar cuvintele pe care le-a ales au fost dureroase. Au revenit la vocabularul răpirii. O considera prizoniera lui. La naiba cu asta. Un lucru îl ştia despre Ian în acest moment – probabil singurul lucru pe care îl ştia – era că el nu i-ar face niciodată rău.

Ea s-a îndepărtat de el, încet. „Te înşeli. Nu sunt valoroasă pentru nimeni. Cu siguranţă nu pentru Zack – cum ar putea el să ştie despre tunel? Nimeni nu ştie."

„El ştie." Ian vorbea cu atâta siguranţă.

„Nu i-am spus consilierului meu sau Suzannei, sau Marei, Trinei, sau Ericăi. La naiba, nu i-am spus nici lui Todd, când locuiam cu el şi se presupune că eram îndrăgostiţi..."

S-a oprit brusc când propriile cuvinte au lovit-o.

Şi-a scăpat rucsacul, care a aterizat pe pământ cu o lovitură surdă. „Oh. Rahat. Todd." Stomacul îi ardea, şi se întreba de ce această realizare durea atât de mult. Ea a înfruntat şi a acceptat trădarea lui Todd cu luni în urmă. L-a băgat în cutie şi l-a pus acolo unde nu o mai putea răni niciodată.

Doar că tocmai o făcuse. Ce sabie minunată, cu două tăişuri, mânuia.

A păşit într-un cerc strâns. „Rahat. Rahat. Rahat." A tras aer în piept. „Trebuie să fi fost Todd." Abia putea să respire pe măsură ce conexiunile se adunau, un asalt mental, atâtea trădări.

Ian a apucat-o de umeri, oprind mersul ei frenetic. „Spune-mi totul. Totul despre Todd. Totul despre hartă."

Şi-a curăţat gâtul împotriva durerii care se instalase acolo. „Todd şi cu mine am început să ne întâlnim chiar înainte de a pleca la DC pentru stagiul meu. Mi-a plăcut

foarte mult de el. Era diferit. Foarte inteligent, pentru început. Părinţii lui erau imigranţi din Iordania, pe care o vizitase mult, împreună cu Arabia Saudită, Egipt şi Siria, înainte de începerea războiului civil. Era exotic. Bine umblat. Fascinant. Dar părinţii lui au pus multă presiune pe el, fiind singurul copil şi prima generaţie de americani.”

„Imigranţii iordanieni şi-au numit fiul „Todd”?”

„Numele lui adevărat este Todros.” Ea i-a aruncat o privire întrebătoare. „Dar bănuiesc că ştii deja asta.”

El a dat din cap. „Vroiam să văd dacă ştii.”

„Da. Ştiam numele iubitului meu.”

Ian a ridicat o sprânceană, un memento tăcut că ea fusese gata să sară în pat cu el în prima noapte – când amândoi foloseau pseudonime.

„Am locuit împreună”, a spus ea categoric.

I s-a strâns mâna în pumn la asta? Era posibil ca James Bond să fi fost gelos?

Nu te flata singură.

„Stagiul meu în DC a fost... uimitor. Adică, a fost mişto să lucrez pentru Mara Garrett *şi* Erica Scott.” Ea a înclinat capul. „Bănuiesc că ştii cine este Erica Scott.”

El a dat din cap. „Mai bine cunoscută ca Erica Kesling.”

„Nunta a fost primăvara trecută.” S-a plimbat pe mica fâşie de pământ dintre Ian şi motocicletă. „Am locuit cu Trina şi ne-am înţeles foarte bine.

Trina, Erica şi Mara, sunt foarte apropiate. Am ajuns să merg la petreceri de strângere de fonduri la Smithsonian şi National Geographic. M-au dus chiar şi pe la o petrecere politică pentru Alec Ravissant la conacul Dr. Patrick Hill din Annapolis.”

„Dr. Hill, oceanograful?”

„Da. Şeful Institutului de Explorare MacLeod-Hill. Organizaţia sa este o mare sursă de finanţare pentru

excavarea epavei la care lucram în Antalya. Este apropiat de consilierul meu, aşa că a merge la o petrecere la el acasă a fost o afacere destul de mare. Atât de mare încât l-am invitat pe Todd să meargă la petrecere cu mine”, a spus ea, revenind la motivul tangentei în explicaţia sa. „A zburat în weekend ca să poată merge.”

„Deci era deja destul de serios?” Vocea lui Ian devenise plată? Nu.

Ea îşi imagina lucruri.

„Nu atunci. Abia începusem să ne întâlnim. Suzanne a spus mai târziu – după ce a fost arestat – că a crezut că m-a invitat iniţial în oraş din cauza stagiului meu – ştia că o să-l întâlnesc pe Dr. Hill şi voia să aibă o şansă.” Nu s-a obosit să spună cât de mult a durut suspiciunea lui Suzanne – ideea că interesul lui Todd pentru ea provenea din ambiţia lui. „Dar îl plăceam şi credeam că şi el mă plăcea. Nu am vrut să merg la petrecerea din grădină ca o a cincea roată la căruţă, alături de cuplurile de profil înalt. Nu credeam că Curt Dominick ar aprecia să stea la un eveniment politic cu o stagiară umilă.” Ea a zâmbit, gândindu-se la Trina. „A fost chiar înainte ca Trina să-l întâlnească pe Keith, iar la vremea aceea îi plăcea asistentul doctorului Hill. Un dobitoc al cărui nume l-am uitat... dar ştiam că va fi ocupată la petrecere urmărindu-l pe tipul ăla, aşa că l-am invitat pe Todd.” Ea a lăsat să iasă un râs fără umor. „Mam înşelat în legătură cu Todd *şi* Curt. Todd era atât de ocupat să mă linguşească, încât m-a lăsat baltă, iar eu mi-am petrecut după-amiaza jucând biliard cu Mara, Curt şi Lee. Când am plecat de la petrecere, am crezut că Todd va fi supărat pentru că nu mai ieşisem cu el, iar el era îngrijorat că eu eram supărată din acelaşi motiv. Trina plecase cu Keith – şi avea propriile ei probleme cu bărbaţii de rezolvat – dar, într-adevăr, m-am simţit foarte bine. Todd se distrase de minune. Amândoi fuseserăm invitaţi să ne

alăturăm doctorului Hill la următoarea sa demonstraţie de cartografiere submarină pe care o pregătise în beneficiul Ericăi. Hill chiar vrea ca institutul său să fie strâns legat de programul de arheologie subacvatică al Marinei...”

„Treci la subiect despre Todros Ganem şi cum este el implicat.” Ostilitatea din vocea lui Ian nu putea fi confundată.

Ea s-a uitat la el. „După acel weekend, lucrurile s-au schimbat între mine şi Todd. A fost un weekend bun pentru noi, în ceea ce priveşte relaţia. Am devenit mai serioşi.”

Da, fălcile lui se strângeau cu siguranţă. Deci, poate că spionul simţea ceva pentru ea până la urmă. „Următoarele două săptămâni au fost nebuneşti. Casa din oraş a lui Keith a explodat. Alec Ravissant l-a desemnat pe Sean Logan să fie garda de corp a Trinei. În cele din urmă, am fost mutată la casa lui Alec. Atentatorul a fost identificat chiar înainte să zbor înapoi la Tallahassee. A fost o nebunie, nu mi-am stabilit un loc unde să locuiesc. Am stat cu Suzanne în timp ce căutam un apartament. Nu am putut găsi nimic care să nu fie o groapă de gunoi şi eram frustrată. Todd mi-a sugerat să mă mut cu el. Era la începutul relaţiei, dar m-am gândit că, ce naiba, aveam nevoie de un loc. Şi” – l-a fixat pe Ian cu o privire – „l-am*plăcut.* Foarte mult. M-am gândit că mi s-a schimbat norocul şi că am găsit în sfârşit un băiat bun.”

Respiraţia i se oprise. Lucrurile chiar începuseră bine cu Todd. Se forţase să uite asta primăvara trecută, dar nu putea nega acum. „În acea Zi a Recunoştinţei, el a zburat acasă pentru a-şi vizita părinţii în Delaware. Nu-i cunoscusem încă, iar el voia să-i pregătească pentru prietena lui care nu era din Orientul Mijlociu şi musulmană. Am fost cel mai rău coşmar al lor şi am vorbit despre o vizită comună în vacanţa de iarnă, după ce îi va înmuia. Am rămas în Tallahassee în weekend-ul de vacanţă şi, neavând nimic de făcut, am decis să studiez hărţile pe care le fotografiasem în timpul verii.

Fusese un semestru atât de încărcat, încât nu avusesem timp nici măcar să mă uit la ele până atunci.” A făcut o pauză. „A fost doar o examinare superficială. Nimic din harta respectivă nu a ieşit în evidenţă. Nu era ca şi cum T. E. Lawrence ar fi etichetat-o „Turcia de Est” sau altceva. Nu era nicio scară. Era doar o schiţă de hartă. Potrivirea liniilor sale desenate de mână cu terenul fără scară a fost... o provocare. Lucrurile au devenit interesante abia când mi-am dat seama că ceea ce credeam eu că era o etichetă era de fapt semnătura cartografului. O căutare rapidă pe Google despre T. E. Lawrence şi eram destul de sigură că harta pe care o fotografiasem în DC era un original autentic al lui Lawrence al Arabiei. Semnătura arăta bine şi de ce şi-ar fi falsificat cineva semnătura pe o hartă care fusese arhivată şi uitată?”

După privirea fixă şi ochii aţintiţi ai lui Ian, ştia că îi are toată atentia. „După aceea, l-am cercetat pe T.E. şi am aflat că a lucrat la Carchemish, pe râul Eufrat în nordul Siriei în 1911 şi din nou în 1914. Odată ce am avut Carchemish ca punct de plecare, mi-am putut restrânge căutările şi, în cele din urmă, am potrivit harta cu zona de la vest de Cizre, la est de Nusaybin. Hărţile istorice ignorau în general acea zonă, aşa că nu a fost uşor. Notele lui T.E. indicau un sit arheologic, dar nu orice sit, ci un apeduct roman subteran. Cred că a fost un efort al romanilor de a direcţiona apa din Tigru şi cred că îşi are originea în apropierea actualului sat Kefshenne şi de acolo se îndreaptă spre sud, umplând porţiunea uscată de pământ dintre Tigru şi Eufrat”.

S-a uitat spre sud-est. Undeva în depărtare, dincolo de dealurile din apropiere, curgea râul. „Bănuiesc că T.E. l-a cartografiat chiar înainte de izbucnirea Primului Război Mondial. În 1914, a plecat într-o expediţie de cartografiere a Peninsulei Sinai, după Carchemish – dar expediţia era de fapt

o acoperire pentru serviciile secrete britanice, care doreau o recunoaştere a zonei – şi trebuie să fi explorat zona de lângă Cizre înainte sau după acea excursie. Majoritatea, dacă nu chiar toate hărţile sale din acea perioadă au ajuns la Departamentul de Război britanic. O ştampilă pe spate indica faptul că harta a fost proprietatea ataşatului naval britanic şi ştiu că acesta face schimb de informaţii cu NHHC în mod regulat. Practic, cred că ataşatul a dat-o Marinei SUA în urmă cu şaizeci până la optzeci de ani, iar aceasta a fost arhivată împreună cu informaţiile colectate în timpul Primului şi celui de-al Doilea Război Mondial şi uitată”.

Ian tăcea de mult timp. Dar ea nu se îndoia că el ţine pasul cu povestea.

„Deci, înapoi la Todd. S-a întors de la Ziua Recunoştinţei, iar eu mă gândeam dacă ar trebui sau nu să-i spun ce am găsit. Adică, tocmai mi se dăduse un subiect extraordinar de cercetare pentru disertaţie – doar că nu era sub apă. A trebuit să mă străduiesc să vând subiectul consilierului meu, folosind unghiul rutelor comerciale – fără să-l menţionez pe Lawrence.”

„Dacă i-ai fi spus despre legătura cu Lawrence, ar fi aprobat-o fără să pună întrebări?”

„Probabil. Poate.” Cressida şi-a frecat braţele, simtindu-se răcită în timp ce recunoştea singurul lucru pentru care se simţea vinovată. „Nu am menţionat harta sau pe Lawrence, pentru că mediul academic poate fi nemilos. Mi-a fost teamă că consilierul meu va... încerca să-mi fure conducerea. Să-mi ia gloria. Nu ar fi prima dată când i se întâmplă asta unui student absolvent.” Şi-a muşcat buza de jos. „Dar cea mai grea parte a fost să nu-i spun lui Todd. Era disperat – foarte, foarte disperat – pentru un subiect de disertaţie. S-a strecurat cu masteratul. A fost bine scrisă şi a atins toate notele potrivite, dar în cele din urmă, cercetarea sa

subacvatică a unui golf din Sint Maarten nu a scos nimic la iveală. Sperase să găsească coca unei nave spaniole scufundate de olandezi într-o bătălie din anii 1630, dar nu a găsit nimic. Dacă nu găsea ceva mai bun pentru doctorat, ar fi fost terminat din punct de vedere academic. Iar părinţii lui erau supăraţi că urma un program academic de arheologie subacvatică şi nu de informatică.”

„Crezi că ţi-ar fi furat proiectul?”

„Nu avea puterea să îl fure – nu cum ar fi putut un profesor – dar cu siguranţă ar fi vrut să participe la el. Pe picior de egalitate. L-am cunoscut destul de bine să ştiu că el va prelua. Ar fi devenit al lui. Am fost împinsă de destui bărbaţi în viaţa mea ca să ştiu că nu am vrut să deschid acea usă cu Todd.

Dar există suficientă cercetare implicată pentru a hrăni o duzină de disertaţii, şi aş fi împărţit-o cu plăcere – după ce aş fi găsit site-ul şi aş fi obţinut creditul exclusiv al descoperitorului.”

Ea a scuturat din cap în timp ce vinovăţia o înjunghia. „Todd nu ştia de ce am făcut o fixaţie asupra apeductelor romane din Anatolia de Est, dar trebuie să fi ghicit că ceva a declanşat schimbarea mea bruscă în cercetare.” Ea şi-a reluat plimbarea. „Dacă ar fi aflat, asta ar explica multe, de fapt. Ar fi putut să- mi spargă computerul în weekendul în care am fost în vizită la mama. De obicei îmi aduc computerul, dar mama a insistat să îl deconectez. Mi-a spus fără menajamente să-mi las munca acasă sau să nu mă deranjez să o vizitez. Trebuie să fi fost prea mult pentru Todd să reziste, fiind singur acasă cu laptopul meu.”

Ea a închis ochii, imaginându-şi cum trebuie să se fi simţit Todd când ia descoperit secretul. „La câteva zile după ce m-am întors, el a pătruns în departament şi a furat Lidar-ul. Privind acum, cred că a vrut să mă elimine. Probabil că a

avut o idee nebunească de a se duce aici singur şi de a găsi locul înaintea mea. Cu familia sa iordaniană, cu siguranţă i-ar fi fost mai uşor să organizeze călătoria.”

„Cel mai probabil intenţiona să vândă echipamentul rudelor sale iordaniene.”

„Da. Am auzit că FBI-ul a găsit e-mailuri pe hard disk-ul său care indicau că încerca să vândă echipamentul. Mi s-a spus că nu era antiamerican sau proiordanian. El a vrut doar bani. Când a fost prins, m-a implicat. Am fost şocată. Eram îndrăgostită de el, iar el pretindea că eu l-am pus să fure echipamente în valoare de sute de mii de dolari din departamentul căruia îmi dedicasem viaţa.” Ea a întâlnit privirea dură a lui Ian. „Se pare că faptul că nu am avut încredere în Todd este ceea ce l-a declanşat. Ar putea fi chiar ceea ce a pus în mişcare acest fiasco oribil.”

A respirat adânc în timp ce îşi digera propriile cuvinte. „Este posibil să fi promis unchiului său sau grupului lui Hejan că va găsi tunelul în schimbul scoaterii lui din SUA. Asta ar putea explica de ce se află în Turcia.”

S-a uitat peste peisaj, spre graniţa siriană. A presupus că se aflau la patruzeci sau cincizeci de kilometri distanţă. „Pentru mine, este un sit arheologic. O descoperire rară care mi-ar putea lansa cariera, m-ar putea face expert în ceva.” Se încruntă. „Dar mă întreb dacă Todd a văzut implicaţiile moderne.”

Capitolul 24

Ian îşi dăduse seama de potenţialul pentru scopuri ilicite atunci când ea a descris pentru prima dată tunelurile antice,

dar apropierea de o frontieră internaţională a schimbat totul. Faptul că ar putea fi o rută de intrare într-o ţară NATO din Siria volatilă – şi invers – ei bine, implicaţiile erau uriaşe. Şi îngrozitoare dacă cunoştinţele ajungeau în mâinile cui nu trebuie.

„Planul meu pentru această călătorie a fost o misiune de recunoaştere”, a spus Cressida. „Să văd dacă Lidar ar putea fi eficient pentru supraveghere. Apeductul Gadara a fost construit prin săparea unei serii de puţuri verticale asemănătoare unor fântâni – numite qanats – la fiecare douăzeci până la două sute de metri, apoi muncitorii au săpat tuneluri între puţuri. Puţurile au fost ulterior umplute, dar arheologii au găsit până acum peste trei sute de intrări. Lawrence a marcat două intrări de qanat pe hartă, dar trebuie să fie mai multe. El a indicat că tunelul avea o lungime de câţiva kilometri”.

„Ce ştie Todros?” Ian a refuzat să-i spună ticălosului Todd. Todd era iubitul Cressidei. Un bărbat de care fusese îndrăgostită. În timp ce Todros Ganem era un trădător cu legături iordaniene care ar fi putut să le dea teroriştilor coordonatele unui tunel al contrabandiştilor. „Are harta?”

„Dacă a găsit harta lui Lawrence pe calculatorul meu, nu va avea tot ce îi trebuie. Am tăiat cheia din fişierul jpeg şi am îngropat-o pe hard disk-ul meu. Doar harta nu i-ar spune nimic. Părerea mea este că a găsit harta mea compozită -una pe care am desenat-o în timp ce încercam să restrâng locaţia.”

„Unde ţi-e harta compozită?” El s-a uitat la geanta ei. „O ai?”

Ea a arătat spre tâmpla ei. „Este aici. Eu am creat-o. Ştiu fiecare linie de contur. Aşa că nu am adus-o. Nu am avut încredere în ceilalţi absolvenţi. După conflictul cu Todd, unii dintre ei s-au întors împotriva mea. Şi toţi au vrut să ştie care

era pista mea. Aşa că am lăsat harta în urmă în Tallahassee."

„Deci Todros ştie zona generală unde să caute, dar nu şi coordonatele exacte?"

„Nici măcar nu ştiu coordonatele exacte. Am calculat că precizia hărţii mele este de cinci kilometri. Nu este o zonă foarte mare pentru un studiu pietonal, dacă ştii ce faci."

„Iar Todros ştie ce face."

„Da. El predă cursuri de studiu pentru studenţi." Ea a făcut o pauză. „A predat. A predat cursuri de studiu." Privirea ei a căzut, împiedicându-l pe Ian să-i vadă durerea faţă de acţiunile lui Todros.

Todros trăise cu Cressida. Ea îl iubise, dar nenorocitul o trădase. Pentru ce? Glorie academică? Răzbunare? Sau era o ideologie politică în spatele a tot?
Văzuse el potenţialul tunelului şi voia să-l exploateze? Ce l-a împins pe un bărbat să trădeze o femeie ca Cressida? Să-şi trădeze ţara? Pentru că, cu siguranţă, în momentul în care Ganem a spart lacătul de la uşa departamentului de antropologie, îşi făcuse alegerea.

De ce a apărut în Antalya când a apărut? Şi unde era acum?

Ian şi-a dorit să poată vedea harta compusă de Cressida. „De ce nu ai adus un computer?"

„Am fost avertizată că este o idee proastă să călătoresc în Anatolia de Est cu programe sofisticate de cartografiere şi date."

Ea a făcut un pas spre el, apoi s-a oprit. „Ian, ştiu că eşti supărat că nu ţi- am spus, dar trebuie să înţelegi că ăsta a fost secretul meu, şi numai al meu, de luni de zile. Nu ştiam *că cineva* a văzut harta mea compozită. Sincer, nu am crezut că era relevantă pentru ceea ce se întâmpla. Îmi pare rău..." S-a oprit şi a respirat adânc. „Nu am spus nimănui. Nici prietenei mele cele mai bune. Nici mamei mele. Nici

consilierului meu. Nu i-am spus nici măcar bărbatului cu care am locuit. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că e ceva *ce* trebuie să ştii.”

Altfel spus, îi era greu lui Ian să îi reproşeze ceva. Dar a încercat. Avea sentimente pentru ea – ceea ce era total interzis în lumea lui – în timp ce în lumea Cressidei, Ian era doar o altă greşeală pe o listă lungă de greşeli.

Îl sărutase pe Ian o dată. Nu că el ar fi contat... doar că se pare că era...

Tot ce ştia cu adevărat era că viaţa lui se schimbase pentru totdeauna datorită acestei misiuni ratate, iar Cressida Porter reuşise să fure o parte din el despre care nu ştia că era disponibilă. „Poţi găsi o intrare în tunel?”

Ea şi-a muşcat buza de jos. „Poate. Dar mă îndoiesc că vom putea să o deschidem, nu fără unelte şi o echipă de muncitori. Scopul meu pentru această călătorie era doar să o localizez. Apoi să folosesc Lidar anul viitor pentru a cartografia lungimea.”

Ca jucător de poker, lui Ian nu i-au plăcut şansele. Dar în acest moment, nu mai avea altă mână de jucat. „Renunţăm la motocicletă. Ne vom odihni în timpul căldurii de ziuă şi să începem să mergem după-amiaza târziu. În lipsa unui plan mai bun, ne vom îndrepta spre tunelul tău.” A bătut pământul lângă el. „Am putea la fel de bine să ne odihnim la umbră cât mai putem.” Refuza să recunoască faptul că motivul pentru care o îndemnase să stea lângă el era că voia să fie lângă ea.

Avea sentimentul că nu-şi va reveni niciodată după întâlnirea cu Cressida. Nu era sigur că şi-ar fi dorit asta.

$$$

Mersul pe jos spre sud era mult mai plăcut decât plimbarea cu motocicleta, cu excepţia faptului că lui Ian îi lipsea apăsarea coapselor Cressidei şi senzaţia mâinilor ei pe şoldurile lui. Când mergeau cu motocicleta, fiecare denivelare şi săritură era o amintire că ea era cu el. Că erau în viaţă.

Şi, în ciuda tuturor lucrurilor, era al naibii de recunoscător că era în viaţă.

Arsura îl duruse mai puţin pe motocicletă, deoarece rucsacul său fusese ascuns într-o geantă de şa, dar mersul pe jos îl obligase să poarte rucsacul de douăzeci de kilograme înţesat cu arme şi echipament de supravieţuire şi, chiar dacă Cressida triplase straturile de tifon, nu se putea evita frecarea rucsacului de rană.

Dar durerea era încă un semn că era în viaţă, aşa că a acceptat-o fără să se plângă.

Se lăsase întunericul pe jumătate şi străbătuseră cel puţin zece mile aspre când Ian a văzut un foc de tabără aprins în depărtare. În cele din urmă, s-au apropiat suficient de mult pentru ca el să poată distinge configuraţia taberei. S-a oprit şi a întins o mână pentru a o opri pe Cressida.

„Ce...?"

„Scumpo, vrei să mănânci şi altceva în seara asta?"

Sprâncenele i s-au adunat. „Asta depinde. Este un prieten de-al tău?"

„Nu. Nu i-am mai întâlnit în viaţa mea. Sunt nomazi kurzi. Ciobani. Nu vei întâlni niciodată oameni mai amabili şi mai darnici. Şi cel mai bine, nu vor avea telefon, televizor, radio sau computer. Nu vor fi văzut imaginile noastre la ştiri. Având în vedere că avem de mers pe jos aproximativ patruzeci de mile şi trebuie să ne refacem proviziile, cred că ar fi înţelept să acceptăm orice pomană pe care ne-o oferă."

Ea a zâmbit, iar umerii i s-au relaxat un pic. „Deci, care

este povestea noastră?”

„Este îndoielnic că vorbesc engleza, aşa că nu trebuie să îşi faci griji cu privire la memorarea unui rol. Sunt şanse mari să fie musulmani sunniţi. Vom spune că suntem căsătoriţi şi în vacanţă.” El îi aruncă o privire. „Vom merge din nou cu acoperirea lunii de miere. Tuturor le plac tinerii căsătoriţi.”

În timp ce mergeau, el i-a luat mâna şi şi-a împletit degetele cu ale ei. „Aşa s-ar aştepta să meargă tinerii căsătoriţi americani.”

Degetele ei s-au strâns în jurul lui. „Nu ar fi deranjaţi de afişarea publică a afecţiunii?”

„Ţinutul de mână este ceva obişnuit în lumea arabă. Aici, bărbaţii ţin mâinile bărbaţilor în semn de prietenie. În timp ce un bărbat care ţine de mână o femeie nu este la fel de comun, noi suntem americani şi chiar şi nomazii kurzi sunt familiarizaţi cu americanii şi cu obiceiurile noastre sociale relaxate. Dacă vrem să îi convingem că suntem căsătoriţi, trebuie să arătăm aşa cum se aşteaptă ei să vadă”.

Ea s-a oprit la jumătatea drumului, degetele lor împletite forţându-l şi pe el să se oprească. „Deci, vrei să spui că pot face asta în faţa potenţialelor noastre gazde kurde?” Cressida i-a dat drumul la mână şi şi-a strecurat braţele în jurul gâtului lui, apoi şi-a plantat buzele pe ale lui. Limba ei i-a invadat gura. Dulce, fierbinte şi sexy ca naiba.

I-a ţinut faţa între mâini şi şi-a strecurat limba peste a ei. Asta. Avea nevoie de asta. Ea îi dădea o mostră din tot la ce renunţase pentru cariera lui. Tot ce nu ar fi putut avea niciodată.

Puse capăt sărutului înainte să uite complet de el. Dacă totul mergea bine cu nomazii, nu numai că ar fi avut toată noaptea la dispoziţie, dar ar fi avut şi un pat.

„Deci este un da?” a întrebat Cressida.

Îşi scutură capul, încercând să-şi amintească despre ce naiba vorbeau. A, da, PDA-uri în tabăra nomadă. Şi-a limpezit gâtul. „Um. Nu. Asta ar fi o idee proastă. De fapt, probabil se va aştepta de la tine să stai cu femeile şi să-ţi ţii părul acoperit.”

Până acum nu fusese nevoie să poarte eşarfa, dar o păstrase cu ea, o scoase acum din rucsac şi şi-o drapă peste păr. Ian o aranjă în drapajul potrivit. Ochii ei mari, de culoarea moka, au surprins lumina lunii, iar el şi-a ţinut respiraţia pentru a atenua senzaţia că nu era o atracţie obişnuită.

A luat-o de mână şi a continuat spre focul de tabără care îi făcea semn.

„O să le spun că suntem aici pentru a-mi vizita patria – mama era de etnie kurdă. Am rămas fără benzină când mi-a intrat în cap că ar fi amuzant să mergem în afara drumului şi să explorăm. Tu o să te îmbufnezi şi o să arăţi că eşti supărată pe mine pentru că am insistat asupra aventurii periculoase.”

Mergeau într-o linişte plăcută, lumina focului devenind mai puternică cu fiecare pas. „Aşa că noul meu soţ chipeş m-a rătăcit pe motocicleta noastră închiriată. Eram pe drum să ne întâlnim cu verii tăi în luna de miere, pentru a îndeplini ultima dorinţă a bunicii tale.”

„Îmi place asta. Drăguţă atenţie la detalii, fără a fi prea elaborat.”

„De ce am fost de acord să îndeplinesc dorinţa bunicii tale în singura şi unica mea lună de miere?”

„Ţi-am promis un hotel de cinci stele în Istanbul. Şi o baie turcească. Şi să te satisfac în toate felurile.”

Respiraţia ei s-a întretăiat. „Asta ar fi de ajuns.” Ea i-a strâns mâna în timp ce se apropiau de tabără. „Deci. Sunt

supărată pe tine pentru situaţia noastră, sau sunt prea îndrăgostită ca să-mi pese?”

„Cu mine ca soţ? Infatuat. Evident.”

El a aruncat o privire în lateral şi ia prins privirea.

„Sunt destul de sigur că este vina ta”, a adăugat el. „Ai vrut să mergi offroad.”

„Te rog. O femeie care vrea un hotel de cinci stele şi sex nu are de gând să cerşească să conduci în afara şoselei pe un teren care ar putea să te facă soprană.”

„Scumpo, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.”

„Eu voi fi cea care va judeca asta.”

„Abia aştept.”

Chicoteala ei guturală i-a trimis un impuls de dorinţă direct în zona inghinală. În mijlocul celei mai încurcate operaţiuni din toate timpurile, el… *se simţea bine.* Huh. Asta era o premieră.

S-au apropiat de tabără. Ian i-a ţinut mâna în amândouă în timp ce îi saluta pe păstorii nomazi în limba lor şi a rostit o rugăciune tăcută pentru ca acei oameni să fie exact cine păreau a fi.

Era sătul până peste cap de surprize şi trădări.

Capitolul 25

Inima Cressidei bătea cu putere când au intrat în tabără. Era târziu. Întuneric. Patru bărbaţi stăteau în jurul focului. Unul ţinea o tobă, altul un sitar – sau ceva asemănător, Cressida nu era sigură – şi muzica uşoară s-a oprit brusc când Ian i-a salutat.

Habar nu avea ce a spus Ian, dar felul lui de a fi era

prietenos – foarte John, dacă ar fi să îl analizeze – şi tonul lui optimist. Bărbaţii au zâmbit şi au înghiţit numărul lui John. Cressida a fost dusă să se alăture femeilor. Din câte îşi putea da seama, acesta era un grup de patru sau cinci familii. Grupul de corturi era mai permanent decât o tabără de noapte, dar, aşa cum spusese Ian, nu aveau electricitate. Nici facilităţi moderne.

Femeile vorbeau repede, iar Cressida nu înţelegea un cuvânt. Dar o farfurie cu mâncare a fost aşezată în faţa ei şi, după ore de mers, i -a revenit pofta de mâncare. Le-a mulţumit din suflet femeilor pentru mâncarea caldă şi picantă. Câteva dintre feluri de mâncare erau asemănătoare cu cele pe care le încercase în Van, când luase cina cu John, cu o viaţă în urmă.

După masă, femeile i-au prezentat un lighean cu apă încălzită, iar ea şi- a dat seama că îi ofereau o baie. O cârpă înmuiată în apă parfumată era cel mai paradisiac lucru pe care îl mirosise vreodată – până când i-a fost înmânat un săpun de casă cu incluziuni care semănau cu petale de flori şi ierburi. Niciodată în viaţa ei nu se bucurase de mirosul cald şi picant al săpunului atât de mult ca în acel moment.

Femeile au lăsat-o singură cu apă caldă şi cu cel mai preţios săpun din lume, pe care l-a folosit pentru a-şi freca pielea şi a-şi spăla părul. Când femeile s-au întors, au îmbrăcat-o într-o bluză şi o fustă ţărănească. Brodată după obiceiul local, ţesătura trebuia să fie valoroasă, iar ea a protestat. Dar femeile nu înţelegeau, iar ea nu voia să le insulte. Aşa că a îmbrăcat hainele, legând şireturile peste corset. Hainele de bumbac erau curate, moi şi confortabile.

Hrănită, curată şi îmbrăcată, a fost condusă la un alt cort – acesta puţin mai departe de ceilalţi, iar din privirile lor complice şi din râsetele ocazionale, avea senzaţia că ea şi Ian beneficiau de condiţii speciale pentru că erau în luna de

miere.

Spre deosebire de cortul din păr de capră în care fusese hrănită şi îmbăiată, noul ei cort avea pereţi din tapiserie. Principala piesă de mobilier din camera pătrată era un pat tip futon. Lângă el stătea o masă joasă înconjurată de perne. Pardoseala era acoperită cu kilimuri ţesute cu grijă.

Frumos şi exotic într-o ocazie normală, după zile de fugă, cortul reprezenta paradisul. Şi avea să-l împartă cu... *soţul* ei. S-au oprit din fugă, chiar dacă doar pentru o noapte.

Acum era timpul *ca ea* să nu mai fugă şi să ia ceea ce îşi dorea. Era timpul să se oprească şi să se bucure de un moment de plăcere cu Ian. La urma urmei, puteau muri mâine.

Femeile au părăsit-o, iar ea s-a aşezat pe pernele de lângă masă şi şi-a turnat o ceaşcă de ceai. Ian avea să i se alăture în curând. Trupul i se încălzea la gândul că urma să dea curs curentului sexual care o împinsese spre el din momentul în care îi întâlnise privirea într-un terminal de aeroport aglomerat. Să atingă în sfârşit eliberarea care se încolăcea în ea de când aproape făcuseră dragoste la duşul din Siirt.

Şi-a sorbit ceaiul şi a aşteptat. Şi a aşteptat.

Ceaiul s-a răcit. Muzica din afara cortului continua. A trecut o oră. S-a întins pe futon. Ochii îi erau grei şi nu-i mai putea ţine deschişi.

Muzica s-a oprit la un moment dat în timp ce ea aţipise. S-a trezit în tăcere şi s-a întrebat unde este Ian.

El nu venea.

Poate că a părăsit-o. Poate că o ascunsese în siguranţă cu aceşti oameni cu care nu putea comunica. Poate că *plecase.* El a abandonat-o...

Durerea şi teama au zguduit-o până în adâncul sufletului.

Cât de umilitor era să fie abandonată de falsul ei soţ în falsa ei lună de miere, chiar înainte ca ei să facă ceva foarte real.

Uşa cu perdea de pânză s-a mişcat, iar Ian a intrat în cort. Uşurarea a inundat-o, dar nu a eclipsat frica de abandon care o lovise cu o viteză şocantă.

„La naiba cu tine!”, a mârâit ea în timp ce se lansa spre el. L-a apucat de cămaşă şi l-a tras la ea, apăsându-se de pieptul pe care se temea că nu-l va mai putea atinge niciodată.

„Ţi-a fost dor de mine?”, a întrebat el.

Ea i-a eliberat cămaşa. „Nu. De ce mi-ar fi?”

El a zâmbit un zâmbet diavolesc, carnal. „Pentru că mă vrei.”

„Poate că am vrut, înainte să mă laşi singură pentru *ore întregi”*

El s-a apropiat. „M-am împrietenit cu gazda noastră.” A ridicat din umeri. „Lucram. Îţi protejez fundul.” A zâmbit şi s-a întins spre partea de corp numită.

Ea a ieşit din raza lui de acţiune. „Muzica s-a terminat cu ceva timp în urmă.”

„Zece minute nu e mult. Şi am făcut o plimbare.” Vocea i s-a coborât. „Ca să-ţi pot aduce ceva.”

Se uită la mâna pe care el o ascunsese la spate, ca şi cum şi-ar fi luat pistolul. Ce fel de joc juca el? „Am deja un pistol.”

Zâmbetul i s-a adâncit când a scos un pumn de flori sălbatice. „Pentru tine.”

A tras aer în piept. Un buchet zdrenţuit de flori nu arătase niciodată mai frumos. Le-a luat de la el şi le-a ţinut în faţa ei, inspirându-le parfumul proaspăt. „Ai cules flori sălbatice?”

El a dat din cap. „Nu pot să-ţi ofer vin şi cină, dar aş

putea măcar să-ţi aduc flori.”

În mijlocul acestui coşmar nebun şi înfricoşător, Ian plecase în noapte să culeagă flori? Strânse mâna de flori şi mai tare în pumn.

El a făcut un pas spre ea. „Sunt obişnuit să fiu singur. Aşa am fost întotdeauna. Acum, lumea mea a explodat. Am fost ars. Totuşi, tot ce vreau eşti tu. Nu vreau să fiu singur când pot fi cu tine.”

Cressidei i s-a tăiat răsuflarea.

„Deci... vrei să termini ce ai început în Siirt?”, a întrebat el.

Ea a râs de retragerea lui emoţională rapidă şi a aşezat florile pe masă. S-a aşezat în faţa lui. „Nu aveai nevoie de flori. Tot ce trebuia să faci era să
intri[5] în cort.[5]”

El i-a mângâiat obrazul. „Da, dar am vrut să te văd zâmbind când ţi-am dat florile. Pentru că zâmbetul tău este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.”

$$$

Ian o trase pe Cressida înspre el şi îi inspiră parfumul sexy şi dulceag. Erau în siguranţă şi aveau să rămână aşa pentru cel puţin o zi. În timpul acestui răgaz, el planificase să o exploreze pe Cressida Porter. Complet.

Şi-a strecurat mâinile în jurul gâtului lui. „Spune-mi un singur lucru, Ian. Un lucru care să mă facă să cred în tine.”

„În Antalya, am vrut să mă ascund când mi-am dat seama că eşti porumbelul lui Hejan. Ceva la tine... m-a frapat. Nu am vrut să fii prinsă în mizeria asta. Dar tot ce am putut face a fost să te reţin când a izbucnit lupta, ca să nu te

răneşti.”

Ochii ei s-au mărit. „Tu ai fost?”

„Da.”

Vocea ei a devenit răguşită. „Dacă te-aş fi întâlnit în acea noapte… lucrurile ar fi putut decurge altfel.”

El a clătinat din cap. „L-ai fi întâlnit pe John.”

„Păcat, atunci”, a şoptit ea cu o voce guturală, „pentru că nu sunt interesată de John. Îl vreau pe Ian.”

„John nu este aici. Bietul nenorocit a fost ucis într-un apartament din Siirt.” Inima lui Ian bătea cu putere şi se întreba de ce. Asta era doar o alăturare a trupurilor. Un răgaz. Unul pe care şi-l dorea cu disperare, dar nu vital.

Totuşi, cumva, acest moment *părea* vital. Ca şi cum şi-ar fi dezvăluit sufletul, nu doar trupul. Era o nebunie, dar totuşi, simţea asta, bătăile inimii, tensiunea crescândă. Era încolăcit strâns, gata să sară. Gata să atingă. Să guste. Să aibă.

Cressida a pus mâna pe cămaşa lui şi a tras-o în sus, peste capul lui. Ea a tors încet şi i-a mângâiat pectoralii şi bicepşii. El nu s-a putut abţine să nu se flexeze şi să nu schiţeze un zâmbet. „Al tău. Totul al tău.”

„Ce vrei în schimb?”

El a tras de legăturile de la bluza ei ţărănească.

„Pe tine. Toată.”

„Nu ceri prea mult.”

„Eu dau totul şi cer acelaşi lucru.”

„Bine, atunci.”

El a desfăcut fundiţa de deasupra sânilor ei pentru a deschide bluza brodată. Ea nu purta sutien, aşa că bluza despicată îi expunea sânii rotunzi şi înalţi şi sfârcurile aşteptau să fie gustate. El i-a mângâiat sânii, frecându-i vârfurile strâmte cu degetul mare, în timp ce buzele i s-au plimbat pe gât, pe decolteul moale, oprindu-se în cele din

urmă pentru a-i suge un sfârc în gură, apoi pe celălalt.

Degetele ei se încurcau prin părul lui în timp ce ea răsufla uşurată şi gâfâia. El şi-a ridicat capul şi a sărutat-o adânc. Aveau toată noaptea la dispoziţie, iar el intenţiona să se bucure de fiecare minut.

Începând cu gustarea ei în întregime. I-a tras bluza peste cap şi a aruncat- o la o parte, apoi a căzut în genunchi. Mâinile lui au trecut pe lângă burta ei plată, apoi au tras fusta care ascundea partea din ea după care tânjea. După mirosul ei, el ştia că era excitată şi pregătită. O dulceaţă care era Cressida pură, sexy. Aproape că a simţit un bâzâit când tot sângele din corpul lui a pornit spre penisul lui. Ameţit şi tare, a pus mâna pe chiloţii ei sexy din dantelă şi i-a alunecat pe coapsele ei netede.

„Eşti frumoasă”, a spus el cu toată reverenţa pe care o simţea.

„Ştii deja că ţi-o pui. Nu trebuie să exagerezi atât de mult.”

S-a aşezat pe călcâie şi s-a uitat la ea. Ea era serioasă. Mai mult decât serioasă. Era... conştientă de sine. Cum ar putea fi? Era perfectă. Uimitoare. Fiecare fantezie pe care a avut-o vreodată – pe steroizi.

I-a mângâiat între coapse, atingând căldura alunecoasă pe care abia aştepta să o guste. Ea a scos un geamăt uşor, dar el a simţit că era încă nervoasă, nu suficient de relaxată pentru a se bucura de invazia limbii lui. „Îţi spun adevărul. Eşti frumoasă. Perfectă. Sexy.” El s-a ridicat şi i-a luat mâna, conducând-o la penisul lui gros prins în blugii lui acum foarte incomozi. „Vezi ce-mi faci?”

„Chiar şi un spion Delta Force perfect se va excita când i se prezintă o femeie goală.”

„Nu aşa...”

Ea şi-a lipit degetele de buzele lui. „Doar taci şi sărută-

mă.”

„Da, doamnă”, a spus el şi a urmat ordinele. El şi-a deschis gura şi a explorat-o pe a ei cu limba, gemând la gustul dulce al ei. Şi mai excitant a fost răspunsul ei. Căldură sexy şi sunete moi. Mieunatul pe care ea îl făcea în gât nu făcea decât să îl facă mai tare. „Atinge-mă”, a spus el pe buzele ei.

Mâinile ei au alunecat pe pieptul lui gol şi i-au cuprins erecţia prin blugi. De ce mai purta blugi? El îi murmura promisiuni fierbinţi la ureche, ce intenţiona să-i facă, dar mai ales cum intenţiona să o facă să se simtă.

Ea a tors şi i-a supt limba în timp ce îi deschidea nasturii de la pantaloni. Apoi, mâna ei moale l-a tras liber şi l-a mângâiat pe toată lungimea, în timp ce cealaltă mână s-a mutat pentru a-i mângâia ouăle. Plăcerea intensă i-a scos un mârâit scăzut din gât.

Ea l-a împins spre palet şi el şi-a dat seama că nu era el cel care se ocupa de această întâlnire. Cressida fusese întotdeauna la conducere. Iar acum o dovedea. Ea putea face orice. Să ceară orice. Iar el i-ar fi dat. La naiba, probabil că şi-ar dezvălui acoperirea dacă ea i-ar fi cerut-o.

Îl vrăjise cu amestecul ei uimitor de inocenţă şi sexy. Iar el era gata să guste în sfârşit. El s-a retras de la atingerea ei şi a împins-o spre pat. „Nu. *Eu* te seduc.” A urmat-o pe futon. „Şi ai de gând să-mi strigi numele – numele meu adevărat – înainte să intru în tine.”

„Cine eşti tu?”, a întrebat ea şi a scos un râs obraznic.

El şi-a îngustat privirea. „Vei plăti pentru asta, domnişoară.” Şi-a pus mâna între coapsele ei, alunecându-şi degetele de-a lungul deschiderii ei alunecoase şi oprindu-se pe clitorisul ei. Umorul a părăsit-o şi ea a scos un oftat uşor. „Ian”, a spus ea.

„Mai mult”, a cerut el.

„Ian Boyd."

„Ce doreşti?"

„Îl vreau pe Ian Boyd." Ea a tras puternic aer în piept când degetul lui ia trecut pe clitoris. „Înăuntrul meu." L-a mângâiat din nou. „Acum."

A zâmbit. La naiba, Cressida Porter era cel mai fierbinte şi mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată. A coborât mai jos şi şi-a strecurat limba peste clitorisul ei. Ea s-a zvârcolit în sus, împotriva gurii lui. I-a lins faldurile moi, savurând dulceaţa şi textura alunecoasă de piersică, în timp ce îşi împingea limba în ea.

Ea gemea şi se strângea de el. Ar fi putut să vină doar de la gustul, senzaţia plăcerii ei. Aceasta era Cressida, întinsă în faţa lui. Femeia pe care o văzuse de departe şi pe care ar fi vrut să o protejeze. Femeia pe care o subestimase. Femeia care îi răsturnase lumea cu susul în jos.

Conform ordinelor şi antrenamentului său, ar fi trebuit să meargă după microcip şi să o lase neprotejată la tren. Dar el rămăsese cu Cressida şi îşi lăsase ţinta să-i scape. Nerăbdătoare. Speriată. Frumoasă. Cressida îi ruinase misiunea şi tot ce voia el era să se piardă în căldura ei dulce şi să uite de misiunea de rahat din iad.

Uită că viaţa lui, aşa cum o ştia el, se terminase. Uită că acoperirea lui fusese descoperită. Că a fost trădat de doi oameni pe care îi considera prieteni.

I-a lărgit coapsele şi a lins din nou. I-a atins clitorisul umflat cu dinţii, iar ea s-a zvârcolit. El a tors de satisfacţie şi şi-a vârât limba în ea, în mod repetat. Atât de fierbinte. Atât de umedă. Atât de pregătită.

S-a ridicat şi şi-a dat jos pantofii şi în cele din urmă şi-a dat jos blugii. Abia era dezbrăcat că ea a întins mâna şi i-a mângâiat penisul, scoţând un sunet uşor de dorinţă. El i-a întâlnit privirea. Ochii aceia mari, căprui erau larg deschişi şi

plini de foame. „Deschide-ţi gura.”

Ea a făcut-o, fără ezitare, iar el a alunecat înăuntru. *La naiba,* s-a simţit bine.

Mai bine decât orice ar fi simţit vreodată în viaţa lui.

Încă de când ea intrase în duşul lui din Siirt, el îşi dorise asta. Pe ea. A vrut-o până l-au durut ouăle. Şi realitatea era chiar mai bună decât îşi imaginase.

Ea s-a clătinat pe spate, apoi l-a aspirat, mai adânc decât înainte, deschizându-şi gâtul. Femeia era o zeiţă a suptului. Şi-a înfăşurat mâna în jurul bazei şi a mângâiat-o în timp ce controla alunecarea penisului lui în şi din gura ei fierbinte. Şi-a învârtit limba în jurul vârfului, apoi i-a dat drumul. „Prezervative”, a cerut ea.

El s-a întors şi a luat cutia din rucsacul ei. S-a învelit, apoi i-a depărtat coapsele şi i-a mângâiat clitorisul cu vârful penisului.

„Da. Asta. Acum.”

A alunecat în ea cu o singură lovitură lină. Ea s-a închis în jurul lui, atât de strâns încât presiunea şi frecarea au fost suficiente pentru a-l face să-şi uite propriul nume. El s-a oprit, aşezat până la capăt, şi i-a luat sânul în gură.

„Ian”, a spus ea cu un oftat.

El a rânjit şi s-a retras, împingând mai repede, mai tare, a doua oară. „Mai mult.”

„Ian Boyd”, a spus ea. „Ian Boyd.”

„Ce vrei, Cressida?” Buzele lui i-au urcat pe gât şi i-au ciupit urechea.

„Pe tine. Ian. Acest. Ian. Tot.”

El s-a sprijinit pe o mână şi a strecurat-o pe cealaltă între trupurile lor pentru a-i mângâia clitorisul. „Ce zici de asta? Vrei asta?”

„Daaaaaa.”

A râs. A mângâiat. I-a tras-o. Şi prin toate astea, ea l-a

legănat, strângându-se pe penisul lui pe măsură ce se apropia de orgasm. I-a sărutat gâtul, sânii, gura. Şi a împins, pompând în ea, simţindu-se al naibii de bine cu fiecare alunecare adâncă.

Sub el, ea şi-a arcuit spatele şi a scos un oftat cutremurător. „Ian. *Daaa.* Ian.” Numele lui era melodic pe limba ei. *EEEeee-an.* Ea a venit. Şi a venit. Corpul lui se încolăcea strâns, propriul său orgasm crescând la o intensitate orbitoare. A atins punctul culminant şi a intrat în ea în timp ce venea tare. Lung. Intens. A mârâit de eliberare când a venit în trupul ei dulce şi strâns.

Extenuat, a apucat-o de talie şi s-a rostogolit pe o parte, ţinând-o lipită de el, încă adânc în trupul ei perfect. A sărutat-o, limba lui pătrunzând în gura ei într-o explorare amănunţită care exprima mai mult decât cuvintele cât de mult îi plăcea să fie în ea.

Când bătăile inimii i-au încetinit, el şi-a ridicat capul şi a privit-o în ochi.

Frumoasă. Brună. Şi chiar acum, sexy şi sătulă.

Inima i-a tresărit. Aceasta nu era o partidă de sex fără sens. Îi păsa de ea. Pentru a se împiedica să spună ceva prostesc, i-a luat sânul în gură şi l-a supt. A suflat rece peste vârful umed şi a privit cum sfârcul i se strânge. Apoi s-a jucat cu celălalt sân.

Când a fost ultima dată când a împărtăşit un moment intim – dincolo de sex?

Viaţa lui în armată fusese periculoasă şi nu invitase la relaţii. Iar viaţa lui în Orientul Mijlociu, o viaţă secretă, făcuse intimitatea imposibilă. Dar Cressida ştia exact ce era el, cine era el. Nu trebuia să se abţină de la ea. Putea avea încredere în ea.

Acest lucru ar putea fi real. El, Ian Boyd, căutat pentru crimă şi spionaj în Orientul Mijlociu, avea un moment

postcoital liniştit şi foarte plăcut, pentru că avea încredere în cineva. Pandantivul cu ochiul răului stătea între sânii ei, iar lui i se părea sexy că era singurul lucru pe care îl purta. Cu limba, a urmărit lanţul pe vale.

În sfârşit, a ajuns ochi în ochi cu colierul şi s-a oprit. Pandantivul era ca un milion de altele, dar… diferit.

Şi mai văzuse acest pandantiv cu ochiul răului.

El s-a ridicat brusc în picioare, lăsând căldura corpului ei în timp ce se zbătea să se ridice. *„Nenorocite de bile de rahat."* S-a întors şi a lovit cu piciorul masa joasă. Florile s-au împrăştiat, împrăştiind kilimurile care acopereau podeaua de pământ. *„Aveai* de gând să-mi spui că ai primit pandantivul de la Hejan?"

Capitolul 26

Cressida se ridică brusc în picioare, violenţa bruscă a lui Ian fiind un şoc după tandreţea atingerii lui. Acum se simţea expusă să fie goală în timp ce el blestema şi părea că vrea să lovească din nou masa.

A luat pătura şi s-a rostogolit pentru a o trage de sub corp şi a se acoperi.

„Ei bine?", a întrebat el. „De ce nu mi-ai spus?" Şi-a trântit o mână în stâlpul central gros al cortului.

Ea a sărit.

A înfruntat-o cu mâinile strânse în pumni.

Ea a înfăşurat pătura strâns în jurul ei şi s-a dat înapoi. „Nu mai încerca să mă sperii."

„Nu *încerc* să fac nimic. Te *întreb* de ce naiba nu mi-ai spus despre colier."

„Pentru că atunci când mi-am dat seama că pandantivul era important, nu ştiam dacă pot avea încredere în tine."

„Asta a fost acum două zile şi jumătate. De ce nu mi-ai spus când mi-ai spus despre hartă?"

„M-am gândit la asta, dar nu puteam avea încredere că nu vei lua pandantivul şi nu mă vei părăsi."

Dintr-un motiv oarecare, asta părea să-i taie respiraţia. S-a holbat la ea. Mut. În cele din urmă a spus: „Ei bine, mă bucur să ştiu că încrederea nu este o condiţie prealabilă pentru sex pentru tine."

Burta ei a făcut o mică mişcare la auzul durerii din tonul lui. Nu avea de ales decât să treacă la atac. „Oh, ca şi cum ai avea încredere în *mine.* Dacă pentru tine e în regulă să mi-o tragi fără încredere, atunci nu văd de ce eu nu pot face la fel."

Maxilarul lui s-a închis brusc, iar ea a simţit o satisfacţie amară pentru că a scos în evidenţă dublul său standard, până când el a spus: „Ei bine, aici suntem diferiţi. Pentru că am avut încredere în tine." Şi-a tras blugii pe el şi sa îndreptat spre clapeta cortului. S-a oprit în deschizătură, dar nu s-a întors cu faţa la ea. „Dacă încerci să fugi, Cressida, să ştii că nomazii nu te vor ajuta sau proteja niciodată. Eşti aici cu un pat şi un cort datorită *mie.* Eu sunt singura ta speranţă şi protecţie."

Cu umerii înţepeniţi, el a plecat, iar ea a rămas uimită de faptul că îl rănise. Profund.

S-a uitat la blestematul de colier. Probabil că îl văzuse pe Hejan. Era destul de comun încât a fost nevoie de o inspecţie atentă pentru a realiza că era de fapt o piesă unică.

Ce intenţionase Hejan când I l-a dat fără alte instrucţiuni în afară de *„să nu îl scoată niciodată"?* Îi spusese că o va proteja, dar tot ce i-a dat a fost durere.

Iar acum se creasе o prăpastie între ea şi Ian, tocmai când lucrurile deveniseră foarte promiţătoare. A scăpat pandantivul. Nu. Nu ochiul rău provocase ruptura. Ea a făcut-o. Ea nu avusese încredere în Ian. De fapt, îi ascunsese un secret vital, refuzând să-i spună că ea ar putea deţine

cheia pentru a-i reabilita numele.

Nu-i de mirare că o ura. Şi după expresia feţei lui când şi-a tras hainele pe el, nu avea nicio îndoială că o ura. S-a lăsat pe patul de dormit, trăgând pătura strâns în jurul ei, încercând să îşi stăpânească lacrimile. Nici măcar nu se uscase sudoarea de la partida lor de amor.

Voia să dea vina pentru acest sentiment mizerabil pe gusturile ei proaste în materie de bărbaţi, pe antecedentele ei oribile, dar avea sentimentul că de data asta era numai vina ei. Ian o minţise, desigur, dar era slujba lui... şi slujba lui era mult mai importantă decât orice *ar fi făcut ea* vreodată. La naiba, era doar securitatea naţională a SUA care atârna în balanţă.

Ian era unul dintre băieţii buni. Şi tot ce făcuse pentru ea... Ei bine, el nu ştia că ea încă mai avea microcipul, aşa că singurul motiv posibil pentru care rămăsese alături de ea era pentru că era o inocentă în schimbul de focuri. Asta îl făcea mult mai bun, de fapt, cel *mai bun* tip pe care îl cunoscuse vreodată sau pe care avea şanse să îl cunoască.

Iar ea tocmai o dăduse în bară. Foarte mult.

Şi-a şters ochii. Nu va plânge. Era departe de a plânge, iar acesta nu era nici pe departe cel mai rău lucru cu care se confruntase de când ajunsese în Van.

A luat cea mai curată cămaşă care îi mai rămăsese din rucsac şi a pus-o pe ea. Apoi a adunat florile care se împrăştiaseră pe podea. Violete, roz, albastre şi portocalii, florile mici erau strălucitoare şi vesele în cortul slab luminat de felinarul cu ulei. Ea a putut identifica doar două dintre cele douăsprezece tipuri diferite – pimpernele stacojii şi albastre, care erau boboci închişi în interiorul cortului umbros. Pimpernelurile, ştia ea, se deschideau doar când strălucea soarele.

Când era în primul an de liceu, devorase romanul *The*

Scarlet Pimpernel, iar sufletul ei romantic tulburat plantase soiul scarlet într-o jardinieră pe balconul mic al apartamentului ei cu un dormitor de la etajul trei, pe care îl împărţea cu mama ei. În momentul în care seminţele au început să încolţească, prietenul mamei ei – nenumit pentru că nu se număra printre prădători – a aruncat cutia de teracotă de pe balcon pentru a face loc plantelor sale în ghiveci.

Cressida s-a răzbunat aruncând ghivecele peste balustradă şi a plătit pentru asta cu un braţ rupt. Nu a mai încercat niciodată să grădinărească.

Până în acest moment, văzuse floarea doar în fotografii. Dar acum ţinea una în mână.

Ian recunoscuse floarea sau citise cartea? Povestea, despre un baronet britanic cu o identitate secretă – Pimpernalul Scarlet – care scotea clandestin aristocraţi francezi din Franţa în plină Teroare, fusese primul ei roman de dragoste. Prima dată când se îndrăgostise de un bărbat fictiv.

Şi acum, iat-o fugind cu un agent sub acoperire din estul Turciei care încerca să o scoată ilegal din ţară, iar el îi dăduse pimperneli chiar înainte să facă dragoste cu ea într-un cort nomad kurd. Ea bănuia că durerea ei de inimă se datora faptului că îşi dădea seama că se îndrăgostise de enigmaticul spion, dar el nu ar fi iertat-o niciodată pentru că îi ascunsese ceva.

$$$

Ian se blestema în timp ce mărşăluia prin stepa rece. Putea fi el mai patetic? Să plece în trombă? Ar fi trebuit să se

întoarcă, să ia colierul şi să-l spargă. Să afle ce pusese Hejan înăuntru. Dar plecase să-şi adune mai întâi emoţiile.

N-ar fi rănit-o niciodată pe Cressida, dar asta nu însemna că nu se temea pentru masă şi alte obiecte din cort. Era un om obişnuit să-şi descarce furia şi frustrarea în sală, pe saci de box. Acum avea nevoie de o ieşire, iar tot ce putea face era să meargă.

Ajunse la pârâul îngust unde adunase mai devreme flori sălbatice, dezgustat de el însuşi pentru că cedase impulsului ridicol de a o trata pe Cressida altfel decât ca pe o misiune. Ar fi trebuit să i-o tragă fără gestul sentimental. Fusese un efort stupid, irosit, pentru o femeie rece.

Doar că nimic la Cressida nu era rece. Şi nimic la ea nu-l făcea să se simtă rece. Dimpotrivă. Să fie cu ea îl făcea să se simtă viu, într-o măsură în care nu-şi dăduse seama cât de mort se simţise până atunci.

Dar la naiba cu asta. Microcipul era din nou în joc, iar el avea o treabă de făcut. Nu mai era loc pentru emoţii stupide. Trebuia să se gândească cum să se scoată pe el şi pe Cressida din Turcia şi să se întoarcă în SUA cu microcipul – *pe care, la naiba, ea îl avusese tot timpul* – şi să-l ducă în mâinile CIA, unde informaţiile ar putea fi de folos.

Acel cip era biletul lui de scăpare de la a fi etichetat drept trădător şi executat. Dacă l-ar fi predat la Langley, nu ar mai fi existat nicio îndoială cu privire la loialitatea sa. Cu acoperirea descoperită, nu mai putea lucra niciodată ca agent sub acoperire, dar existau şi alte opţiuni – opţiuni care îi erau din nou disponibile datorită microcipului. Nimeni nu înţelegea situaţia din Turcia mai bine decât el. Putea rămâne în companie ca analist. În plus, îi plăcea ideea de a nu fi executat. Foarte mult.

Era timpul să-şi scoată capul din fund, s-o înfrunte pe Cressida şi să ia nenorocitul de cip. Se întoarse la cort,

încordat, aproape aşteptându-se să o găsească plecată. Dar ea era acolo, în adăpostul slab luminat, aşezată pe patul unde tocmai făcuseră dragoste, strângând în braţe florile pe care i le dăduse el. Părea deznădăjduită, dar să fie al naibii înainte să se lase păcălit de asta.

Cressida Porter era o misiune, nimic mai mult. I-ar fi tras-o – nu avea nicio problemă să joace jocul sexului fără emoţii – dacă asta era ceea ce voia ea, dar orice gând ridicol de ceva mai mult între ei dispăruse de mult.

Pentru o clipă – o clipă stupidă, fantezistă – el crezuse că o relaţie între ei ar putea fi posibilă. Viaţa lui cu CIA se terminase. Vechile reguli dispăruseră. Dar acum îşi avea misiunea înapoi, aducând vechile reguli cu el. Nu conta că Cressida nu avea încredere în el, că pentru ea fusese doar o partidă de sex, pentru că pentru el, asta era tot ce putea fi vreodată.

„O întrebare, *scumpo"* Nu s-a putut abţine să nu pună un accent dur pe acest apelativ afectuos. „Ai avut vreodată de gând să-mi spui? Sau aveai de gând să continui să mă laşi să-mi risc fundul ca să ţi-l salvez pe al tău, când eu habar n-aveam că tu deţii cheia salvării noastre?”

„Nu ştiu.” Ea a ridicat din umeri. „Poate? Nu vom şti niciodată cu adevărat.” A lăsat florile pe masă şi a scos pandantivul de sub tricoul ei. „De unde ai ştiut că e al lui Hejan?”

„L-am văzut purtându-l. De mai multe ori. Filigranul îl face unic.” Şi acum, îşi dădu seama, Hejan a vrut ca el să îl vadă.

Cât timp plănuise Hejan asta? Inteligent nenorocit. Trebuia să ştie că urma să moară.

„L-ai văzut la duş. Nu l-ai observat atunci.”

„Am fost distras atunci.” El nu voia să se gândească la cum arătase ea la duş, cu sânii ei perfecţi alunecaţi de apă. A

întins mâna.

Ea a suspinat, şi-a ridicat lanţul de la gât şi i l-a înmânat. L-a ţinut lângă ochi şi s-a apropiat de lampa cu ulei atârnată de un cârlig pe o grindă de lemn.

Acolo. O cusătură mică pe spate.

Ea îşi strânse buzele. „Deci chiar crezi că planurile pentru Steaua Morţii sunt înăuntru?”

„Drăguţ.” Îşi trecu unghia degetului mare de-a lungul cusăturii. S-ar putea să o poată deschide cu o lamă subţire.

Ea s-a ridicat şi a păşit în spatele lui, stând aproape ca să se poată uita peste umărul lui la pandantiv. El s-a crispat. Putea să simtă mirosul partidei lor anterioare de amor pe ea şi nu-i plăcea reacţia pe care i-o stârnea. Ea i-a atins umărul. El s-a scuturat şi s-a îndepărtat.

Ea şi-a tras răsuflarea, iar acel mic fior de durere l-a înjunghiat. „Ian, eu nu sunt spion. Sunt o studentă care a angajat un tip să facă nişte traduceri. Asta e tot. Asta – ce se întâmplă – nu e lumea mea. Asta nu e viaţa mea. Nu ştiu în cine să am încredere. Singura constantă în lumea mea acum este Steaua Polară. Este singurul lucru care este exact ceea ce ar trebui să fie, făcându-şi treaba şi dându-mi direcţia. Dar chiar şi asta poate fi ascunsă de nori. Atunci sunt pierdută”.

Ea a bătut în ochiul rău. „Până să ne certăm în baia din Siirt, am crezut că e doar un colier pe care mi l-a dat un bărbat superstiţios înainte să plec într- o călătorie riscantă într-un loc necunoscut. Mi l-a dat după ce am avut o altercaţie urâtă cu un fost iubit care nici măcar nu ar fi trebuit să fie în Turcia. Am acceptat colierul pentru că... *la naiba, de ce nu?* Aveam nevoie de ceva pentru a alunga răul.” Vocea ei a cedat. „Dar tot ce a făcut pandantivul ăla nenorocit a fost să-l provoace. Şi ca să ştii, m-am înşelat în privinţa tuturor bărbaţilor din viaţa mea, aşa că de ce ai fi tu diferit? La urma urmei, tu minţi ca să trăieşti.”

„Eu mint pentru băieţii buni, Cress.”

„De unde să ştiu eu asta?”

Ştia că era o întrebare corectă, dar totuşi, se supăra. „Poate pentru că ai ajuns să mă cunoşti? La naiba, ai fost dispusă să mi-o tragi. Se pare că asta ar trebui să însemne ceva.”

„Ei bine, m-am culcat cu alţi bărbaţi despre care am aflat că erau mincinoşi după aceea. Am învăţat că nu pot avea încredere în instinctele mele.”

Ian şi-a pus pandantivul în jurul gâtului. Era înfrânt, iar aici era prea întuneric ca să încerce să deschidă spatele cu un cuţit. Ar fi putut deteriora cipul. „Mă duc la culcare.” S-a dezbrăcat până la boxeri şi s-a strecurat sub pătură.

Cressida stătea lângă lampa cu ulei, holbându-se la el. „Stinge lampa şi bagă-te în pat”.

Ea şi-a frecat ochii şi părea că vrea să continue să vorbească. Dar el nu mai vorbea, nu mai auzea despre cum şi de ce neîncrederea ei. S-a rostogolit pe o parte, cu spatele la ea, şi a tras păturile în sus.

În spatele lui, a auzit respiraţia ei moale. Lumina slabă a pâlpâit, apoi a dispărut, aruncând cortul în întuneric adânc. Ea s-a urcat în pat, dar el nu a simţit nici măcar un strop de căldură. Ea păstra distanţa.

În ciuda tuturor lucrurilor – inclusiv a faptului că se culcase cu ea cu nici o oră înainte – doar gândul la ea în patul lui îi declanşase o erecţie. O reacţie biologică. Asta era tot.

A rămas întins acolo, respirând încet, dorindu-şi ca erecţia să dispară naibii.

Încet-încet, strânsoarea s-a diminuat şi, în cele din urmă, a venit somnul.

Capitolul 27

Ian a dormit timp de şase ore bune. Cressida nu era în pat când el s-a trezit. De obicei avea un somn uşor; doar faptul că ea se dădea jos din pat ar fi trebuit să-l trezească. Dar, la naiba, fusese obosit şi, pentru prima dată în ultimele zile, fusese cât se poate de în siguranţă, adăpostit de străini amabili care nu ştiau nimic despre situaţia lor.

Ea nu era în cort, ceea ce i-a provocat un moment de panică. S-a întins după pandantiv. Încă îi înconjura gâtul. Dacă reuşise să scape, măcar nu luase cu ea biletul lui spre mântuire. Şi-a tras repede hainele pe el şi a ieşit din cort. Dacă Cressida fugise, îi va da de urmă.

Dar nu o făcuse. Era ghemuită deasupra unui lighean de metal, flancată de alte două femei, spălând haine cu mâna. Se îmbrăcase cu fusta şi bluza kurdă pe care el i le smulsese cu nerăbdare cu o seară înainte, iar el îşi simţea penisul îngroşându-se la amintirea asta. Îi putea vedea hainele ei – şi unele dintre ale lui – atârnând pe sârmă, uscându-se în soarele strălucitor al dimineţii.

Femeile discutau într-o limbă pe care ea nu o înţelegea, iar ea lucra în tăcere, frecând ceea ce părea a fi o rochie de copil fără să-şi ridice privirea.

Era atât de drăguţă, cocoşată lângă chiuvetă. Baticul îi căzuse, expunându-i frumosul păr lung şi negru, care strălucea în soarele dimineţii. În cele din urmă şi-a ridicat privirea şi i-a surprins privirea. A schiţat un zâmbet timid.

Dacă ar fi fost cu adevărat proaspăt căsătoriţi, ar fi luat-o pe sus, ar fi aruncat-o pe umăr şi ar fi dus-o în cort, unde nu ar fi făcut altceva decât să facă dragoste cu ea toată ziua şi toată noaptea. Dar acoperirea de proaspăt căsătoriţi era doar o altă minciună într-o viaţă construită pe înşelăciune.

După ce s-a asigurat că ea este prezentă şi că a fost

luată în seamă, a traversat tabăra pentru a aduce un omagiu gazdelor lor. Câţiva dintre bărbaţi erau plecaţi cu turma, dar bătrânul rămăsese în tabără, stând regal la umbra cortului din păr de capră care era domeniul său principal.

La invitaţia acestuia, Ian s-a aşezat cu bărbatul pentru o ceaşcă de ceai. Un timp mai târziu, Ian a văzut-o pe Cressida întorcându-se la cortul care le fusese dat şi s-a scuzat de compania bătrânului. În cort, a încolţit-o pe Cressida, care părea agitată în lumina zilei.

„Care este planul, Ian?”

„Ne odihnim aici pentru încă o zi. Ne regrupăm. Apoi mergem să găsim intrarea în tunelul tău.”

„Nu vom putea să îl deschidem. Nu e ca şi cum am putea să-l *folosim.”*

„Ştiu. Doar găsirea lui este o informaţie valoroasă.”

„Şi după ce îl găsim – *dacă* îl găsim – cum ieşim din Turcia?”

„Cu locaţia tunelului în buzunarul din spate, cred că pot convinge CIA să trimită o echipă de exfiltrare – şi nu va trebui să menţionăm că avem cipul până când nu suntem în siguranţă în SUA. Luna trecută, am înfiinţat o altă casă sigură, în Cizre. După ce vom găsi tunelul, vom merge acolo. Apoi voi lua legătura cu şeful meu”.

Privirea ei se îndreptă spre pat, iar el fu tentat să-i sugereze să-şi joace pe deplin rolurile de proaspăt căsătoriţi, dar nu o făcu. Ea ar fi văzut prin el şi ar fi ştiut cât de mult o dorea, în loc să ia cuvintele lui drept o propunere deşteaptă din partea unui agent sub acoperire înrăit.

Îşi smulse pandantivul de la gât. „E timpul să vedem ce ascunde chestia asta.”

„Crezi că e mai mult decât un cip?”

„Sper că da.” A scos un cuţit din rucsac şi a înfipt lama mică în cusătură. A bătut uşor, iar spatele s-a deschis.

Înăuntru, a găsit cipul, o fărâmă subţire de plastic acoperit cu metal – era cardul de memorie internă al unei unităţi USB. A închis ochii în faţa valului de uşurare. Apoi, respirând adânc, a ridicat cardul şi a văzut o bucată de hârtie împăturită. *Cressida* era scrisă pe ea cu mâzgălelile îngrijite ale lui Hejan.

Hejan îi lăsase un bilet?

Femeia în cauză s-a întins după el, dar el a clătinat din cap şi l-a smuls din micul compartiment din pandantiv. „E pentru mine”, a protestat ea.

El a desfăcut cu grijă hârtia şi a zâmbit. „Şi pentru mine.” I-a arătat numele său – *John* – scris sub pliu. El a scanat conţinutul, care era scris în turcă.

„Ce spune?”

„Ceea ce ne-am dat deja seama. Todros Ganem a fost adus în Turcia pentru a găsi tunelul pentru organizaţia lui Hejan. Când Todros nu l-a putut găsi, el a spus că tu poţi. Din cauza asta, ai fost aleasă să fii catârul”. Dar mai era ceva, iar ultima informaţie din biletul lui Hejan a făcut ca nările lui Ian să explodeze şi vederea să i se înceţoşeze.

El a aşezat hârtia, jetonul şi pandantivul pe masa joasă şi a făcut un pas spre ea. Ea a făcut ochii mari şi s-a dat înapoi. Reacţia ei l-a enervat.

Ea şi-a curăţat gâtul. „De ce insişti să-i spui Todros? Nimeni nu-i spune Todros. El e Todd.”

„Todd Ganem a fost prietenul tău. Ai locuit cu el. Te culcai cu el. L-ai iubit. Todros Ganem este un hoţ, un trădător şi face parte dintr-o celulă teroristă. Todros este numele său iordanian şi nu vreau să uiţi care este loialitatea lui.”

S-a retras încă un pas, dar s-a izbit de stâlpul cortului spre care o înghesuise el. S-a oprit şi şi-a ridicat bărbia. „Ştiu exact ce este Todd.”

„Todros. Spune-i Todros.”

Ea a tras aer în piept. „Eşti *gelos?”*

El s-a plantat în faţa ei. „Bineînţeles că sunt gelos. El te-a avut toată. Inclusiv inima ta. Din cauza lui Todros, nu puteai avea încredere în *mine.* Nu mi-ai spus despre pandantiv. L-aş fi împuşcat cu plăcere pe nenorocit în ouă.”

Ea a ridicat din umeri. „Treci la rând.”

„Mai ai sentimente pentru Todros?”

Ochii i s-au îngustat. „Idiotule. Chiar crezi că aş face dragoste cu tine dacă aş avea sentimente pentru alt bărbat?”

„Nu am făcut dragoste. Ne-am tras-o. Asta e tot. Şi da, cred că mi-ai trage-o, dacă asta face parte din planul tău de joc.”

„Eu nu *am* un plan de joc! Sunt doar un academician prost prins în ceva ce nu înţeleg.”

Vederea îi era înceţoşată în timp ce se concentra pe sursa furiei sale. „Cred că ai un plan. Cred că nu mi-ai spus despre pandantiv pentru că aşteptai să i-l dai partenerului tău adevărat.”

„Despre ce naiba vorbeşti, Ian?”

„Hejan a spus că speră că te-ai întâlnit cu Todros în Van. Dacă nu, trebuie să suni din nou la numărul pe care ţi l-a dat Hejan. Este numărul lui Todd.”

„Nu înţeleg. Singurul număr pe care mi l-a dat Hejan a fost cel al lui Berzan.” Ochii i s-au mărit în timp ce culoarea i se scurgea de pe faţă. „Mesajul pe care l-am primit – cel care îmi spunea să mă duc la cheiul feribotului – era de la *Todd?''*

„Nu te purta aşa de surprinsă.”

Ea s-a împins de pieptul lui. „Înapoi.”

„De ce? Lucrurile nu merg conform planului pe care l-ai stabilit cu Ganem?”

„Nu! Pentru că mă sperii!” Ea a împins la pieptul lui din nou. „Cât ai, un metru optzeci şi cinci? Nouăzeci de kilograme de muşchi? Am 1,65 m şi nu te- aş putea învinge

într-o luptă cu degetul mare. Aşa că dă-te. La naiba. Înapoi.”

„Lucrezi cu Todros?”

Frica a dispărut în timp ce ochii ei străluceau de furie. „Nu! Îl urăsc pe ticălos. La naiba, Ian, te vreau! Mă îndrăgostesc de *tine!* Prostule, orb şi gelos ce eşti!”

Inima i s-a strâns. *Dragoste?* Nu era posibil. El nu stârnea astfel de emoţii la alţii şi îi era greu să o creadă după ce ea îl refuzase.

Dar totuşi, arăta atât de frumoasă în furia ei. Ar fi vrut să o tragă la el, să-şi pună gura pe a ei, apoi să o arunce pe pat şi să facă dragoste cu ea până când amândoi ar fi uitat totul, în afară de celălalt.

Ce îl oprea?

El o dorea. Ea îl dorea. Era atât de simplu.

A prins-o de şolduri şi a luat-o în braţe, ridicând-o în timp ce trăgea fusta largă în sus, eliberându-i picioarele pentru a i se înfăşura în jurul şoldurilor.

Centrul ei fierbinte s-a lipit strâns de erecţia lui instantanee, în timp ce el îşi strecura limba între buzele ei. Gura ei s-a deschis şi ea i-a supt limba cu aceeaşi urgenţă pe care o simţea şi el.

Ea a tras de fermoarul lui. El s-a deplasat spre pat şi a lăsat-o jos, trăgându-şi fermoarul în timp ce se lăsa în genunchi între coapsele ei. Ea s-a rostogolit într-o parte şi a luat un prezervativ din cutia pe care el o lăsase lângă palet, rupându-l în timp ce el se elibera de chiloţi. I-a tras chiloţii în jos în timp ce ea îi înfaşura latexul pe penis. Învelit, el a alunecat adânc în ea. Se simţea atât de bine, ca şi cum corpul ei era casa lui.

Ea a gemut de plăcere. El i-a acoperit gura cu a lui. Poate că gazdele lor nu înţelegeau engleza, dar sexul fierbinte şi dur avea o limbă universală a lui. El a pompat în ea, fiecare lovitură ducându-l la marginea orgasmului mult

prea repede. Ea a oftat, iar el s-a întins între ei pentru a-i mângâia clitorisul. Gâfâielile au devenit tors.

I-a supt limba în timp ce îşi legăna şoldurile de el. Rahat. Urma să vină. El a crescut presiunea cu degetul mare, iar ea a lăsat a scos un sunet gutural scăzut şi s-a strâns tare în jurul lui, semnalându-i că poate decola. El a continuat să o mângâie în timp ce se înălţa, fără să mai fie legat de nimic altceva decât de sunetul orgasmului ei continuu.

El a sărutat-o adânc în timp ce cobora pe val. Cressida a deschis ochii. Ia cuprins obrajii între mâini şi l-a sărutat, dăruind cu aceeaşi intensitate cu care lua.

Privirea din ochii ei i-a spus tot ce voia să ştie. Ea chiar se îndrăgostise de el. Şi, la naiba, probabil că şi faţa lui spunea acelaşi lucru.

El şi Cressida semănau în atât de multe privinţe. Orfani de tată. Supravieţuitori. Putea să se îndrăgostească de această femeie care avea creierul şi voinţa de a depăşi o situaţie la fel de jalnică ca a lui.

Lipsa ei de încredere nu mai era problemă. O putea ierta pentru asta – la naiba, îi înţelegea motivele. Dar aveau o nouă problemă, una care făcea ca o relaţie între ei să fie un risc pe care el nu şi-l putea permite. Cu microcipul în mână, vechile reguli erau din nou în joc.

Era un agent sub acoperire. Un soldat. Acceptase cu mult timp în urmă că viaţa lui va fi solitară. Nu şi-a permis să simtă. Să-i pese. Pentru că grija îl făcea vulnerabil.

Grija îi oferea inamicului un avantaj.

Totuşi, îi păsa de Cressida. Mai mult decât ar fi trebuit. Mai mult decât putea. Şi cu microcipul din nou în joc, a pune siguranţa ei pe primul loc nu era o opţiune.

Capitolul 28

Intensitatea din ochii lui Ian a zguduit-o pe Cressida până în adâncul sufletului. O privea la fel ca atunci când o consolase lângă tren. Cu protecţie. Cu o grijă feroce.

Dacă Todd ar fi privit-o vreodată în acest fel, i-ar fi spus totul într-o clipită şi l-ar fi invitat să i se alăture în cercetare. Dar Todd nu se implicase niciodată total, ceea ce ea căuta cu disperare, singurul lucru de care încă mai avea nevoie. Cineva căruia îi păsa de ea suficient cât să o pună pe primul loc.

Într-o clipă, expresia de pe faţa lui Ian a dispărut.

S-a dat jos de pe ea, alunecând din corpul ei. I-a dat fusta în jos, de parcă ar fi fost indecent să o vadă întinsă în faţa lui. A scos prezervativul, s-a băgat înapoi în pantaloni şi a spus: „Mulţumesc. Dar asta nu schimbă nimic”, în timp ce îşi închidea fermoarul.

Cuvintele au durut ca o lovitură în stomac – sau în inimă. Ştia cum să treacă peste lovituri, dar a constatat că nu era în stare să treacă peste asta. Stătea pe palet, îngheţată. În şoc.

Ian s-a întors şi a ridicat clapeta uşii.

Retragerea lui pripită i-a spus mai multe decât cuvintele lui crude şi a rupt paralizia care o ţinea mută. *„Prostii.* Asta schimbă totul. De asta fugi.”

Spatele i s-a înţepenit. Clapeta i-a scăpat din degete, căzând închisă în faţa lui. Stătea în picioare, uitându-se la pânză, cu postura atât de dreaptă încât părea că se reînrolase în armată.

„Am văzut cum te-ai uitat la mine.”

„Scumpo, hai să lămurim un lucru. Ceea ce ai văzut pe faţa mea nu a fost nimic altceva decât un tip care tocmai a făcut sex şi i-a plăcut. Nu am făcut nici un secret din faptul că te vreau. La naiba, te vreau atât de mult, încât mă dor

dinţii.” Încet, s-a întors şi a privit-o. „Dă-mi cinci minute şi voi fi gata să încep din nou. Dar nu va fi niciodată nimic mai mult decât sex pentru mine. Eu nu fac relaţii. Înţelegi?”

Ea nu avea nicio idee cine era el acum. Nu arăta niciun indiciu de John. Sau Ian. Era o nouă întruchipare, iar el făcea ca marginile mai dure ale lui Ian să pară vată de zahăr. Îşi dorea atât de mult să spună din nou prostii. Credea în sinea ei că se întâmplă altceva aici, dar când a avut vreodată dreptate în privinţa unui bărbat?

„Eşti un dobitoc. Am înţeles.” S-a ridicat din pat, şi-a luat rucsacul şi a început să-şi bage toate lucrurile în el. Oricine ar fi fost el, nu era demn de sentimentele prosteşti pe care le dezvoltase pentru el.

„Ce faci?”

„S-ar putea să am probleme când vine vorba de bărbaţi şi relaţii, dar chiar şi *eu* ştiu că merit mai mult de atât. Plec. Merg spre cel mai apropiat sat. O să mă predau.” Nu putea lua haine de la aceşti oameni amabili şi nu voia să mai petreacă nici un minut în compania lui Ian, aşa că a smuls bluza ţărănească şi fusta, fără să-i pese că se dezgolea în faţa lui când deja fusese dezbrăcată emoţional. Şi-a pus un tricou şi s-a întins după blugi. A fost o prostie din partea ei să îşi spele cealaltă pereche de Levis. Acum trebuia să care haine ude.

Ian i-a smuls rucsacul de pe jos, fixându-l ca pe un ostatic. „Nu te pot lăsa să pleci singură.”

Faptul că el încă mai credea că poate să-i dea ordine a declanşat o nouă explozie de furie. „Nu voi fi singură. Am de gând să-mi găsesc partenerul. *Todd.*”

S-a întâmplat atât de repede, încât nici măcar nu a avut timp să clipească. Într-o clipă îşi închidea fermoarul de la blugi, iar în clipa următoare era întinsă pe spate pe palet, prinsă sub Ian, cu ochii lui arzând de furie. „Lucrezi cu

Todros?”

Cressida i-a bătut în piept, dar el nu a simţit loviturile în urma loviturii la boaşe pe care i-o dăduse doar cu vorbe.

„Iisuse, nu înţelegi sarcasmul? Cum poţi să crezi că aş lucra cu bărbatul care m-a ademenit pentru o tâlhărie violentă? Ce este *în neregulă* cu tine?”

Ce este *în neregulă cu mine?*

Ce să zică de faptul că o dorea mai mult decât aerul şi doar auzind-o pronunţând numele Todd îi provoca o explozie orbitoare de gelozie? Sau poate că fusese deformat de anii petrecuţi ca agent sub acoperire forţat să ţină emoţiile la distanţă? Dar, mai presus de toate, se gândea că era distrus de nevoia de a face o gaură în inima înainte să intre prea adânc în ea, pentru că numai aşa îşi putea face treaba.

Aveau nevoie de un firewall emoţional dacă voiau să ducă la bun sfârşit

5 5

această misiune.

S-a împins în genunchi, încălecând-o, şi şi-a frecat o mână pe faţă. Cressida avea dreptate; era un dobitoc. Dar el nu putea schimba asta. Nu voia să-şi ceară scuze. Nu ar fi făcut nimic pentru a atenua ruptura pe care o crease, oricât de mult ar fi vrut. Nu putea fi agentul care trebuia să fie dacă îşi permitea să îi pese. Nu putea să o aibă. Nu se putea îndrăgosti. Nu acum. Niciodată.

„Termină de împachetat”, a spus el. „Mă duc să aduc un ultim omagiu gazdelor noastre, apoi plecăm.”

„Nu plec nicăieri cu tine.”

„Fii sigură că nu pleci nicăieri fără mine. Poţi să mă urăşti cât vrei, dar toate drumurile din Turcia trec prin mine.”

$$$

„Unde mergem?” întrebă Cressida pentru a zecea oară în ora de când părăsiseră tabăra nomadă. Era al naibii de sătulă de tăcerea lui şi se tot întreba de ce rămăsese cu el. Dar ştia răspunsul la această întrebare: fără el, probabil că ar fi murit.

„Acelaşi plan ca înainte. Vom vedea dacă T. E. Lawrence chiar a găsit un apeduct roman în 1914.”

I-a aruncat o privire întrebătoare, dar s-a oprit după ce i-a aruncat doar o privire la bărbie. Bărbia aia sexy şi stufoasă pe care o ciugulise în timp ce făceau... nu. *Am făcut sex.* Fierbinte. Intens. Dar doar sex. Pentru că Ian pretindea că nu are emoţii. Ei bine, cu excepţia geloziei. Asta era o emoţie pe care nu avea nicio problemă să o afişeze. „Aşa cum ţi-am spus de mai multe ori în ultima oră, mergem în direcţia greşită.”

„Era important ca nomazii să ne vadă mergând în această direcţie. Vom merge spre sud după lăsarea întunericului.”

„Va trebui să traversăm Tigrul la un moment dat.”

El a pufnit. „Am fost în Delta Force. Pot să ne duc peste râu.”

De ce trebuia să arate atât de bine în postura de arogant?

„Care sunt şansele să găsim intrarea în tunel?”, a întrebat el.

Îşi lăsă deoparte diversele enervări. Luase decizia de a rămâne cu el şi trebuiau să lucreze împreună. „Harta lui Lawrence indica existenţa unei case de piatră dărăpănată deasupra primei intrări în tunel pe care a găsit-o, dar el a acoperit-o pe aceea, iar noi doi nu am putea ridica piatra de temelie . A găsit o altă intrare spre sud. Eu cred că este de cinci sute de metri, dar fără o scară este greu să fiu sigură. Dacă le găsim pe amândouă, vom şti că avem tunelul. Există

chiar o şansă – dacă am avea uneltele potrivite – să putem deschide a doua intrare. Dacă casa de piatră este încă acolo, găsirea tunelului va fi uşoară. Dacă mă înşel, nu-l vom găsi niciodată în acest peisaj. Nu fără Lidar.”

„Todros ştie despre casa de piatră?”

Ea a surprins limita din vocea lui când l-a numit pe Todd pe numele lui iordanian. Gelozia lui sugera sentimente pe care el nega că le are. Oare se amăgea singură? Auzea doar ceea ce voia să audă? Ar fi fost mai bine să asculte cuvintele lui. Ca cele pe care i le spusese imediat după ce alunecase din trupul ei.

Îşi scutură capul pentru a-şi şterge din minte amintirea respingerii lui nemiloase. El spusese clar regulile. Nu-i respinsese trupul. Doar inima.

„Cressida?”

Corect. El pusese o întrebare. Se dusese la DC pentru nunta Ericăi şi a lui Lee la apogeul perioadei de înflorire a cireşilor – la începutul lunii aprilie. În timp ce se afla acolo, a trecut pe la NHHC şi a studiat din nou cheia hărţii. Atunci şi-a dat seama că Lawrence marcase ruinele casei de piatră şi a descifrat notiţele sale pe această temă. Dar Todd fusese arestat în martie, înainte de călătoria ei în DC. „Nu. Cel puţin eu nu cred asta. Eu însămi nu mi-am dat seama de locaţia casei decât la peste o lună după ce a fost arestat.”

„Situaţia ar putea deveni dificilă. Ne îndreptăm spre graniţa siriană, care este puternic patrulată în aceste zile, iar refugiaţii invadează unele secţiuni – dar în mare parte este la vest. Dacă Todros şi Zack caută tunelul, ne îndreptăm direct spre ei. Dacă aş putea să te ascund într-un loc sigur, aş face-o, dar am nevoie de tine să găseşti tunelul.”

Am nevoie de tine. Cuvinte pe care aşteptase toată viaţa să le audă. La naiba, cuvinte pe care sperase să le audă de la *el.* Dar nu în contextul în care iar fi plăcut. El nu a spus că o

vrea. Nici măcar nu a spus că o place. Nu. Ea îl putea conduce la tunel şi nimic mai mult.

Ea a ridicat din umeri. „Aşa că devine dur. Nu e ca şi cum aş avea altceva 5 5 5 de făcut astăzi.” I-a simţit privirea, dar nu s-a uitat în sus. Îi era greu să se uite la el şi să nu caute semne că ar fi minţit în cort. „Ştiu că Hejan a spus că m-au ales pe mine să fiu catâr pentru că Todd le-a spus că pot găsi tunelul, dar nu văd care era beneficiul pentru ei. De ce eu?”

„Curierul obişnuit fie s-a alăturat ISIS, fie a fost ucis de ei. Hejan nu era sigur. Tot ce ştiu este că nu mai apăruse de luni de zile. Tu erai înlocuitorul perfect, serios. Aici, te puteau ucide cu uşurinţă după ce aveau cipul şi locaţia tunelului. Ar fi fost mult mai puţine întrebări dacă ai fi murit aici, atât de aproape de graniţa siriană.”

A tremurat. Partea asta ar putea deveni realitate.

„Voi face tot ce pot pentru a te proteja, Cressida.” Cuvintele erau rostite încet şi purtau emoţii pe care nu le putea ascunde. „Dar, în primul rând, misiunea mea este să duc datele la CIA, FBI sau armata americană. Informaţiile sunt mai importante decât tine. Mai importante decât mine. Dacă trebuie să aleg între a te salva sau a livra microcipul, eu *trebuie* să aleg cipul. Iar tu trebuie să faci la fel.”

Ea a dat din cap. Ce era o viaţă faţă de mii? Microcipul ar oferi unui grup terorist acces la suficienţi bani pentru a finanţa o lovitură majoră.

Ăsta era genul de alegere pe care Ian trebuia să o facă des? De aici proveneau marginile lui mai dure? De aceea faţa lui spunea un lucru după ce au făcut dragoste, dar gura lui spunea altceva? Pentru că trebuia să fie pregătit să aleagă microcipul în locul ei? Dacă acesta era genul de lucru cu care se confrunta în mod regulat, atunci viaţa lui trebuie să fie naşpa. Deci îi rănise sentimentele. Boo-fucking-hoo.

Îşi ţinea faţa înainte şi spatele ţeapăn în timp ce îşi limpezea gâtul. „De asta ţi-e frică? Pentru că dacă da, nu trebuie să-ţi fie. Eu înţeleg. Înţeleg miza. Ştiu cât de importantă sunt faţă de datele de pe microcip – ceea ce înseamnă că nu sunt deloc.”

Ea a studiat peisajul din faţă, refuzând să se uite la bărbatul din dreapta ei. „Ştiu cât de volatil este Orientul Mijlociu şi ştiu că ISIS şi al-Qaeda şi probabil o duzină de alte grupuri ar dori să aducă această volatilitate pe teritoriul SUA. Nu m-aş aştepta niciodată ca tu să pui siguranţa mea pe primul loc, nu când sunt atât de multe în joc.”

Lângă ea, Ian scoase un sunet încet în gât.

Mâna lui a găsit-o pe a ei; şi-a împletit degetele. Ea s-a oprit brusc, forţându-l să se oprească sau să o lase să plece. El s-a întors, iar ea i-a întâlnit în sfârşit privirea.

Maxilarul i s-a încleştat. În ochii lui cenuşii era un infern de emoţii acumulate.

Dintr-o dată, i-a scăpat mâna şi şi-a reluat mersul. „Să nu înceapă să-ţi vină idei. Cunoşti regulile.”

Capitolul 29

Trecuse bine de miezul nopţii când s-au oprit să înnopteze după ce au traversat râul Tigru, care a fost uşor, aşa cum le promisese Ian. Barajele construite în ultimul secol au făcut ca Tigrul să nu mai fie râul învolburat al lumii antice, ceea ce a facilitat găsirea unei porţiuni largi şi puţin adânci pe care să o traverseze. Au continuat încă un kilometru la sud de râu înainte de a găsi un loc izolat, dar adăpostit. „Vom campa la poalele dealului”, a spus Ian, „şi să ne reumplem sticlele de apă din lacul de acumulare.”

Cressida se holba la pământul tare fără entuziasm. După mai bine de opt ore de mers, ar putea fi suficient de obosită pentru a dormi pe salteaua subţire de camping, având doar o pătură de urgenţă pentru căldură şi rucsacul drept pernă, dar se îndoia de asta.

Ian s-a îndepărtat pentru a-şi goli vezica urinară, lăsând-o pe ea să pregătească cina – care urma să fie carne de vită uscată, cu un amestec de cereale pentru desert. Avea tablete în rucsac pentru a purifica apa lacului. A trebuit să se minuneze de proviziile care se găseau în rucsacul lui, cele zece lucruri esenţiale, plus armamentul. A scos salteaua de dormit şi a pus-o deoparte – dorindu-şi ca el să se fi gândit să ia două – apoi a scotocit prin rucsac pentru a găsi tabletele de purificare şi pătura subţire Mylar. În schimb, degetele ei au aterizat pe ceva neted şi dreptunghiular.

Bătăile puternice ale inimii îi pulsau pe braţ, ajungând la mâna care ţinea obiectul. L-a scos încet din pachet, încercând să-şi stăpânească emoţiile, nefiind sigură de ceea ce simţea. Speranţă? Frică? Furie?

I s-a tăiat respiraţia când lumina slabă a lunii a strălucit pe ecranul plat.

Ian are un telefon mobil.

Furie. Cu siguranţă furie.

Furie pe el, dar şi pe ea însăşi, pentru că, într-adevăr, *bineînţeles* că avea un telefon. A fost o prostie din partea ei să nu-şi dea seama de asta cu câteva zile în urmă. Poate că unul ar fi explodat, poate că ar fi aruncat altul pe fereastră, dar un cercetaş care avea bani, mâncare, cele zece lucruri esenţiale şi un stoc de arme ar fi avut cu siguranţă un alt telefon.

Ar fi putut s-o sune pe Trina cu câteva zile în urmă, când erau ascunşi în Siirt. Trina l-ar fi pus pe Keith să trimită o echipă Raptor pentru a-i extrage. Agenţii Raptor nu ar fi tras pentru a ucide, nu cu Cressida stând în faţa lui Ian, blocând tragerea.

Ar fi trebuit să se întoarcă în SUA până acum. *În siguranţă.* Nu pe fugă într-o ţară în care nu vorbea limba. Nu blocată cu un spion fără inimă care a ajutat-o să ajungă în această situaţie, dar nu a lăsat-o nici măcar o dată să ia o decizie despre cum să iasă din ea.

A apăsat butonul de pornire, iar ecranul s-a aprins. Probabil că acum erau în afara razei de acţiune, dar totuşi, putea spera. Inima îi bătea cu putere în timp ce aştepta să apară barele antenei. Dar nu au apărut.

Închise telefonul. Mâine, când se vor apropia de apeduct, vor trece la mai puţin de un kilometru de un sat de mărime decentă. Erau şanse să existe o antenă.

„Am ieşit din raza antenei de când am plecat din casa lui Rajab.”

Cressida a tresărit, făcând telefonul să îi sară din mâini. A zvâcnit în aer, dar ea l-a prins. A tresărit, imaginându-şi cum ratează şi îşi vede salvarea lovindu-se de o stâncă şi spărgându-se. S-a întors să se uite la Ian. „Ticălos complet şi absolut!” Ochii ei ardeau de intensitatea indignării ei. „Aş fi

putut să ne scot din Turcia chiar înainte să mergem la Rajab dacă m-ai fi lăsat să folosesc telefonul.”

„Nu te-am putut lăsa să-ţi suni prietenul înainte să fiu ars, pentru că nu eram sigur că Keith Hatcher îmi va confirma acreditările Raptor. Şi după... nu puteam avea încredere că nu mă vei denunţa.”

„Aşa că m-ai târât la casa „prietenului” tău – având încredere în cineva care te-a turnat, care era gata să ne omoare pe amândoi. Din cauza ta, a trebuit să omor un om.” Vocea i-a tremurat la ultima propoziţie. Încercase să şi-l scoată pe Sabal din minte în timp ce fugeau. Despre ce fusese vorba în timpul actului sexual, dacă nu pentru a scăpa de oroare şi a avea o clipă de plăcere?

Dar acum tot ce putea vedea erau ochii sticloşi ai lui Sabal.

Ian s-a întins după telefon, dar ea i l-a smuls la piept. „Al meu!” Cuvântul a răsunat când a lovit dealul stâncos.

„Aveam de gând să îl închid – pentru a economisi bateria. Căutarea antenelor este o modalitate rapidă de a descărca un telefon, iar noi nu avem un încărcător solar.”

Ura cât de calm părea el. Raţional, când tot corpul ei tremura de emoţie.

„L-am oprit deja.” Ea a înghesuit telefonul în sutienul sport.

El a râs. „Dragă, nu mi-e chiar frică să merg acolo.”

Prima lor ceartă din tabăra nomadă îi revenise în minte. „Da, mă bucur să ştiu că încrederea nu este o condiţie prealabilă pentru a face sex cu *tine.* Mi- ai tras-o, apoi ai avut tupeul să te prefaci indignat de lipsa *mea* de încredere, când *încă* nu mi-ai spus că ai un nenorocit de telefon!”

„Eram în afara razei de acţiune. Telefonul nu era decât un prespapier fragil.”

„Tot puteai să-mi *spui.* Poate dacă mi-ai fi arătat un

gram de încredere, aş fi putut avea încredere în *tine."* S-a învârtit pe călcâie. Nu se putea uita la el în timp ce furia şi durerea o ardeau din interior. Ar fi vrut să ia afurisitul de telefon şi să meargă toată noaptea până când ar fi prins semnal, dar nu era atât de proastă.

Dacă voia să supravieţuiască, era blocată cu ticălosul ăla putred, gelos şi neîncrezător. A plecat oricum, având nevoie de distanţă pentru a-şi calma temperamentul. Nu făcuse nici zece paşi când degetele lui i-au şerpuit în jurul bicepsului. „Nu poţi pleca singură."

Ea şi-a smuls braţul din strânsoarea lui. „Acordă-mi puţină încredere – măcar o dată. Nu sunt proastă. Trebuie doar să mă îndepărtez de tine ca să nu fac ceva ce aş putea regreta."

El a făcut un pas înapoi, poate realizând că ea vorbea serios. Sincer, îi era frică de violenţa pe care o simţea în ea. Era destul de rău că-l lovise pe Todd. Abia dacă mai ştia cine era.

Ian şi-a curăţat gâtul. „Nu pleca departe."

Ea a dat din cap ţeapăn şi a pornit spre albia de sub deal. Când a ajuns la iarba mai deasă care căptuşea malul, s-a aşezat şi şi-a strâns genunchii la piept, exact cum făcuse când era mai tânără şi avea nevoie disperată de o îmbrăţişare.

Pe atunci, când se dezlănţuia iadul acasă, mama ei era cea care avea nevoie de alinare şi ajutor. Chiar şi atunci când violenţa a fost îndreptată împotriva Cressidei, ea a fost cea care a îndrumat-o pe mama ei prin minciunile pe care au trebuit să le spună în camera de urgenţă pentru a evita o altă perioadă în centrul de plasament.

Nu o putea lăsa pe mama ei să-i vadă lacrimile, pentru că asta o trimitea inevitabil pe Sarah într-o spirală a vinovăţiei care declanşa depresia. Dar tot ce îşi dorise Cressida era ca mama ei să o ţină în braţe, să o iubească, să o

lase să- şi exprime durerea şi furia fără ca acestea să fie eclipsate de drama lui Sarah.

În cele din urmă, Cressida a încetat să mai plângă, pentru că preţul era prea mare. Dar acum se gândea la Hejan, care era mort – ucis – şi la Sabal, pe care îl împuşcase în gât. *Ucisese* un om. Ochii îi ardeau de lacrimi şi, pentru prima dată în peste un deceniu, nu s-a împotrivit. Şi-a strâns braţele în jurul picioarelor în timp ce trupul îi tremura din cauza plânsului.

Undeva în stepa întunecată se afla Todd, un bărbat cu care trăise şi pe care îl iubise, dar care o trădase şi pusese în mişcare secvenţa de evenimente care o condusese până în acest moment. Iar mâine, un terorist sau un spion ar putea foarte bine să o găsească şi să o ucidă. Să-l ucidă pe Ian.

Când era adolescentă, nu putea să ceară ajutor pentru că dacă spunea lumii cu ce se confrunta acasă însemna să fie dată în plasament şi să-şi lase mama vulnerabilă. Acum simţea aceeaşi neputinţă pe care o simţise atunci. Aceeaşi indignare. Când l-a înfruntat pe Trei, şi-a promis că nu va mai fi neajutorată.

A plâns pentru persoana care fusese, care cu siguranţă dispăruse acum, şi pentru persoana care devenise, care s-ar putea să nu trăiască să o vadă pe mama pe care o iubea şi pe care o ura.

A auzit paşi în spatele ei. *La naiba cu el.* Nu putea să o lase să aibă nici măcar o fărâmă de demnitate. Îşi şterse ochii, dar nu se întoarse cu faţa la el.

„Pleacă.”

El nu a spus nimic, dar zgomotul paşilor lui se apropia. În cele din urmă, era la spatele ei şi s-a lăsat jos. Coapsele lui au alunecat pe lângă ale ei în timp ce braţele lui o înconjurau. A tras-o cu spatele la pieptul lui, legănând-o.

„Nu plâng din cauza afurisitului de telefon. Sau pentru

tine, de altfel.” Ea a pufnit şi a vrut să se îndepărteze de el, dar nu a putut găsi în ea puterea de a respinge îmbrăţişarea de care avea nevoie încă de la vârsta de treisprezece ani.

Buzele lui i-au atins tâmpla. „Ştiu.”

„Nu e vorba deloc de tine.”

„Shhh”, a spus el.

„Nu sunt slabă, să ştii.”

„Dragă, tu eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Şi dacă cineva şi-a câştigat dreptul de a plânge, aceea eşti tu. Aşa că plânge. Nu sunt aici să te opresc. Sunt aici să te ţin în braţe. Putem sta aici atâta timp cât ai nevoie.” Şi apoi, cercetaş cum era, i-a dat o bandană, pe care probabil că o avea ascunsă într-un buzunar al rucsacului său plin de minuni.

$$$

Cressida adormi în braţele lui Ian. Spatele şi umerii îi amorţeau în timp ce stătea lângă lacul mic şi liniştit, ţinând în braţe o femeie frumoasă şi uitându- se la un cer înstelat magnific. Pentru un alt bărbat, acesta ar fi putut fi un moment romantic, dar nu şi pentru Ian Boyd. Nu, prima şi singura sa îmbrăţişare pe malul lacului, sub clar de lună, cu o femeie pe care o dorea cu fiecare bătaie a inimii sale triste, se petrecea în adâncul teritoriului kurd, când fugeau pentru a-şi salva viaţa, iar femeia tocmai petrecuse o oră plângând pentru că îşi atinsese limita. Sau poate că plânsese pentru că Ian era un măgar.

Se încruntă la o picătură de lumină care se mişca încet pe cerul nopţii. Un satelit. O conductă pentru comunicaţii. O conexiune cu lumea exterioară.

Da, probabil plânsese pentru că Ian era gelos, judecător şi încăpăţânat.

A pierdut satelitul în mulţimea de stele care defineau Calea Lactee. Fără lumină pe pământ şi cu luna doar ca o semilună argintie, cerul nopţii era la fel de magnific cum îl văzuse vreodată. La fel de magnific ca atunci când Cressida îşi depăşise frica pentru a scăpa din casa lui Rajab. La fel de magnific ca atunci când l-a înfruntat în Siirt, când avea toate motivele să creadă că era un trădător.

La fel de magnific ca atunci când a făcut dragoste cu el într-un cort nomad.

E uşor să te simţi neînsemnat când priveşti vastul univers în desfăşurare,

dar, de fapt, el se simţea mai neînsemnat în faţa Cressidei. Ar fi trebuit să-i spună despre telefon din Siirt, în momentul în care acoperirea lui a fost arsă. Fusese ameţit şi nu-i trecuse niciodată prin cap să-şi pună viaţa în mâinile ei. Şi totuşi, fără ştirea sau consimţământul ei, viaţa ei fusese în mâinile lui de când se urcase în avionul din Antalya.

Până când ajunseseră la apartamentul lui din Siirt, fusese agresată, jefuită, răpită – de el, nu mai puţin – şi asistase la un atentat cu bombă care ucisese un om şi ar fi putut să o ucidă şi pe ea. Nu era de mirare că se speriase când aflase că el lucra pentru CIA şi că tot ce-i spusese era o minciună.

Şi nici măcar nu încercase să o facă mai uşoară. A forţat-o, hotărât să afle dacă făcea sau nu parte din celula lui Hejan. Poate, dacă ar fi încercat să aibă încredere în ea, ar fi putut avea o întâlnire romantică pe malul unui lac din SUA. Era o cabană în Virginia de Vest pe care o vizitase o dată, când fusese în concediu, chiar înainte de a pleca spre sud pentru a se antrena la Fermă. Cabana fusese situată pe un lac privat înconjurat de hectare de pădure, iar gândul de a o duce pe Cressida acolo şi de a face dragoste cu ea în lumina soarelui,

pe malul jos, îl făcea să se simtă tare.

Dar, ca să fie sincer, toate gândurile de a face dragoste cu Cressida – oricând, oriunde – îl făceau să se simtă tare. Şi într-o zi, dacă vor scăpa cu viaţă din Turcia, avea de gând să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a o convinge să-i dea... ce? Câteva zile? O săptămână? O lună?

Îi spusese adevărul când spusese că nu are relaţii.

Temporar era tot ce putea oferi.

Nu s-a gândit niciodată la un viitor care să nu includă CIA. Nu s-a imaginat niciodată trăind în SUA şi folosindu-şi talentul într-o activitate mai puţin periculoasă. Şi cu siguranţă nu-şi permisese niciodată să-şi imagineze că- şi va împărţi viaţa cu o femeie pe care o iubea.

Întotdeauna a crezut că dragostea nu era în genele lui. La naiba, un băiat care nu-şi putea iubi nici măcar propria mamă cu siguranţă nu putea iubi pe altcineva. Dar iată-l aici, ţinând în braţe o femeie care recunoscuse că se îndrăgostise de el, iar cuvintele ei declanşaseră un fior înfricoşător, exaltat.

Pentru prima dată în viaţa lui, credea că poate iubi pe cineva. Şi după lovitura pe care i-o dăduse la ouă doar văzând ostilitatea din ochii ei, avea sentimentul că acea persoană era Cressida Porter. Fusese un prost să creadă că, creând o ruptură între ei, îl va împiedica cumva să-i pese. Nu-şi scosese inima; doar făcuse o gaură mai mare prin care ea să se strecoare.

Ca agent sub acoperire, trăise după o regulă simplă: misiunea mai presus de orice. Nu putea schimba regula, aşa că era timpul să schimbe misiunea.

$$$

Soarele era înalt şi strălucitor când Cressida s-a trezit cu o tresărire. Adormise în braţele lui Ian, iar ceva mai târziu, el o trezise şi se mutaseră să doarmă înspre versantul protejat. S-a ridicat şi şi-a căutat spionul, zărindu-i părul negru în marea de iarbă verde de lângă lac. El stătea, uitânduse la apă, acolo unde o ţinuse în braţe în timp ce ea plângea o duzină de ani de lacrimi.

Lacul strălucea în lumina dimineţii, iar Ian strălucea în reflexia lui. *La naiba.* Judecând după felul în care inima ei se zbătea, plânsul de aseară nu-i vindecase îndrăgostirea. În orice caz, felul în care o ţinuse o înrăutăţise.

Şi-a şters ochii – înţepeniţi de la plâns, fireşte – şi nu putea decât să-şi imagineze ce grozăvie prezenta. Îşi împletise părul înainte să plece din tabăra de nomazi, dar legătura se slăbise, iar şuviţe zbârcite ieşiseră pe toată lungimea patetică a împletiturii.

S-a ridicat şi şi-a periat hainele, apoi a ocolit o stâncă pentru a se ocupa de afaceri în particular. Greu să fii sexy când campezi în timp ce fugi de terorişti şi agenţi dubli. Cel puţin ea făcuse destulă muncă terestră de teren ca să se simtă confortabil în condiţii dificile. A zâmbit, gândindu-se la cât de îngrozită ar fi fost Trina. Istoricul nu era un fan al campingului şi nu s-ar fi descurcat niciodată ca arheolog.

Cressida se întoarse la locul unde dormise şi se încruntă când îl văzu pe Ian apropiindu-se. Soarele era în spatele lui, lăsându-i chipul în umbră, dar după poziţia umerilor, ea avea senzaţia că nu era într-o dispoziţie veselă.

Da, ei bine, erau doi.

Voia un duş, o ceaşcă de cafea şi ouă Benedict la micul dejun, dar ar fi *J ~* dispusă să le schimbe pe primele două pentru a treia. În acest moment, ar putea chiar să-l schimbe pe Ian pentru ouă Benedict. În acest fel, ea ar putea păstra cafeaua.

S-a apropiat ca un Terminator, privirea lui nu s-a abătut deoc în stânga sau în dreapta până când a ajuns în faţa ei.

„Îmi...”

Înainte ca ea să mai poată spune un cuvânt, el i-a cuprins faţa între mâinile lui mari şi aspre, iar gura i-a acoperit-o pe a ei. Limba lui a mângâiat- o pe a ei într-un sărut adânc şi sălbatic care i-a trezit mult mai mult decât libidoul.

Mâinile lui au alunecat în părul ei lejer, strângând-o puternic înspre el în timp ce îi prăda gura. Nevoia pulsa din centrul ei, iar ea l-a apucat de cămaşă, atât pentru a se menţine dreaptă, cât şi pentru a-l împiedica să se retragă după ce i-a decimat zidurile de protecţie şi i-a furat răspunsul fără suflare.

Acesta era *Ian.* Bărbatul care îi adusese flori înainte să facă dragoste cu ea. Era diferit, toate aparenţele de control şi de reţinere dispăruseră. A sărutat- o ca un om înfometat la un bufet cu de toate. A ciugulit-o. I-a băgat limba în gură şi a supt-o într-un mod care ar fi putut-o face să creadă că ea este singurul lucru din lume pe care şi l-a dorit vreodată.

El a gemut şi a încheiat sărutul, inspirând puternic, apoi şi -a sprijinit fruntea de a ei. „Schimbare de planuri. Uită de tunel. Te duc la cel mai apropiat turn de telefonie mobilă. Vreau să-ţi suni prietena care are legături cu Raptor. Te scoatem naibii din Turcia.”

Ea şi-a strâns strânsoarea pe cămaşa lui. „Cum rămâne cu tine? Vrei să vii cu mine?”

El s-a încruntat, iar ea a ştiut exact ce urma să spună.

În spatele ei, un bărbat şi-a curăţat gâtul şi a spus: „Uau, Ian. Niciodată nu am crezut că eşti în stare să joci un rol atât de bine. Dar nu-ţi face griji, nu trebuie să te mai prefaci cu doamna Porter.”

Ian a apucat-o de şolduri şi a împins-o în spatele lui,

ferind-o de bărbatul care stătea la trei metri distanţă, afişând un zâmbet urât. Dar şi mai deranjant decât zâmbetul era pistolul îndreptat direct spre pieptul lui Ian.

Capitolul 30

Un calm rece se instalase în stomacul lui Ian în timp ce privea în direcţia armei lui Zack. Nu se putea gândi că Cressida era în pericol. Se concentrase în schimb pe faptul că Zack nu îi împuşcase cu prima ocazie.

Zack are nevoie de noi în viaţă.

Ian avea experienţă aici, iar Zack era doar un jucător novice.

„Ţi-a spus locaţia tunelului?” a întrebat Zack.

Stratagema ieftină tipică: dezbină şi cucereşte. După tot prin ce trecuseră, Cressida nu ar fi crezut niciodată că Ian se jucase cu ea. Sau, mai degrabă, ştia deja *când* se juca cu ea.

Îşi strânse degetele pe şoldurile ei, ţinând-o în spatele lui. La naiba cu el pentru că a sărutat-o. Un act prostesc în plină zi, după ce se aflau în acelaşi loc de ore întregi. Mai ales când se apropiau de tunel. Eşuase la cursul de Operaţiuni Secrete 101.

Arma lui era în toc, în partea de jos a spatelui. Cressida o putea apuca. Nu îndrăznea să se dea înapoi ca să apese arma de şoldurile ei. Zack ar fi observat. Zack era multe lucruri, dar prost nu era unul dintre ele.

„Trebuie să vă văd mâinile, doamnă Porter.”

„Du-te dracului. Dacă ne voiaţi morţi, ne-aţi fi împuşcat deja”, a spus ea.

Ian zâmbi. Cressida era nouă în joc, dar se prinsese repede, iar fiecare mică rebeliune care îi dădea de înţeles lui Zack că poate avea o armă, dar nu deţinea controlul, îi ştirbea din concentrare până când Ian putea face o mişcare.

Zack era mai întâi analist. Îşi terminase pregătirea

pentru operaţiuni sub acoperire, dar nu avea trecutul militar al lui Ian. Nebunul era depăşit de situaţie, iar Ian intenţiona să-l înece pe nenorocitul care îl arsese.

„Mâinile sus, sau îl împuşc pe Ian în ouă.”

„Fă-o. Oricum am terminat cu el.” Bătăile inimii lui Ian s-au accelerat când Cressida a ieşit din spatele lui. Cel puţin pe Zack îl zguduia să aibă mai mult de o ţintă de acoperit – ceea ce îi spunea că Zack nu avea pe nimeni care să-i acopere spatele. Sau dacă avea, nu avea încredere în partenerul lui. Unul dintre riscurile de a fi un trădător.

Cressida s-a îndepărtat de Ian, fiind vizibilă doar în vederea periferică, la stânga lui. Scoase un râs moale şi viclean. „Poate că Ian s-a folosit de mine, dar nu-mi pasă, pentru că *eu m-am* folosit de *el”*

În acel moment, atât Zack, cât şi Ian s-au întors spre ea. Ea a rânjit, iar umerii i s-au ridicat într-o ridicare delicată din umeri. „Ce? Nu credeaţi că vam văzut în barul din Antalya – pe amândoi? Iisuse, am fost acolo să iau un microcip. Crezi că sunt atât de proastă încât nu am pus ochii pe omul care m-a 'protejat' ţinându-mă departe de o luptă cu cuţitul? Doamne. Ego-urile voastre.” Ea şi-a dat ochii peste cap. „Şi apoi, când ai apărut magic lângă mine în timpul zborului şi în hotelul meu... Lucrez la un nenorocit de doctorat şi crezi că sunt prea proastă să mă prind de lucrurile astea?”

Ea şi-a scos pieptul în afară şi a făcut un pas spre Ian. „Dar apoi, ai fost prea distras de astea, nu-i aşa?” Ea şi-a strâns sânii. „Nu-mi place să-ţi spun asta, Ian, dar copiii ăştia nu sunt cel mai bun atu al meu.” Şi-a arătat tâmpla şi şi-a coborât vocea la o şoaptă guturală. „Ceea ce contează este ceea ce este aici sus, iar eu am mai multe în cap acolo sus decât voi doi la un loc.” Şi-a lins buza de jos, încet. „Adică, uită-te la mine. Nici măcar nu vorbesc limba, dar te-am făcut să mă aduci aici, unde adevăratul meu partener, Todd, nu

poate fi prea departe.” Şi-a încreţit buzele într-o îmbufnare sexy şi a adăugat: „Şi chiar am făcut sex.”

S-a întors spre Zack. „Vezi tu, Zack, voi face *orice* ca să obţin ceea ce vreau. Voi face chiar pe *oricine.”* A făcut un pas spre el. „Se pare că Ian nu-mi mai este de folos.”

Intestinele lui Ian ardeau. Se juca cu Zack. El ştia că se juca de-a Zack. Dar jocul ei... era impecabil. Femeia asta era vicleană. Frumoasă. Chiar şi vocea ei era diferită, ca şi cum tot ce văzuse înainte fusese un rol şi acum vedea cine era cu adevărat.

Nu. Acesta era teatru. Femeia care plânsese în braţele lui noaptea trecută – aceea era adevărata Cressida.

„Nu te mai apropia”, a spus Zack.

„Bine. Dar nu crezi că ar trebui să-i luăm arma lui Ian şi să-l legăm? Pentru că pare destul de supărat acum, iar eu, una, nu sunt încântată de ideea ca el să mă împuşte sau să-mi rupă gâtul aşa cum a făcut cu Rajab.”

„Vrei să te las să-i iei arma? Cât de prost crezi că sunt?”

Ea a râs. „Chiar nu vrei să răspund la asta.”

Umerii lui Zack se înăspriră. Bun. Într-un fel sau altul, Cressida îi dădea peste cap jocul.

„Cressida, o să-i iei arma, dar uite cum se va întâmpla.” Zack a păşit spre ea. A întâlnit privirea lui Ian şi a zâmbit încet, apoi şi-a mutat arma din burta lui Ian în capul Cressidei.

Ian nu-şi putea opri nările să se deschidă sau mâinile să se strângă în pumni. Zâmbetul lui Zack s-a lărgit. „Ai făcut un spectacol frumos, dră Porter, dar Ian nu crede. Şi nici eu.”

Se crispase în momentul în care arma lui Zack îşi schimbase ţinta, dar Ian era încă impresionat de calmul ei exterior. Îi văzuse doar profilul, nu şi ochii, dar vocea ei rămăsese joasă şi încrezătoare.

„Nu-mi pasă dacă Ian nu crede. Ceea ce nu ştie el – ceea

ce nu ştii tu – este că am avut de-a face cu ticăloşi ca el toată viaţa mea. Mă vede ca pe o partidă de sex, o distracţie, nu ca pe o ameninţare. O fetiţă naivă pe care să o manipuleze şi să o controleze. Am învăţat cum să mă joc cu bărbaţi ca el când aveam treisprezece ani.” În vocea ei a intrat o asprime. „îmi place şi când mio trag.”

Cressida s-a dat la o parte în timp ce vorbea, mărind distanţa dintre ea şi Ian. Privirea şi pistolul lui Zack au urmat-o.

„Ştiu ce faci, Porter”, a spus Zack. „Nu va merge.” Dar Zack nu-şi dădea seama cât de mult îi distorsionase unghiul de vedere asupra lui Ian, sau i-ar fi ordonat să intre în rând.

Ea a ridicat din umeri. „Dacă ştii ceva despre mine, ştii că aş face orice să supravieţuiesc. Chiar şi să i-o trag unui trădător ticălos.”

Zack s-a uitat la Ian, iar privirea i s-a îngustat – probabil pentru că şi-a dat seama că Ian se apropiase. A îndreptat din nou arma în direcţia lui Ian.

„Încă un pas, Boyd.” Către Cressida, Zack a spus. „Ţi-ai tras-o deja cu un trădător. Nu ai văzut ştirile?”

„Chiar nu-mi pasă care dintre voi este trădătorul. Vreau doar să găsesc tunelul şi să merg acasă.”

Era clar că Zack era împărţit între a o urmări pe Cressida avansând şi al supraveghea pe Ian. Trebuia să creadă că Ian era cea mai mare ameninţare, dar Cressida nu putea fi ignorată.

„Ştiu exact ce te excită, Zack.” Ea s-a întors, prinzând privirea lui Ian. Ochii ei erau reci şi duri. „Ian era marele om din Ankara, dar acum a fost ars, şi uite cine are arma.” Vocea i s-a coborât şi mai mult când a făcut un pas spre el. „Aşteaptă să vezi furia de pe faţa lui când o să te sug în timp ce el se uită.”

La vorbele ei, furia a urcat în esofagul lui Ian. Şocul

emoţiei l-a forţat să scoată un mârâit primitiv în timp ce îşi stăpânea muşchii. Voia să-i rupă capul lui Zack pentru că a ameninţat-o pe Cressida şi era foarte supărat pe ea pentru că încerca această tactică.

I-a aruncat lui Ian un zâmbet rece, a scos şi ea un mârâit ca de tors şi s-a mai apropiat un pas de Zack, ajungând la un pas de trădător. „Vrei să ştii un secret? Mă excită ideea de a mă juca aşa cu capul lui Ian. După felul în care sa purtat cu mine, o merită.” S-a întins în jos şi şi-a trecut mâna peste fermoarul lui Zack. „Mă bucur că nu sunt singură.”

Arma lui Zack a tremurat la atingerea ei scurtă, dar a rămas îndreptată spre Ian. Ea a râs şi l-a mângâiat din nou, mai puţin ezitantă a doua oară.

Privirea lui Zack a rămas fixată pe Ian – şi Ian nu a făcut nimic pentru aşi ascunde furia. Cressida avea dreptate. Să-l vadă pe Ian distrus era ceea ce alimenta ego-ul lui Zack şi îi întuneca judecata. Dacă ea îşi putea juca rolul ei, el şi-l putea juca pe al lui. „Îl voi ucide”, spuse Ian printre dinţii încleştaţi.

În ochii lui Zack se citea satisfacţia. Cressida şi-a desfăcut nasturele de sus al fermoarului. Mâna lui pe armă s-a strâns până când încheieturile i-au devenit albe. „În genunchi, atunci”, a ordonat el.

A căzut, încet.

Ian a reţinut o erupţie care putea rivaliza cu Vezuviul. *L-ar* fi ucis.

Vederea i s-a înceţoşat când ea şi-a strecurat degetele în pantalonii lui Zack şi a scos un sunet gutural pe care el nu-l mai auzise decât de două ori până atunci.

Deodată, Zack a scos un grohăit şi s-a răsucit. Ian s-a năpustit asupra lui Zack în acelaşi timp în care Cressida a sărit în sus, apucându-l de cap cu ambele mâini şi lovindu-l cu genunchiul în faţă în timp ce cădea. Zack a apăsat pe trăgaci,

dar împuşcătura a luat-o razna când capul i s-a dat pe spate şi a căzut la pământ.

Ian s-a izbit de el. Arma a zburat din mâna lui Zack. Din nas îi curgea sânge. Ian l-a apucat de gât.

După agonia care îi contorsionase trăsăturile lui Zack, Ian şi-a dat seama că Cressida îi răsucise ouăle în opt înainte de a-i sparge nasul.

Stând acum deasupra lui Zack, ea i-a aplicat o lovitură rapidă în zona genitală. Ian a dat drumul gâtului lui Zack, permiţându-i să se înfăşoare într-o minge ca un gândac de cartofi. Ea s-a ghemuit şi şi-a şters mâna pe iarba murdară. Faţa ei a dezvăluit repulsia pe care şi-o reţinuse. Când s-a ridicat, şi-a acoperit gura cu dosul mâinii ca şi cum ar fi încercat să nu vomite. „Mi-am promis că nu voi mai face asta niciodată.”

Din nou?

Mai târziu, Ian va analiza această afirmaţie. Acum trebuia să se ocupe de Zack. S-a ridicat şi l-a lovit pe Zack în cap. O dată. De două ori. Tensiunea din corpul lui Zack s-a atenuat şi trupul i s-a desfăcut. Ian l-a ridicat pe trădător de cămaşă şi s-a tras înapoi pentru un pumn, când Cressida l-a oprit cu o mână pe braţ. „Cred că e inconştient.”

Ian i-a dat drumul. Capul lui Zack a lovit pământul cu o lovitură puternică. „Dacă te mai văd vreodată atingând scula altui bărbat, îl împuşc pe ticălos.”

„Pentru mine e în regulă dacă îl împuşti. Dar nu-l ucide. Avem nevoie de el pentru a-ţi reabilita numele.”

Ar fi vrut să o sărute în semn de mulţumire pentru prestaţia ei înfricoşător de bună, dar Zack ar fi putut avea complici care ar fi lovit în momentul în care Ian ar fi încercat ceva atât de stupid. În schimb, îşi scoase arma şi se întoarse într-un cerc lent, cercetând peisajul în căutarea unor ameninţări.

Avea dreptate cu privire la faptul că nu trebuia să-l omoare pe Zack şi, având în vedere că omul era inconştient, ar fi fost o crimă pur şi simplu. Privirea lui se aţinti din nou asupra agentului dublu care îi ordonase Cressidei să îngenuncheze în faţa lui. În viaţa lui nu fusese atât de tentat să comită o crimă. „Trebuie să îl legăm”, spuse el.

A apucat o brăţară paracord legată de rucsacul lui Ian şi a desfăcut frânghia subţire. Au făcut schimb de locuri. Ian i-a legat mâinile şi picioarele lui Zack, în timp ce Cressida a stat de pază. A căutat în buzunarele lui Zack, găsind cheile de la maşină şi un telefon mobil, dar nimic altceva. A închis telefonul – nu avea rost să transmită locaţia lor dacă prindeau o pâlpâire de semnal – şi a spus: „Trebuie să fi parcat la distanţă, altfel l-am fi auzit”.

„Care este planul?”

S-a aşezat pe călcâie, holbându-se la forma prosternată a lui Zack. Cressida era misiunea lui acum. Siguranţa ei era pe primul loc. Sosirea lui Zack nu schimba nimic. De fapt, ideea de a-l preda pe Zack unei echipe de agenţi Raptor avea un farmec enorm. Fără Zack în peisaj, ar putea fi capabil să îndeplinească cealaltă misiune, după ce Cressida va fi în siguranţă. Avea microcipul. Exista încă o şansă ca curierul să apară şi să-l poată forţa să-l conducă la liderul suprem al grupului său terorist.

„Vom găsi vehiculul lui Zack şi vom merge spre sud-est. Ar trebui să fie un turn în satul care e la vreo şase kilometri de aici. Apoi vom aştepta cavaleria, cred.”

Capitolul 31

Vehiculul lui Zack s-a dovedit a fi un Land Rover britanic vechi, cu suficient spaţiu pentru a depozita un Zack legat în spate, între un cric mare, o cutie de scule şi o mulţime de provizii de camping. Ian a găsit legături zip în cutia de scule şi a înlocuit paracordul care îl lega pe Zack cu benzi subţiri de plastic, prinzându-i încheieturile şi gleznele strâns de acelaşi suport de pe bancheta din spate, iar gâtul de un alt suport, limitându-i mişcările şi asigurându-se că va fi foarte inconfortabil când îşi va reveni.

Conduceau de aproximativ treizeci de minute când Cressida a pornit telefonul lui Ian şi a apărut o singură bară pâlpâitoare. Avalanşa de emoţii la vederea micului grafic intermitent a făcut-o să tragă puternic aer în piept. Ian a tras la marginea îngustului drum de pământ care servea drept şosea. S-a uitat la spatele camionului şi şi-a dus un deget la buze. Nu aveau nicio idee ce aveau de gând să facă cu Zack, aşa că deocamdată, dacă era conştient, nu puteau discuta despre planurile lor.

Dând din cap, Ian i-a indicat să îşi ia rucsacul şi să coboare. El a făcut la fel. După ce a încuiat camionul, a scos capacul distribuitorului de la Rover, dezactivându-l efectiv.

„Îl părăsim?"

„Sper că nu, dar nu-mi asum niciun risc. Niciodată să nu presupui că ne vom întoarce în orice locaţie. Întotdeauna să fii pregătită să fugi." A făcut o pauză şi a studiat peisajul. „Avem nevoie de un loc unde să stăm ascunşi pentru a face apelul. Zona asta e prea deschisă. Probabil că Zack are oameni în zonă."

„Cât de departe este satul?"

„Cam doi kilometri. S-ar putea să avem noroc şi să găsim un hambar vechi sau altă structură abandonată la

periferie.”

Norocul a fost cu ei, pentru o schimbare. După zece minute de mers pe jos, Cressida a zărit o magazie de piatră cu aspect străvechi, aşezată pe un deal de cealaltă parte a drumului de pământ. Copleşită de viţă de vie şi construită din acelaşi tip de pietre ca şi roca de bază, structura se amesteca în peisaj din lateral, dar un acoperiş metalic ruginit o trăda.

Scânduri rupte de lemn – rămăşiţe ale unei uşi – acopereau pe jumătate intrarea. Când s-au strecurat înăuntru, Cressida a fost recunoscătoare că nu se vedea drumul care ducea în sat, chiar dacă asta însemna să stea într-o magazie dărăpănată care mirosea a şobolani şi a iarbă putredă.

A scos telefonul şi a întâlnit privirea lui Ian.

„Eşti gata? Există o şansă ca telefonul Trinei să fie monitorizat.” După toate probabilităţile, Lee securizase linia, ştiind că Trina era prima persoană pe care Cressida ar fi sunat-o, dar trebuiau să fie pregătiţi pentru orice.

Privirea lui Ian era intensă, purtând greutatea a o mie de cuvinte nespuse. El a apăsat pe telefonul mobil. Ea a înţepenit, strângându-l mai tare. I-ar fi sucit şi ouăle înainte să-l lase să-i ia telefonul.

El a clătinat din cap, iar un colţ al gurii i s-a curbat într-un mod trist. „Nu am de gând să te opresc, Cress. L-am mutat ca să nu fie între noi când voi face asta.” A tras-o înspre el şi i-a mângâiat părul, mâna lui mare ţinându-i capul la pieptul lui. Buzele lui s-au oprit pe tâmpla ei. „Ai fost uimitoare şi ne-ai salvat pe amândoi. Când vom fi departe de aici, vreau să-mi spui ce ai vrut să spui prin „din nou”.”

Nu avea nicio intenţie să spună vreodată cuiva povestea lui Trei. Mai ales lui Ian Boyd.

I-a ridicat bărbia şi i-a apăsat un sărut pe buze. „Sun-o pe Trina.”

Ea a dat din cap şi a introdus numărul Trinei. Cu fiecare atingere a ecranului, ritmul cardiac îi creştea. În momentul în care a lipit telefonul de ureche pentru a aştepta conectarea apelului, pulsul ei era suficient de rapid pentru a alimenta un mic oraş.

$$$

Faţa Trinei s-a înroşit, iar stomacul i s-a strâns când identificarea apelantului a indicat un apel din străinătate. I-a făcut semn din cap lui Keith, care l-a apelat rapid pe Lee de pe telefonul fix imediat ce ea a apăsat butonul de răspuns. „Dacă nu este Cressida, închid”, a spus ea cu o voce tremurândă.

A existat o pauză lungă, o întârziere cauzată de apelul internaţional, înainte ca ea să audă vocea clară a Cressidei. „Treen, eu sunt.”

Ochii i-au lăcrimat la auzul vocii lui Cressida şi s-a prăbuşit pe un scaun de la masa din bucătărie. „OhDoamne! Scumpo! Ne-am speriat de moarte. Unde eşti?”

„Sunt bine. Pentru moment. Dar am nevoie de ajutor.”

Keith s-a încruntat când i-a murmurat ceva lui Lee, iar Trina şi-a amintit scenariul. Oricât de mult ar fi vrut să vorbească cu Cressida şi să se asigure că era în regulă, ei nu aveau acest lux. Trebuia să presupună că fiecare secundă de conversaţie putea fi ultima. „Cress, Sean te caută. Chiar acum, el şi o echipă Raptor sunt în Cizre. Poţi să notezi numărul lui?”

Vocea Cressidei era înăbuşită când a spus: „Ian, am nevoie de creion şi hârtie.”

Lui Keith, Trina i-a spus: „E cu Boyd”. În telefon, ea a

întrebat: „Cress,
Boyd este un aliat?”

Pauza a fost prea lungă pentru confortul Trinei, dar putea fi vorba de întârzierea internaţională. „Da.”

Desigur, bărbatul trebuie să fie chiar lângă ea. Ascultă. „Bine, răspunde corect dacă el *nu* te constrânge...” Ea a închis ochii şi a încercat să se gândească la ceva simplu, dar inofensiv. „Cine a găzduit petrecerea la care am fost cu Todd vara trecută?”

Era un singur răspuns care însemna că Ian Boyd putea fi de încredere. Tot ce trebuia să facă Cressida era să spună orice alt nume şi ei ar fi ştiut dacă Boyd era o ameninţare. „Dr. Patrick Hill”, spuse Cressida cu fermitate.

Trina şi-a dat drumul la răsuflarea pe care o reţinuse. „Bine.” A recitat numărul de telefon. „Sună-l pe Sean. El te poate scoate din Turcia.”

„Am înţeles.” Cressida şi-a luat rămas-bun şi a închis.

Trina stătea în sufragerie, holbându-se la telefon. Aştepta acel moment de zile întregi şi se terminase atât de repede. Trupul îi tremura şi nu ştia dacă uşurarea sau frica îi provocau tremurul.

Braţele lui Keith au înconjurat-o din spate, iar ea s-a întors cu faţa la el şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei lui. „Mi-e frică, Keith.”

„Dacă cineva o poate scoate, acela este Sean. El este cel mai bun agent al meu.”

Ea a dat din cap. „Mă simt doar... neajutorată. Aş fi vrut să-l cunoaştem pe Boyd. Aş vrea să fim siguri că putem avea încredere în el.”

„Cressida are încredere în el, nu-i aşa?”

„Ea a spus că are.”

El a zâmbit. „Atunci putem avea încredere şi în el.”

„Dacă se înşeală? Nu e ca şi cum ar avea un palmares

grozav.”

„Având în vedere ce am reuşit să reconstituim din săptămâna petrecută în Turcia, Cressida *ştie* deja dacă Boyd este unul dintre băieţii buni.”

sss

Deconectarea apelului cu Trina a fost dificilă. Auzind o voce caldă, îngrijorată, ştiind că prietenii ei încearcă să o ajute, a declanşat uşurare şi vinovăţie. I-a întâlnit privirea lui Ian. „Keith a trimis deja o echipă Raptor la Cizre. Sean Logan este unul dintre agenţi. Vor să îl sun.”

„Ai prieteni buni.”

Ea a dat din cap şi a format numărul lui Sean. El a răspuns imediat şi a spus: „Cressida Porter, era şi timpul.”

Scoase un râs greu în timp ce un val de emoţii o lovea pentru a doua oară în tot atâtea minute. Era mult prea emotivă în zilele astea. „Sean, nu ai idee cât de bine este să-ţi aud vocea.”

„La fel şi eu, Cress. Am fost îngrijorat. Cu toţii am fost.”

Ea şi-a curăţat gâtul. „Mulţumesc. Ascultă, îi predau telefonul lui Ian.” „Boyd este un prieten?”

I-a întâlnit şi i-a susţinut privirea lui Ian în timp ce spunea: „Da. Îi încredinţez viaţa mea.”

Maxilarul lui Ian s-a încordat, iar nările i-au fluturat uşor. Se întreba ce se întâmplă în mintea lui. Cel mai bine ar fi ca, atunci când totul se va termina, să uite că l-a cunoscut vreodată pe Ian Boyd. Nu înţelegea cum ar fi putut să păstreze contactul cu el şi să nu-l dorească.

I-a înmânat telefonul, apoi s-a aşezat pe podeaua de pământ să asculte. El i-a spus lui Sean despre Zack, legat în Rover, şi i-a descris locaţia lor. Cressida fusese într-un fel de ceaţă după ce avusese de-a face cu Zack şi pierduse noţiunea

distanţei pe care o parcurseseră. Nu-şi dăduse seama cât de aproape erau de graniţa siriană. Când Ian a estimat distanţa de la Cizre, ea s-a ridicat în picioare, şocată.

În timp ce se îndreptau spre cel mai apropiat turn de telefonie mobilă, continuaseră fără să vrea drumul spre apeduct.

A aruncat o privire în jurul barăcii vechi de piatră, cu mintea înnebunită. S-a aplecat spre perete pentru a inspecta mortarul dintre pietre, apoi a băgat mâna în rucsacul lui Ian şi a scos un cuţit cu o lamă rezistentă. A apăsat cu muchia într-o crăpătură dintre pietre şi a desprins o bucăţică de mortar, apoi şi- a studiat proba într-o rază de soare care strălucea printr-o gaură din acoperişul ruginit.

Mortarul putea fi antic. Vizitase mai multe situri antice din Istanbul şi Antalya pentru a studia betonul, astfel încât să fie capabilă să identifice varietatea romană antică în caz de nevoie. Mortarul din mâinile ei era compus din agregate de piatră spartă legate cu var, o combinaţie folosită de secole, dar raportul dintre agregate şi liant se schimbase de-a lungul a două milenii, iar compoziţia din mâinile ei era în concordanţă cu amestecul folosit în antichitate.

S-a învârtit într-un cerc lent, studiind şopronul, apoi s-a oprit în colţul de sud-est. A căzut în genunchi şi a zgâriat podeaua cu lama cuţitului, găsind marginile unei pietre plate masive. Folosind baticul, a şters suprafaţa. Ţesătura grosieră a funcţionat bine pentru a îndepărta zeci de ani de pământ. Cu piatra expusă, ea a luat o lanternă din rucsac şi a aşezat-o pe pământ, astfel încât lumina să se răspândească pe piatră, dezvăluind gropi şi crăpături în suprafaţa aparent netedă. Semnul era acolo, gravat în piatra plată.

„Cressida?” a spus Ian.

Ea a tresărit, realizând că nu mai vorbea la telefon cu Sean. S-a răsucit cu faţa la el fără să părăsească colţul.

„Trebuie să ne îndreptăm spre locul de întâlnire cu echipa Raptor a lui Logan.” Ea a scuturat din cap, simţindu-se ameţită. „Suntem aici.”

Fruntea i s-a încruntat. „Ce?”

„Am reuşit. Asta este. Am găsit casa de piatră a lui T. E. Lawrence.” A arătat spre stânca plată expusă. „Asta e intrarea în tunel. Lawrence şi-a gravat iniţialele în stâncă, la fel cum a marcat-o pe hartă.”

Capitolul 32

Ian nu şi-a imaginat niciodată că se vor confrunta cu această decizie. Cu Zack legat nu prea departe, erau în pericol aici, dar dacă ar fi localizat un tunel în Siria şi ar fi preluat controlul asupra lui, împiedicându-l să cadă în mâinile guvernului sirian sau ale ISIS…

Uită de Raptor, cu aceste informaţii, el ar putea convinge CIA să trimită o echipă de exfiltrare. CIA l-ar putea aduce înapoi în SUA, în timp ce Raptor ar putea avea probleme în acest domeniu.

Această descoperire era… potenţial uriaşă. O uşă din spate în Siria ar putea schimba raportul de forţe în războiul civil în curs. Etnicii kurzi din Turcia doreau să se alăture vecinilor lor kurzi din nordul Siriei şi Irakului pentru a forma un Kurdistan unit din punct de vedere geopolitic – o democraţie seculară, pro-occidentală, în inima Orientului Mijlociu. Un tunel ca acesta i-ar putea aduce cu un pas mai aproape de acest obiectiv.

Kurzii din Siria îşi declaraseră autonomia completă faţă de regimul lui Assad *şi* de rebelii separatişti. Aceştia au luptat

pentru propria lor ţară, pentru propria lor libertate, folosind numele de Unităţile de Protecţie a Poporului – *Ekîneyen Parastina Gel* în kurdă, cunoscute sub iniţialele YPG – şi, până la apariţia ISIS, au controlat nord-estul Siriei, nu departe de oraşul turc Cizre. YPG deţinea încă cea mai mare parte a teritoriului, cu încăierări care mişcau graniţele înainte şi înapoi în fiecare zi.

Ar trebui să plece. Să plece acum. Şi totuşi... dacă Cressida avea dreptate...

S-a uitat la ea şi a ştiut că, pentru prima dată în viaţa lui, găsise pe cineva pe care nu era dispus să-l rişte. Cel puţin, nu mai era. „Trebuie să plecăm.”

„Dacă găsim a doua intrare, asta va confirma că acesta este tunelul. Poate vom putea săpa cealaltă deschidere cu uneltele din Rover. Apeductul era o serie de qanats, la fel ca Gadara. Celelalte intrări sunt probabil puţuri umplute cu pământ şi piatră.”

„După ce ne întoarcem în SUA, vom spune CIA-ului locaţia acestei intrări. Va fi suficient.”

Ea s-a încruntat. „S-ar putea să te surprindă să afli că nu speram să găsesc acest tunel pentru potenţialul său de spionaj şi utilizări militare.” Ea şi-a scuturat capul. „Este o bucată de istorie. Inginerie şi construcţii care au fost realizate înainte de inventarea busolei. Înainte de TNT. Ai idee cât de greu ar fi să faci un tunel de kilometri şi să menţii cursul fără o busolă? Dacă acest tunel seamănă cu cel de la Gadara, este posibil să fi fost nevoie de o sută de ani pentru a-l construi. Aceasta este o minune istorică. De studiat şi de învăţat”.

Ii putea auzi pasiunea pentru subiect în vocea ei. „îmi pare rău, Cress, dar acest tunel are o importanţă strategică. Vechi de două mii de ani sau de două zile, nu contează. Ceea

ce contează este că locaţia este secretă şi că traversează o graniţă internaţională într-o regiune puternic disputată.”

„Nu este valoarea strategică decisă de poporul turc sau sirian, nu de CIA?”

„Ai avea încredere în guvernul sirian cu aceste informaţii chiar acum?”

Ea s-a încruntat şi a păşit spre el. Şi-a aruncat privirea înapoi la piatra din colţ şi umerii i-au căzut înfrânţi. „Atunci nu vom spune nimănui.”

El a dat din cap. Îi putea da asta. Pentru moment. „Să ne întoarcem la Rover. Echipa Raptor este la doar treizeci de kilometri de aici. Logan are un plan pentru a vă face să treceţi graniţa în Irak. Au un avion care aşteaptă în Erbil. Cu puţin noroc, vei zbura înainte de miezul nopţii.”

A ieşit din baracă şi s-a ghemuit jos în spatele arbuştilor care mărgineau structura şi a studiat drumul. Gol în ambele direcţii. Părul de pe ceafa I s-a ridicat. Ceva nu era în regulă. O clipă mai târziu, l-a auzit, vâjâitul moale al unui motor în depărtare. Ţinând-o strâns de mână pe Cressida, a tras-o spre partea din spate a barăcii, care le bloca vederea spre drum. I -a făcut semn Cressidei să se adăpostească sub mărăcinii groşi care se întindeau de la deal la structură şi a urmat-o în vegetaţie.

Ea a blestemat ghimpii ţepoşi ai plantelor uscate. El îi puse uşor o mână pe buze pentru a o reduce la tăcere în timp ce zgomotul motorului se apropia. Înfofoliţi şi îmbrăcaţi în maro de deşert, se amestecau, dar nu suficient de bine pentru a fi siguri de siguranţa lor în cazul în care cineva cerceta perimetrul barăcii.

Zgomotul motorului a încetat în timp ce se apropia de baracă.

Rahat.

Ian şi-a scos arma şi i-a făcut semn Cressidei să facă la

fel.

A urmat sunetul a trei uşi de maşină care se deschideau şi se închideau, apoi l-a auzit pe Zack spunând: „Ganem, verifică baraca.”

Paşii se apropiau de magazie. Lângă el, ochii Cressidei erau mari de alarmă. A vrut să-i spună ceva lui Ian, dar el a scuturat brusc din cap. O şoaptă acum era mult prea riscantă.

În timp ce Ganem se apropia de baracă, Zack vorbea cu al treilea om întro turcă stricată. Ian nu s-a putut abţine să nu rânjească la calitatea nazală a vocii lui Zack datorită nasului său spart. L-a trimis pe al treilea om să caute peste drum, apoi a anunţat că va urca el însuşi pe deal pentru a scana peisajul. Din vârful dealului, ar putea să-i vadă pe Ian şi pe Cressida. Ian nu putea decât să se roage ca mărăcinii să fie suficient de groşi pentru a-i deghiza.

Todros a intrat în magazie. Ferestrele vechii structuri erau lipsite de sticlă, ceea ce făcea să se audă uşor mişcarea din interior. Bărbatul se afla pe partea opusă a zidului din spatele lui Ian, răzuind cu ceva piatra plată de temelie.

Trebuie să fi văzut piatra curăţată şi acum o verifica el însuşi.

Zack intră în vizorul lui Ian când acesta ajunse pe vârful dealului. Ar fi scos un oftat de uşurare când bărbatul a coborât, aparent fără să-i zărească, dar încă trebuia să-şi facă griji pentru Todros în interiorul barăcii.

În cele din urmă, Todros a părăsit şopronul şi s-a întâlnit cu Zack şi cu celălalt bărbat pe drum. „Niciun semn că ar fi fost cineva în interiorul şopronului de luni de zile, poate ani de zile.”

La auzul minciunii flagrante, Cressida s-a mişcat, scuturând o creangă. S-a liniştit, trupul ei rigid de alarmă, dar niciunul dintre bărbaţii din drum nu părea să observe. „Recunoaşte, sunt plecaţi de mult”, a continuat Todros.

„După calculele mele, tunelul este mai aproape de Cizre.”

Zack a blestemat. „Nu se îndreaptă spre tunel. Ian s-a înmuiat. Au plănuit să o sune pe prietena ei cu legături cu Raptor. Există o echipă în Cizre care aşteaptă să îi extragă”.

„Drumurile sunt puternic patrulate în şi dinspre Cizre. Nu vor reuşi niciodată.”

„Vor merge pe uscat.” Zack a făcut o pauză. „Dar echipa Raptor nu o va face. Dă-mi mobilul tău. E timpul să închidem Raptor – îi putem reţine la următorul punct de control.”

La naiba. Echipa putea fi arestată din mai multe motive, începând cu simplul fapt că se afla în regiune pentru a lucra la un contract de protecţie a oficialilor guvernamentali kurzi din nordul Irakului împotriva ISIS. Guvernul turc se temea de tot ceea ce semăna a autonomie kurdă şi aveau propriile probleme cu ISIS. Intrarea echipei Raptor în Turcia ar putea fi uşor considerată suspectă.

Zack a sunat, instruindu-l pe cel de la celălalt capăt al firului să insiste pentru reţinerea echipei Raptor. Dar ultima sa cerere l-a făcut pe Ian să-şi îngheţe sângele. Voia o căutare terestră, începând cu zona din jurul satului din apropiere.

$$$

Cressida a răsuflat uşurată când Jeep-ul negru a ajuns pe creasta dealului, apoi a coborât pe partea cealaltă. Ian a privit vehiculul prin binoclul mic pe care îl avea în rucsac. „L-am zărit repede pe al treilea bărbat. Cred că e tipul cu cuţitul care te-a atacat lângă tren.”

Se cutremură. Ar fi fost fericită să trăiască tot restul vieţii fără să se mai confrunte cu el. „Todd l-a minţit pe Zack

în legătură cu baraca. A văzut urmele de zgârieturi. Nu e prost. Ştie cum arată săpăturile proaspete."

„Ar fi o greşeală să ne bazăm pe el ca aliat", a spus Ian, cu vocea plată. Ea dădu din cap. O singură minciună nu compensa tot ce făcuse Todd.

Dar a uşurat puţin durerea să ştie că nu era sută la sută complice cu Zack.

„Trebuie să anulez întâlnirea cu Raptor. Trebuie să se întoarcă în Irak. Acum. Înainte de a fi reţinuţi zile întregi."

Groaza i s-a instalat în stomac. Au fost *atât de* aproape.

A ascultat partea lui Ian din conversaţia cu Sean, descurajată şi frustrată că planul lor de evadare dispăruse acum. Ar trebui să continue pe uscat până la graniţa cu Irakul pentru a se întâlni cu Sean, ceea ce ar necesita o nouă traversare a Tigrului. Dar, din nefericire, atât de aproape de graniţa siriană, ar fi existat patrule de-a lungul râului. Ar trebui să facă cale întoarsă, să meargă spre nord şi să ocolească. Ar fi durat zile întregi. Erau şanse să fie prinşi.

Chiar când Ian îşi lua rămas bun de la Sean, ea a spus: „Aşteaptă!" Ian a înclinat capul cu telefonul încă lipit de ureche.

„Dacă putem intra în Siria, ar fi greu să traversăm râul pentru a ajunge în Irak?"

S-a încruntat şi l-a întrebat pe Sean cum era graniţa fluvială în Irak. Cressidei i-a răspuns: „YPG controlează râul în nord şi, pentru moment, ISIS îi lasă în pace din cauza luptelor mai grele de la capătul vestic al graniţei cu Turcia . YPG este aliată cu kurzii din nordul Irakului, iar ambele grupări au folosit râul pentru a aduce reporteri occidentali în Siria. Cu ajutorul unui rebel simpatizant, intrarea în Irak se poate face din nordul Siriei, chiar dacă tehnic este un teritoriu controlat de ISIS. Este o rută pe care Sean a luat-o

în considerare dacă am putea găsi o modalitate de a intra în Siria, dar este periculoasă.”

„Spune-i că ne vom întâlni mâine pe râu.”

Ian a scuturat din cap. „Cressida, nu avem timp să găsim şi să săpăm una dintre deschideri. Ar putea fi şase metri de pământ şi piatră şi am fi în câmp deschis. L-ai auzit pe Zack – vor începe o căutare terestră. Aici.”

Îşi strânse mâna într-o minge ca să nu-l apuce de braţ, ca şi cum l-ar putea trage fizic spre a-i accepta planul. „Putem îndepărta piatra de temelie a lui Lawrence.”

„Cum vom face asta?”

„Îl tragem cu troliul din faţa Rover-ului?”, a sugerat ea.

Fruntea lui Ian se încruntă în timp ce se gândea la ideea ei. „Poate. Am putea folosi roata de fier ca pârghie. Dar cablul s-ar putea să nu fie suficient de lung pentru a ajunge la casă. Nu ştiu cât de aproape am putea înclina Roverul.” Apoi ochii i s-au luminat. „Dar există un cric de ridicare în spatele camionului. Am putea să-l ridicăm.” Lui Sean i-a spus: „Vom încerca. Dacă nu avem noroc în două ore, vom renunţa şi ne vom îndrepta spre nord.” A închis. „Ştii că asta e o nebunie, nu?”

„Totul despre această săptămână a fost o nebunie. De ce ar trebui ca astăzi să fie diferit?”

El a scos un râs strangulat. „Bine zis.” A atins peretele barăcii de piatră. „Chiar dacă reuşim să deschidem tunelul, s-ar putea să nu găsim o ieşire la celălalt capăt. Vom fi proverbialii peşti într-un butoi dacă Zack se întoarce.”

„Vom fi prinşi dacă ne întoarcem şi ne îndreptăm spre graniţa cu Irakul.

Cât vrei să pariezi că gărzile de la punctele de control ne vor împuşca pe amândoi mai întâi, la naiba cu întrebările?”

Ochii lui Ian s-au întunecat, iar maxilarul i s-a încleştat. „Ăsta e singurul motiv pentru care sunt dispus să încerc asta.

Refuz să dau cuiva ocazia de a mai încerca o dată cu tine.”

Emoţia din cuvintele sale a declanşat o uşoară roseată.

Pe cine credea el că păcăleşte cu replica sa *„Nu mă ocup de emoţii”?*

Cu siguranţă nu pe ea.

S-au strecurat înapoi printre mărăcini şi s-au îndreptat spre Rover, care era încă acolo, dezactivat, fără capacul distribuitorului. Au căutat în vehicul unelte utilizabile, luând cricul mare de ridicare înaltă, cheia pentru roţi şi trusa de scule care conţinea diverse obiecte, inclusiv o cheie, un ciocan, şurubelniţe şi o lopată pliabilă.

Respiraţia Cressidei a părăsit-o într-un suflu ascuţit şi dureros când a găsit o mistrie îngropată sub o cârpă veche şi unsuroasă.

„Ce s-a întâmplat?” a întrebat Ian.

Ea a studiat sculptura de pe vechiul Marshalltown. Bine uzată. Ascuţită ca un cuţit. La fel de familiară ca a ei. „E a lui Todd.” A băgat-o în buzunarul din spate al blugilor.

„Îmi pare rău, Cress.”

Ea a ridicat din umeri. „Nu e ca şi cum nu am fi ştiut că lucrează cu Zack.” Ea şi-a strâns buzele. „Cred că...” A ezitat. Ian reacţiona impulsiv când era vorba de Todd.

„Dă-i drumul. Spune-o.”

„Nu înţeleg de ce mi-a trimis mesajul, dar am sentimentul că Hejan mia dat numărul lui Todd pentru că el chiar credea că Todd ne va ajuta dacă va putea. Şi cred că de aceea Todd l-a minţit pe Zack.”

„Sper să ai dreptate. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obţine.”

Şi-au cărat trusa la magazia de piatră şi s-au apucat de treabă. Cressida a folosit mistria lui Todd, în timp ce Ian a mânuit levierul. Împreună au curăţat marginile pietrei şi au săpat un şanţ în pământ pe o parte, astfel încât buza cricului

să poată fi fixată în poziţie sub piatră.

În sfârşit, făcuseră o tăietură adâncă în podeaua de pământ. Transpiraţia îi curgea pe tâmple Cressidei în timp ce puneau cricul la locul lui. Simţea fiecare secundă, fiecare minut, ştiind că puteau foarte bine să piardă timp preţios când ar fi trebuit să se distanţeze de acest loc.

Todd ştia că ea a fost aici. El şi Zack se puteau întoarce oricând.

Chiar mai înspăimântător decât confruntarea cu Zack era faptul că, dacă reuşeau, se puteau trezi la şase metri sub pământ şi în faţa unei fundături.

Şi-a potolit această teamă amintindu-şi că T. E. Lawrence a marcat locul ca fiind un tunel – şi încă unul lung. Cu siguranţă nu ar fi făcut asta dacă nu lar fi explorat. Dacă pasajul ar fi fost plin de pietre şi resturi, nu ar fi avut nicio idee despre întinderea puţului. Cu toate acestea, rămânea întrebarea dacă ar fi existat o ieşire la capătul îndepărtat.

Ian şi Cressida nu au scos decât grohăituri joase în timp ce aşezau baza cricului în groapa pe care o făcuseră în pământ şi mişcau buza sub piatra groasă de zece inci.

Cu cricul pe loc, Cressida a căzut pe podea, gâfâind pentru a-şi reveni după efortul de a strecura o bară groasă de metal sub ceea ce trebuia să fie o piatră de jumătate de tonă.

Ian şi-a sprijinit mâinile pe genunchi şi şi-a prins respiraţia. Datorită unui strat fin de transpiraţie, tricoul său murdar se agăţa de muşchii groşi. Între asta şi cele şase zile de barbă – acum chiar o barbă – arăta robust şi sexy ca naiba, făcându-o să-şi dorească să o facă din nou.

Respirând sub control, s-a îndreptat şi a apăsat de două ori pe mânerul cricului. Stânca se lovea de stâncă, iar piatra se mişca, apoi, foarte uşor, se ridica.

Efervescenţa a trecut prin ea. Nu s-a putut abţine şi s-a aruncat asupra lui, punându-şi braţele în jurul gâtului lui.

„Funcţionează!” Apoi şi-a lipit gura deschisă de a lui.

O, *Doamne.* Sărutându-l se simţea al naibii de bine. Degetele ei se înşirau prin părul lui, în timp ce mâinile lui alunecau în jos şi îi luau fundul.

Prea curând, el i-a dat drumul. „Păcat că nu avem timp pentru asta”, a spus el, respirând aproape la fel de greu ca atunci când au poziţionat cricul.

Ea a dat din cap. El avea dreptate. „Hai să deschidem tunelul ăsta.”

I-a făcut semn spre cric, dându-i onoarea să pompeze bara în continuare.

Cricul era vechi, dar bine uns, iar mecanismul se mişca uşor în timp ce ea manevra mânerul. Stânca a alunecat pe buză, forţându-i să ajusteze unghiul pentru a susţine piatra care se ridica.

Când piatra era la cinci centimetri deasupra solului, Ian a aprins o lanternă în spaţiul expus, dezvăluind marginea unei găuri întunecate. Încă cinci centimetri, iar lumina a surprins ceea ce părea a fi prima treaptă a unei scări de piatră.

Ian s-a ocupat de pomparea cricului, care se încordase sub greutatea pietrei, şi, în cele din urmă, au obţinut o deschidere suficient de largă pentru ca şi umerii lui largi să poată trece prin ea. Ea a îndreptat lanterna în adâncuri şi a numărat cincisprezece trepte tăiate în pământ.

$$$

Ian şi-a adunat proviziile. Urmau să ducă totul în tunel, cu excepţia cricului. Aveau să lase cricul pe loc, susţinând piatra, singura lor ieşire garantată – dar şi o invitaţie pentru

Zack şi Todros să îi urmeze, ceea ce nu era chiar o preocupare minoră.

Trebuiau să lase proviziile jos. Deschiderea era prea îngustă pentru a purta rucsacuri în timp ce se strecurau pe sub piatra de temelie aşezată precar, dar cel puţin tunelul în sine părea să fie suficient de înalt şi de lat pentru a putea merge fără să te cocoşezi sau să te mişti în lateral.

A aruncat mai întâi cutia cu scule. Recipientul metalic a zăngănit pe cea mai joasă dintre trepte, sunetul fiind atenuat de adâncimea şi unghiul tunelului. Apoi a aruncat rucsacurile.

Cressida făcu un pas spre deschizătură, iar maţele i se strânseră. Secundele în care ar fi stat sub stânca înclinată, înainte de a intra complet în peşteră, erau cele mai periculoase. La cea mai mică lovitură a cricului sau la cea mai mică mişcare a pământului de sub el, piatra ar fi strivit-o. Îi apăsă un sărut puternic pe buze. Avea o mie de cuvinte pe care ar fi vrut să le spună, dar nu putea. Nu acum.

„Ai grijă”, a spus el, şi i-a dat drumul.

Ea a încuviinţat din cap şi s-a strecurat printre ele, agilă şi sprintenă în timp ce dispărea în gaura întunecată. El a tras adânc aer în piept după ce ea s – a îndepărtat de stâncă şi încă unul când ea a strigat: „Sunt la fund.” Raza lanternei ei a dispărut în coridorul înclinat. „E deschis. Cel puţin... atât cât ajunge lumina este practicabil.”

„Cobor”, a spus el. A apăsat pe butonul „Trimite” al mesajului text prescris către Sean şi a aşteptat confirmarea trimiterii textului înainte de a coborî în gaură.

A alunecat pe lângă cric fără probleme, dar după ce a trecut de el, o şoaptă de sunet l-a avertizat de o schimbare subtilă în curentul de aer. A aruncat o privire în urmă şi a văzut un şuvoi îngust de pământ picurând de sub baza

cricului înclinat şi înţepenit. Braţul metalic se îndoia uşor, buza care ţinea piatra încordându-se sub greutate.

Mica deplasare a solului la bază redistribuise greutatea. Cricul era pe cale să se rupă.

„Rahat! Cressida! Mişcă!” Cuvintele abia îi ieşiseră din gură când sări în faţă şi în jos, sărind şase trepte şi rostogolindu-se când ajunse la fund, prinzând- o şi strângând-o la el. Deasupra lor, metalul a pocnit şi bolovanul s-a trântit în jos, închizând din nou gaura.

Capitolul 33

Cressida tuşea de la respiraţia murdăriei care fusese mişcată atunci când stânca se izbise de deschidere şi zguduise pereţii tunelului. Stătea întinsă pe o parte în întuneric, cu ochii lăcrimând în timp ce se străduia să controleze spasmele, de teamă că mişcarea ar putea provoca o nouă schimbare şi tunelul vechi de două mii de ani s-ar putea prăbuşi. Să se fi fracturat roca de bază atunci când a căzut bolovanul?

Braţele lui Ian s-au strâns în jurul ei. „Eşti bine?”, a întrebat el.

Tuşind sub control, ea a făcut o verificare mentală, flexând muşchii pentru a se asigura că totul era în regulă. „Da. Doar un pic speriată.”

I-a simţit buzele atingându-i fruntea în întunericul total. Îşi scăpase lanterna când el se izbise de ea şi bâjbâi pe podea, sperând că nu se stricase.

El a aprins lumina lui, iar ea a zărit-o pe a ei lângă

perete. S-a pus în genunchi şi a întins mâna după ea, apoi a scos un oftat uşor de uşurare când lumina a pâlpâit, apoi s-a stabilizat.

Ian şi-a stins lumina. „O să-mi păstrez bateriile. Habar nu avem cât timp vom sta aici jos.”

Şi-a îndreptat lumina în sus. Vârful tunelului se afla la aproximativ 20 de centimetri deasupra capului ei, depăşind înălţimea mai mare a lui Ian cu un centimetru în plus. Cu umerii lui laţi, tăietura îngustă a apeductului – puţin mai mică de un metru la podea, deschiderea îngustându-se treptat la jumătate din această dimensiune la tavanul arcuit – ar fi mai strâmtă pentru el decât pentru ea.

Ea tremura. Lungimea tunelului era singurul lucru care prevenea o panică claustrofobică totală. Nu-şi putea imagina cum trebuie să se simtă Ian, cu umerii lui zgâriind pereţii. „Suntem prinşi în capcană.”

El a dat din cap, cu gura strânsă. „A fost unul dintre riscuri.”

A aprins lumina pe scările puţului de intrare, apoi a stins-o. Nici măcar o şoaptă de lumină solară nu s-a strecurat printre marginile pietrei. A aprins din nou lumina, răcită de întunericul total de la 15 metri sub pământ. „Îmi pare rău, Ian. Este vina mea.”

„Nu, e a mea, Cress. *Toate* astea sunt din vina mea.” El a strâns-o la pieptul lui.

I-a respirat mirosul. Transpiraţie, murdărie şi testosteron. Era o alinare să aibă pe cineva solid în braţe, o altă inimă care bătea, în ceea ce ar putea fi mormântul lor.

„Avem mâncare şi apă pentru două zile dacă suntem atenţi”, a spus ea. „Aerul ar putea fi o problemă, dar coridorul pare lung şi ar putea exista schimb prin unele dintre puţurile qanat.”

El i-a mângâiat obrazul. „Puterea ta mă uimeşte.”

Ea şi-a strâns braţele în jurul lui. „Doar o împrumut de la tine. Dacă nu erai aici, aş fi fost o epavă.”

„La fel şi pentru mine.” I-a periat de pe frunte şuviţele de păr care îi scăpaseră din împletitură. „Vom găsi un puţ de ieşire prin care putem săpa. *O să* te scot de aici.”

Ea i-a ţinut privirea; strălucirea slabă nu putea ascunde intensitatea din ochii lui. „Promiţi?”

El a zâmbit. „Absolut, frumoaso.”

Era o promisiune ridicolă, având în vedere cu ce se confruntau probabil. Şi mai ridicol era să tragă speranţă din ea, dar cumva, a făcut-o. „Ei bine, atunci, să mergem.”

El a sărutat-o. „Când ne întoarcem în State, vreau să te duc la un hotel de cinci stele pentru o săptămână. Vom mânca la room service, iar eu îmi voi dedica toată energia pentru a te face să ejaculezi, în mod repetat.”

Căldura se revărsa din miezul ei. Şi-a lins buzele, gâtul fiindu-i din nou uscat. „Promiţi?” a repetat ea.

„E mai mult decât o promisiune, frumoaso. Este jurământul meu solemn.”

„Te avertizez, iubesc room service-ul mai mult decât orice altceva în lume. O să te coste.”

„Am o duzină de ani de salarii care îmi fac o gaură în buzunar. Cred că mă pot descurca.”

„Abia aştept.” S-a întrebat dacă îi oferea sex sau ceva mai mult, dar, prinsă într-un tunel vechi de două mii de ani, avea nevoie de speranţă de care să se agaţe şi nu avea de gând să strice fantezia punând la îndoială detaliile.

„Atunci ar trebui să ne grăbim să ajungem în Siria şi să ne săpăm calea de ieşire.” A râs. Ca şi cum ar putea fi atât de simplu.

Şi-au îmbrăcat rucsacurile, iar Ian a luat cutia cu scule şi i-a condus în tunelul întunecat. Ea i-a dat lanterna ei, iar el a măturat pereţii şi podeaua cu el, ferindu-se şi deplasându-se

în lateral după cum era necesar atunci când tunelul se îngusta prea mult pentru mărimea lui.

Urmele de târnăcop vechi de două mii de ani evidenţiau munca manuală depusă pentru săparea pasajului prin rocă solidă. În zonele în care tunelul a săpat prin pământ în loc de stâncă, constructorii au întărit pereţii şi tavanul cu arcuri de beton care au împiedicat prăbuşirea structurii din cauza pământului.

Ian s-a întins înapoi şi i-a luat mâna. La început, Cressida a crezut că scopul lui era să o consoleze, dar apoi, la felul în care degetele lui se mişcau şi se împleteau printre ale ei, şi-a dat seama că o făcea la fel de mult pentru el, declanşându-i o strângere în piept. Avea nevoie de ea la fel de mult ca şi ea de el.

Cu reticenţă, ea îşi desprinse mâna de a lui pentru a apăsa butonul de pe ceasul ei de scufundare pentru a ilumina busola. Se îndreptau aproape exact spre sud şi aşa fusese în ultimii şase sute de paşi. Se minuna de precizia constructorilor de tuneluri de acum două mii de ani.

Ea şi-a împletit din nou degetele cu ale lui şi a spus: „Număr paşii. Ştiu ritmul meu – doisprezece paşi înseamnă zece metri.” Ea s-a împiedicat pe terenul denivelat, iar degetele lui s-au strâns pe ale ei. El a îndreptat lanterna în jos pentru a ilumina podeaua. „Nu. Ţine-o sus. Trebuie să vezi tavanul. Mai bine mă împiedic eu decât să te loveşti cu capul de o piatră joasă.”

A ridicat din nou lumina.

„Cred că baraca se afla la două, cel mult trei mile de graniţa siriană”, a spus ea. „Vom fi norocoşi dacă tunelul este practicabil pe o distanţă de patru mile pentru a ne duce dincolo de graniţă.”

El s-a ferit, iar ea a văzut tavanul coborât până la punctul în care a trebuit să se aplece şi ea. „Ar trebui să

avem noroc acum”, a spus el.

„Nu cred că norocul funcţionează aşa.”

„Da, ei bine, cred că norocul nu funcţionează deloc.” Tonul lui era la fel de uscat ca aerul rece din tunel.

Ea a pufnit. „Adevărat.”

În faţa lui, raza de lumină mângâia pereţii înclinaţi, podeaua şi tavanul într-o rotaţie lentă. Se opri când lumina dispăru într-o gaură întunecată în dreapta. „Un alt puţ de intrare.”

Inima îi bătea cu uşurare la acest prim semn că existau, într-adevăr, alte ieşiri. Aveau să găsească o cale de ieşire. Trebuiau s-o facă.

S-a oprit să studieze treptele tăiate în stâncă. Şase trepte se terminau brusc la o barieră de lemn. Oare T. E. Lawrence a pus bariera aici acum o sută de ani?

„Aceasta ar putea fi cea pe care Lawrence a săpat-o şi a marcat-o pe hartă. Dacă nu găsim o ieşire mai la sud, s-ar putea să vrem să ne întoarcem aici.” Ea studie scândurile netede. „Dacă dăm scândurile jos, vom găsi probabil un puţ plin cu pietre, pământ şi resturi, dar, după înălţimea scărilor, cred că vom avea doar câţiva metri prin care să săpăm. În plus, gravitaţia ar ajuta – fără scânduri, murdăria se va revărsa pe scări.”

Aveau să supravieţuiască acestui tunel. Întrebarea era: vor supravieţui şi la ceea ce îi aştepta deasupra?

Ian a oprit fasciculul de lumină asupra unui obiect aşezat pe treapta de jos. La prima vedere, ea a presupus că era o scândură spartă, dar la o inspecţie mai atentă, era o cutie mică de lemn. Ca o cutie veche de trabucuri. Cu siguranţă nu avea două mii de ani vechime, dar nici cinci sau zece ani. A căzut în genunchi şi a atins cutia. Încet. Reverenţios.

Şi-a dat seama când a găsit piatra cu iniţialele gravate

că T.E. a fost aici. Chiar şi scândurile erau un semn revelator. Dar asta... asta era dovada incontestabilă că cineva fusese în acest tunel cel puţin o dată în anii de când apeductul ieşise din uz şi dispăruse din memorie.

Ian a căzut în genunchi lângă ea. Mâna lui i-a găsit partea mică a spatelui. „Deschide-o, scumpo. Ai câştigat acest moment.”

A ridicat capacul. Înăuntru se afla o mică carte legată în piele. A luat-o cu grijă din cutia care o adăpostise în ultima sută de ani şi a studiat coperta. Literele T-E-L erau întipărite în pielea moale. A deschis cartea şi a scanat conţinutul. Inima îi bătea cu putere – de data aceasta nu din cauza îngrijorării sau a fricii, ci a entuziasmului. „Este jurnalul lui de teren.”

Ar fi putut lucra pe o mie de situri – săpând în fiecare zi pentru tot restul vieţii – dar se îndoia că va mai găsi vreodată ceva la fel de interesant ca acest document istoric. Ceea ce era amuzant când se gândea că erau doar notiţele unui alt arheolog. Dar cine era acel om, chiar mai mult decât tunelul uimitor pe care îl găsise, făcea ca acest moment să fie foarte special.

În mintea ei, T. E. Lawrence ar fi fost întotdeauna Peter O'Toole. Înalt, chipeş. Carismatic. Dar, desigur, adevăratul Lawrence era mai scund decât ea cu un centimetru. Iar istoricii erau împărţiţi în privinţa carismei sale.

S-a uitat în susul tunelului. „Trebuie să lăsăm asta aici. Nu pot să-l iau şi să risc să fie pierdut.”

Ian a dat din cap, cu un zâmbet trist pe faţă. Bănuia că el înţelegea ce însemna asta pentru ea. „Citeşte-o. Repede. În caz că descrie tunelul din faţă – şi o ieşire pe care ar trebui să o căutăm.”

S-a aşezat pe treaptă cu Ian lângă ea şi a început să citească. El a deschis un baton energizant şi l-a rupt în două. „Cina?”, s-a oferit el.

Ea zâmbi şi luă mâncarea mizeră. „Când vom fi la The Hay-Adams, voi comanda halibut de la room service. Cu sos de smântână. Servit peste risotto.”

El a chicotit. „O să comand salată. Trebuie să am grijă de silueta mea.”

Ea a scos un râs tăios. Corpul lui era perfect – numai muşchi tari, fără un gram de grăsime. „Nu-ţi face griji, o să te antrenez suficient încât să poţi mânca tot ce vrei şi să-ţi păstrezi silueta îngrijită.”

El s-a aplecat în jos şi i-a ciupit gâtul. „Bine. Atunci voi comanda îngheţată de căpşuni cu sos de ciocolată, îţi voi picta corpul cu ea şi voi linge fiecare centimetru dulce.”

Oh. Doamne. A închis ochii pentru a savura imaginea pe care i-o plantase. Proastă sincronizare. Trebuia să citească cartea ca să poată ieşi naibii din tunelul ăsta şi să se întoarcă în SUA şi în camera aia de hotel de lux.

Ian citea peste umărul ei. Comportamentul lui faţă de ea se schimbase, dar ea nu era sigură când se întâmplase asta. Când a plâns în braţele lui? Când l-a doborât pe Zack?

Tot ce ştia era că ceva se schimbase. Într-un mod bun. Barierele lui erau... *mai joase.* Era un hibrid între Ian şi John. Agentul sub acoperire sexy şi înrăit, combinat cu specialistul în securitate fermecător şi sociabil.

Era acesta, în sfârşit, adevăratul Ian? „Cress?”

A scuturat din cap şi şi-a dat seama că se holbase prea mult la aceeaşi pagină, în timp ce creierul ei a luat-o pe o tangentă pentru care nu avea timp. „Îmi pare rău.” A răsfoit pagina. „Oh, fii binecuvântat, T.E.”, spuse ea când văzu harta pe care minunatul, strălucitorul, magnificul om o desenase a tunelului.

Desenul său estima că tunelul era practicabil pe o distanţă de cel puţin şase mile, înainte ca betonul vechi să cedeze şi să închidă pasajul. Exista o ieşire puţin adâncă

aproape de capăt. Dacă condiţiile din tunel erau aceleaşi acum ca în urmă cu o sută de ani, ar fi trebuit să fie în Siria. Şi, cel mai important, exista o cale de ieşire.

Capitolul 34

Ian a folosit telefonul mobil pentru a face o fotografie a hărţii, apoi a mai făcut câteva poze cu notiţele lui Lawrence pentru Cressida. Spera ca ea să le poată folosi cumva pentru o lucrare oarecare. Cândva.

A pus telefonul deoparte în timp ce ea a întors cartea în cutia ei şi a strecurat-o într-o crăpătură din peretele de piatră – o ascunzătoare ceva mai protejată în cazul în care Zack şi Todros îi urmau în tunel.

Fiecare dintre ei a luat o înghiţitură mică de apă, apoi şi-au reluat înaintarea lentă prin spaţiul întunecat şi strâmt. Din nou, Ian îi luă mâna în a lui, nevoia de a o atinge fiind ciudată pentru un bărbat care se mândrise că nu avea nevoie de nimeni. Niciodată.

Cressida a ţinut cont de distanţa lor, continuând să-şi numere paşii. Drumul de şase mile a durat mai mult în tunelul îngust decât ar fi durat la suprafaţă. În mai multe zone, au trebuit să se strecoare prin spaţii înguste unde armătura de beton cedase şi tunelul era parţial prăbuşit. La fiecare constricţie, ei s-au lovit de pământ şi pietre care se scurgeau, ameninţând cu avalanşa şi să închidă pasajul în urma lor. În cele din urmă, la câteva ore după ce se opriseră să citească jurnalul de teren al lui T. E. Lawrence, au ajuns la o cădere de pietre impasibilă.

„După calculele mele, suntem în acelaşi punct de

prăbuşire care l-a oprit pe Lawrence”, a spus Cressida. „Ultimul puţ de intrare pe lângă care am trecut pe partea de est este cel prin care Lawrence a reuşit să sape.”

„Să sperăm că nu a închis-o pe asta cu o piatră de trei sute de kilograme.”

„Dacă a făcut-o, suntem terminaţi. Aşa că am ales să cred că nu a făcut-o.”

S-au întors la puţul de ieşire pe care îl observase Lawrence şi, într- adevăr, şi acesta avea scânduri de lemn care susţineau murdăria şi resturile care înfundau deschiderea.

Cressida a scos lopata pliabilă din rucsac. I-a înmânat lopata, apoi a luat levierul. „O să folosesc asta pentru a scoate cheia care ţine bariera pe loc.”

A luat levierul de la ea. „E periculos, o fac eu.”

„Care dintre noi este săpătorul profesionist?”, a întrebat ea, întinzând mâna după fier.

„Care dintre noi este cel care îşi asumă riscuri profesionale şi care a fost de acord să îşi sacrifice viaţa pentru ţara sa, dacă va fi nevoie?”

„Care dintre noi are mai multe şanse să ajungă la libertate pe partea cealaltă? Nu vorbesc limba, Ian. Nu cunosc regulile jocului şi nici măcar care este jocul. Dacă doar unul dintre noi supravieţuieşte, acela trebuie să fii tu.”

„NIn. Niciun. Caz.” Îşi smulse pandantivul cu ochiul răului de la gât şi il lăsă peste cap. „Dacă doar unul dintre noi va supravieţui, aceea vei fi tu. Punct. Fără discuţii. Şi dacă vom fi separaţi în Siria, dacă voi fi luat şi interogat, chiar torturat, tu *vei* continua să mergi. Orice s-ar întâmpla, te vei îndrepta spre punctul de întâlnire cu echipa Raptor. Nu vei spune nimănui – *nimănui* – cipul din acest pandantiv până când Zack nu va fi în custodie. Ai înţeles?”

„Nici măcar directorului CIA?”

„Nici măcar lui. Zack Barrow este încă un agent. Ştim că joacă pentru echipa greşită, dar este îndoielnic că CIA ne va crede. Dacă corupţia din agenţie ajunge mai sus de Zack, iar persoana nepotrivită pune mâna pe cip, jocul s-a terminat.”

Ea s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat. O atingere moale a buzelor pe care el voia să o transforme în ceva mai mult. Din câte ştiau, aceasta ar fi fost ultima lor şansă de a fi împreună. Dar misiunea era întotdeauna pe primul loc, iar misiunea lui era să o ducă pe Cressida în siguranţă în mâinile lui Sean Logan.

Nemaivorbind de înţepătura ascuţită de gelozie pe care o simţise la auzul afecţiunii din vocea ei când vorbea cu Logan. Evident, avea probleme când era vorba de Cressida. Trebuia să se ocupe de ele în tăcere, acum şi pentru totdeauna. Chiar acum trebuia să o scoată din capcana asta mortală.

A folosit levierul pentru a scoate scândurile. Prima a sărit uşor, lemnul vechi scindându-se la cea mai mică presiune.

Murdăria s-a împrăştiat pe scările unde se afla el.

„Ai grijă!” a spus Cressida de pe treapta de jos.

„Îndepărtează-te de deschidere.”

„Nu până nu faci şi tu la fel.”

„La naiba, Cress, unul dintre noi trebuie să scoată lemnul, iar unul dintre noi trebuie să supravieţuiască. Nu te mai certa şi dă-te la o parte.”

Ea scoase un sunet scăzut despre care el era aproape sigur că era un mârâit, dar se mişcă.

Ian a scos a doua scândură. Mai multe pietre şi pământ au căzut pe trepte, lovindu-l în timp ce gravitaţia îşi dădea frâu liber pentru prima dată în ultima sută de ani. S-a aplecat într-o parte şi a aşezat levierul în spatele ultimei scânduri.

Aceasta s-a crăpat în mijloc sub presiune, creând o buză peste care pământul şi pietrele au căzut ca o cascadă.

Solul în cascadă a creat un nor de praf, făcându-l să tuşească. La câţiva paşi mai sus, o picătură de lumină a crescut. Şi a crescut. Inima îi bătea cu putere pe măsură ce afla adevărul.

Erau aproape de suprafaţă, fără un bolovan care să le blocheze ieşirea.

Siria aştepta la câţiva metri deasupra lor.

Capitolul 35

Nefiind siguri de ceea ce vor găsi la suprafaţă, au convenit să aştepte până la căderea nopţii pentru a săpa o deschizătură suficient de largă pentru a se târî prin ea. Cu mai mult de o oră de omorât, era prima pauză pe care o aveau de când Zack le întrerupse sărutul de dimineaţă şi, în timp ce se aşezau pe coridorul îngust, unul în faţa celuilalt şi sprijiniţi de pereţii opuşi, Ian visă pentru o clipă să continue de unde rămăseseră, când o sărutase fără să se abţină.

Dar lucrurile se schimbaseră din dimineaţa asta. Cu douăsprezece ore în urmă, credea că o va trimite cu Raptor, apoi se va îndrepta spre Cizre şi va începe să-l vâneze pe Zack. În urmă cu 12 ore, îşi dăduse seama că şansele lui de a supravieţui acestei misiuni şi de a se întoarce în SUA erau aproape nule. Acum 30 de minute, credea că vor muri prinşi în acest tunel.

Dar acum zărise lumina zilei şi se afla pe un curs irevocabil spre casă, sau cel puţin spre ţara lui – nu era sigur că acasă şi SUA erau unul şi acelaşi lucru – şi se confrunta cu

posibilitatea foarte reală că va supravieţui. Ceea ce schimba lucrurile în ceea ce o privea pe Cressida.

A urmărit-o cum îşi mănâncă amestecul. A mâncat fiecare element în ordine: mai întâi o stafidă, apoi o alună, o caju, o migdală şi, în final, un M&M. Apoi începea din nou cu o stafidă. Probabil că era genul care mânca mai întâi legumele şi la urmă desertul. Ian era genul de om care mânca o mână de amestecuri, toate odată, şi nu avea nicio problemă să mănânce desertul primul.

El a smuls M&M-urile din raţia lui şi le-a aruncat în mâinile ei. Ea i-a zâmbit. „Nu pot să-ţi iau M&M-urile. Sunt cea mai bună parte."

„De aceea ar trebui să le ai tu." I-ar fi dat întreaga lui raţie dacă ar fi crezut că poate naviga în Siria fără el. Dar ea avea nevoie de el, aşa că el ar mânca şi ar bea în mod corespunzător partea lui.

„Ian..."

„Doar bucură-te, Cress. Te rog?"

Ea a încruntat sprâncenele şi a pus dulciurile deoparte. Nu era sigur dacă le păstra pentru final sau dacă plănuia să strecoare bomboanele colorate înapoi în sacul cu amestecuri, dar cel puţin ea nu a protestat.

„Ce vei face cu viaţa ta când te vei întoarce în SUA?", a întrebat el. Era o întrebare pe care nu îndrăznise să o pună atunci când evadarea din Turcia părea improbabilă.

„Nu ştiu. Nu-mi pot imagina să mă întorc la facultate. Tallahassee nu este acasă, iar Todd este atât de împletit cu tot ce s-a întâmplat acolo şi aici. Îmi va fi dor de Suzanne, totuşi." Şi-a sprijinit capul de peretele tăiat cu dalta, trăsăturile ei fiind moi. „Presupun că m-aş putea muta la DC. Erica a vorbit despre un loc de muncă deschis la NHHC, dar cu şcoala de grad, nu a fost întradevăr o opţiune." Ea a lăsat să iasă un râs amar. „Partea bună." Ea a curăţat gâtul ei.

„Dar tu?”

S-a întins după lanternă şi a apăsat pe întrerupător, învăluindu-i în întuneric beznă. „Ar trebui să păstrăm bateriile pentru săpături”, a spus el. În plus, putea spune ce avea de spus fără să-i vadă faţa. Şi, mai important, ea nu o putea vedea pe a lui. „Dacă operaţiunea asta se rezolvă şi sunt achitat, s-ar putea să pot rămâne la CIA ca analist.”

„Deci... vei fi în DC, atunci.”

Inima îi bătea cu putere. Ştia exact ce urmărea ea. „Probabil că nu. Cu abilităţile mele lingvistice, aş putea lucra în bazele americane din Orientul Mijlociu. Odată cu ascensiunea ISIS, vor avea nevoie de mine aici.”

„Deci nu vei rămâne în SUA.”

„Nu şi dacă o pot evita.”

„Înţeleg.” El a auzit dezamăgirea din vocea ei.

Era mai bine aşa. Să-i spună acum. Nu era loc pentru ea în viaţa lui. Indiferent de ce simţea pentru ea.

„Nu voi...” S-a oprit brusc. A scos un sunet, care ar fi putut fi un plâns. Sau doar o respiraţie sacadată. „Nu mă voi întoarce în Orientul Mijlociu. Niciodată.”

„Ştiu.”

Liniştea se întindea între ei. Hainele ei au foşnit când ea şi-a schimbat poziţia. Apoi el a auzit un uşor scârţâit în timp ce ea mesteca. O clipă mai târziu, ea a spus: „Mulţumesc pentru M&M-uri.”

Se simţea jalnic că cinci M&M-uri era tot ce avea el să-i ofere.

\$\$\$

A fost nevoie de ore pentru a săpa în spaţiul îngust şi

restrâns. Ian a înaintat prin tunel, în timp ce Cressida a reconstruit spatele în spatele lor, asigurându-se că umplerea deschiderii şi ascunderea tunelului după ce au scăpat nu va fi o sarcină herculeană.

Ian se târî primul prin deschizătura îngustă, ieşind în câmpia de tufişuri într-o noapte de vară fără nori. O scanare rapidă a zonei a confirmat că nimic nu se schimbase prea mult de când Lawrence scrisese o descriere a acestui punct de ieşire – îndepărtat şi departe de sursele de apă de deasupra solului, în această zonă puteau trece nomazi sau alte persoane, dar nimeni nu se stabilise vreodată în această parte a stepei neospitaliere.

A mulţumit în tăcere tuturor puterilor superioare că ISIS nu şi-a stabilit tabăra în această zonă. ISIS i-ar fi executat pe Cressida şi pe el fără ezitare şi ar fi postat înregistrarea video pe internet pentru ca toată lumea să o vadă.

Îşi vârî pistolul în toc, în partea de jos a spatelui, şi se întinse în gaură pentru a o lua de mână pe Cressida, care ieşea din întuneric. Cu picioarele din nou pe suprafaţa pământului, ea a respirat încet şi adânc, pieptul ridicându -se în timp ce îşi dădea umerii pe spate după ore întregi de constrângere în puţul întunecat şi strâmt.

Ca şi el, şi ea era acoperită de un strat fin de murdărie. O mare parte din părul ei se desprinsese din împletitură şi îi era lipit de tâmple, în timp ce sudoarea îi împânzea fruntea şi forma urme în pelicula de murdărie.

Nu arătase niciodată mai frumoasă.

Ei bine, poate de două ori a făcut-o, când el a ţinut-o în braţe şi a făcut dragoste cu ea. Ochii ei îl întâlniseră pe al lui cu o emoţie revelatoare şi sudoarea îi strălucea pe frunte în timp ce el o aducea la punctul culminant.

Trebuiau să fie în gardă. Se aflau în apropierea teritoriului controlat de ISIS în nordul Siriei, dintre toate

locurile, dar totuşi, avea să aibă acest moment. I-a strâns obrajii murdari în mâini şi a sărutat-o repede şi tare, apoi a spus: „Hai să umplem gaura, apoi să plecă rapid ca să-l putem suna pe Sean.”

Ea a dat din cap şi s-au pus pe treabă, adunând pietre pentru a umple deschizătura, munca lor fiind luminată doar de lună şi de stele. Umplerea a durat aproape la fel de mult ca şi săpatul, deoarece acest qanat fusese săpat prin rocă, iar vântul curăţase suprafaţa de pământ. Cressida a localizat o acumulare de pământ în pragul unui deal aflat la mică distanţă.

Şi-au golit rucsacurile de provizii şi le-au umplut pe amândouă cu pământ de pe deal. Găleţile improvizate au funcţionat pentru a transporta pământul la deschidere. În cele din urmă, gaura fiind umplută, au acoperit-o cu pietre mari şi mici pentru a o ascunde în peisajul stâncos.

Cressida se dădu înapoi, îşi încrucişă braţele şi se încruntă. „Nu va trece o inspecţie atentă, dar probabil că este tot ce putem face.”

Ian ridică din umeri, nefiind dispus să admită că tunelul nu va mai fi secretul lor pentru mult timp. Acest argument putea aştepta câteva ore.

Au pornit la drum, folosind busola ceasului de scufundări al Cressidei şi stelele pentru a se orienta. După ce au mers mai mult de o milă de la tunel, ocolind toate drumurile şi locurile în care rebelii sau ISIS ar fi putut să locuiască, Ian a verificat telefonul mobil pentru semnal. Nu a avut noroc. Au schimbat direcţia, îndreptându-se spre est, spre Tigru, unde peisajul era presărat cu oraşe şi unde aveau şanse să primească semnal, însă aveau şi şanse mai mari să dea peste un grup înarmat care i-ar fi împuşcat pe loc.

În cele din urmă, la trei dimineaţa, după ce, din fericire, au evitat taberele rebelilor şi ale ISIS, a verificat din nou

telefonul şi a apărut o bară slabă. I l-a înmânat Cressidei şi i-a spus: „Dragă, de ce nu-l suni pe Sean?”

$$$

Cressida doar l-a salutat pe Sean, apoi i-a dat telefonul înapoi lui Ian, pentru ca spionul şi mercenarul să poată discuta opţiunile. A ascultat cu interes cum Ian îşi schiţa planul, neliniştea filtrându-se prin ea când a explicat că intenţiona să apeleze la un agent din cadrul YPG – grupul rebel kurd sirian – pentru a-i ajuta să treacă râul în Irak. YPG controla râul în partea de nord a ţării şi, din fericire, Ian avea relaţii. Sau cel puţin avea, înainte de a fi ars şi acuzat în mod public că este asociat cu rebelii PKK – care, dacă îşi vedea bine alfabetul, erau în prezent în conflict cu YPG. Chiar dacă ambele grupuri erau kurde, PKK şi alte grupuri kurde se aliaseră oarecum cu un grup al-Qaeda care lupta împotriva guvernului sirian, în timp ce YPG lupta atât împotriva alQaeda, cât şi împotriva regimului Assad.

O îngrijorare pe care Ian nu a exprimat-o, dar care a făcut-o pe Cressida să aibă gâtul uscat de frică: dacă contactul lui Ian din cadrul YPG credea ştirile care afirmau că Ian s-a întors la PKK, atunci YPG avea, de asemenea, motive să-l împuşte la vedere.

Acest război avea mult prea mulţi inamici şi victime.

Stabilind locul şi ora pentru o întâlnire pe râu, Ian a închis. Fără pauză, a format un alt număr şi a spus ceva în kurdă. Câteva clipe mai târziu, el vorbea într-o kurdă animată, iar ea a văzut o altă faţetă a lui. Acesta nu era amabilul John Baker cu un fler kurd, nici Ian Boyd, maestrul spion. Ea a ghicit că acesta era un jucător hibrid – un

manipulator care făcea trafic de informaţii.

Privirea lui Ian a întâlnit-o pe a ei, iar ea a văzut o licărire de remuşcări. De ce? Ce spusese el de declanşase sentimentul de vinovăţie?

Apoi şi-a dat seama. El făcea o înţelegere. Nu ar fi renunţat niciodată la microcip, ceea ce însemna că singura informaţie valoroasă pe care o avea pentru YPG era locaţia intrării în tunel.

Capitolul 36

Logic, ea ştia că era o prostie să fie supărată pe el pentru că a renunţat la tunel. O făcea pentru a le salva vieţile, dar totuşi, el trebuie să fi ştiut tot timpul că acest lucru va fi necesar, şi totuşi nu spusese nimic.

Se chinuise să îngroape intrarea – arzând energie preţioasă şi timp, când erau slăbiţi de foame şi oboseală. O dureau braţele de la ridicarea pavelelor şi aşezarea lor cu grijă, astfel încât să nu disloce panourile slăbite pe care reuşise să le înlocuiască.

Dar apoi, tunelul era valoros dacă un singur grup ştia despre el, aşa că a fost necesar să-l ascundă.

Conversaţia terminată, Ian a închis telefonul, a scos bateria din spate şi le-a băgat pe amândouă în buzunar. „Haide. Trebuie să ne grăbim. Ne întâlnim cu soldaţii YPG în mai puţin de o oră.”

„Le-ai spus. Nu-i aşa?”

„Nu încă. Dacă le spun acum, nu vor avea niciun motiv să ne ţină în viaţă.”

„La naiba, Ian! Tunelul acela este o bucată de istorie, nu

o monedă politică care să fie jucată!”

„Nu, Cressida, acel tunel va schimba echilibrul de putere între mai multe facţiuni aflate în război. Nu este un nenorocit de muzeu la care să ne holbăm şi cu siguranţă nu este o relicvă drăguţă care să ne vorbească despre trecut. Este un punct strategic, nesupravegheat, de intrare şi ieşire dintr-o ţară devastată de război într-o ţară NATO. Este o cale prin care NATO, ONU, chiar şi Uniunea Europeană pot introduce ilegal ajutoare, arme şi provizii pentru rebelii care duc o luptă bună. Este o modalitate pentru kurzii din Turcia şi kurzii din Siria de a se alinia – în loc să lupte între ei – şi poate, doar poate, să se alăture kurzilor din nordul Irakului – care sunt deja aliaţi ai YPG – şi să formeze un adevărat stat kurd.”

„Cât timp crezi că un astfel de tunel poate rămâne secret?”

„Cât timp au fost tunelurile Hamas un secret? Chiar dacă se află după o lună, ar fi o lună valoroasă pentru cel care deţine controlul.”

Privirea lui a traversat peisajul. „Gândeşte-te la ce ar putea însemna, Cressida. Un adevărat stat kurd. Vorbim despre o democraţie pro-occidentală în inima Orientului Mijlociu. Vorbim despre a avea un aliat real al SUA – şi unul musulman – în principalul teren de reproducere al al-Qaida şi ISIS”.

Ea a făcut un pas înapoi. „Asta e agenda ta? De ce te-ai alăturat CIAului? Pentru a crea Kurdistanul? Te vezi ca un fel de Lawrence al Kurdistanului din zilele noastre?”

„Nu. M-am înrolat în armată pentru a lupta pentru ţara mea şi am acceptat slujba de la CIA pentru a continua această luptă, în cel mai bun mod posibil, adunând informaţii şi date pentru a ajuta SUA să menţină un avantaj în faţa celor care vor să ne distrugă democraţia. Nu am o agendă.

Am grijă doar de interesele SUA. Iar diploma mea în studii din Orientul Mijlociu, combinată cu anii în care am trăit şi am lucrat în Orientul Mijlociu, îmi spune că un Kurdistan adevărat şi liber este în mare măsură în interesul SUA.”

Aici Cressida a ezitat. Cunoştinţele ei despre problemele şi actorii din
Orientul Mijlociu o depăşeau cu mult şi nu era genul care să susţină un punct de vedere cu care nu era de acord doar din principiu. Mai ales când nu avea dovezi care să o susţină. Iar Ian avea mai multe date despre Orientul Mijlociu în cap decât avea ea în toate cărţile de cercetare stivuite în apartamentul ei din Tallahassee.

„Ce a fost Hejan?”, a întrebat ea în cele din urmă, dându-şi seama că nu înţelesese niciodată cu adevărat facţiunile de care fugeau, darămite spre cine fugeau.

Ian a zâmbit, şi-a împletit degetele cu ale ei şi a spus: „Îţi voi spune în timp ce mergem.”

Ea îşi lăsă mâna în mâna lui şi dădu din cap, potrivindu-şi pasul în timp ce porneau din nou la drum.

„Hejan Duhoki a venit prima dată la mine în urmă cu aproximativ zece luni.”

„La tine? A apărut la uşa ta?”, a întrebat ea.

„Nu. Nu aşa funcţionează afacerea mea. Oamenii lansează sondaje, compania răspunde. În această situaţie, am aflat că un membru al unei grupări disidente a PKK, predispusă la acte violente de rebeliune, era dispus să facă afaceri. Deoarece vorbesc kurdă, Hejan mi-a fost desemnat. Ne-am întâlnit de câteva ori. Instinctul meu mi-a spus că era o adevărată afacere: un om deziluzionat de grupul său – nu de cauza sa, atenţie, ci de tacticile grupului – care căuta o modalitate de a-şi repara greşelile”.

„Şi care au fost greşelile lui? Ce a trebuit să repare Hejan?”

„Celula sa primise o ofertă foarte căutată de lansatoare de rachete cu umăr. Acestea ar fi trebuit să fie folosite pentru a-i ajuta pe rebelii din Siria – pentru a lupta împotriva lui Assad. Şi au făcut-o, cu excepţia faptului că liderul grupului său le-a vândut unei facţiuni Al-Qaeda care luptă atât împotriva lui Assad, cât şi împotriva rebelilor kurzi YPG. Gruparea al-Qaida a folosit un lansator de rachete pentru a ataca o fortăreaţă a YPG. Fratele lui Hejan, Berzan, se alăturase cauzei siriene şi a fost unul dintre cei treizeci de rebeli YPG care au murit în atac."

Cressida a oftat. „Berzan este *mort?"*

Ian a dat din cap. „Când mi-ai spus prima dată că Berzan era ghidul tău, am ştiut că era un mesaj de la Hejan pentru mine, dar nu am ştiut ce înseamnă – în afară de faptul că nu te aştepta niciun ghid în Van. Cred că Hejan a vrut ca eu să fiu ghidul tău tot timpul."

Pentru ea, Hejan fusese un translator. Un tânăr leneş care se distra în marele oraş. Ea fusese o academică superficială, care se bucura de un proiect de vară în înăbuşitoarea Turcie, care preţuia cercetarea şi istoria mai mult decât problemele moderne care modelau ţara pe care o vizita. Ruşinea şi vinovăţia i se aşezaseră în burtă. Fusese superficială. Ştia despre atrocităţile comise în Siria şi despre situaţia dificilă a kurzilor din întreaga regiune, dar a închis ochii în timp ce căuta gloria academică egoistă.

Îi ceruse lui Hejan, un musulman devotat, să se întâlnească cu ea într-un *bar,* din toate locurile. „Trebuie să mă fi urât", a murmurat ea.

„Nu, Cress. Nu ură. Probabil a fost recunoscător pentru tine. Ai fost şansa lui. Hejan ştia că simpla schimbare de tabără şi lupta pentru YPG – aşa cum a făcut fratele său – nu era suficientă. Voia să se răzbune pe liderul care îi trădase *pe toţi* etnicii kurzi. Tu ai făcut posibilă răzbunarea lui. Am

petrecut luni de zile cu Hejan pe lucruri mărunte”, a continuat Ian. „Schimburi de informaţii minore. Întotdeauna a existat o şansă să fiu păcălit, dar povestea lui s-a verificat. În acelaşi timp, lucrurile deveneau tensionate în Ankara. Guvernul turc adulmecase. Se specula că am putea avea o cârtiţă, că am fost identificat ca CIA şi nu ca contractor Raptor. Şeful meu s-a gândit să mă retragă. Să mă trimită înapoi în SUA. Zilele mele în Turcia erau probabil numărate”.

Ce ar fi însemnat asta pentru Ian? Avea o viaţă la care să se întoarcă în SUA, sau ar fi fost o formă de exil? După tonul lui, ea a ghicit că perspectiva de a trăi în SUA l-a lăsat în derivă. Iubea Turcia sau spionajul? A fost tentată să întrebe, dar îşi dorea şi mai mult povestea lui Hejan şi nu a îndrăznit să devieze conversaţia cu întrebări.

„Cu puţin mai mult de o lună în urmă, Hejan mi-a spus că urmează ceva important, că el va fi prima verigă a unui lanţ care mă va duce la liderul grupului său. Vorbim despre numele omului, locaţia sa, tot ce ne-ar trebui pentru a-l elimina din joc. Guvernul turc îl doreşte foarte mult pe liderul grupării disidente. A organizat mai multe atentate sinucigaşe coordonate, ucigând zeci de oameni, şi totuşi, după ani de zile, nimeni nu ştia nici măcar numele ticălosului.”

„Hejan nu-i ştia numele?”, a întrebat ea.

„A spus că nu.” Ian a ridicat din umeri. „Dacă l-aş fi putut doborî pe lider – oricine ar fi el – ar fi fost un motiv pentru guvernul turc să fie liniştit recunoscător faţă de SUA, ceea ce este ceva de care avem nevoie acum, când Turcia se apropie tot mai mult de un stat musulman conservator care doreşte să rupă toate legăturile cu SUA.”

Mintea Cressidei se învârtea în jurul detaliilor. Cunoştea partea superficială a poveştii – făcuse multe cercetări despre Turcia şi despre tulburările din partea de est a ţării în pregătirea călătoriei sale – dar spionajul mergea clar mult

dincolo de titlurile din ziare.

„Hejan mi-a oferit singura momeală care m-ar fi ţinut în cârlig – o modalitate de a-l prinde pe liderul său. Bineînţeles, am muşcat.” Degetele lui Ian s-au strâns în jurul lor, făcând-o să se întrebe ce părere avea el despre deciziile sale în retrospectivă. „Hejan mi-a spus clar că lucrurile ar putea – *ar putea* – deveni riscante în această misiune şi mi-a spus că îl voi urma pe curier în estul Turciei, cel mai probabil la Batman sau Van, iar de acolo vom merge spre sud şi am putea ajunge de-a lungul graniţei undeva între Cizre şi Nusaybin. Fiind un tip precaut, am amenajat casa conspirativă din Kurubaş, apartamentul din Siirt şi o altă casă în Cizre.”

Îşi răsuci umerii ca şi cum s-ar fi pregătit pentru reacţia ei. „Am plănuit să te scot în siguranţă din ţară şi apoi să mă îndrept spre casa Cizre ca să mă pot regrupa şi să mă duc după Zack.”

Ideea ca el să rămână în urmă o lăsase rece. „Şi acum? Asta plănuieşti?”

„Nu. Refuz să încredinţez siguranţa ta altcuiva. Nu-mi pasă cât de bine îl cunoşti pe Sean Logan. Nu am încredere în el să te ţină în siguranţă.”

Obiceiul lui de a nu-i spune că îi pasă o enerva. Dar atunci, avea vreo importanţă că îi pasă? El plănuia să continue în Orientul Mijlociu. Nu era loc pentru ea în viaţa lui. „Înapoi la Hejan”, spuse ea, cu vocea mai dură, poate, decât ar fi justificat conversaţia.

El a aruncat o privire în lateral spre ea, cu o expresie ilizibilă, şi ea s-a întrebat dacă ştia exact de ce era supărată.

Când se afla în nordul Siriei cu un spion căutat viu sau mort, în drum spre o întâlnire cu separatiştii care i-ar fi putut împuşca pe amândoi la vedere, nu era deloc momentul să fie obsedată de faptul că el îi spusese aproape că nu există

niciun viitor pentru ei.

Uneori sunt aşa o fată.

„Hejan a dispărut timp de câteva săptămâni, iar eu eram îngrijorat. Apoi, cu două zile înainte de livrarea din Antalya, m-a contactat. Ne-am întâlnit şi mi-a spus ce trebuia să fie pe microcip, ca şi cum prinderea liderului grupului său nu ar fi fost un stimulent suficient.”

„L-ai crezut?”

„L-am crezut.”

„De ce?”

„Pentru că Hejan era omul cu banii. Nu el a mutat armele care i-au ucis fratele, ci banii cu care au plătit pentru arme. Iar când acestea au fost vândute către al-Qaeda, el a primit, pentru grupul său, plata.”

„Hejan a fost... *bancher?* Eu credeam că e un puşti. Un student care voia să facă bani în plus cu munca de traducere pentru universitate.”

„Asta pentru că asta a vrut Hejan să vezi. Era tânăr – douăzeci şi ceva de ani – a crescut lângă Van şi s-a mutat la oraş când avea şaisprezece ani, hotărât să scape de viaţa rurală de la fermă. S-a angajat ca şi casier la o bancă de acolo. A avansat de la simple tranzacţii şi deschideri de conturi la conturi de afaceri mai complexe şi, în cele din urmă, la spălare de bani pentru grupul local PKK. Deci, vezi, când mi-a spus că microcipul va conţine nume, l-am crezut. Îşi petrecuse luni de zile urmărind conturile, făcând legătura între nume şi numere de cont. Informaţii care ar fi trebuit să fie îngropate”.

„De ce a făcut asta – a pus lista pe cip?”

„Cred că a fost un alt morcov pentru mine, dar a spus că liderul său spera să identifice cine finanţa ambele părţi pentru a menţine tulburările. Organizaţii precum Raptor...”

„Alec Ravissant nu ar...”

„...*obişnuia* să fie, sub conducerea lui Robert Beck. Aşa cum am mai spus, Ravissant s-a retras. La fel şi Hatcher. Dar fostul director general era murdar ca naiba şi amesteca cu abandon oala din Orientul Mijlociu.”

Ea a dat din cap. „Keith a petrecut prea mulţi ani cu SEAL-urile, eliminând terorişti, pentru a avea vreun rol în finanţarea lor.”

„A fost lunetist, nu?”

„Da.”

Vocea lui Ian a scăzut, arătând o urmă de respect. „Abia aştept să îl cunosc.”

Îi plăcea lipsa de echivoc. Că *se va* întâlni cu Keith. Pentru că întâlnirea cu Keith însemna că se vor întoarce amândoi în SUA. Şi îi era greu să creadă că această poveste nefericită ar putea avea un final fericit care să includă sosirea lor în siguranţă în SUA.

A atins pandantivul care era din nou în jurul gâtului ei. „Ce facem cu asta, atunci? Crezi că lista este pe el?”

„Da.”

„De asta ne urmăreau Zack şi Todd? Chiar mai mult decât să vrea locaţia tunelului, au nevoie de microcip?”

„Cred că Zack este în primul rând după cip. Conform notei lui Hejan, Todros urmăreşte tunelul.”

„Todd a avut destul timp să ne ajungă din urmă în timp ce ne săpam drumul spre ieşire. Dar nu a apărut.”

„Un motiv să cred că Hejan avea dreptate în privinţa lui Todros. Hejan îl *cunoştea* – ceea ce înseamnă că cearta din bar nu a fost ceea ce ni s-a părut atunci. Hejan a fost trimis aici – în săptămânile în care a dispărut – ca translator pentru Todros şi pentru a-l ajuta să găsească tunelul.”

„Cred că am fost ţapul ispăşitor perfect”, a spus ea. „Un universitar american fără habar, incapabil să vorbească chiar

şi cuvinte simple în kurdă, nimeni nu m-ar fi suspectat că port un microcip pentru a favoriza o insurecţie violentă. Nici măcar eu nu mă suspectam.” S-a încruntat. „Dar Hejan a înşelat pe toată lumea şi a ascuns cipul în colier în loc să stocheze informaţiile pe unitatea USB din înregistratorul digital. S-a asigurat că mă vei urmări şi m-a făcut să promit că nu-mi voi scoate pandantivul. Niciodată.”

„Hejan avea propria lui agendă”, a spus Ian. „Răzbunare pentru Berzan.”

„De ce era Todd în Antalya? L-a ucis el pe Hejan?”

„Nu prea cred. Părerea mea este că a simţit remuşcări pentru ceea ce urma să ţi se întâmple şi s-a dus la bar să te avertizeze. Pentru a te opri.”

„Nu l-aş fi crezut niciodată.”

Ian s-a încruntat. „Dar Hejan nu şi-a putut asuma acest risc. Nu putea să te lase să vorbeşti cu Todros, până nu ajungeai la Van, aşa că l-a ejectat din bar şi mai târziu te-a convins să fugi din hotel.”

„Dar atunci cine l-a ucis dacă nu Todd?”

„Hejan a înşelat de două ori şi de trei ori atât de multi oameni în acea noapte. Oricine din celula lui era capabil să-l omoare”.

„A întârziat la întâlnirea cu mine. Cu peste o oră.” O mişcare în stelele de deasupra i-a atras atenţia. Un satelit spion? Niciodată în viaţa ei nu s-a gândit la aşa ceva când a observat pe cer o lumină slabă în mişcare, dar acum, nu putea să respingă ideea ca pe o prostie, aşa cum ar fi făcut în urmă cu zece zile.

„Asta a fost neobişnuit pentru el”, a spus Ian. „Probabil că traseul său evaziv a durat mai mult decât plănuise. Nu trebuia să-l urmăresc – îmi spusese unde va avea loc predarea. Iar oamenii care ştiau că tu eşti catârul destinat ar fi ştiut să te urmeze.”

Se gândea la acea noapte în timp ce mergeau încet pe pământ uscat.

„Clubul de noapte a fost petrecerea mea de plecare din călătoria de cercetare. Suzanne a planificat-o – toată lumea din proiect a fost invitată. L-a invitat şi pe Hejan când a venit în tabăra noastră de pe insulă – făcea şi traduceri pentru consilierul meu.” A inspirat adânc aerul rece al nopţii. „Vreau să-l urăsc pe Hejan pentru că mi-a dat acel cip. Pentru că mi-a înscenat asta. Dar aş fi fost în pericol chiar dacă nu mi-ar fi dat pandantivul, nu-i aşa?”

„Todros a spus că ai putea găsi tunelul. Erai în pericol indiferent de situaţie. Hejan s-a asigurat că te voi urma şi era încrezător că vom ajunge să lucrăm împreună – biletul ne era adresat amândurora. Cred că m-a vrut alături de tine ca să te protejez şi să te ghidez.”

„Ca să-i livrez nenorocitul de cip sau din grijă pentru mine?”

Ian a ridicat din umeri. „Tot ce ştiu este că Hejan nu avea nicio intenţie ca tu să livrezi datele altcuiva în afară de CIA.”

Au ajuns în vârful unei înălţimi, iar stepa s-a desfăşurat în faţa lor: kilometri întregi de nimic, dar în depărtare, ea a crezut că vede structuri întunecate care punctau peisajul în lumina zorilor timpurii. Marginea civilizaţiei în război.

Ian şi-a scos telefonul mobil, a introdus bateria şi a format numărul. A vorbit din nou în kurdă rapidă. Apelul s-a încheiat, a scos bateria de pe telefon şi i le-a dat pe amândouă. „Vreau să te ascunzi jos, în tufişurile dese de la baza dealului. Priveşte. Aşteaptă. Dacă mă împuşcă, nu te mişca. Să nu scoţi niciun sunet. Nu până nu pleacă. Apoi sună-l pe Logan. Înţelegi?”

Avea gâtul uscat, dar a dat din cap.

„Chiar dacă mă vor tortura şi te voi implora să ieşi din

ascunzătoare, nu o face. Ieşi doar dacă mă auziţi spunând...” A făcut o pauză, apoi a spus: „Hay... Adams.” Maxilarul i s-a încordat. „Ai înţeles? Hay-Adams. Dacă nu spun Hay- Adams, stai pe loc.”

Ea a dat din cap brusc. Dacă el putea fi calm şi detaşat, la fel ar fi făcut şi ea. „Cât mai durează până ajung aici?”

„Au spus treizeci de minute, aşa că eu cred că zece. Trebuie să te pierzi din vedere. Vor avea binocluri şi ne vor vedea cu mult înainte ca noi să-i vedem pe ei.”

Ea a dat din cap şi a pornit pe călcâie. Tocmai spusese că a fi împuşcat sau torturat era pe lista scurtă a rezultatelor posibile, apoi o concediase fără să o consulte mai întâi. Se simţea din nou neajutorată şi era îngrozită pentru siguranţa lui.

Ea făcuse trei paşi când el a spus: „Cressida...”

S-a oprit, cu spatele înţepenit. Nu se putea întoarce cu faţa la el.

Paşii au răzbit pe solul stâncos. El s-a oprit, atât de aproape încât ea i-a simţit căldura corpului. „Nu te trimit departe pentru că ai pandantivul.” Vocea lui era joasă, răguşită, debordând de emoţii care împingeau împotriva barajului de control.

„Atunci de ce mă trimiţi să mă ascund, Ian? Pentru că nu-mi place deloc ideea de a privi cum oamenii te torturează şi de a nu putea face nimic pentru a opri asta.”

El a scos un mârâit aspru. „Te trimit departe pentru că dacă mă înşel în privinţa acestor oameni, ai putea fi rănită . Şi nu pot lăsa să se întâmple asta.”

În cele din urmă s-a întors. *„De ce,* Ian?”

Nările i-au zvâcnit, apoi expresia i s-a închis. „Pentru că misiunea mea este să te aduc în siguranţă.”

Speranţa care se acumulase s-a dezumflat, săltând în pieptul ei ca un balon dezlegat care îi scăpase printre degete.

„Bine, atunci. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde voi fi.” S-a întors şi a pornit în josul dealului.

„Hay-Adams, Cressida.” Cuvintele pluteau în aer, pline de înţelesuri pe care el nu voia să le exprime.

O sărutase, o ţinuse în braţe, îi dăduse de înţeles în zeci de feluri în 7 ultimele douăzeci şi patru de ore că o dorea şi, mai important, că ţinea la ea. Dar, de asemenea, îi spusese clar că viaţa lui era aici, în Orientul Mijlociu. Îl voia pe Hay-Adams, se agăţase de fantezia asta ca de o panglică de salvare ce trebuia să fie, dar nu dacă el nu-i oferea mai mult decât orgasm. Le putea avea şi singură.

A cercetat tufişurile joase şi a zărit o ascunzătoare decentă. Şi-a scos rucsacul şi s-a ascuns în crengile groase, apoi a scos arma din rucsac şi a verificat încărcătura. Era pregătită.

L-a studiat pe Ian, care stătea mereu vigilent în vârful înălţimii. Era diferit, nu semăna cu niciun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Şi, pentru prima dată în viaţa ei, ştia fără îndoială că instinctele ei de spre el erau solide. El era alesul ei, iar ea îl voia cu totul. Totul. Dragoste. Angajament. Coabitare. Ura gardurile, dar dacă el era un fan, nu era o problemă.

Dar din acest motiv, ea nu putea să apară la o întâlnire de o săptămână la Hay-Adams. Ar fi durut prea mult când el ar fi plecat.

Dacă el intenţiona să îşi lase emoţiile la uşă, ea ar fi plecat cu totul.

Dar înainte să înfrunte tot ce nu putea avea cu el, trebuia să supravieţuiască următoarelor zece minute. A auzit zgomotul slab al unui vehicul şi a fost recunoscătoare că tufişurile erau dese şi o ascundeau. Ca să nu mai vorbim de faptul că bluza ei era atât de acoperită de

pământ, încât acum era pestriţă în tonuri de pământ – un camuflaj perfect, natural.

Vehiculul, o Toyota Land Cruiser veche, se apropia încet, iar Cressida bănuia că cele două bare întunecate care ieşeau pe ambele părţi erau ţevi de arme de un fel sau altul. Cu siguranţă, pe măsură ce Toyota se apropia şi se întorcea să urce dealul spre Ian, ea a avut o imagine mai bună. Botul mitralierei. Poate un AK-47? Nu prea se pricepea la arme.

Inima ei a luat-o razna când bătrânul Cruiser s-a oprit lângă Ian, care stătea la distantă şi nemişcat ca o statuie de marmură, cu mâinile în aer.

O uşă de pe Toyota s-a deschis, iar cineva a coborât. Cressida a auzit doar frânturi din cuvinte, vocea era atât de slabă, încât nici măcar nu era sigură că vorbeau kurdă.

Ar fi trebuit să aleagă un arbust mai apropiat.

Au vorbit timp de câteva minute, iar Ian nu-şi lua ochii de la botul îndreptat spre pieptul său. În cele din urmă, a înaintat şi şi-a lipit mâinile de vehicul în timp ce cineva îl percheziţiona.

Probabil că au stabilit că era în siguranţă, pentru că şi-a lăsat mâinile în jos. Nu s-a uitat nici măcar o dată în direcţia Cressidei. Ea se minuna de controlul lui şi se întreba dacă era vorba de antrenament militar sau de CIA.

Probabil ambele.

Unul dintre soldaţii YPG a râs, iar sunetul melodic a ajuns până la ea. O femeie? Cât de... surprinzător. Nu era acesta un grup musulman?

După câteva minute de conversaţie, Ian a început să coboare panta spre ea. Când a ajuns aproape de urechi, a spus: „Hay-Adams, Cressida”. Soldaţii aşteptau în spatele lui, dar mitralierele lor erau îndreptate în sus, nu în spatele lui, slavă Domnului. „ Ollie ollie all come free.”

Ea a zâmbit şi a scuturat din cap. Cel mai rău. Joc de-

ascunselea. *Dintotdeauna.*

„Credeam că e Ollie ollie oxen free?”, a spus ea în timp ce se scotea din tufiş.

El a chicotit. Părea cumva mai uşor. „Acum, cum ar avea sens?”

„Ei bine, pentru început, cine este Ollie?” Ea îşi curăţă mărăcinii de pe haine în timp ce se ridică dreaptă. Cu o privire în susul dealului, ea a spus: „Chiar suntem liberi?”

El îi smulse o crenguţă din păr. „Da. Vor să localizăm tunelul pe o hartă. Vor trimite o echipă să confirme. Dacă îl găsesc, atunci la o oră după apusul soarelui din seara asta, ne vor duce peste râu. Tot ce putem face este să aşteptăm şi să ne rugăm pentru o noapte înnorată.”

Ea a dat din cap. O zi în Siria. Apoi în Irak.

Capitolul 37

Toţi cei patru soldaţi erau femei şi erau curioşi în legătură cu Cressida, dorind să afle relaţia ei cu Ian şi despre munca ei în SUA. Dar niciunul dintre ei nu vorbea engleza, aşa că Ian a asigurat traducerea pentru ambele părţi ale conversaţiei, ceea ce a făcut ca lucrurile să devină interesante atunci când au întrebat despre Ian.

„Este arogant şi autoritar”, a răspuns ea. „Refuză să îşi exprime emoţiile şi îi place să pretindă că nu le are. Este dedicat misiunii sale. Să fie spion este probabil singurul lucru de care îi pasă cu adevărat. Dar este decent în pat.”

Ian s-a înecat în râs şi le-a spus ceva în kurdă soldaţilor fără să piardă o clipă.

Cressida era la fel de curioasă despre femei şi a pus şi ea câteva întrebări. Ian a explicat că kurzii din Siria nu aveau nicio problemă cu pregătirea femeilor pentru luptă. Opiniile kurzilor cu privire la drepturile femeilor erau unul dintre motivele pentru care jihadiştii şi Al-Qaeda îi vizaseră.

Nu exista nicio îndoială că aceste femei erau adevăraţi soldaţi. Se mişcau

cu aceeaşi îndemânare şi agilitate ca orice bărbat în uniformă pe care îl văzuse vreodată, mereu în alertă şi gata să tragă gloanţe pentru a-şi elibera calea dacă era nevoie.

Din fericire, nu a fost nevoie, iar ei au fost duşi într-o casă din inima unei fortăreţe kurde. Cumva, spunându-le acestor luptătoare locaţia tunelului, Cressida s-a simţit mai bine. Nu doar mai bine, se simţea bine. Ceea ce nu avea sens, pentru că, indiferent de sex, tunelul ar fi fost folosit strategic. Dar poate că aceasta nu era o alegere între răul cel mai mic. Poate că se aliaseră cu partea bună.

Cressida nu putea să reproşeze pentru ce luptau aceşti oameni – aceste *femei* – eliberarea de un guvern opresiv, dreptul la educaţie, dreptul la muncă, dreptul de a trăi şi de a face propriile alegeri şi dreptul de a nu fi supuse atacurilor cu arme chimice.

Lucruri mărunte pe care le luase de bune ca femeie americană.

După ce au localizat tunelul pe baza calculelor făcute de Cressida cu privire la distanţele pe care le parcurseseră, a fost condusă la o baie, prevăzută cu o cadă adâncă cu picior. *Oh, binecuvântate instalaţii sanitare.*

Şi-a dat jos tricoul murdar şi transpirat şi blugii, observând dungi de sânge pe tricou de la zgârieturile făcute în timp ce săpau pentru a ieşi dintr-un mormânt întunecat şi uscat. S-a înmuiat mult timp în apa fierbinte, uşurându- şi muşchii în timp ce se curăţa de straturile de murdărie. Cu ochii închişi, şi-a permis să se complacă în fantezia unei băi comune cu Ian într-un apartament de lux dintr-un hotel de lux, dar o privire în jur i-a amintit că nu avea nevoie de lux pentru a fi fericită. Se gândi că ar fi mulţumită oriunde cu Ian.

După baie, s-a întors în sufragerie, care era căptuşită cu paturi înguste, o baracă militară improvizată în ceea ce fusese cândva o casă unifamilială. Epuizată de zile întregi de mers, săpat şi mai bine de douăzeci şi patru de ore de când dormise ultima dată, s-a prăbuşit pe un pat, prea obosită ca să se mai întrebe unde este Ian. Păzită şi încordată, nu-şi putea imagina că va putea dormi în ciuda oboselii sale. A ascultat conversaţia liniştită a soldaţilor – bărbaţi şi femei – care se purta în camera alăturată. Incapabilă să înţeleagă sunetele joase şi uniforme, creierul ei le-a transformat într-un zgomot alb şi moale care îi oferea confort, un semnal că totul era în regulă în zona de război, permiţându – i să adoarmă uşor.

$$$

Ian o privea pe Cressida dormind, cu părul ei întunecat şi umed ca un halou strălucitor în jurul feţei. Era o uşurare, aproape, să se poată uita la ea fără să vadă teama şi durerea din ochii ei. Frica pe care el o declanşase. Răul pe care îl provocase.

Ştia de la prima lor întâlnire că ea avea o mare nevoie de aprobarea bărbaţilor, iar când îi citise mai târziu biografia, înţelesese de ce. Cu toate acestea, chiar şi ştiind acest lucru, el a împins şi manipulat, luând în cele din urmă ceea ce ea a oferit, dar oferindu-i nimic din ceea ce ea a vrut în schimb.

El o dorea. Fără echivoc. Îşi ţinuse jurământul în legătură cu hotelul şi, dacă ea era de acord, cu siguranţă că avea să-l ducă până la capăt.

Şi-ar da viaţa pentru a o scoate din încurcătura asta. Dar putea să-i ofere mai mult decât trupul său?

Nu-şi putea imagina asta. Făcea spionaj de prea mult timp ca să aibă o inimă care să facă altceva decât să pompeze sânge.

Viaţa lui era un joc de poker elaborat. Blufează, mize mari. Întotdeauna trebuia să fie pregătit să se retragă şi să aştepte următoarea mână sau să intre cu totul în joc, pentru că ştia de când a început să joace că nu va mai putea pleca de la masă.

Ian era un jucător de poker excelent. Dar apoi, iubea jocul. Şeful său – şi acum Cressida – speculaseră că era *singurul* lucru pe care îl iubea, şi probabil că amândouă aveau dreptate. Dar acum jocul se putea termina. Mai rămăsese o carte de tras. Adversarul său avea o chintă internă, în timp ce Ian avea trei valeţi. Cu cartea potrivită, era mâna oricui.

Şi iată-l aici, holbându-se la Cressida, gândindu-se la joc. Ea merita mai mult decât un ticălos cu inima rece a cărui viaţă era un exerciţiu de înşelăciune. Avusese parte de destule înşelătorii.

Unul dintre soldaţi – o femeie – s-a apropiat de el şi i-a şoptit: „Nu te uita la ea ca la o misiune, Ian Boyd.”

Slavă Domnului că femeia vorbea kurdă, pentru că reluase cuvintele pe care le spusese tuturor soldaţilor atunci când o chestionau pe Cressida cu entuziasm nerăbdător, pentru că era rar ca ei să întâlnească o femeie americană de aceeaşi vârstă.

Ian şi-a închis expresia, întorcându-l pe spion cu uşurinţă. „Au găsit tunelul?”, a întrebat el.

Ea a dat din cap. „Vă vom duce dincolo de râu, aşa cum ne-am înţeles.” A dat din cap spre bucătăria din spatele casei. „Acolo este mâncare. O trezim?”

A făcut o pauză, gândindu-se. Cressida trebuia să fie înfometată, dar avea nevoie şi mai mult de somn. Traversarea

râului avea să fie periculoasă, la fel şi drumul până la Erbil. Trebuia să fie odihnită şi pregătită, iar ei mai aveau câteva ore până la plecare. „Nu încă. Mă voi asigura că mănâncă înainte să plecăm.”

Cu un semn din cap, soldatul a plecat, iar Ian s-a întins pe patul de lângă Cressida. Şi el trebuia să fie pregătit pentru traversare.

A dormit câteva ore, trezindu-se seara devreme. Cressida era trează. Stătea liniştită în colţ, privind pe fereastră. Pierdută în gânduri. El a umplut două farfurii cu mâncare şi s-a întors lângă ea. Au mâncat în întunericul crescând. Lumina crea o ţintă şi, deşi această casă, acest cartier erau în prezent sigure, toată lumea ştia că acest lucru se putea schimba într-o clipită, aşa că nu se aprindeau lumini. Niciodată.

Umbrele cenuşii care se prelungeau îi aminteau lui Ian de prima lor masă împreună, la restaurantul din Van, când el îi făcuse cunoştinţă cu bucătăria kurdă. Ea îşi lingea degetele după ce luase o îmbucătură şi, în acel moment, lui Ian i se sculase.

Pentru că avea tendinţe masochiste necunoscute până atunci, a scos o bucăţică de *shish taouk* de pe o ţepuşă şi a înmuiat-o într-un sos. „Încearcă asta”, a spus el, aducându-i bucăţica la buze.

Aşa cum sperase el, ea a muşcat. Frumoşii ei ochi căprui s-au închis, un zâmbet blând şi ochii pleoştiţi relaxaţi au spus că a savurat aroma. Acele pleoape grele s-au ridicat la o jumătate de catarg sexy când ea s-a aplecat în faţă şi a luat restul muşcăturii. De data aceasta, şi-a frecat cu neruşinare limba de degetele lui.

Femeia era o sadică. Iar el era victima ei voluntară.

S-au holbat unul la altul în tăcere pe masa umbrită. În cele din urmă, el şi-a limpezit glasul şi a spus: „Plecăm în

treizeci de minute.”

Ea şi-a dat ochii peste cap. „Laş.”

Când era vorba de ea? Probabil că da. Dar el îi datora adevărul curat.

„Asta e viaţa mea, Cress. Cum mă simt nu contează.

Sunt un spion.” „Nu mai eşti.”

Îşi arătase cărţile prea devreme. Fusese o mişcare solidă, dar spionajul era prea adânc înrădăcinat. După ani de activitate, nu mai putea face faţă iubirii şi vulnerabilităţilor pe care le invita. Dar asta nu schimba faptul că el o dorea. Dacă ea îl lăsa, data viitoare ar fi sedus-o cum trebuie şi nu ar mai fi fost un măgar furios după aceea. „O săptămână”, a spus el.

Ea a ridicat o sprânceană în semn de întrebare.

„La Hay-Adams sau oriunde vrei să mergi. Îţi pot da o săptămână.”

Ea a scuturat din cap. „Nu vreau efemer. Pot să obţin asta de la un bar de pick-up şapte zile pe săptămână. Nu asta vreau de la tine.” Ea s-a ridicat şi a ieşit din cameră. O clipă mai târziu, a auzit-o în bucătărie, oferindu-se să ajute la spălat folosind cuvinte pe care probabil le învăţase de la femeile din tabăra nomadă.

Durerea i se cuibări în stomac din cauza finalităţii respingerii ei. Se aşteptase la asta.

La naiba, a meritat-o. Dar asta nu-l făcea mai uşor de acceptat.

Înainte de plecarea lor, i-a ajutat pe soldaţi să se pregătească pentru traversarea râului: a verificat rezervoarele de combustibil, a refăcut planul, a revăzut hărţile. Muncă grea, dar şi un sfârşit ciudat pentru ceea ce fusese o călătorie intensă şi privată.

În sfârşit, se aflau pe barcă, o simplă şi familiară carcasă din aluminiu nituit, propulsată de un motor exterior şi de o

cârmă. Ar fi putut fi în Chicago, pregătindu-se pentru o zi pe lacul Michigan, doar că asta nu era deloc aşa, cu toată lumea de pe barcă înarmată cu mitraliere, iar preţioasa încărcătură care urma să fie livrată era femeia pe care o dorea cu fiecare bătaie a inimii sale reci.

Traversarea în sine a fost aproape lipsită de dramatism, după tot prin ce trecuseră.

Un Humvee mare, de culoare închisă, aştepta pe înălţimea de deasupra malului opus. Echipa de soldaţi kurzi îşi îndreptau mitralierele spre vehicul cu o vigilenţă neclintită. Ian şi-a scos propriul pistol şi i-a făcut semn Cressidei să facă acelaşi lucru.

Nu vor risca prostii.

Căpitanul a condus barca spre plajă, ridicând motorul în timp ce făcea asta. Au eşuat, iar doi soldaţi din faţă au sărit peste prova pe plaja trunchiată.

Din tufişurile care mărgineau malul, Ian a auzit chemarea păsărilor prestabilită.

Sean Logan şi echipa sa.

La auzul sunetului, Cressida şi-a ascuns arma şi a sărit peste bordaj, stropindu-se în apa puţin adâncă în timp ce alerga pe plajă.

„Cressida! Aşteaptă.”

L-a ignorat, complet nepăsătoare că tocmai îşi crease o ţintă. Ian ar fi blestemat înainte să lase pe cineva să tragă în ea. A sărit după ea, prinzând-o de talie şi trăgând-o înapoi la pieptul lui. „Aşteaptă.”

Ea s-a împins la el. „Lasă-mă să plec! Ştim că e Sean.”

„Da, dar ar putea fi şi alţii. Ca Zack. Şi Todros. Ar putea aştepta să tragă în tine.”

Ea a îngheţat. „La naiba. Îmi pare rău! Nu m-am gândit...”

„E în regulă. Asta nu e lumea ta. E a mea.”

Ea şi-a sprijinit fruntea pe pieptul lui. „Lumea ta e naşpa."

„Spune-mi despre ea."

Escorta lor kurdă i-a înconjurat şi i-a condus pe plaja scurtă. La mal, Cressida s-a uitat în jur pentru a cere permisiunea de a urca. Ian a dat un semn scurt din cap, rămânând în spatele ei.

Făcuse doi paşi pe panta moale şi nămoloasă, când un bărbat de culoare în uniformă a apărut din frunziş, s-a ghemuit şi i-a întins mâna. „Hei, Cress. Nu ne-am văzut de mult."

Ea a scos un scâncet uşor şi l-a luat de mână. El a tras-o în sus şi a lăsat- o pe mal lângă el, mişcându-se în timp ce făcea asta pentru a o împiedica să vadă râul. Imediat ce picioarele ei au aterizat, ea şi-a aruncat braţele în jurul lui.

Gelozia îl zgudui pe Ian când braţele lui Logan o încercuiră şi o strânseră la pieptul lui. Iisuse, era patetic. Una era să fii gelos pe Todros Ganem – ticălosul trăise cu Cressida cea mai mare parte a unui an – dar nu avea niciun motiv să fie gelos pe Logan şi un milion de motive să fie recunoscător că îl considera pe bărbat unul dintre prietenii ei.

Dar nu-şi putea imagina cum ar putea un bărbat să-i fie prieten şi să n-o dorească.

Era ilogic, de neconceput. Ca Pământul fără gravitaţie. Imposibil.

Pentru prima dată se gândi cum se va simţi într-o zi la auzul veştii că Cressida se îndrăgostise. Că se căsătorise. Sau că avea copilul altui bărbat.

Cum putea trăi cu el însuşi, ştiind că ea ar fi putut fi a lui, dar el o îndepărtase?

A urcat pe mal şi a fost mândru de el că nu a smuls-o din braţele agentului
Raptor.

Cressida s-a tras înapoi. „La naiba, eşti o privelişte plăcută pentru ochi.” A dat din cap spre Ian. „Sean Logan, acesta este Ian Boyd.”

Bărbatul i-a întins mâna în timp ce îl analiza pe Ian. Şi-au strâns mâinile. Ferm, eficient. Nu chiar prietenos.

Ian era de acord cu asta. Şi nu l-ar fi deranjat deloc dacă bărbatul şi-ar fi luat mâna de pe spatele mic al Cressidei.

Sentimentul posesiv era probabil un efect rezidual al faptului că a fost responsabil pentru siguranţa ei atâta timp.

Da. Nu putea înghiţi această minciună, dar dacă Cressida îi observa reacţia, poate că o făcea.

Logan a aruncat o privire spre rebelii YPG care aşteptau şi a făcut cu mâna echipei sale. Trei bărbaţi au făcut un pas înainte, fiecare purtând o cutie mare de carton, pe care au trecut-o în braţele ridicate.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat ea.

„Plătim răscumpărarea.”

„Răscumpărare?” a întrebat ea, cu vocea mai ascuţită decât de obicei. „Arme?”

Logan a scuturat din cap. „Alimente. Ajutor pentru familiile prinse la mijloc. Şi am fi adus proviziile chiar dacă nu ne-ar fi cerut... err, rugat.”

Ea zâmbi, sprijinindu-se de Logan, iar bărbatul îşi trecu braţul în jurul umărului ei şi o îndrumă spre Humvee. „Treci înăuntru. E blindat. Vei fi în siguranţă. Trebuie să vorbesc cu Boyd.” Când ea a început să protest eze, el a adăugat ferm, „Singur.”

Încruntată, ea a urcat în maşină, iar Logan s-a întors spre el.

Ian dădu din cap ultimei cutii care îi fusese înmânată. „Ce este cu adevărat în cutii?”

„Cum am spus, mâncare”, a răspuns Logan. „Raptor nu se ocupă de arme.”

„Nu se mai”, nu s-a putut abţine Ian să nu adauge.

Logan a dat din cap. „Nu de când Rav a cumpărat compania.”

Ian a zâmbit în timp ce soldaţii încărcau barca. „Chiar au cerut o răscumpărare?”

„Au făcut-o. Nu le-a fost teamă să profite de o oportunitate. Războiul civil face asta.”

Ian a fost de acord în tăcere. Dacă femeile care îi aduseseră din stepă lar fi considerat pentru o clipă pe Ian o ameninţare, l-ar fi împuşcat într-o clipă. Nu era nevoie de curaj pentru a face un soldat. Departe de asta. Tot ce-ţi trebuia era disperare, iar decapitările ISIS şi un atac cu arme chimice asupra civililor lansat de propriul lor guvern făceau o populaţie extrem de disperată.

„Keith a vrut să te avertizez, şansele sunt ca atunci când vom ateriza la Andrews, să fii luat în custodie. Cuvântul Cressidei va fi de mare ajutor pentru a-l convinge pe procurorul general să se implice, dar... ea nu are cel mai bun palmares, iar Dominick nu poate face prea multe. CIA şi FBI nu joacă întotdeauna frumos.” Privirea lui Logan se îndreptă spre barcă. „Asta e şansa ta să dispari în linişte. Putem spune că a fost un schimb de focuri în timpul traversării. Ai căzut în Tigru.”

Logan voia să-l scoată din asta?

Mai important, era ceea ce îşi dorea Ian?

Dacă rămânea, se putea duce după Zack. Avea un loc în Cizre. Putea termina misiunea.

Şansele erau ca, dacă rămânea, să nu-şi cureţe niciodată numele. Ar fi dispărut în Orientul Mijlociu, fără să se mai poată întoarce acasă. Lumea, şeful său, echipa sa Delta Force, toţi l-ar fi considerat un trădător. Dar ar putea totuşi să adune informaţii pentru ţara sa. Doar că ar fi transmise pe canale diferite.

Nu se îndoia că Cressida va încerca să îl reabiliteze. Cu cipul, ar putea chiar să reuşească. Dar dacă nu ar fi făcut-o, dacă nu ar fi putut, nu ar mai fi văzut-o niciodată.

Rămâi sau pleci?

„Merg acasă”, a spus el ferm. Ciudat să o numească acasă. Nu avea nici cea mai vagă idee unde era casa.

Capitolul 38

Oaspeţii neaşteptaţi ai Ericăi Scott îi făceau dinţii mari. Dar întotdeauna îl considerase pe doctorul Patrick Hill, directorul executiv al Institutului de Explorare MacLeod-Hill, un fel de lăudăros care se laudă singur, şi era părtinitoare faţă de Suzanne, prietena lui Cressida, încă de când aflase că femeia o abandonase pe Cressida într-un bar din Antalya pentru a se putea cupla cu Hill, imediat după apariţia lui Todd Ganem.

Ce fel de prieten face asta?

Acelaşi gen care făcea acum din calvarul Cressidei doar un scop personal – teama ei, îngrijorarea ei, neliniştea ei faţă de prietena pe care o ignorase de îndată ce Hill intrase în peisaj. Erica se întreba dacă Suzanne semăna cu mama Cressidei. Ca femeie care a avut, de asemenea, probleme cu mama, Erica a înţeles de ce Cressida ar fi prietena ei.

Dar totuşi, femeia ducea dramatismul la un nou nivel şi se întreba cum suporta Cressida narcisismul agravant al Suzannei. Erica nu avea răbdare pentru narcisişti, iar acest cuplu era un duo dinamic de absorbţie de sine. De asemenea, nu-şi ascundeau dezamăgirea că fuseseră dirijaţi în direcţia Ericăi , în loc să viziteze procurorul general, senatorul sau chiar CEO-ul Raptor.

Sincer, nici Erica nu era prea încântată să rămână cu ei, dar cineva trebuia să-i ţină pe cei doi departe de Keith, care era în contact permanent cu Sean în timp ce agentul de teren

se ocupa de o extracţie care includea trecerea prin teritoriul controlat de ISIS în Irak.

Erica scutură din cap şi păşi în bucătărie pentru a lua brânză şi biscuiţi pentru oaspeţii ei. Era încă nedumerită cum de viaţa ei putea include spioni, mercenari şi extrageri de prieteni din Orientul Mijlociu. Era arheolog subacvatic pentru Marina SUA, căsătorită cu un expert în securitate tehnologică. Viaţa lor ar fi trebuit să fie birocratică şi normală, poate chiar să pară puţin plictisitoare – deşi viaţa cu Lee nu ar fi fost niciodată plictisitoare.

Uşa de la intrare s-a deschis. Lee era acasă. *Slavă Domnului.* Cineva care să-i împărtăşească suferinţa de a avea de-a face cu Hill şi cu greţurile matinale la în acelaşi timp. Şi-a băgat un biscuit uscat în gură înainte de a duce platoul în sufragerie şi de a-l saluta pe Lee cu un sărut.

Îi zâmbea, dar în ochii lui se citea ceva care îi trecu un fior de teamă pe şira spinării.

„Vreţi să ne scuzaţi un moment?” i-a întrebat Lee pe oaspeţii lor.

Suzanne scoase un uşor oftat. „Dacă are de-a face cu Cressida, avem dreptul să ştim.”

Lee nu s-a obosit să diminueze răceala privirii sale. „E personal şi nu e treaba ta.”

Uau, iar Erica credea că *ea* nu prea are răbdare pentru Suzanne. Dintre cei doi, Lee era diplomatul. Asta trebuie să fie ceva important. I-a aruncat Suzannei o privire de scuză pe care nu o simţea şi l-a urmat pe Lee în dormitorul lor.

A tras-o în braţe în momentul în care uşa s-a închis. „Îmi pare rău că a trebuit să ai de-a face cu ei, Shortcake.”

Ea şi-a lipit capul de pieptul lui şi i-a ascultat inima bătând cu putere.

„Cressida a traversat râul? Au ajuns cu bine?”

„Da. Acum se îndreaptă spre Erbil.”

„Atunci ce s-a întâmplat? Este Cressida rănită? Este vreo problemă cu ISIS?”

„Sean spune că e bine. Boyd nu a luat ieşirea. El vine înapoi cu ea.”

„Asta ne dorim, nu-i aşa?”

„Cred că da, dar e un dezastru. Boyd este căutat pentru trei crime în Turcia, iar Curt tocmai a aflat că autorităţile turce intenţionează să o acuze pe Cressida de uciderea lui Hejan Duhoki.”

„Dar... Hejan era în viaţă când Cressida a părăsit camera de hotel.”

„Asta potrivit lui Boyd, pe care îl consideră complicele ei. Se pare că, în ziua morţii sale, Duhoki a furat o sumă mare de bani de la o organizaţie umanitară. Nimeni nu ştie unde sunt banii, dar a stocat informaţiile de recuperare pe o unitate USB. Se spune că Cressida l-a ucis, a luat stick-ul şi a plecat în Van cu Boyd pentru a recupera banii.”

$$$

Avionul era cea mai frumoasă bucată de metal şi maşinărie pe care Cressida o văzuse vreodată. Era mai mare decât se aştepta pentru un avion privat, dar, după spusele lui Sean, avea rază lungă de acţiune şi putea zbura de la Erbil la Washington fără să fie nevoie să realimenteze. În plus, făcea parte din flota de avioane Raptor, deci deşi se afla la cel mai înalt nivel al avioanelor private, era echipat pentru a transporta echipe de securitate mercenare în şi din zonele de război. În interior, era împărţită în secţiuni: cabina de pilotaj; cabina principală cu o zonă de conferinţă în faţă formată dintr-o masă circulară şi şase scaune, urmată de trei rânduri de scaune pentru încă nouă pasageri; o mini bucătărie pe o parte, în spatele rândurilor, şi o toaletă care includea o

cabină de duş separată pe partea opusă; şi, în cele din urmă, întregul sfert din spate al avionului era o cabină privată de lux pentru demnitari care profitau de braţul de securitate privată al Raptor.

Trina zburase o dată cu avionul împreună cu Keith, într-o călătorie de afaceri la Rio – aşa cum faci când te întâlneşti cu directorul general – şi îi spusese Cressidei că, după ce s-a bucurat de o cabină privată, zborul cu autocarul nu va mai fi niciodată la fel. Cressida râsese şi o numise răsfăţată, iar Trina nu o contrazise.

Acum că Cressida văzuse ea însăşi cabina luxoasă, trebuia să recunoască că nu i-ar fi displăcut să se obişnuiască cu acest tip de confort. Aruncă o privire în direcţia lui Ian, conştientă că o parte din ceea ce Trina apreciase la zbor avea probabil mai mult de-a face cu prezenţa lui Keith decât cu faptul că salteaua era făcută din spumă cu memorie.

Ei bine, Cressida avea toate intenţiile să revendice cabina – după o săptămână de dormit pe pământ stâncos, pe pătuţuri mici şi pe paleţi tari, o saltea de lux suna ca raiul – dar nu avea nicio intenţie să o împartă cu Ian. Nu era vorba că nu-l dorea, ci că nu voia durerea de inimă şi regretele care aveau să vină mai târziu.

Nu a durat mult să se pregătească pentru zbor, odată ce au fost cu toţii la bord. Grupul lor includea doi piloţi, Sean şi trei agenţi Raptor, plus Ian şi Cressida. În cabina principală, au luat loc în jurul mesei de conferinţe în timp ce rulau spre pistă.

„Ce-i cu uşa aia?”, a întrebat ea. „Nu am mai fost niciodată într-un avion cu o uşă care alunecă în lateral aşa.”

„A fost modernizat pentru a se deschide în timpul zborului pentru salturi”, a spus Sean. „O caracteristică neobişnuită pentru acest tip de aeronavă, dar necesară pentru depozitarea agenţilor în zonele fierbinţi.”

Ea a dat din cap şi a tremurat. Săritul dintr-un avion nu fusese niciodată pe lista ei de lucruri de făcut. S-a uitat la bărbaţii aşezaţi în jurul mesei. Toţi 1 5 5 5 5 erau foşti militari, de o ramură sau alta, şi ştia că Sean fusese SEAL, ca şi Keith. „Sunt singura de aici care nu ştie cum să sară dintr-un avion?”

Toţi bărbaţii s-au uitat în jurul mesei, vorbind un limbaj tăcut de mascul alfa pe care ea nu-l cunoştea, apoi, la unison, toţi cinci au dat din cap.

Un memento că ea nu era de felul lor.

Atunci când se află într-un avion privat care fuge din Orientul Mijlociu în mijlocul nopţii, însoţit de un spion şi mai mulţi mercenari, cineva ar putea fi înclinat să reflecteze la alegerile care i-au adus acolo.

Alegeri precum Todd. Sau decizia de a nu spune nimănui despre hartă. Sau planul ei de a găsi singură tunelul, când i-ar fi putut invita pe Todd sau pe Suzanne sau pe oricare alt student care ar fi participat cu plăcere la proiect.

Dacă nu ar fi fost atât de secretoasă, Hejan nu i-ar fi putut înscena o capcană. Ian nu ar fi avut motive să o urmărească. Ea nu ar fi fost jefuită. Nu ar fi împuşcat un om în gât.

Pe măsură ce avionul ajungea la altitudinea de croazieră, bărbaţii din jurul ei vorbeau de afaceri. Ian i-a oferit lui Sean detalii minime despre activităţile lor după ce au dispărut în Van. Pentru el, misiunea era încă secretă. Ars sau nu, nu putea vorbi despre asta.

Cressida, care nu era supusă unor astfel de restricţii, îşi prezentase deja versiunea evenimentelor în timpul lungului drum spre Erbil şi nu mai avea prea multe de adăugat la conversaţie. S-a ridicat şi s-a întins. „Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, am de gând să revendic patul, dacă sunteţi de acord?”

Sean a dat din cap. „E al tău. Trina a cerut-o pentru

tine." Zâmbetul lui era cald. Prietenos. Îl plăcuse întotdeauna pe Sean. Pentru un militar convins, nu era nici pe departe la fel de închis ca *unii* foşti membri ai Forţelor Speciale pe care îi cunoştea.

În cabina privată, s-a târât în patul confortabil, dar nu era chiar obosită. Nu ştia ce era. După zile întregi în care a fost pe fugă şi la limită, îşi putea lăsa garda jos. În sfârşit.

Nu era sigură că ştie cum.

Chiar şi atunci când a dormit astăzi în casa YPG, somnul

ei a fost uşor. Păzit.

În vechea ei viaţă, când era prea agitată să doarmă, lua o carte şi citea până la trei dimineaţa, bucurându-se de aventura înfricoşătoare a altcuiva de la o distanţă sigură. Se uită la bibliotecă şi râse, văzând mâna lui Keith la lucru în cărţile pe care le ofereau oaspeţilor din avionul privat de lux. Fidelă formei, mica bibliotecă era alcătuită în cea mai mare parte din relatări militare nonficţionale şi aranjată conform sistemului zecimal Dewey.

Keith Hatcher, CEO mercenar, bibliotecar ascuns.

Erau câteva romane în secţiunea de ficţiune – majoritatea cărţi ale autoarei preferate a Trinei, Darcy Burke – intercalate cu cărţi politice,thrillerele preferate de Keith. Cressida nu avea deloc chef de un thriller şi, sincer, ideea unei poveşti de dragoste o deprima. Oricum, nu că ar fi fost capabilă să se concentreze pe o carte acum.

A stins lumina şi s-a întins pe pat, hotărâtă să încerce să doarmă. Dar cabina întunecată s-a transformat în tunel întunecat, iar ea a petrecut zece minute încercând să alunge sentimentul înainte de a renunţa şi de a aprinde din nou lumina de lângă pat.

Era prea agitată, prea bântuită de evenimentele din ultimele zile, pentru a se odihni. În sertarul unui mini birou se afla un teanc de hârtie Raptor. Cressida a scos câteva foi şi

a luat un stilou, apoi s-a aşezat pe pat cu hârtia sprijinită pe o carte cartonată.

Când era fată, ţinuse un jurnal, până când Unu l-a găsit şi şi-a bătut joc cu cruzime de speranţele şi temerile ei copilăreşti. Nu mai fusese niciodată capabilă să îşi pună pe hârtie cele mai intime gânduri. La naiba, Unu ar fi putut fi chiar motivul pentru care fusese atât de secretoasă cu cercetările ei pentru disertaţie, îngropând informaţiile pe hard disk-ul propriului computer.

A mototolit hârtia fără să scrie un cuvânt şi a aruncat stiloul prin cameră în acelaşi moment în care uşa s-a deschis.

„Ow!” a spus Ian. „Cred că am meritat asta.”

Inima îi bătea cu putere la simpla vedere a lui. Nu era bine cât de mult îl dorea. „Nu ştii cum să baţi la usă?”

„Nu am vrut să te trezesc dacă dormeai.”

„Mincinosule.”

„Da, sunt. Unul al naibii de bun. Dar nu de data asta.”

„Atunci de ce eşti aici?”

A păşit în cameră şi a închis uşa în urma lui. „Îmi place să te privesc dormind.”

Declaraţia era atât de simplă. Atât de deschisă. Trebuia să o creadă. „Eşti aici să mă priveşti cum dorm? E un pic înfiorător.” Nu chiar, totuşi. Nu după ce trecuseră prin ce trecuseră.

„Când dormi, nu te holbezi la mine. Nu eşti tristă. Nu eşti furioasă. Eşti doar frumoasă. Când dormi, eu nu o dau în bară şi nu te enervez.”

Nu-i plăcea sentimentul pe care cuvintele lui i-l provocau în stomac. Cedând, i-ar fi dat puterea să o rănească. „În afară de partea înfiorătoare în care mă priveşti dormind.”

Zâmbetul lui îi lumina ochii. La naiba, era un bărbat superb. Trebuie să se fi bărbierit în toaletă în timp ce ea dădea târcoale în dormitor şi încerca să doarmă, pentru că

barba îi dispăruse. Îi plăcuse barba aspră care îi zgâria pielea, dar acum că dispăruse, degetele îi ardeau să-i mângâie obrajii netezi. Un foc i s-a aprins în burtă când şi-a imaginat alunecarea moale a feţei lui goale pe pielea ei.

Era din nou bărbatul intens chipeş pe care îl zărise într-un terminal de aeroport aglomerat şi toate posibilităţile acelui moment, când fuseseră doi străini, îi reveneau în minte.

Oh, la naiba. Ar fi dificil să-i reziste – dacă ar fi intrat în cabină cu gândul de a o seduce. Să-l refuze acum ar fi durut aproape la fel de mult ca şi cum ar fi spus da, iar apoi el ar fi dispărut din viaţa ei.

El a făcut un pas mai aproape, iar ea a ridicat o mână. „Opreşte-te. Ce faci aici, Ian?”

„Ce ai vrut să spui când l-ai doborât pe Zack şi ai spus că ţi-ai promis că nu vei mai face asta niciodată?”

Oh, rahat. Chiar ştia cum să găsească verigile slabe din armura ei. Şi-a limpezit gâtul brusc uscat. „Îti vei uşura conştiinţa dacă mă ţii în braţe şi-mi asculţi povestea tristă? Asta e pentru tine? O şansă de a acumula puncte bonus pentru a putea spune mai târziu că m-ai tratat cu amabilitate chiar dacă m-ai respins? Pentru că nu am niciun interes să-mi împărtăşesc cele mai întunecate amintiri cu cineva care are toate intenţiile de a se îndepărta de mine cu prima ocazie.”

El a mai făcut un pas spre ea. „Nu. Nu asta e ceea ce vreau. Vreau numele fiecărui bărbat care te-a rănit vreodată, ca să-l pot vâna pe fiecare şi să-l fac să plătească.”

Senzaţia de fluturare din burta ei a făcut implozie în acel moment, iar respiraţia i s-a întrerupt în timp ce încerca să-şi ţină sub control corpul trădător, inima aia blestemată trădătoare.

Tot ce şi-a dorit vreodată a fost ca cineva să o trateze ca şi cum ar conta. Să o sprijine. Să se uite la ea aşa cum o făcea

Ian acum, ca şi cum i-ar fi păsat cu adevărat, profund, de ea.

„Nu voi accepta doar o săptămână, Ian. Merit mai mult de atât.” Şi vorbea serios. Nu se mai devaloriza când venea vorba de relaţii.

S-a aşezat pe pat lângă ea şi i-a întins mâna. „Ştiu asta. Şi ştiu că meriţi mult mai mult decât mine.”

A vrut să-l întrerupă, să-i spună că nici el nu ar trebui să se devalorizeze. Dar avea sentimentul că era pe cale să spună ceva mult mai important şi nu îndrăznea să-l deraieze. Aşa cum era, inima ei bătea atât de tare, încât ameninţa să-i înece cuvintele.

„Nu am fost niciodată în poziţia de a oferi mai mult decât o aventură şi nu am întâlnit pe nimeni pe care să-l doresc mai mult de atât, chiar dacă aş fi putut. Viaţa mea a fost armata şi apoi CIA. Sigur, alţi bărbaţi aveau familii. Vieţi. Neveste. Dar eu nu am avut cu adevărat pe nimeni, cu excepţia celui mai bun prieten a cărui bunică m-a învăţat turcă când eram mic. A murit într-un accident de antrenament când aveam nouăsprezece ani. Nici măcar nu a reuşit să iasă din tabăra de instrucţie. A fost o pierdere stupidă şi oribilă.”

Ea a oftat, recunoscând că el a acoperit o lume de durere în acele cuvinte directe. „Ai fost acolo? Era în unitatea ta?”

„Nu. Eu eram deja în Afganistan. El s-a înrolat la un an după mine. Între pierderea celui mai bun prieten al meu şi apoi pierderea membrilor echipei mele în luptă, am încetat... să-mi *mai pese* nu e cuvântul potrivit... Sunt încă om. Îmi pasă. Dar am făcut tot ce am putut ca să nu-mi pese prea mult. Mi-aş da viaţa pentru oricare dintre băieţii din echipa mea Delta Force – ei rămân cei mai apropiaţi prieteni ai mei până în ziua de azi – dar vrei să ştii cât timp a trecut de când nici măcar nu le-am mai trimis un e-mail?”

Ea a dat din cap.

„Doi… poate trei ani.” A făcut o pauză şi a respirat adânc. „M-am aruncat în viaţa mea ca agent sub acoperire. Am încetat să mai fiu un prieten sau să-mi fac prieteni adevăraţi. Ai cam nimerit-o când ai întrebat dacă spionii pot avea prieteni. Sunt sigur că unii au. Dar eu nu sunt unul dintre ei.”

El şi-a înşirat degetele printre ale ei, uitându-se la mâinile lor împletite, fără să-i întâlnească privirea. „Nu mai sunt un spion. Încă nu m-am împăcat cu ideea asta. Chiar şi când eram în armată, conduceam operaţiuni secrete pentru Delta.” A clătinat din cap. „Dar am ieşit. Ies din joc. Să rămân în joc ar costa prea mult. Nu ştiu ce se va întâmpla cu mine când vom ateriza. Aş putea fi arestat şi să dispar într-o închisoare secretă a CIA, sau m-aş putea trezi exonerat, dar fără slujbă. Fără perspective. Fără casă. Fără prieteni.”

I-a tras mâna la piept, punând-o peste inima ei. „Asta este ceea ce vrei de la mine? Prietenie? Pentru că ai deja asta.”

El s-a aplecat şi şi-a lipit gura de a ei, încet. Tentativ. Nu semăna deloc cu bărbatul încrezut care o sărutase de atâtea ori în ultima săptămână.

Şi-a deschis gura pentru a aprofunda sărutul când a devenit clar că el nu o va face. A ghicit că nu o va forţa, nu acum.

A mângâiat obrajii netezi cu ambele mâini şi şi-a lipit limba de a lui întrun sărut dulce şi prelungit, care nu era nici un salut, nici un la revedere şi care, într-un fel, era complet diferit de toate săruturile de până atunci.

Ea s-a tras înapoi, încă legănându-i faţa, şi i-a întâlnit privirea intensă.

Şi-a curăţat gâtul. „Te vreau mai mult decât o prietenă, Cressida. Vreau să fiu iubitul tău, partenerul tău, campionul

tău. Pentru că atunci când mă gândesc să-mi iau rămas bun de la tine, mă doare deja, chiar şi atunci când eşti chiar aici, în faţa mea.” I-a luat ambele mâini în ale lui şi şi-a frecat degetele mari pe încheieturile ei. „Nu ştiu cum să fiu un iubit şi sunt destul de sigur că voi fi prost la asta, dar dacă eşti dispusă să mă ai, aş vrea să încerc.”

L-a privit fix în ochii lui gri, asimilându-i cuvintele. Poate că nu a spus trei cuvinte anume, dar ceea ce a spus a fost chiar mai bun decât M&M-urile şi pimpernelurile albastre şi roşii.

„Mă cam laşi baltă aici, Cress.” Disconfortul din vocea lui era de fapt destul de fermecător.

Ea s-a aplecat în faţă şi şi-a atins uşor buzele de ale lui, apoi a spus: „O secundă.” S-a târât pe pat şi a deschis dulapul în care îşi îndesase rucsacul. A scotocit prin rucsac – dând la o parte hainele care erau atât de murdare, încât le-ar fi ars cu plăcere când ar fi ajuns acasă – şi a scos singurul carneţel pe care reuşise să-l păstreze când se rezumase la rucsacul din Siirt. Deschise caietul la pagina în care presase un pimpernel perfect şi i-l arătă. „Mi se pare corect să- ţi ofer flori de data asta. Ţi-aş da-o pe asta, doar că planul meu este să o păstrez pentru totdeauna. Aşa că ţi-o voi da doar dacă ai de gând să rămâi pe aici.”

Sprâncenele i s-au adunat. „Ai păstrat-o? Chiar şi după ce am fost un măgar abominabil cu tine?”

„Glumeşti? Mi-ai dat pimperneli într-un cort nomad. Cred că a fost cel mai romantic gest din viaţa mea. Bineînţeles că am păstrat unul.”

El a chicotit. „A fost destul de uşor, nu-i aşa?”

„Ai pus ştacheta sus. Mă voi aştepta ca prietenul meu să o depăşească în viitor.”

„La naiba. Sunt blestemat. Dar totuşi, o să iau floarea asta.” El i-a luat caietul din mâini şi l-a aşezat pe măsuţa

laterală. „Şi o să te iau pe tine.” Şi apoi mâinile lui erau pe şoldurile ei, trăgând-o înspre el până când erau piept la piept. Buzele lui se aflau la un centimetru deasupra buzelor ei. I-a ridicat tivul de la bluză şi i-a pus o mână pe talia goală. „Acum, ne vom alătura sau nu clubului mile-high?”

A sărutat-o din nou, şi de data aceasta nu s-a mai abţinut. Braţele ei i-au ~ 5 5 5 înconjurat gâtul şi ea şi-a lipit corpul de forma lui dură şi musculoasă. „Ne unim”, a murmurat ea pe buzele lui. „Aşteaptă!” Ea s-a îndepărtat, ajungând la rucsac cu un braţ bâjbâitor pentru că el nu-i eliberase talia.

„De ce? Tocmai începea să meargă într-o direcţie care îmi place.”

„Prezervative”, a spus ea, apoi l-a mai sărutat o dată înainte de a se smulge din braţele lui pentru a căuta în geantă. „Dezbracă-te cât timp le găsesc.”

„Da, doamnă.” A început cu nasturii de la cămaşă.

Ea a găsit cutia şi a aruncat-o pe pat, apoi şi-a tras bluza pe cap şi şi-a dat jos blugii, în timp ce îl privea cum se dezbracă cu un interes avid. Se aflau într-o cameră complet luminată, iar la câţiva centimetri se afla un pat foarte confortabil. Asta era cea mai bună repetiţie.

Corpul lui era plin de muşchi şi piele netedă. O sărbătoare pentru ochii ei, şi voia să lingă fiecare centimetru.

„Doamne, îmi place când te uiţi la mine de parcă aş fi cina”, a spus el.

„Atunci termină de dezbrăcat, pentru că mi-e foame.”

Ochii i s-au aprins de căldură. Şi-a dat jos pantofii şi şi-a scos pantalonii şi chiloţii dintr-o singură mişcare rapidă, apoi s-a aşezat pe pat pentru a-şi scoate şosetele. „Nu e corect, Cressida, nu te dezbraci pentru mine.”

Uitase să se mai mişte în timp ce îi admira abdomenul sculptat şi linia subţire de păr care cobora până la o erecţie

care era numai a ei. A întins mâna să-l atingă, dar, complet dezbrăcat acum, el s-a dat înapoi pe pat, chiar în afara razei ei de acţiune. „Uh-uh. Dezbracă-te."

Ea a făcut aşa cum i-a ordonat şi în câteva clipe a stat goală în faţa lui, sperând că ceea ce vedea îi va plăcea măcar o zecime din cât îi plăcea ei corpul lui spectaculos. Zâmbetul lui lent şi sexy era un bun indicator.

El s-a mutat să se aşeze la picioarele patului şi a tras-o să stea între coapsele lui. I-a luat şoldurile în mâini. Limba lui a atins mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt, în timp ce mâinile lui alunecau spre fundul ei şi o strângeau. Senzaţia limbii şi a mâinilor lui i-a făcut corpul să se strângă de nerăbdare.

El i-a legănat şoldurile în timp ce gura lui îi explora sânii. Ea a tors şi ia atins maxilarul neted, bucurându-se de senzaţia mătăsoasă a pielii lui proaspăt rase, în timp ce îşi privea sfârcul dispărând în gura lui fierbinte.

El a strecurat o mână între coapsele ei şi i-a mângâiat clitorisul, iar ea a scos un geamăt uşor. Asta era real. Acesta era Ian. O atingea. Şi era doar începutul.

„Poţi face zgomot, Cress. Zumzetul motorului este atât de puternic, încât sunetul nu se va auzi." El îi trecu din nou un deget peste clitoris, o frecare rapidă şi puternică, iar ea scoase un mic ţipăt la senzaţie.

Ea s-a întins în jos şi a înfăşurat o mână în jurul bazei penisului lui şi l-a mângâiat încet în sus. El şi-a ridicat bărbia şi a aspirat aer între dinţi. Îi plăcea puterea de a-l excita. Felul în care tot corpul lui reacţiona, ca şi cum fiecare muşchi se contracta deodată. El era o masă de bărbăţie puternică, perfectă, iar ea putea să-i facă întregul corp să reacţioneze doar cu cea mai mică atingere. „Al meu", a şoptit ea.

Ian a chicotit şi a strecurat un deget în ea. Şi-a înclinat capul înapoi pentru a-i întâlni privirea. „Şi asta e a mea."

El era tot ceea ce îşi dorea – extrem de inteligent, alfa,

cu o latură protectoare şi posesivă care îi satisfăcea nevoile.

L-a sărutat, luându-i limba adânc în gură, în timp ce mâna ei aluneca în sus şi în jos pe lungimea lui groasă. Îi plăcea să simtă limba lui pe a ei, dar voia mai mult. Voia să guste din el în întregime.

A căzut în genunchi şi i-a lins capul penisului tare. El a scos un geamăt scăzut. I-a luat vârful în gură şi a supt în timp ce aluneca în jos, luându-l adânc în gât.

Degetele lui i s-au strecurat prin păr şi i-a înclinat capul pe spate până când i-a întâlnit privirea fierbinte în timp ce îi sugea scula. I-a simţit trupul încolăcindu-se în jurul ei, coapsele strângându-se în timp ce ochii îi ardeau.

I-a mângâiat obrajii şi a împins-o uşor în sus, strecurându-şi penisul din gura ei. A tras-o din nou în picioare, apoi a sărutat-o adânc. „Eşti uimitoare”, a spus el pe buzele ei. S-a dat la o parte, făcând loc pentru ea pe pat. „Şi vreau să te ling şi să te sug, şi să te fac să vii pe limba mea. Şi apoi vreau să alunec adânc înăuntru şi să te fac să vii din nou.”

S-a întins lângă el şi a strecurat un deget între coapsele ei până în centrul ei umed. Ea a gemut la plăcerea propriei atingeri.

„Doamne, ce fierbinte este”, a spus el.

Ea şi-a ridicat degetele umede şi i le-a strecurat în gură. El a închis ochii şi a supt. El a scos un mârâit scăzut şi şi-a pus mâinile între coapsele ei, deschizând-o larg. Era deschisă şi vulnerabilă şi i se părea fierbinte. Exaltant.

El şi-a aplecat capul în jos şi şi-a trecut limba peste clitorisul ei. Ea s-a clătinat în sus, atingerea fiind de zece ori mai intensă decât fuseseră degetele. El şi-a mutat limba mai jos, pentru a se strecura în vaginul ei.

„La naiba, ai un gust bun.” El a mângâiat-o şi a tachinat-o cu limba, alternând între clitoris şi deschizătură, aducând-o

atât de aproape de orgasm, încât tot corpul i-a tremurat. Dar îl voia în ea când venea. El nu-i spusese că o iubeşte, dar asta era încă un fel de declaraţie, iar ea voia să fie şold la şold, fată în faţă, în timp ce veneau împreună.

Ea s-a îndepărtat de el înainte ca el să o facă să vină. „Pune-ţi un prezervativ şi intră în mine, sau toate înţelegerile sunt anulate."

El şi-a dat capul pe spate şi a râs. „Am făcut o înţelegere de care nu ştiam?"

„Te-ai oferit să încerci să fii iubit. S-ar putea să fi acceptat. Dar e o încercare. Începând de acum, tu eşti la încercare."

El a scos un râs puternic din burtă la asta şi s-a dat mai în sus până când capul lui s-a sprijinit pe abdomenul ei. „Doamne, Cress, mă faci să mă simt atât de bine – mai uşor – şi nu mă refer la sex." El şi-a ridicat capul şi i-a întâlnit privirea peste priveliştea burţii şi a sânilor ei. „Doar faptul că sunt cu tine mă face să simt... emoţie, pentru ceva nou, diferit. Pentru tine. Nu mi-am mai permis să simt asta de mult, mult timp."

Bine, nu era *Te iubesc,* dar se apropia. La urma urmei, el vorbea despre sentimente. „Sărută-mă", a spus ea.

El a alunecat pe pat, corpul lui ferm fiind o presiune dulce pe al ei, în timp ce buclele negre de pe pieptul lui îi atingeau pielea, provocându-i furnicături pe parcurs. A sărutat-o, în regulă... încet... metodic... pasional. Ca şi cum fiecare barieră dintre ei ar fi fost zdrobită sub asaltul unui deceniu de emoţii acumulate.

Faptul că el îşi dăduse frâu liber emoţiilor cu *ea* nu făcea decât să facă momentul mai dulce.

Şi mai sexy.

OhDoamne, era mai sexy. Căldura a inundat-o. Trebuia să-l aibă, fiecare centimetru uimitor din el, în ea. Presat

împotriva ei. Să o atingă în toate felurile posibile. Avea nevoie de el. Acum.

A bâjbâit după prezervative, întrebându-se unde naiba le lăsaseră şi de ce nu era el în unul *acum,* pentru că dacă nu intra în ea înainte de următoarea ei bătaie de inimă...

El a găsit cumva un prezervativ, iar ea l-a privit cum îl pune, apoi în cele din urmă... *Da!* Ea a mulţumit oricărei puteri superioare care a făcut posibil acest moment. El a umplut-o, penisul lui gros mângâind-o cu fiecare împingere fierbinte. Fusese pe punctul de a ajunge la orgasm de când el îi făcuse sex oral, iar acum călătorea pe acea margine, izbucnirile de plăcere ameninţând să o facă să treacă de partea cealaltă. Cu un oftat adânc, ea s-a strâns în jurul lui, iar el a pulsat în ea cu o viteză perfectă. Voia să se topească, să se dizolve, să implodeze, pe măsură ce presiunea creştea la niveluri intense.

Gura lui a găsit-o pe a ei şi a sărutat-o profund, limba lui fiind o intruziune fierbinte binevenită. El şi-a ridicat buzele de pe ale ei şi şi-a dat capul pe spate în timp ce corpul lui se legăna între coapsele ei. Presiunea a atins punctul culminant, iar ea a ejaculat cu o intensitate atât de puternică, de ascuţită, încât nu şi-a putut reţine un ţipăt gutural.

Spatele lui Ian s-a arcuit şi el a râs în timp ce orgasmul îi urma. Îi plăcea să-i privească chipul în timp ce el venea, liniile frumoase fiind cumva şi mai sexy când el îşi strângea maxilarul şi închidea ochii. Spre deosebire de ea, el era tăcut. În schimb, ea i-a simţit corpul tremurând, iar el a scos un geamăt uşor.

I-a mângâiat obrajii în timp ce el se prăbuşea peste ea. El şi -a strecurat braţele în jurul spatelui ei şi s-a rostogolit pe o parte, încă înăuntrul ei, încă trimiţând unde de şoc de plăcere cu presiunea penisului său care lovea exact în locurile potrivite.

Trebuie să fi observat reacţia ei, pentru că şi-a împins şoldurile înainte, iar un alt val scurt a lovit-o. „Îmi place să te fac să ejaculezi”, a spus el. „Îmi place cum faţa ta devine moale şi visătoare, dar ţipi de eliberare.”

Ea şi-a vârât capul în pieptul lui. „Sper că nimeni de acolo nu a auzit asta.”

„Şi ego-ul meu speră că au auzit.”

Ea a râs şi l-a lovit uşor pe umăr.

„Chiar m-aş putea obişnui cu asta. Deci, ca iubit al tău, cât de des facem sex?”

„De fiecare dată când mă seduci.” La urma urmei, nu avea rost să-l lase pe tip să se complacă.

„Atât de mult, huh? Drăguţ.” I-a mângâiat gâtul, apoi i-a întâlnit privirea. „Foarte drăguţ.” Bărbia lui a atins lanţul pandantivului cu ochiul răului, iar ea s-a crispat. Aici totul a mers prost prima dată.

El a scuturat din cap. „Nu-ţi face griji, dragă. Am de gând să rămân aici pe termen lung. Promit.”

Ea a dat din cap.

„Probabil ar trebui să dormim puţin. Avem o zi plină când aterizăm în DC. Sau seara. Sau noapte. Sincer, am pierdut noţiunea timpului.”

„Şi eu. Nici măcar nu sunt sigur că aş putea spune ziua săptămânii dacă m-ai întreba.”

„Eh, să ştii zilele săptămânii este supraevaluat.”

Ea a zâmbit şi i-a ciugulit bărbia, luptându-se cu cuvintele Te *iubesc* care ardeau să fie spuse. Nu-şi putea asuma riscul, nu le putea spune prima dată – nu din nou. Dacă le spunea şi el nu i le spunea înapoi?

Capitolul 39

Dormeau îmbrăţişaţi, ceva ce lui Ian nu-i plăcuse niciodată până acum. Dar avea sentimentul că se va bucura cu Cressida de o mulţime de lucruri care nu-i mai făcuseră plăcere până atunci.

Probabil că nu va şti niciodată ce l-a adus la uşa cabinei şi ce i-a dat curajul să păşească înăuntru. Poate că a fost Sean, care l-a făcut măgar pentru că a ezitat. Poate că a fost faptul că a vorbit cu singurul agent căsătorit care făcea cumva ca stilul de viaţă să funcţioneze sau cu agerul agent singuratic care i-a dat lui Ian o idee despre locul în care se va afla peste alţi zece ani. S-ar putea să fi fost gândul că Cressida îşi continua viaţa, în timp ce el îşi petrecea restul vieţii regretând decizia de a o lăsa să plece.

Indiferent de declanşator, intrarea în cabină fusese un impuls, fără un plan clar. Pur şi simplu... *voia,* şi se săturase să se pună în calea lui. Sătul să se nege pe sine.

Ea a dormit profund în braţele lui, iar el a privit-o din nou. A zâmbit, ştiind că ea l-ar fi acuzat că e înfiorător, dar nu s-a putut abţine. Acest somn era diferit de celelalte dăţi când o privise. De data asta ea era sătulă. Ciufulită. Frumos trasă.

Era un om norocos.

S-a jucat cu ideea de a o săruta să se trezească. Nu l-ar deranja să aibă noroc din nou. Dar ea avea nevoie să doarmă. Mai aveau doar câteva ore până acolo, iar de partea cealaltă se putea dezlănţui iadul.

Un motiv în plus să fac dragoste cu ea din nou. Şi din nou.

Ea a scos un sunet moale şi s-a rostogolit, iar el a renunţat la idee. Ea nu fusese capabilă să doarmă adânc atunci când fuseseră pe fugă şi îi lipsea pregătirea lui.

O trase pe Cressida strâns de partea lui, se forţă să

închidă ochii şi să lase garda jos. Era timpul să doarmă şi el.

$$$

Bătăile l-au trezit pe Ian. Lovituri ascuţite şi urgente în uşă. S-a ridicat brusc şi a întins mâna după armă, aşa cum făcea întotdeauna când era smuls din somn. Dar nu avea o armă.

Sean insistase ca Ian să renunţe la armă înainte de a se urca în avion. Fusese probabil un fel de test, iar Ian nu avusese nicio reţinere în a-l trece. Nu era ca şi cum s-ar fi temut de o lovitură în timpul zborului. Avea încredere în agenţii Raptor pentru că misiunea lor era aceeaşi cu a lui: să o ducă pe Cressida în siguranţă. Atâta timp cât aveau aceeaşi misiune, erau în aceeaşi echipă.

Cressida s-a trezit mai greu, dar nu a fost mai puţin alarmată de bătăi atunci când urgenţa s-a făcut simţită.

„Lasă-ne un minut!” a strigat el în timp ce îşi trăgea blugii pe el.

Cressida a făcut la fel, dar fără sutien, sfârcurile ei erau uşor vizibile prin tricou.

A clătinat din cap. „Dacă îl prind pe vreunul dintre băieţi că se holbează la tine, s-ar putea să fiu nevoit să îl strâng de gât. Aşa că, pentru siguranţa lor, pune-ţi un sutien.”

I-a aruncat un zâmbet somnoros în timp ce se întindea după sutien. „Niciunul dintre ei nu s-ar holba la mine. Pentru ei, eu sunt doar o misiune.”

„Tu ai fost misiunea mea, şi asta nu m-a oprit.” Era clar că nu ştia nimic despre căile bărbaţilor. Agenţii ar fi trebuit să fie făcuţi din piatră pentru a nu fi excitaţi dacă ea ieşea cu sfârcurile întinse în timp ce arăta sex-tousled.

S-ar putea să fie părtinitor, dar el nu credea asta.

Odată ce a fost prezentabilă, Ian a deschis uşa şi l-a înfruntat pe Sean.

„Care-i treaba?”

„Avem o problemă care ne aşteaptă la Joint Base Andrews.”

***

„Cum poate fi Zack în DC? De ce nu a fost arestat?” a întrebat din nou Cressida. Erau cu toţii aşezaţi în jurul mesei de conferinţe, iar Sean tocmai terminase de explicat situaţia. Creierul ei era încă înceţoşat de la cel mai adânc somn pe care îl avusese în mai bine de o săptămână.

„Zack nu a fost ars. El poate pretinde că tot ce a făcut a fost în conformitate cu misiunea”, a spus Ian.

„Inclusiv afumarea noastră în Kurubaş? Uciderea paznicului de la punctul de control?”

Ian îşi trecu mâinile prin păr. „Toată lumea crede că noi – sau cel puţin *eu* – am ucis gardianul.”

„Unde este Todd?” a întrebat Cressida.

Sean a ridicat din umeri. „Nu am informaţii despre Ganem.” S-a aplecat în faţă. „Uite care e treaba. Dominick te poate ajuta, dar va avea nevoie de timp. Dacă CIA te ia în custodie pe pistă, e deja prea târziu. Ei nu *ştiu* eşti în acest avion, dar bănuiesc. Vor cerceta această pasăre de sus până jos şi nu vom putea face nimic în privinţa asta.”

„Poate Ian să-şi pună o uniformă Raptor? Voi trebuie să aveţi un fel de kit de deghizare aici. Daţi-i o barbă, lentile de contact colorate. Ceva?” Îşi putea auzi disperarea în vocea ei. Nu avea cum să-l lase pe Ian să fie tras pe sfoară. Nu fără o

luptă.

Sean s-a uitat la Ian. „Te pricepi la sărituri?”

„Ai o paraşută?”

Frica a străbătut corpul Cressidei, făcând-o să se ridice în picioare. Ian ar fi... *sărit?*

„Destule pentru noi toţi, dacă va fi nevoie”, a spus Sean.

Ian a întâlnit privirea lui Cressida. „Nu. Doar eu. Treaba ta este să o duci pe Cressida în siguranţă.”

„Nu poţi să sari”, a spus ea cu o voce joasă. „Nu-ţi face griji, dragă. Mă ocup eu de asta.”

„Când a fost ultima dată când ai sărit dintr-un avion?”

El a ridicat din umeri. „E ca mersul pe bicicletă.”

După chicotelile celorlalţi agenţi, ea avea sentimentul că el minţea. „Asta nu e amuzant! Dacă... ceva merge prost? Ne putem lua şanse la Andrews”.

„Dragă, pot face asta. Partea complicată este când şi unde.”

„Te descurci cu o extracţie din apă?” a întrebat Sean.

„Sigur.”

Sean şi-a bătut degetele pe masă. „Avem nevoie de o barcă. Lasă-mă să vorbesc cu Keith şi să văd ce putem aranja.”

$$$

Erica şi Lee se întorseseră la sediul Raptor din inima DC, după ce reuşiseră să îi convingă pe Suzanne şi Patrick să se întoarcă la proprietatea lui Patrick din Annapolis, promiţându-le că îi vor suna dacă vor auzi ceva.

Zborul nu trebuia să ajungă decât înainte de răsărit, aşa că, undeva după miezul nopţii, Erica s-a aşezat pe o canapea

într-unul dintre birourile liniştite pentru un pui de somn la miezul nopţii. S-a trezit brusc în jurul orei trei dimineaţa, fără să ştie de ce, dar conversaţia care avea loc în camera principală părea să fie mai intensă.

S-a ridicat, frecându-şi ochii. Ei bine, aceste scurte reprize de somn erau un bun antrenament pentru un copil, nu? A luat o agrafă de pe măsuţă şi şi-a strâns părul în timp ce mergea în camera principală.

Lee stătea lângă o staţie de calculator din dreapta mesei de conferinţă, unde se adunaseră ceilalţi. Ea a păşit lângă el, iar el i-a strecurat un brat în jurul ei în timp ce şoptea, „Ce se întâmplă?”

„Agentul CIA care credem că l-a demascat pe Boyd s-a întors în SUA. Loialitatea sa nu este pusă la îndoială – încă. Ei nu ştiu că el a fost în spatele jafului Cressidei sau a celorlalte lucruri despre care Cressida i-a spus lui Sean.”

Sean se informase de la Cressida pe drumul de la graniţă la Erbil şi apoi îi transmisese informaţiile lui Keith. Ian nu dăduse nicio declaraţie, deoarece, în calitate de agent CIA sub acoperire, chiar dacă fusese ars, era obligat să păstreze secretul. Aşa că aveau doar versiunea Cressidei a evenimentelor. Care era cel puţin înfricoşătoare.

„Ce va însemna asta pentru Ian?”

„Va avea o luptă grea să convingă pe cineva din CIA să-l creadă. Povestea lui Zack este că Ian a luat-o razna. El a răpit-o pe Cressida sau ea este complicele lui. Oricum ar fi, tot ce s-a întâmplat îi susţine afirmaţiile, iar agentul ucis lângă Gercuş este văzut ca o dovadă în plus că Ian este un trădător. Se presupune că omul, Sabal, îl ajuta pe Zack să-l aducă pe Ian”.

„Şi dacă Ian este luat în custodie?”

„El *va* fi luat. Nu se pune problema de asta. Odată ce va fi în custodie, Curt va avea un timp infernal să intervină. Dacă

Ian este judecat şi condamnat, Cressida ar putea cădea odată cu el.”

Erica se cutremura când se gândea la ce ar putea însemna dacă Cressida ar fi arestată – din *nou.*

„Deci, care este planul?” *Te rog, să existe un plan.*

„Ian va sări din avion.”

„Ce? Poate el să facă asta? Adică, ştie cum?”

Lee a zâmbit. „Da. Şi avionul este echipat. Nu asta e problema. Problema este că avem nevoie de o locaţie de aterizare şi de o barcă care să îl preia. Şi avem nevoie să fie la faţa locului în mai puţin de o oră. L-am sunat pe JT – barca lui este ancorată la portul Menanichoch – dar a spus că are o problemă la motor.”

„Ian va sări în Chesapeake?”

„Dacă putem avea o barcă pregătită pentru preluare, da. Sean estimează că va trebui să sară la aproximativ cinci şi jumătate dimineaţa.”

Erica a zâmbit. „Nu-mi place să spun asta, dar cunosc persoana perfectă. Are un iaht urias. Pe Chesapeake. E acasă chiar acum şi simpatizează cu cauza noastră.”

Ochii lui Lee s-au luminat. „Shortcake, esti genială.”

Le-a spus celorlalţi: „Băieţi, Erica are o soluţie: Dr. Patrick Hill.”

$$$

Momentul săriturii a venit mult prea repede pentru Cressida. Parcă într- o clipă discutau despre asta, iar în următoarea, Ian îsi punea parasuta. De îndată ce au aflat că va fi o barcă pe poziţie, saltul a fost aprobat, iar piloţii au ajustat viteza şi altitudinea pentru a ajunge exact la fereastra

de salt.

Acesti oameni stiau cum să facă asta. Piloţii stiau ce fac. Iar Ian a

asigurat-o că făcuse asta de multe ori. Era singura soluţie, dar la naiba, a speriat-o de moarte. Îsi prinse pandantivul cu ochiul răului prin cămasă. Un obicei care se formase la un moment dat în ultima săptămână, dar nu avea să stie niciodată dacă acest pandantiv anume aducea noroc sau ghinion.

Pandantivul era, de asemenea, singurul lucru despre care nu-i spusese lui Sean. Nu pentru că nu ar fi avut încredere în el, ci pentru că el era în contact cu Keith la sol şi, desi stia că Lee era cel mai bun din bransă, nu putea conta pe faptul că undele radio erau sigure.

S-a uitat la Ian întrebătoare, apucând pandantivul.

El a înţeles şi a spus: „Păstrează-l. Dar nu spune CIA-ului despre asta.

Cu Zack printre noi, nu putem avea încredere în nimeni de acolo. E o carte imprevizibilă. Joac-o ultima dată şi doar în caz de disperare.”

Ea a dat din cap.

Se apropiau tot mai repede de zona de salt. Toate obiectele din cabină fuseseră puse la adăpost, iar Cressida şi ceilalţi fuseseră echipaţi cu hamuri şi legături înainte ca uşa de salt să fie deschisă.

Sean a glisat uşa într-o parte. Vântul a bubuit în timp ce presiunea aerului din interiorul şi exteriorul avionului se egaliza. Părul Cressidei îi flutura pe faţă în timp ce se ţinea de scaun.

Ian a păşit în deschizătură, cu funia lui agăţată de bara de deasupra uşii. Inima ei a tresărit când l-a văzut conturat de golul întunecat al cerului de noapte.

Nu avea nicio intenţie să se apropie de acea gaură, dar

nu s-a putut abţine şi s-a ridicat în picioare. I s-a alăturat în deschizătură şi a simţit cum i se scurge tot sângele din corp când s-a uitat în jos, la apa întunecată de dedesubt.

L-a apucat de curelele paraşutei, trăgându-i pieptul la ea. „Ar fi bine să te întorci la mine. Ai promis.”

„Nu doar am promis. Ţi-am dat jurământul meu solemn.” Sărutul lui a fost tare şi rapid. Prea rapid. Apucând bara cu o mână, şi-a desfăcut legătura. „Te iubesc, Cressida.”

A dat drumul la bară şi a plonjat înapoi în cerul nopţii.

Capitolul 40

Sean a prins hamul Cressidei şi a tras-o înapoi de la deschidere. Le-a spus celorlalţi: „Sigilaţi-o. Trebuie să ne pregătim de aterizare cât mai repede posibil.”

Cressida a rămas în picioare, uimită, în timp ce bărbaţii din jurul ei asigurau cabină. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Aşa că a făcut un pic din amândouă, bănuind că lacrimile erau fericite şi râsul puţin amar.

Nu supărată pe Ian. La naiba, nu. Îi asigurase inima pentru totdeauna cu acea cascadorie. Doamne, dar omul ştia când să joace o carte. Era supărată pe soartă sau pe ceea ce îi adusese împreună, doar pentru a-l vedea cum se scufundă într-un abis de trei mii de metri.

„Va fi bine, Cress”, a spus Sean. „I-am citit dosarul de serviciu – părţile neredactate, cel puţin – a sărit de multe ori în condiţii mult mai rele.”

Ea a dat din cap şi i-a oferit un zâmbet slab. „Mulţumesc, Sean.”

„Unul dintre lucrurile pe care Keith a vrut să le evaluez a fost dacă Boyd poate fi de încredere sau nu. Să mă asigur că nu erai Stockholming.”

S-a încordat chiar dacă a recunoscut că era o îngrijorare rezonabilă. La urma urmei, se întrebase acelaşi lucru de mai multe ori. „Ce i-ai spus?”

„Este competent, un agent solid şi a refuzat să îşi încalce jurământul faţă de Companie chiar şi după ce l-au ars. Dar mai important a fost felul în care se uita la tine când nu erai atentă. Doar asta mi-a spus tot ce trebuia să ştiu.”

Ea şi-a curăţat gâtul. „Cât timp mai avem până aterizăm?”

„Douăzeci de minute sau cam aşa ceva. Mai bine puneţi centura.”

S-a aşezat pe un scaun de la fereastră şi şi -a sprijinit capul de geam, privind în jos, ştiind că nu va vedea niciodată paraşuta lui întunecată pe fundul apei întunecate. A apucat din nou pandantivul şi s-a întrebat cât va mai dura până când el se va scufunda.

$$$

Trina stătea lângă Keith pe pista de aterizare de la Andrews, fiind nerăbdătoare ca avionul să aterizeze şi temându-se în acelaşi timp. Nu-i plăcea cum arătau bărbaţii în costume care erau aliniaţi lângă ei.

Boyd ar fi trebuit să se fi scufundat până acum, dar nu avea să afle dacă Hill reuşise să-l ridice, nu în timp ce oamenii ăştia stăteau în aşteptare, aşteptând ca cineva să alunece şi să-şi dezvăluie mâna.

Keith era aici în calitate de director general al companiei

care finanţase şi efectuase extracţia, Trina în calitate de prietenă a celor extraşi. Curt aştepta cu costumele, gata să intervină oficial în numele Cressidei. Se înţeleseseră ca Mara să nu-l însoţească, pentru că asta nu ar fi făcut decât să sublinieze legătura lui personală cu Cressida.

Erica era cu Lee la sediul Raptor, aşteptând veşti de la Dr. Hill. Alec aştepta în culise – la moşia sa din Maryland – împreună cu Isabel, gata să intervină la nevoie, dar, având în vedere rolul jucat de Raptor, ar fi mai bine să stea deoparte. Proprietarul Raptor s-ar putea confrunta cu repercusiuni politice în cazul în care lucrurile ar merge prost pentru Cressida, iar colegii săi din Senat îl suspectau că ar fi implicat.

Zgomotul slab al unui motor cu reacţie a devenit un zgomot foarte puternic, iar inima Trinei a prins viteză. *În sfârşit.*

Anvelopele au atins pavajul cu o lovitură şi un scârţâit, iar vântul s-a înteţit în timp ce avionul trecea pe lângă ei. Flapsurile aripilor au coborât, avionul a încetinit, apoi, în cele din urmă, aproape pe toată lungimea pistei, avionul s-a oprit.

S-a învârtit în cerc, rostogolindu-se cu o încetineală dureroasă până când avionul s-a întors la capătul lor de pistă. La câteva momente după ce s-a oprit complet, uşa s-a deschis şi s-au desfăşurat treptele. Sean a ieşit primul, urmat de Cressida.

Trina a sărit în faţă, ignorându-i pe Keith şi pe ceilalţi, care îi spuneau să aştepte. La naiba cu asta. A cuprins-o pe Cressida într-o îmbrăţişare feroce. Femeia mai tânără o strânse şi izbucni imediat în lacrimi.

Aceasta era întoarcerea acasă pe care Cressida ar fi trebuit să o aibă. Prieteni şi îmbrăţişări şi lacrimi. Nu detenţie şi interogatoriu. Nu întrebări dificile şi teamă pentru omul care o salvase. Nu să se întrebe dacă Ian va fi capturat,

judecat în linişte şi executat ca trădător.

Sean îi spusese lui Keith că Cressida şi Ian erau implicaţi. Tot ce putea spera Trina era că de data asta Cressida a ales înţelept.

Având în vedere cât de volatilă şi de fragilă era situaţia, Trina s-a gândit că nu ar fi rău să facă pe proasta pentru costume. „Hai s-o ducem pe Cress înapoi la noi, Keith. Are nevoie de o pauză înainte de a fi interogată."

„Mă tem că nu puteţi face asta, doamnă."

A ridicat privirea şi şi-a dat seama că un nou costum sosise în timp ce ea urmărea aterizarea. Însuşi directorul CIA apăruse pentru a întâmpina zborul Cressidei.

„Doamnă Porter, unde este ofiţerul de caz Boyd?", a întrebat directorul.

„Undeva în Tigru." A spus cuvintele atât de rece, atât de lipsită de emoţie după îmbrăţişarea înlăcrimată, încât, deşi Trina ştia că nu era adevărat, a crezut-o. „A fost un schimb de focuri când am traversat râul. A fost împuşcat şi a căzut peste bord. L-a luat curentul." Şi-a scuturat capul spre Sean, ca şi cum ar fi fost furioasă. „Nu a vrut să meargă după el, deşi l-am implorat. A spus că misiunea lui era să mă scoată pe mine, nu pe Ian."

„Scuzaţi-mă, dar cum se face că abia acum aud despre acest aşa-zis schimb de focuri?"

Sean a vorbit în continuare. „Am tăcut radio pentru că schimbul de focuri a avut loc între rebelii YPG care îi ajutau pe Boyd şi Porter şi fie unele dintre forţele lui Assad, fie o facţiune al-Qaeda. Sau posibil ISIS. Dacă am fi transmis detaliile prin radio şi oricare dintre celelalte părţi ar fi recepţionat transmisia, ar fi ştiut că Raptor a lucrat în colaborare cu YPG – şi ar fi putut presupune că şi CIA a fost implicată. Orice alianţă viitoare ar fi compromisă".

Directorul a încleştat fălcile. Era clar că nu credea

povestea, dar era suficient de plauzibilă pentru a-i face munca mai dificilă.

Cressida a scos un tricou din geantă şi l-a aruncat în mâinile bărbatului. „Am o parte din sângele lui Ian pe mine când a fost împuşcat.”

Mai târziu, Trina plănuia să urle de râs la vederea feţei directorului în timp ce privea tricoul murdar din mână, dar deocamdată trebuia să rămână serioasă. „Dacă Boyd nu mai e, atunci interogatoriul poate aştepta. Cressida a trecut printr-un calvar şi are nevoie de o pauză.”

Bărbatul a întâlnit privirea Trinei. „Cine naiba eşti tu?”

Lângă ea, Keith s-a crispat.

„Sunt prietena ei.” Ea îşi ridică bărbia şi refuză să dea înapoi. Mai bine să fie vorba despre ea, mai degrabă decât despre Cressida. Tot ceea ce întârzia până când erau siguri Boyd a fost ridicat era un lucru bun.

Directorul a spus costumelor de lângă el: „Căutaţi în avion”.

„Mă tem, Leroy, că asta e treaba echipei mele”, a spus Curt încet. A dat din cap agenţilor FBI, care au înaintat pentru a-i îndeplini ordinul.

„Chiar nu vrem un concurs de pişat aici, *Curt'„* Accentul pus de directorul CIA arăta că nu-i plăcea faptul că Curt îi folosea numele de botez cu dezinvoltură. Dar atunci, probabil că nu-i plăcea că nu era cel mai înalt oficial guvernamental prezent.

„Ştiu că nu vrei, pentru că voi câştiga.”

„Boyd este un agent CIA sub acoperire care şi-a vândut ţara...”

„Suntem în Turcia chiar acum?”

Directorul doar se holbă la Curt, refuzând să răspundă.

„Exact”, a spus Curt. „Nu aveţi nicio jurisdicţie pe teritoriul SUA. De fapt, vă este interzis să desfaşuraţi

operaţiuni pe teritoriul SUA. Aşa că jucaţi frumos şi retrageţi-vă.”

„Aceasta nu este o operaţiune. Este aducerea unuia dintre ai noştri care s-a transformat.”

„Nu a făcut-o!” Furia din vocea Cressidei i-a şocat pe toţi în tăcere. „El a fost trădat de unul dintre voi. *Eu* am fost trădată de unul dintre voi.” Apoi şi- a legat braţul de al Trinei şi a spus: „Scumpo, mi-ar plăcea să mă întorc la tine acasă şi să mă odihnesc.”

„Nu puteţi face asta, doamnă Porter. Veţi veni cu mine la Langley.”

„Hai să facem un compromis. Te voi lăsa să o interoghezi la DOJ”, a spus Curt.

„Mă *laşi* să o interoghez? La biroul tău? Nu”, a spus directorul CIA.

„Îmi pare rău, Leroy, dar o reţin pe dna Porter pentru interogatoriu”, a spus Curt. „Şi îţi voi permite să o interoghezi din politeţe, pentru că sunt generos în acest sens.”

„Care este poziţia *dvs.* legală pentru reţinerea ei?”, a întrebat directorul.

Curt a zâmbit ca un jucător pe cale să obţină şah mat şi a scos câteva hârtii din buzunarul de la piept. Le-a împins spre director, dar omul ţinea deja tricoul rânced al Cressidei şi nu le-a luat. „Este un martor important în cazul lui Todros Ganem, care a fugit de la proces şi care ar fi vândut informaţii clasificate Iordaniei şi posibil Siriei.”

„Informaţiile clasificate sunt domeniul meu.”

„Iar urmărirea încălcărilor este a mea.” Curt s-a întors spre Cressida. „Îmi pare rău, doamnă Porter, îmi dau seama că este un moment dificil, dar avem întrebări importante despre asocierea dumneavoastră cu Todros Ganem, şi am dreptul să vă reţin dacă nu veniţi de bunăvoie. Sunteţi

dispusă?”

Ea a dat din cap. „Desigur, domnule Dominick. Orice pot face pentru a vă ajuta să-l prindeţi pe Todd va fi plăcerea mea.”

Trina a întâlnit privirea Cressidei şi a putut vedea tulburarea pe care o reţinea cu o voinţă de fier.

„Trina poate veni cu noi?” a întrebat Cressida. „Mi-ar prinde bine o prietenă.”

Curt a zâmbit, iar vocea i s-a înmuiat. „Sigur.”

***

În timp ce se îndreptau spre DOJ, Cressida continua să cânte în gând ultimele cuvinte ale lui Ian. Se agăţa de ele ca să aibă putere. Trecuseră de primul obstacol. Nu se ducea la Langley. Dar era sigură că interogatoriul directorului CIA va fi dificil, chiar şi în domeniul lui Curt. Şi nici Curt nu ar fi fost prea blând cu ea. Dar cel puţin ştia că era demn de încredere.

Trebuia să decidă dacă directorului i se putea încredinţa cipul sau dacă corupţia din agenţie ajunsese până la vârf. Şi chiar dacă directorul era curat, asta nu însemna că oamenii cărora le va preda datele erau în siguranţă. Ian spusese să îl scoată în ultimă instanţă, iar ea intenţiona să facă exact asta.

Plus minciunile pe care trebuia să le păstreze până când ştia cine sunt toţi jucătorii. Ea nu era un spion. Nu ştia cum să joace acest joc. Dar ar fi făcut-o, pentru a-l salva pe Ian. Care spusese că o iubeşte. Ceea ce i-a dat putere...

Au călătorit în spatele unei maşini de oraş cu scaune faţă în faţă. A avea un şofer dedicat era un avantaj în poziţia lui Curt, iar Cressida aprecia faptul că ea, Trina şi Curt erau singurii pasageri. Asta le dădea şansa să vorbească în

particular.

„Mara regretă că nu a putut fi acolo să te întâmpine”, a spus Curt.

„Înţeleg.” Ea a făcut o pauză. „Sunt atât de recunoscătoare pentru tot.”

Curt a dat din cap spre Trina. „A fost doar Keith şi Trina. Nu am avut niciun rol în extragerea voastră.”

Trina, care apucase mâna Cressidei ca pe un colac de salvare, strânse.

„Bănuiesc că ai o poveste pe cinste.”

Ea a dat din cap.

Telefonul mobil al Trinei a bâzâit, iar ea a scăpat mâna Cressidei. Tensiunea din maşină a crescut cu o treaptă în timp ce toţi îşi întâlneau privirile. Cressida şi-a ţinut respiraţia când Trina s-a uitat la telefon. „E Erica”, a spus ea şi a răspuns.

Cressidei i s-a uscat gura. *Te rog. Te rog. Te rog, lasă-l pe Ian să fie bine.*

Cu un zâmbet, Trina a arătat un deget în sus, iar Cressida a putut respira din nou. Şi apoi a început să plângă, pentru că asta părea să facă în zilele astea.

Trina nu a spus nimic după ce şi-a ascuns telefonul, făcând-o pe Cressida să se întrebe cât de multe ştia Curt şi cât de multe nu avea voie să ştie. Procurorul general era un om cinstit şi depusese jurăminte pe care nu le-ar fi încălcat. Cel mai bine ar fi să nu-i spună nimic din ceea ce ar fi trebuit să divulge.

La Departamentul de Justiţie, interogatoriul a început cu întrebarea directorului cum au trecut în Siria, forţând-o pe Cressida să mintă de la început. Nu se simţea vinovată că a minţit un om a cărui organizaţie îi antrena pe alţii să mintă, dar Curt era o altă problemă. Spera că într-o zi îi va putea spune despre tunel şi că el va înţelege de ce nu putea să dea

acele informaţii unei CIA care încă îl mai angaja pe Zack Barrow.

I-a explicat cum Zack îi reţinuse pe ea şi pe Ian sub ameninţarea armei la câteva mile de Cizre. Fără să clipească, ea a descris cum l-a învins. Directorul i-a răspuns că Zack fusese însărcinat cu aducerea lui Ian, iar ea ar putea fi acuzată de agresiune.

Ea a întrebat cum ar putea fi acuzată în SUA pentru că s-a apărat pe teritoriul Turciei, dar directorul a afirmat că nu a fost vorba de autoapărare. El a considerat-o complice a lui Ian, pentru că l-a ajutat să scape de Zack.

El decisese deja vinovăţia lui Ian. Nu era nicio îndoială în tonul său, în cuvintele sale.

Curt a intrat în luptă, injectând sindromul Stockholm în linia de interogatoriu, iar ea s-a încordat, întrebându-se dacă el chiar credea asta. Era posibil să fi spus asta doar pentru a tulbura apele. Cu siguranţă l-a dezumflat pe director, pentru că el a dat înapoi, pentru scurt timp.

Cu acuzaţiile că ea comisese crime în Turcia împreună cu Ian – şi că *omorâse* un om – *era* o apărare potenţială. Dar dacă ar fi fost forţată să declare Stockholm pentru a evita închisoarea, ar fi însemnat că Ian fusese deja condamnat. Iar ea nu putea trăi cu asta.

În cele din urmă, ore mai târziu, când era secătuită, epuizată şi nefericită, Curt a întrebat-o: „Cressida, ne-ai spus totul?”

L-a privit pe procurorul general în ochi şi a minţit. „Da. Totul.” Ian trebuie să fi avut vreo influenţă asupra ei, pentru că de data asta s-a simţit mai puţin vinovată.

Directorul i-a sugerat lui Curt să-i asigure cazare la DOJ, astfel încât să poată relua interogatoriul mâine dimineaţă, dar Curt i-a spus că are încredere în ea pe propria răspundere şi să se prezinte la DOJ a doua zi pentru un

interogatoriu suplimentar. Pentru moment, ea a oferit atât CIA, cât şi DOJ suficiente detalii pentru ca acestea să înceapă verificarea faptelor.

Bănuia că directorul a fost de acord pentru că intenţiona să o urmărească, sperând că îi va da cumva o pistă despre locul în care se afla Ian – despre care era clar că nu credea că se afla în Tigru. „Înainte de a pleca, doamnă Porter, ar trebui să ştiţi că este o crimă federală să dezvăluiţi identitatea oricărui agent CIA sub acoperire, aşa că aveţi grijă în ceea ce-l priveşte pe Zack Barrow. Miar plăcea să am o scuză pentru a vă aduce aici.”

Se holbă la director. „El este ticălosul care şi-a trădat ţara şi l-a demascat pe Ian. S-ar putea *să vreţi* să-l investigaţi.”

„Am lansat o investigaţie completă pentru a afla cine l-a turnat pe Boyd. În momentul de faţă, se pare că a fost cineva din celula lui Hejan Duhoki, dar fiţi siguri că şi agentul Barrow este investigat.”

Ea s-a ridicat. „Bine. Ai grijă să stea departe de mine.”

A găsit-o pe Trina în holul din faţă. Din cauza caracterului secret al interogatoriului, nu i se permisese să asiste la interogatoriu, ceea ce însemna că Cressida avea încă multe explicaţii de dat. Respiră adânc, îşi prinse pandantivul prin cămaşă şi îi spuse prietenei căreia îi datora acum viaţa: „Du-mă la Lee. Avem nevoie de un computer şi de un om care să ştie cum să-l folosească.”

Capitolul 41

„E ca un băiat în dimineaţa de Crăciun”, a spus Trina

râzând, în timp ce Lee îşi pocnea încheieturile şi se aşeza în faţa computerului.

Erica şi-a dat ochii peste cap. „Povesteşte-mi despre asta.”

Cressida se simţea suprarealistă să stea din nou în apartamentul Watergate al Ericăi şi Lee. Ultima dată când îi vizitase fusese pentru nunta lor, în acelaşi weekend în care se întorsese la NHHC şi studiase harta lui Lawrence, pentru că fotografia după care lucrase era neclară pe margini şi unele dintre notiţe erau ilizibile. Atunci a găsit notiţele sale despre casa de piatră şi piatra de temelie pe care le plasase în colţ.

Găsirea acelei mici notiţe îi salvase viaţa ei şi a lui Ian, pentru că, chiar în aprilie anul trecut, fuseseră puse în mişcare evenimente care ar fi dus la tot ce a urmat. Acea notă era *singura* informaţie pe care Cressida o avea şi pe care Todd nu o cunoscuse.

Şi totuşi, Todd nu-i spusese lui Zack că au fost în structura de piatră.

Erica i-a întins Cressidei un pahar cu vin roşu, iar ea a ezitat înainte să-l ia. *Putea* să se relaxeze şi să bea un pahar. Era în siguranţă să lase garda jos.

Dar Ian nu era aici. Cum ar fi putut să-şi lase garda jos fără el?

„Cress, spune-mi ce ştii despre acest cip”, a spus Lee după ce a introdus cardul de plastic într-un stick USB şi l-a conectat la computerul său.

Ea s-a aşezat lângă el şi i-a povestit detaliile. În timp ce vorbea, degetele lui Lee se mişcau la tastatură, iar fişierele se deschideau şi se închideau în succesiune rapidă. Unele fişiere aveau text arab; altele erau în engleză.

„Conţinutul era destinat lui Ian”, a spus Lee. „Notele în engleză ale lui Hejan arată clar acest lucru, dar el s-a

asigurat că un nevorbitor de arabă poate accesa datele. Ceea ce este bine, pentru că araba mea este ruginită.” I-a făcut cu ochiul.

Ea îi dădu un zâmbet slab. „Ian te-ar putea ajuta. Mi-aş dori ca Hill să-l aducă aici.”

„E mai bine aşa. Hill este cunoscut pentru croazierele de mai multe zile în jurul Chesapeake şi nu poate rupe acest tipar acum. Dacă radarul a marcat avionul pentru că a zburat la joasă altitudine şi s-a învârtit în cerc, sau dacă cineva a zărit saltul lui Ian şi îl raportează, totul trebuie să pară o rutină din partea lui Hill. În plus, ştii că CIA urmăreşte tot ce faci, te urmăreşte oriunde te duci. Dacă nu lămurim asta imediat, nu-l vei mai putea vedea o vreme.”

„Sunt atât de evidentă?”

„Um, da”, a spus Erica râzând. „Dar nu-ţi face griji, am înţeles.” Ea a întâlnit privirea soţului ei şi a zâmbit.

„De ce nu-l pot suna? Poţi asigura linia, Lee.”

„Nu pe vasul lui Hill. Prea multe interferenţe cu toate echipamentele – sonar, radar, toate dispozitivele de explorare subacvatică cu care îi place lui Hill să se joace.” A studiat monitorul computerului. „Acum asta e interesant. Acest fişier este criptat. Niciunul dintre celelalte nu a fost. Se pare că am trei încercări de a obţine parola, apoi se şterge unitatea.”

Cressida a oftat. Nu puteau pierde datele astea.

„Relaxează-te”, a spus Lee. „Hejan nu era sofisticat. Pur şi simplu nu a vrut ca un idiot să obţină informaţiile. Am făcut deja o copie de siguranţă. Lucrăm după o copie.” S-a încruntat. „Hejan a lăsat un indiciu pentru parolă. Ca un cuvânt încrucişat. Un cuvânt din şase litere pentru răzbunare.”

„Berzan”, a spus Cressida fără ezitare. „Voia să se răzbune pentru Berzan.”

$$$

Ian se plimba prin cabina sa din interiorul luxosului iaht. Era chinuitor să fie închis în felul acesta, ştiind că Cressida era supusă unui interogatoriu. CIA nu ar fi torturat-o, nu-i aşa?

Chiar nu-i plăcea faptul că nu era sigur de răspuns.

Sigur o femeie aliată cu procurorul general al SUA era în siguranţă? Dacă Dominick o scosese din ghearele CIA, era protejată.

Gheare? Aceasta era organizaţia căreia îi dedicase viaţa. Şi acum gândea în termeni care îi zugrăveau în nuanţe putrede.

Dar *era* ceva putred în Danemarca. Şi începea cu Zack Barrow.

Mânerul de la uşa cabinei sale se răsuci, iar Ian se uită la el, sigur că o încuiase. Ar fi bine să nu fie Suzanne. Femeia nu-şi mai lua medicamentele sau ceva de genul ăsta.

Dar uşa s-a deschis, şi nu era Hill, nici Suzanne. Era nimeni altul decât Todros Ganem.

***

„Nu sunt sigur că înţeleg, Lee. Aceştia sunt banii pe care Hejan i-a furat de la o organizaţie de ajutorare a refugiaţilor?”

Lee se încruntă în timp ce defila pe lista lungă de date şi numere. „Da şi nu. Da, a furat banii, dar nu, se pare că era o organizaţie fictivă, o faţadă pentru a canaliza bani către grupul său terorist. A luat banii cu doar câteva ore înainte de a te întâlni. A golit contul.” A indicat un număr de pe ecran, apoi a deschis o foaie de calcul cu un număr corespunzător. „A furnizat o cheie. A vrut ca nimeni să nu observe ce se

întâmplă. Banii erau plata pentru arme.”

„Ian a spus că grupul său a intrat în afaceri cu arme.”

„Se pare că ăsta e *singurul* lucru pe care îl făceau. O mulţime de transferuri de bani intrau şi ieşeau. Majoritatea depozitelor proveneau din acelaşi loc.” El s-a încruntat în timp ce studia foaia de calcul. „Acestea sunt plăţi de la grupul sirian al-Qaeda. Hejan a luat veniturile din vânzarea de arme către al-Qaeda şi a ascuns banii într-un cont numerotat, protejat prin parolă. Oricine are aceste date poate muta banii oriunde doreşte.”

Erica s-a aşezat pe un scaun de cealaltă parte a lui Lee. „Cât de mult?”, a întrebat ea.

„Nouă milioane şi ceva.”

Trina a scos un fluierat scăzut. „Când te-a întâlnit la bar în seara aia, Cress, era un mort ambulant.”

Cressida şi-a muşcat buza. Îşi pusese pandantivul la loc după ce Lee recuperase cipul, şi îl apucase din nou. „Şi el ştia asta. De aceea s-a grăbit să mă trimită afară când Todd a început să bată la uşă. Trebuia să mă scoată de acolo cu pandantivul, altfel am fi sfârşit amândoi morţi, iar banii s-ar fi întors direct la terorişti.”

„Crezi că Todd l-a ucis?” întrebă Trina, luând mâna Cressidei într-o strânsoare reconfortantă.

Cressidei îi plăcea felul în care Trina o atingea pentru a o face să ştie că nu era singură. Avea nevoie de asta. „De fapt, nu cred .” Le spusese deja despre minciuna lui Todd faţă de Zack. „Ce se va întâmpla cu aceşti bani dacă dăm aceste date CIA-ului?” a întrebat ea.

Lee a ridicat din umeri. „Habar n-am. Părerea mea este că îi vor confisca. La urma urmei, sunt bani pătaţi de sânge.”

„Poţi să ştergi locaţia actuală a banilor? Astfel încât nimeni să nu ştie unde i-a ascuns Hejan?”

„Sigur.”

„Şi ai putea să laşi banii în contul unei organizaţii umanitare *reale?* Una care este o carte deschisă, care oferă ajutor refugiaţilor sirieni?”

Lee a rânjit. „Absolut. S-ar putea să-mi ia câteva zile să găsesc organizaţia potrivită şi să fac transferul.”

Au schimbat priviri în jur. „Dacă facem asta, niciunul dintre noi nu va putea spune niciodată. De acord?” A spus Cressida.

Trina a ridicat o mână. „Pot să-i spun eu lui Keith?”

„Bine. Şi, desigur, îi voi spune lui Ian. Dar asta e tot. De acord?”

Toată lumea a dat din cap.

Cressida a zâmbit, simţindu-se mai uşoară decât în ultimele... ore? Zile? Cine ştie? Dar se simţea bine. „Bine, Lee, unde este lista aia de oameni care finanţează terorismul pe care ne-a promis-o Ian?”

„Lucrez la acel dosar acum. Dă-mi o secundă.” Un alt document s-a deschis pe ecran. Lee păli. *„Fiu de căţea!”*

Cressida s-a uitat la ecran. Lista era acolo, clară ca lumina zilei. Al treilea nume de la început: Dr. Patrick Hill.

Capitolul 42

Ian i-a dat o lovitură lui Todros, prinzându-l în bărbie. La fel ca în Antalya, când Cressida l-a lovit, Todros şi-a dat capul pe spate şi a căzut, dar omul nu a scos niciun sunet. Ian s-a dus după el, apucându-l de cămaşă şi ridicându-l în picioare.

Todros şi-a acoperit fata cu antebraţele şi a scuturat frenetic din cap, şoptindu-i: „Linişte!” Privirea lui a fugit pe coridor. „Trebuie

să vorbim în cabina ta”.

Ian l-a târât în interiorul cabinei şi a închis uşa. Şi-a scos arma şi a
îndreptat-o spre fostul Cressidei. „Dă-mi un motiv bun să nu te împuşc.”

„Pentru că vor auzi. Atunci vor şti că ţi-ai dat seama ce este Hill. Cine este el. Îţi va lua arma şi-ţi va tăia gâtul. La fel cum l-a ucis pe Hejan.”

Ian îşi ţinea arma îndreptată spre Todros. *„Hill* l-a ucis pe Hejan?”

„Da. Eram în baie – Hejan m-a împins acolo chiar înainte ca Hill să dea buzna. Am auzit totul. În loc să plătească nişte traficanţi de arme ruşi, aşa cum i se spusese, Hejan a furat banii. I-a spus lui Hill că numărul contului era pe cip, apoi Hill l-a ucis ca să nu poată vorbi cu tine. A fugit pe uşa din spate. Trebuia să se întoarcă la Suzanne înainte ca ea să observe că a fost plecat prea mult timp. Acum organizaţia este disperată să pună mâna pe bani înainte ca ruşii să vină după ei.”

$$$

„Pot să mă urc pe vas. Pot pretinde că vreau să o văd pe Suzanne. El nu ştie că am cipul. Nu ştie că am văzut conţinutul.” Era seara devreme. Părăsiseră apartamentul Ericăi şi al lui Lee în favoarea sediului Raptor din DC, unde Keith chemase toţi agenţii din zona DC aflaţi pe statul său de plată. Cressida se plimba prin camera principală şi îşi lansa planul disperat, disperată să îi convingă pe mercenari să o ajute să îl salveze pe Ian.

Înainte de a face mişcarea, Lee copiase informaţiile privind transferul banilor, împreună cu locaţia curentă a banilor şi parolele. Apoi a şters locaţia banilor de pe cip şi a

restaurat cipul pe pandantiv. Un apel rapid către Mara a confirmat că Curt era la birou. În timp ce Erica, Lee şi Cressida se deplasau la sediul Raptor, Trina a livrat microcipul la DOJ, punându-l direct în mâna lui Curt, în timp ce susţinea că Cressida tocmai îşi dăduse seama că pandantivul era de la Hejan şi că ar putea avea ceva în interior.

Acum erau aici, o duzină de agenţi plus Trina, Erica, Lee şi Cressida. Frenetică şi simţindu-se rău, Cressida mergea agitat în timp ce arunca idei despre cum să îl elibereze pe Ian din barca lui Hill.

Prima întrebare era dacă ar trebui sau nu să intervină înainte ca FBI-ul să se implice. Curt nu ştia că Ian a sărit din avion – deşi probabil că bănuia – şi nu ştia că Ian se afla pe barca lui Hill.

I-ar fi spus dacă ar fi apărut la sediul Raptor, dar fusese important să îi dea microcipul în aşa fel încât să poată fi acceptat ca probă în instanţă. Cressida avea o înţelegere limitată a regulilor privind probele secrete şi se ruga ca datele să poată fi folosite pentru a-l condamna pe Hill.

În colţul camerei, Erica părea puţin înverşunată. Cressida ştia că se simţea vinovată pentru că îl sugerase pe Hill în primul rând, dar cu toţii credeau că era soluţia perfectă. Nu fusese vina nimănui, fusese o manevră magistrală din partea lui Hill, care se asigurase că el era la curent şi gata să intervină şi să ajute.

Dar apoi, Hill a fost magistral de la început.

Fusese în bar în acea seară cu dublul scop de a-l vedea pe Hejan cum predă *şi* de a se cupla cu Suzanne, ceea ce îi dăduse ocazia să se împrietenească cu prietenii Cressidei din DC.

Cunoscând secretul Cressidei cu privire la tunel, Todd trebuie să fi apelat la Dr. Hill atunci când se afla într-o

situaţie juridică disperată. Bineînţeles că Todd l-ar fi contactat pe Hill, expertul în cartografiere pe care i-l prezentase Cressida, oferindu-i omului o şansă de glorie comună. Hill ar fi ştiut imediat cât de valoros ar putea fi tunelul şi trebuie să fi tras sfori pentru a-l scoate pe Todd din SUA. Todd a căutat tunelul pentru Hill tot timpul.

A ştiut Todd încă de pe atunci că Hill avea propria sa agendă sau a fost ceva ce a aflat pe parcurs? În ce moment a ezitat Todd?

Ea se întreabă dacă Todd s-a întors vreodată la casa de piatră şi a văzut cricul. Dacă da, i-a spus lui Hill, sau a îndepărtat cricul şi a acoperit urmele săpăturilor recente? Ea suspecta că a făcut aceasta din urmă, şi s-a întrebat dacă el ar a reuşit să scape de Zack şi poate a fugit la rudele sale din Iordania. Acolo, cel puţin, ar fi putut să o ia de la capăt.

Cândva, ţinuse foarte mult la el. Nu avea să-i înţeleagă niciodată motivele – dacă era vorba de gelozie academică sau dacă el vedea importanţa strategică a tunelului – dar un lucru era sigur: După ce fusese nesăbuit şi prost pe cont propriu, se aliase cu oamenii nepotriviţi. Todd nu era rău, doar imoral. Era prost. Neînţelept. Copilăros. Erau atât de multe lucruri care nu-i plăceau. Dar ea nu-l ura şi spera să fi scăpat din iadul pe care şi-l crease singur.

„Cressida, de ce crezi că te poţi urca pe vas fără să fii împuşcată? Hill trebuie să fie nervos ca naiba şi îngrijorat că ai lista. În plus, îl are pe Ian ca ostatic”, a spus Keith.

„Nu mă va împuşca pentru că îi pot spune unde este tunelul – ceea ce a urmărit tot timpul. De asemenea, îi pot oferi cipul. Sau banii, dacă are vreun rol în această parte a organizaţiei.”

Era Hill doar un om care finanţa terorismul pentru propriile scopuri sau era ceva mai mult?

Keith îşi bătu degetele pe masă. „Toate sunt posibilităţi

bune. Organizaţia trebuie să fie disperată să recupereze banii. El trebuie să-şi acopere fundul. Şi tunelul – a petrecut luni întregi căutându-l. Dar totuşi, în momentul în care va avea ceea ce vrea, te va împuşca.”

Cressida se plimbă de-a lungul camerei. Poate că o priveau din unghiul greşit. Orice abordare consta în a se apropia suficient de mult pentru a-l lua pe Hill în custodie fără a-l avertiza şi fără ca Ian – şi Suzanne – să fie împuşcaţi.

„Ce-ar fi dacă am convinge FBI-ul să dea o raită pe vas, pretinzând că au primit un pont că Ian se află la bord? Hill ar trebui să coopereze cu FBI-ul.”

„Să recunoşti în fata lui Curt că l-ai mintit şi el să trimită FBI-ul să-l prindă pe Ian?” a spus Keith.

„Nu sunt agent operativ, dar îmi place”, a spus Lee din poziţia sa din partea laterală a camerei, în fata unui computer, în timp ce ceilalti stăteau la masa de conferinţe.

„Eu sunt, şi îmi place şi mie”, a spus Sean.

„Simplu. Direct”, a spus Keith. „Dar ce-l împiedică pe Hill să-l împuşte pe Boyd şi să-i arunce cadavrul peste bord?”

Cuvintele au făcut-o să tremure. „Cred că depinde de situaţia de pe vas. Dacă Ian nu ştie că Hill este implicat, este în siguranţă. Dar dacă el ştie cine şi ce este Hill, Hill ar trebui să-l împuşte pe Ian înainte să lase FBI-ul să-l ia.”

„Lee, ai reuşit să izolezi vreun apel către sau de la Hill?”

„Este imposibil cu interferenţele radarului.” Lee se încruntă. „Probabil că trimite un semnal de blocare. Nici măcar nu am reuşit să îi localizez GPS – ul.”

Vocea lui Keith a devenit mai tăioasă. „Nu ştim unde este barca?”

„L-am restrâns la o zonă de cinci kilometri.”

„Şi dacă o sun pe Suzanne?” a întrebat Cressida. „Ai putea folosi asta pentru a identifica locaţia?”

„Ar putea ajuta”, a spus Lee.

„Şi ne-ar putea da o idee despre situaţia de pe vas”, a adăugat Trina. Keith a întâlnit privirea lui Cressida. „Suzanne e prietenoasă?”

„Da”, a spus ferm Cressida.

„Scumpo”, a spus Erica, „ar trebui să ştii. Ieri s-a comportat foarte ciudat. Ştiu că era îngrijorată pentru tine, dar a fost... intens. Alternând între a fi scorpie, ostilă şi exigentă. Nu semăna deloc cu femeia pe care ai descris-o.”

Groaza se prelingea pe şira spinării lui Cressida. „Era o divă narcisistă din iad?”

Erica a făcut o grimasă. „Um, da.”

Inima Cressidei s-a frânt puţin. Nu, mult. „Lua medicamente pentru... ceva. Nu-i place să vorbească despre asta, aşa că nu sunt foarte sigură. Ştiu doar pentru că doctorul ei i-a schimbat o dată reţeta şi a avut un... episod. Nu a fost frumos, iar ea a fost îngrozită după aceea. Întotdeauna e foarte, foarte atentă cu pastilele ei.”

„Sun-o”, a spus Keith. „Dă-ne părerea ta despre forma ei mentală.”

„Nu, trimite-i un mesaj. Trimite-i un număr de telefon. Roag-o să te sune”, a spus Lee. „În felul ăsta vor exista mai multe puncte de date pe care să le monitorizez.”

„Şi dacă nu mă sună înapoi?” a întrebat Cressida.

„S-ar putea să-ţi pot spune dacă îşi deschide telefonul şi citeşte mesajul. Mai bine decât să sune la căsuţa vocală.”

„Fă-o”, a spus Keith. „Am un dulap plin de telefoane cu cartelă.” A făcut semn din cap unuia dintre agenţi şi a strecurat un breloc pe masă. Fără un cuvânt, omul s-a ridicat şi a adus un telefon, în timp ce Lee şi Keith dezbăteau ce ar trebui să spună textul Cressidei.

După ce textul a fost trimis, au aşteptat cu toţii în tăcere un răspuns. Cressida a tresărit când telefonul a sunat după nici două minute. Cu un semn din cap din partea lui Keith şi

Lee, ea a răspuns la apel pe difuzor.

„Cress? Chiar tu eşti?” a spus Suzanne cu o voce blândă.

„Suz!” a spus Cressida, dându-şi vocii tonul emoţionat pe care Suzanne l-ar fi aşteptat. „La naiba, am avut o săptămână infernală de la Antalya.”

„Atât de mult a trecut?” Vocea lui Suzanne era ştearsă. Estompată.

„Un pic mai mult. Nouă zile, cred. De ce nu eşti în Turcia? Săpăturile *1 ** W W *1* W 33 continuă încă o săptămână.

„Patrick... a trebuit să se întoarcă. Ştia cât de îngrijorată...eram...pentru tine. Aşa că m-am întors cu el.”

„Hei, eşti bine? Nu pari în regulă.”

„Cred că... cred că nu sunt bine. Cred că... se pare că nu pot să gândesc. Am văzut o fantomă.”

O fantomă? „Suz, ai putea să nu-ţi iei medicamentele?”

„L-am întrebat pe Patrick asta azi dimineaţă. Sau ieri. Mi-a dat o băutură. I-am spus să nu mai beau. Mi-ar da peste cap medicamentele, dar el a spus că sunt în regulă. Cred... cred că trebuie să mă despart de el. E un măgar. M-a tot presat să vorbesc cu prietena ta Trina. I-am spus nu. Nu.”

A fost atunci când a început să se joace cu medicamentele ei? Ca să o poată manipula să ajungă la Trina şi Erica? Inima Cressidei a durut cu fiecare cuvânt. Aceasta nu era Suzanne. Era o femeie ale cărei medicamente erau atât de dereglate încât era complet debusolată. În plus, se părea că Hill îi dăduse de băut, pentru a o menţine într-o stare eterică.

Suzanne plutea, iar Cressida trebuia să o tragă înapoi pe pământ. „Suz? Pot să vin să te văd?”

Lângă ea, Keith a înţepenit şi s-a uitat la ea.

„Îl voi întreba pe Patrick. Azi s-a purtat foarte ciudat. Urăsc barca asta. Prea multe fantome.”

„Ce vrei să spui prin fantome? Pe cine ai văzut?”

„Era o umbră. Nu a vrut să îl văd. M-a implorat să nu-i spun lui Patrick... A spus că voi muri dacă cineva va şti că l-am văzut.”

„Pe cine, Suz? Pe cine ai văzut?”

„Pe Todd. El e aici. Sau fantoma lui este.”

***

„Nu ţi-au luat arma când ai urcat la bord pentru că Hill speră că vei rămâne ignorant cu privire la cine şi ce este el”, a spus Todros.

„Ei bine, ai cam dat-o în bară cu mine, nu-i aşa?” Ian încerca să îl înţeleagă pe om şi nu reuşea, dar credea că, în felul lui încurcat, Todros încerca să ajute. „Un lucru care nu-mi este clar, Todros, este de ce ai trimis textul prin care ai ademenit-o pe Cressida la cheiul feribotului.”

Trădătorul i-a întâlnit privirea fără să tresară. „Zack era imprudent şi grăbit. A spus că nu o va lăsa pe Cressida să fie jefuită în timp ce se afla la întâlnirea cu tine, dar cu banii pe care îi furase Hejan, nu-şi permitea luxul de a aştepta să ridice cipul când ajungea în sud – nu când altcineva putea să-l obţină primul. A plănuit să-l pună pe Sabal să-i jefuiască camera de hotel în timp ce ea dormea în acea primă noapte. Mi-a spus că, dacă se trezeşte, îi va fi tăiat gâtul, la fel ca lui Hejan. I-am spus că aş putea s-o atrag afară şi să-i ofer ocazia de a o jefui fără s-o omor.

„Dar a fost o ameninţare goală. Zack o voia în viaţă pentru a găsi tunelul.”

„A spus că e dispus să sacrifice tunelul pentru a obţine discul, dacă e nevoie.” El a ridicat din umeri. „Sau poate că

şi-a dat seama că ameninţând-o pe Cressida îşi va asigura cooperarea mea.” Todros şi-a înţepenit coloana vertebrală. „Rămânem fără timp şi fără opţiuni. Eşti dispus să o protejezi pe Cressida?”

Ian l-a fixat cu privirea pe ticălosul egoist care crease această situaţie doar din cauza unui ego rănit. „Aş muri pentru ea.”

„S-ar putea să ai şansa asta, Boyd. Dar deocamdată, trebuie să o scoţi pe Suzanne de pe vas. Hill s-a jucat cu medicamentele ei pentru a o manipula, iar acum o va folosi pentru a o atrage pe Cressida aici. După ce va obţine cipul de la Cressida, Suzanne se va îneca în ceea ce pare a fi un incident cu băutură şi medicamente proaste, iar Hill plănuieşte să facă să pară că Cressida a murit încercând să o salveze.”

Lui Ian i se răci sângele. Numele lui Hill trebuie să fie pe lista lui Hejan. Adaugă asta la faptul că el – potrivit lui Todros – le dădea bani grei bătăuşilor ruşi, iar omul trebuia să fie disperat să recupereze microcipul înainte ca castelul de cărţi să se prăbuşească.

„Unde este Suzanne?” a întrebat Ian.

„E în cabina lui Hill, dormind după un cocktail drogat. Opţiunile tale pentru a coborî de pe vas sunt două şalupe, submarinul de două persoane al lui Hill sau elicopterul de pe punte. Hill are paznici peste tot.”

Ian se încruntă. Habar nu avea cum să piloteze un submarin sau un elicopter, aşa că ar fi trebuit să opteze pentru una dintre şalupe. Dar primul truc ar fi fost să ajungă la Suzanne. „Unde e Zack?”

„Nici un indiciu. Probabil că a fugit de îndată ce a auzit că Cressida a reuşit să se întoarcă – în niciun caz versiunea lui asupra evenimentelor nu ar rezista prea mult timp în faţa ei. Cred că a plănuit să-l trădeze pe Hill. Am impresia că a

urmărit cipul şi banii pentru el tot timpul.”

Ian putea crede asta. Se întreba doar cum de se combinase Zack cu Hill, în primul rând. L-a studiat pe fostul Cressidei. „Dar tu, Todros? De ce nu-mi ceri să te scot de pe vas?”

Bărbatul mai tânăr a ridicat din umeri şi a deschis uşa cabinei. „Există un singur mod în care se va termina asta pentru mine. Mi-am dat seama de asta în momentul în care am văzut un om pe care îl respectam şi îl admiram tăindu- i gâtul unui disident kurd.”

Capitolul 43

„Plec. Nu mă poţi opri, dar mă poţi ajuta”, a spus Cressida.

„Nu poţi, Cressida”, a spus Keith.

„Îi voi da locaţia tunelului. Banii. O copie a cipului. Nu-mi pasă. Voi face tot ce trebuie ca să-i scot pe Suzanne şi Ian de pe vasul ăla.” Se holbă la fiecare persoană de la masă.

„În momentul în care Hill îşi va da seama că ştii ce este el, te va împuşca”, i-a amintit Keith.

„Nu. Nu o va face, pentru că nu-i pot spune unde este tunelul dacă sunt moartă, şi mă voi asigura că ştie că *nu-i voi* spune nimic dacă Ian sau Suzanne sunt morţi.” Ochii ei ardeau de lacrimi reprimate. Nu se putea prăbuşi acum. Keith nu ar fi fost niciodată de acord să o ducă la barcă dacă o făcea.

„Te va ucide după ce va obţine ceea ce vrea”, a spus Sean. „A intrat prea adânc. Când îşi va da seama de ceea ce ştii, va intra în panică şi va încerca să se acopere. Nu pleci,

Cressida. Punct.”

Telefonul de pe masa din faţa ei a sunat, uimindu-i pe toţi. „Nu e numărul lui Suzanne”, a spus ea.

„Răspunde pe speaker”, i-a spus Keith.

Ea a făcut-o, iar vocea îngăduitoare a doctorului Patrick Hill a întâmpinat-o. „Cressida! Sper că nu te superi, dar am primit numărul tău de la Suzanne. Mi-a spus că ai sunat.”

„Dr. *Hill-P-atrick”,* a adăugat ea cu un râs stânjenit, imitând studenta adorată care fusese cândva. „Da, am sunat. Am fost surprinsă să aud că este în

zona şi nu în Turcia.

„Da, ei bine, era prea îngrijorata pentru tine ca sa fie buna pentru sapaturi. Scufundarea când cineva este anxios şi stresat este periculoasa, dupa cum sunt sigur ca ştii. Nu a fost doar Suzanne, ma tem ca întregul proiect a trebuit sa fie oprit.”

Ea a surprins cenzura din tonul lui, ca şi cum ar fi fost vina ei. „Um...îmi pare rau?” A ciatinat din cap. Trebuia sa-şi ţina limba în frâu şi sa fie studenta linguşitoare pe care el se aştepta sa fie. Nu putea da de înţeles ca ştia cine – *ce* – era el.

„Ei bine”, a spus Hill cu un râs ciudat. „Sunt sigur ca nu ai vrut sa distrugi proiectul.”

„Cu greu. A fost o calatorie de cercetare pe cinste.” Ea a adaugat propriul ei râs nervos.

„Asculta, te sun pentru ca poate ai ghicit din discuţia cu Suzanne ca nu se simte bine. Nu ştiu ce sa fac. Refuza sa mearga la doctor, indiferent cât de mult o implor. Ma întrebam... Vrei sa vii la barca? Poate reuşeşti sa-i bagi minţile în cap şi sa o faci sa mearga la doctor.”

Cressida nu s-a obosit sa se uite spre Keith pentru aprobare, pentru ca nu avea nicio îndoiala ca el nu i-ar fi dat-o. „Bineînţeles. Probabil ca pot face rost de o barca care sa ma duca pâna acolo, daca îmi spui unde sa te gasesc.

„Voi trimite un tender. Sa fii pe doc la proprietatea mea într-o ora.”

Keith a lovit-o pe umar, forţând-o sa-i întâlneasca privirea. S-a încruntat la ea şi a ridicat doua degete.

„Mai bine doua ore, Patrick. Trebuie sa împrumut o maşina, iar drumul va dura ceva timp.”

„Bineînţeles. Înţeleg.”

„Ne vedem atunci.” Ea a închis telefonul şi a întâlnit privirea furioasa a lui Keith cu propria ei privire sfidatoare. „Plec. Nu ma poţi opri.”

„Nu trebuie sa-ţi dau o maşina.”

„Hai sa nu pierdem timpul certându-ne şi sa începem sa planificam. Putem presupune ca m-a invitat pentru ca vrea fie cipul, fie locaţia tunelului. Probabil spera ca sunt dispusa sa renunţ la ele pentru a-i salva pe Ian şi Suzanne. Ceea ce şi sunt. Daca nu altceva, eu pot câştiga timp în timp ce tu găseşti o cale să-l prinzi pe Hill. O să am nevoie de o armă şi de un microfon.”

Camera a rămas tăcută. În cele din urmă, Erica îşi curăţă gâtul. „Cel mai bun mod de a aborda o barcă noaptea este cu scafandrul.”

Lee s-a uitat tăios la soţia lui. „În niciun caz, Erica. Tu nu eşti agent operativ.”

Ea a zâmbit şi i-a atins mâna. „Nu mă sugeram pe mine. Dar dacă... Cressida merge la barcă ca să putem obţine locaţia GPS şi îi distrage atenţia lui Hill suficient timp pentru ca foştii SEAL de aici să se strecoare la bord?”

Cressida a urmărit reacţia lui Keith la sugestie. Părerea ei era că nu o ura, dar nici nu-i plăcea.

„Urăsc urăsc urăsc ideea ca Cressida să păşească în linia de foc – ca oricare dintre voi să fie în pericol”, a spus Trina. Îi întâlnise privirea prietenei ei, apoi privit în altă parte, iar Cressida ştia că îi era frică. „Dar nu este o simplă strategie

militară să-ţi asumi riscuri calculate pentru a-ţi spori şansele de succes?”

„Vorbim despre o operaţiune de salvare coordonată. Scopul nostru nu ar fi să eliminăm Hill. Ar fi să oferim o cale de scăpare pentru Suzanne, Ian şi Cressida, apoi să lăsăm FBI-ul să intervină şi să-l aresteze pe Hill.” Keith a întâlnit privirile agenţilor din jurul mesei. „Sunteţi pregătiţi pentru asta? Nu avem un contract pentru asta şi ar putea fi probleme legale la final. Doar voluntari.”

Unul câte unul, toţi bărbaţii din jurul mesei au dat din cap.

„Bine, atunci. Sean, o vei conduce pe Cressida la doc. Încearcă să prinzi o plimbare cu tenderul, dar dacă căpitanul se opune să te ia, nu face scandal.”

Sean a scuturat din cap. „În niciun caz nu voi sta pe chei de data asta.” „O conduc eu”, a spus Trina.

Ochii lui Keith s-au aplecat. „Nu.”

„Voi rămâne pe doc. Dacă Hill aude că un agent Raptor a livrat-o pe Cressida la punctul de întâlnire, *va şti* că se întâmplă ceva. Dar cu mine, va crede contrariul. Pentru că în niciun caz prietena mea nu m-ar lăsa să mă apropii de barca lui Hill dacă am avea suspiciuni asupra lui, nu?”

Keith s-a încruntat, apoi a dat brusc din cap. „Bine. Josh şi cu mine vom conduce fiecare echipe în apă, Sean, te-aş pune pe tine să conduci, dar ai fost mai mult la datorie decât liber în ultima săptămână. Tu decizi dacă eşti apt pentru scufundări.”

„Sunt bun.”

Josh Warner, despre care Cressida ştia că servise ca SEAL cu Keith, a întrebat: „Avem informaţii despre câţi sunt pe barcă?”

„Un minim de cinci”, a spus Erica. „Hill acţionează în general ca propriul său căpitan, dar are un mic echipaj pe

care îl ia cu el pentru călătoriile de mai multe zile, aşa că întotdeauna este cineva la cârmă. Ştiu că a trebuit să se descurce de data asta, dar mi-a spus când a plecat că doi oameni în care avea încredere să nu spună nimic despre Ian erau la bord. Este posibil să fi minţit cu privire la număr. Barca adăposteşte cu uşurinţă cincisprezece membri ai echipajului.”

„Cine ştim că este la bord?”

Erica a ridicat din umeri. „Ian, Suzanne, doi membri ai echipajului şi Hill.” „Nu-l uita pe Todd. Suzanne a spus că e acolo”, a adăugat Cressida.

„Există, de asemenea, o şansă ca Zack Barrow să fie acolo”, a spus un alt agent. „L-am pierdut după ce a fost debriefat la Langley. Aşa că vom planifica cincisprezece, vom conta pe şapte şi vom spera să fie doar şase.”

„Erica, ai fost de mai multe ori pe barca lui Hill”, a spus Keith. „Ce ne poţi spune despre configuraţie?”

Ea a zâmbit. „Pot face mai mult decât să vă spun. Am planurile.” S-a uitat la Lee. „Poţi accesa computerul nostru de acasă de aici? Cred că am o copie de rezervă a propunerii acolo. Altfel, va trebui să conduc până la birou.”

„Sigur, Prăjiturică.”

„Cum ai reuşit să faci rost de planurile lui Hill?” a întrebat Josh.

„Acum câteva luni, i-am propus lui Hill să cartografieze o epavă Navy Helldiver care se află în largul coastei Carolinei. Deoarece asigurarea pentru barcă, mini-submarin şi elicopter este o nebunie, Marina avea nevoie de specificaţii complete înainte de a le aproba.”

„Super”, a spus Josh.

Pentru prima dată, Cressida se gândi că poate, doar poate, această operaţiune nebunească avea o şansă. Şi atâta timp cât nu se gândea la cât de oribil suna Suzanne la

telefon, putea să respire.

„Avem noroc. Am găsit planurile”, a spus Lee. „Keith, porneşti proiectorul?”

Prin apăsarea unui întrerupător, luminile din cameră s-au stins, iar desenele iahtului de lux pentru explorarea mării au umplut ecranul montat pe peretele din spate.

Keith s-a apropiat de ecran şi şi-a bătut buza superioară în timp ce studia imaginea proiectată. În cele din urmă, a spus: „Bine, aşa vom aborda...”

$$$

Ian se plimba pe punte, de-a lungul instalaţiilor pentru remorchere, observând că una dintre cele două bărci gonflabile era folosită, deoarece cablurile care o ţineau suspendată deasupra apei atârnau goale, fluturând în briza uşoară care mătura Chesapeake-ul. Un membru al echipajului zăbovea în apropiere, aparent inactiv. Trebuia să fie paznicul de care vorbise Todros.

Ian trebuia să o ia pe Suzanne din cabina lui Hill, să o urce în tenderul rămas şi să coboare barca, în mod ideal fără să-l alerteze pe paznic.

Îşi sprijini antebraţele de balustradă, ca şi cum ar fi fost pierdut în gânduri, şi studie mecanismul de coborâre a bărcii. Punerea bărcii pe apă nu ar fi fost o problemă. Putea să plece chiar în clipa asta fără probleme, dar nu avea cum să o lase pe Suzanne în urmă.

Îl înfruntă pe membrul echipajului. „M-am pierdut. În ce direcţie este cabina doctorului Hill?” Ian ştia exact unde era cabina. I se oferise turul de lux când fusese scos din apă în zorii zilei.

Paznicul se încruntă şi dădu din cap spre o scară care ducea la heliport. „E la pupa. Puntea de sub platforma de aterizare.”

Ian a dat din cap. S-a apropiat de bărbat. Dacă ar fi fost în Turcia, l-ar fi întrebat dacă are o ţigară şi l-ar fi lăsat în timp ce bărbatul ar fi căutat în buzunar. Dar fumatul era mult mai puţin obişnuit aici şi, prin urmare, era o stratagemă evidentă. În schimb, a spus: „Care-i treaba cu prietena lui Hill? E nebună sau ce?”

Bărbatul a ridicat din umeri. „E nouă.” A aruncat o privire într-o parte, probabil pentru a fi sigur că nu va fi auzit. „Ea e...”

Ian a lovit, doborându-l cu o singură lovitură lină. L-a târât pe paznic până la barca rămasă şi l-a împins în prova micului gonflabil, asigurându-se că omul inconştient nu era vizibil de pe punte. Cu garda ascunsă, a urcat scările şi s-a îndreptat spre cabina lui Hill, rugându-se să o găsească pe Suzanne conştientă şi cooperantă.

$$$

Cressida tremura în timp ce aştepta pe doc cu Trina. Vântul se înteţise, ceea ce însemna că plimbarea avea să fie dură şi răcoroasă. În depărtare, a auzit vâjâitul unei bărci cu motor. Trina l-a sunat pe Keith, care era cu o echipă pe un Zodiac în mijlocul Chesapeake, apropiindu-se de zona pe care Lee o identificase ca fiind cea mai probabilă locaţie a iahtului.

„Vine tenderul”, a spus Trina şi i-a dat telefonul lui Cressida.

„Ne vom poziţiona în acelaşi timp cu voi”, a spus Keith. „Îţi vom fixa coordonatele imediat ce apeşi butonul de panică

de pe mobil.”

„Am înţeles.”

„Stai pe punte dacă poţi. Puntea heliportului este cea mai deschisă, deci cea mai sigură. Nu ar trebui să ne ia mai mult de cinci minute să ne strecurăm la bord. Chiar dacă Ian şi Suzanne sunt înăuntru, nu te duce sub punte decât dacă nu ai de ales.”

„Nu o voi face.”

„Bine. Ne vedem curând.”

„Pe curând. Şi Keith? Mulţumesc. Pentru tot.”

„Cu plăcere, păpuşă.”

I-a dat telefonul înapoi Trinei în timp ce barca se apropia de doc, apoi şi- a lipit un zâmbet vesel pe faţă şi l-a salutat pe căpitan.

Şi uite aşa, misiunea începuse.

Capitolul 44

Suzanne s-a sprijinit de Ian în timp ce se îndreptau spre şalupă. „Îmi pare atât de rău...” a mormăit ea. „Asta nu este...” Vocea i s-a stins înainte de a-şi putea termina gândul.

El a ridicat-o, aşezând-o în barcă. O verificare rapidă a paznicului a arătat că bărbatul era încă inconştient. A apucat balustrada pentru a se urca în barcă alături de Suzanne, când a auzit un motor de barcă în depărtare. S-a uitat la cablurile goale pentru a doua navă.

Cine venea?

„Ridică-ţi mâinile şi îndepărtează-te de remorcă, Boyd.”

Ian s-a crispat, dar şi-a ţinut spatele la vorbitor. Recunoscu vocea: Dr. Patrick Hill.

„Ridică-ţi mâinile”, a repetat bărbatul.

Ian nu a avut de ales şi a făcut aşa cum i s-a ordonat. S-a întors încet, cu faţa la Hill şi la unul dintre lingăii săi, pe care Ian îl cunoscuse mai devreme. Care era numele lui? A, da,

Carlson. Nu reţinuse prenumele tipului şi sincer nu-i păsa. Tot ce conta era că tipul era la fel de corupt ca şeful său.

Atât Hill, cât şi Carlson aveau arme, care erau îndreptate spre pieptul lui Ian.

„Chiar nu ar trebui să pleci acum, Boyd. Prietena ta e pe drum”, a spus Hill cu un rânjet. „Lucrurile sunt pe cale să devină interesante.”

Rahat.

Zgomotul motorului a devenit mai puternic.

„Dacă îmi dă microcipul imediat, s-ar putea să fiu generos şi să vă arunc împreună în santină *înainte* de a vă ucide pe amândoi, în loc de după.”

Ian nu şi-a putut reţine un mârâit.

Hill a râs. „Şi dacă nu-mi va spune unde este tunelul, o voi tortura în timp ce te uiţi. Unul dintre voi este obligat să vorbească.”

Ian îşi încolăci mâinile în pumni. Cressida nu ar fi riscat să vină la barcă când CIA îi urmărea fiecare mişcare. Trebuie să fi spart cipul şi să fi aflat că Hill nu era băiatul bun-filantrop-explorator pe care toată lumea îl credea a fi.

Şansele erau ca şi Hill să fi ghicit asta, dar o ademenise aici sub un pretext care îi cerea să facă pe neştiutoarea. Nicio problemă. Ian ştia când să joace la cacealma şi când să lase potul să crească.

Hill făcuse un pariu nesăbuit, pentru că Cressida avea Raptor în spate, dar, la naiba, pe Ian îl îngrozea ideea ca ea să intre în linia de foc. Dacă ea chiar apărea pe iaht, când totul se termina, el şi directorul general al Raptor aveau să aibă o discuţie.

Ian a trântit maneta care controla nava rămasă. Ambarcaţiunea mică a coborât în Chesapeake. Cel puţin Suzanne era în afara liniei de foc şi nu putea fi folosită împotriva Cressidei.

„Vei regreta asta, Boyd”, a spus Hill. Îi făcu semn din cap subalternului său. „Ia-i arma.”

Carlson s-a apropiat încet. „E păcat de lucrurile care se vor întâmpla cu fata ta. Mi-a plăcut de Cressida când am întâlnit-o vara trecută.” Bărbatul a luat arma lui Ian din tocurile din spate şi a apăsat-o pe fruntea lui Ian. A afişat un zâmbet urât. „Are ţâţe grozave.”

Ian i-ar fi smuls bucuros faţa.

„Ce crezi, Patrick”, a întrebat Carlson, „ar trebui să-l împuşc?”

„Nu fi prost, Perry. Fără Suzanne, avem nevoie de el în viaţă pentru a o convinge pe Cressida să vorbească. Mă îndoiesc că se va agita prea mult dacă îl vom tortura pe Ganem.” Hill a înclinat capul, studiindu-l pe Ian. „Ganem ţi- a dat pontul, nu-i aşa?”

Ian nu a spus nimic.

Hill scoase un radio de la curea. „Adu-l pe Ganem pe punte când o interoghez pe fată.” Şi-a prins din nou radioul de şold şi l-a înfruntat pe Ian. Zgomotul motorului devenise un vuiet scăzut. „Se pare că petrecerea e pe cale să înceapă”, spuse Hill.

Ţeava pistolului se înfipse adânc în fruntea lui Ian. Nu se putea gândi la niciun scenariu în care să iasă viu din această situaţie.

Nu avea nicio problemă să privească moartea în faţă, dar teama pentru Cressida îl durea mai mult decât orice tortură pe care Hill i-o putea arunca în cale.

Cel puţin îi spusese că o iubeşte. Îşi dorea doar să i-o fi spus de o mie de
ori în ultimele ore pe care le avuseseră împreună.

Cressida recunoscu o barcă identică cu cea în care se afla ea plutind în apă nu departe de iahtul masiv. În timp ce se apropiau de platforma de andocare, a dat din cap spre barca fără ţintă şi l-a întrebat pe căpitan: „Ce se întâmplă?”

Bărbatul a ridicat din umeri şi a apropiat barca de platformă. „Treaba mea este să conduc barca.”

Ea şi-a băgat mâna în buzunar şi a apăsat butonul de panică. Nu i se părea în regulă. Dar ea insistase asupra acestui plan, aşa că orice s-ar fi întâmplat de acum încolo era din vina ei.

Căpitanul a legat prova de platformă, iar ea a rostit o mică rugăciune în timp ce urca la bord şi urca scara spre prima punte. Capul ei a sărit peste bord, oferind o ţintă uşoară oricui stătea la pândă, dar nu era nimeni pe puntea inferioară care înconjura iahtul.

A continuat să urce pe puntea următoare, surprinsă că nici Hill, nici Suzanne, nici unul dintre lingăii lui Hill nu erau acolo să o întâmpine. În cele din urmă, a ajuns pe puntea superioară, aflându-se faţă în faţă cu elicopterul tăcut. Totul era sinistru de liniştit.

Ceva era îngrozitor de în neregulă.

„Suz?”, a strigat ea. „Dr. Hill?” *Ian?* Dar numele lui era strigătul ei privat, tăcut.

S-au auzit paşi, iar ea s-a întors să-l vadă pe doctorul Hill urcând scările de pe puntea inferioară din faţă. „Mă tem că Suzanne ne-a părăsit”, a spus el.

Inima Cressidei a tresărit. Ce naiba însemna asta?

„A plecat cu una dintre şalupe. Este la fel de bine”, a continuat bărbatul. „Mă gândeam să mă despart de ea.”

Cressida a ridicat din umeri, nefiind sigură ce reacţie voia de la ea.

„Bi... *ne?”*

Hill a traversat puntea şi s-a oprit la câţiva metri în fata

ei. „Am vesti proaste pentru tine. După ce m-am gândit puţin, am decis să resping cererea ta de subvenţie.”

La asta, Cressida scoase un râs tăios. Nu s-a putut abţine. „Cererea mea de subvenţie? Adică cea pe care nici măcar nu am scris-o încă?”

„Da. Am primit o propunere similară de la Todd Ganem. Şi am decis să merg cu el.”

„Da, pun pariu că ai făcut-o.”

În acel moment, o usă s-a deschis, iar Todd a fost împins pe punte. Faţa îi era însângerată şi se misca încet, dureros, ca şi cum ar fi fost bătut la un pas de moarte.

Ochii doctorului Hill au scanat-o din cap până în picioare cu o privire evaluatoare. „Dacă mă gândesc mai bine, sunt dispus să mai arunc o privire propunerii tale, cu o singură condiţie.”

Ea a strâns din dinţi. Nu făcea pe nevinovatul, asa cum speraseră cu toţii. Misiunea asta era, cum ar fi spus Sean, FUBAR (distrusă dincolo de orice recunoaştere) la pătrat. Trebuia să câştige timp până când echipa lui Keith putea ajunge aici. Se întoarse de la Todd, incapabilă să înfrunte iadul evident prin care trecuse el – o bănuială a ceea ce avea să înfrunte ea dacă Raptor nu o putea salva.

„Care este condiţia?”, a întrebat ea.

Hill s-a întors şi l-a împuşcat pe Todd în stomac. „Dă-mi microcipul meu.”

Groaza a trecut prin ea, dar şi-a păstrat o aparenţă de raţiune şi a spus: „Microcipul *tău?'„*

„Da. Al meu.”

Todd a gemut, un mormăit de durere care i-a spus că era viu, dar suferind.

„Hejan i-a spus lui Ian că microcipul era destinat liderului organizaţiei sale”

„Da. Exact. Pentru mine.”

Capitolul 45

Carlson l-a înţepat pe Ian în spinare cu pistolul. „Mişcă-te

În niciun caz Raptor n-ar fi lăsat-o pe Cressida să urce singură la bord. Era doar o chestiune de timp până când echipajul începea să dispară ca nişte gagici într-un film de groază. Ian trebuia să ajungă lângă Cressida înainte să se dezlănţuie iadul.

A tresărit la auzul împuşcăturii şi s-a grăbit să urce treptele. Pe puntea de deasupra, Cressida se confrunta cu Hill, în timp ce Todd zăcea pe punte, sângerând încet.

Lui Ian i-a trebuit toată voinţa pentru a se mişca încet, pentru a nu se grăbi să urce ultimele trepte. A păşit ferm pe treptele metalice abrupte, atrăgând atenţia Cressidei. Ochii ei s-au mărit când i-a întâlnit privirea.

La naiba, era mai frumoasă decât îşi amintea el. Cum naiba era posibil? Cum putea s-o iubească mai mult acum decât în dimineaţa asta?

Dar cel mai important, ce s-ar fi făcut dacă ar fi dezamăgit-o acum?

Cressida îşi întoarse privirea spre Hill, fără să arunce o privire distrată spre Todd sau Ian, iar el o văzu din nou trăgând din acea magnifică voinţă de fier, aşa cum făcuse de mai multe ori pe parcursul călătoriei lor, când fusese pusă la colţ. „Dacă tu eşti liderul, atunci de ce *nu ţi-a dat* Hejan cipul? În barul din Antalya?”

„Hejan nu ştia cine era liderul, iar eu nu prea aveam de gând să mă dezvălui lui. Am urmat protocolul nostru obişnuit de transfer de bani – singura diferenţă a fost că te-am ales pe tine să joci rolul de curier pentru prima etapă. Aşa că acum avem o convergenţă fericită. Trebuia să livrezi datele liderului separatist şi iată-ne aici.”

„Iar treaba mea era să urmăresc curierul şi să-l identific pe lider”, spuse Ian în timp ce păşea pe punte cu Carlson şi arma lui în spate. „Nu e amuzant când misiunea se învârte în cerc?”

Hill a întâmpinat privirea rece a lui Ian cu un zâmbet rece al său şi s-a întins spre Cressida în timp ce aceasta îşi scotea propria armă. „Apasă pe trăgaci, iar prietenul tău va fi împuşcat în bijuteriile familiei.”

„Răneşte-l şi nu-ti voi spune niciodată unde ti-a ascuns Hejan cele nouă ~~ 5 5 5 1
5 ,
milioane de dolari.”

Ian făcu o dublă privire. *Nouă milioane?*

Oh, Hejan, dulce bastard răzbunător.

Nu-i de mirare că Hill era încolţit, acţionând fără să gândească şi fără un plan viabil. Fusese atât de departe în vizuina iepurelui, încât nu-şi dăduse seama că nu putea să tragă nici o carte care să-l salveze. Se afla în situaţia supremă de a nu câştiga.

Atunci când cumpărai arme de la foşti dealeri sovietici, o plată neefectuată însemna moartea.

Hill nu-i putea ucide pe Cressida sau pe Ian fără ca Raptor să informeze federalii. Şi dacă Cressida ştia despre cei nouă milioane, cu siguranţă Curt Dominick ştia.

Ian a surprins exact momentul în care Hill a înţeles situaţia. Cu un răget, a lovit-o pe Cressida cu pumnul în spate, izbind-o de partea laterală a elicopterului cu forţa loviturii. Arma ei i-a zburat din mână şi s-a ciocnit de punte. Văzându-l pe Hill lovind-o pe Cressida, Ian s-a dezlănţuit, doborându-l pe Carlson cu o lovitură rapidă în cap. S-a năpustit asupra lui Hill, dar exploratorul subacvatic a prins-o pe Cressida de păr şi a tras-o înapoi.

El a deschis uşa elicopterului şi a împins-o în carlingă.

O armă a tras, trecând pe lângă urechea lui Ian, iar el s-a răsucit spre Carlson, lovind cu piciorul spre exterior în timp ce se întorcea. A prins mâna bărbatului, slobozind arma. Mai mulţi oameni ai lui Hill s-au revărsat de pe scări, îndreptându-se direct spre Ian.

Acesta s-a agăţat de Carlson, încercând să-l scuture pe bărbat ca să poată ajunge la Cressida.

Vântul bătea cu putere pe punte. Ian a încasat o lovitură la maxilar şi s-a întors ca să-l vadă pe Hill în cabina elicopterului, la comenzi. Pornise motorul.

Cressida s-a agăţat de uşa pasagerului, încercând să iasă. Hill a lovit-o cu pumnul în maxilar, apoi şi-a întors atenţia la panoul de control. Elicopterul s-a ridicat de pe punte.

Ian l-a împins pe Carlson în spate şi s-a aruncat spre patină, agăţându-se de ea în timp ce se ridica. Elicopterul s-a aplecat şi s-a deplasat, zburând deasupra golfului Chesapeake, rece şi întunecat. Ian s-a agăţat de patină, încercând să-şi treacă piciorul peste bară, ştiind că, dacă pierde aderenţa, Hill va scăpa, iar Cressida va fi torturată şi ucisă.

Elicopterul se înălţa tot mai sus pe cerul nopţii, în timp ce degetele lui începeau să alunece.

$$$

„Eşti nebun? „ a strigat Cressida în timp ce elicopterul a coborât brusc, provocând o senzaţie ameţitoare în stomac

„Asta ar trebui să aibă grijă de Boyd”, a spus Hill cu satisfacţie îngâmfată. „Spionul tău se îneacă probabil în golf împreună cu Suzanne.”

Ea a prins telefonul în buzunar şi a apăsat din nou butonul de panică. Avea să înregistreze coordonatele GPS ale locului unde a căzut Ian. Dacă a căzut. Nu putea să lase cuvintele lui Hill să o afecteze. El voia să o îndepărteze. Să-i ia orice speranţă. Ea nu l-ar fi lăsat să câştige. „Nu-ţi voi spune niciodată unde sunt banii dacă Ian şi Suzanne mor."

„Scumpo, acolo unde te duc, îmi vei spune tot ce vreau să ştiu. Am oameni în Orientul Mijlociu care au rafinat tortura la o formă de artă."

Orientul Mijlociu. Plănuia să o ia înapoi. Era suficient de bogat şi de puternic pentru a reuşi. Nu avea nicio îndoială că, dacă ar fi putut să ducă elicopterul la avionul său privat, ar fi putut să o urce cu uşurinţă în avion şi să o ducă înapoi în Turcia sau în Siria, sau oriunde se aflau aliaţii săi din Orientul Mijlociu.

Cu excepţia cazului în care Curt citise lista şi blocase avionul privat al lui Hill. Ea încă mai avea speranţă.

Acum, singurul lucru care conta era Ian. Oare supravieţuise lansării?

Uşa de lângă Hill se deschise brusc, iar Ian îl prinse de gât. Elicopterul s-a înclinat lateral şi a căzut aproape în cădere liberă. Cressida s-a izbit de uşa ei. Golful se profila chiar în afara ferestrei, apoi elicopterul s-a redresat cu câteva clipe înainte de a se prăbuşi în apă.

S-a întins spre Hill, ca să-l ajute pe Ian în timp ce se lupta cu bărbatul pentru comenzi. Dar înainte ca ea să reuşească, Ian a lovit cu pumnul uşa ei, care s-a deschis. Elicopterul s-a înclinat din nou într-o parte. Ea a alunecat spre deschizătură.

L-a apucat de braţ pe Ian pentru a-şi opri căderea. El s-a uitat la mâna ei şi i-a întâlnit privirea. „Te iubesc!", a strigat el, apoi i-a răsucit braţul, rupându- i strânsoarea, şi a împins-o spre uşa deschisă.

Ea a plonjat înapoi, în abis, căzând cel puţin două etaje în Chesapeake.

Apa a fost un şoc rece şi abrupt după căderea rapidă. La impact, a aspirat apă de mare şi s-a scufundat în adâncuri. Dezorientată, s-a forţat să se oprească şi să simtă bulele care îi alunecau de-a lungul feţei, indicându-i drumul spre suprafaţă. S-a răsucit pentru a se orienta, apoi a lovit cu piciorul, ridicându-se în sus. A ieşit la suprafaţă, a tuşit şi şi-a pierdut respiraţia în apa rece. Deasupra ei, elicopterul se agita la stânga, apoi la dreapta. Rotoarele care se mişcau rapid agitau apa, ridicând stropi de sare şi făcând greu de văzut. Greu de respirat.

Cu un zgomot puternic al motorului, elicopterul s-a înclinat în lateral şi a zburat o distanţă scurtă, apoi a plonjat cu botul înainte în apa întunecată.

Capitolul 46

Cressida a privit cu groază cum elicopterul se destrăma. Golful s-a agitat şi s-a tăiat în urma impactului. Un val a înghiţit-o. Sufocând-o.

Ian. Trebuia să ajungă la Ian.

Elicopterul a plutit la suprafaţă, apoi s-a scufundat.

A lovit din toate puterile, înotând cu o ferocitate pe care nu o mai experimentase niciodată, recunoscătoare pentru orele de scufundări care o făcuseră un înotător puternic. A ajuns la câmpul de resturi şi a scanat suprafaţa apei, căutându-l pe Ian. Nu fusese înhămaţi înăuntru. O uşă plutea lângă ea. Se spărsese.

Exista speranţa că nu se afla în elicopterul care se scufunda rapid.

L-a găsit întâi pe Hill. El plutea cu faţa în jos în apă. L-a întors, dar nu a mai pierdut nicio clipă cu el în timp ce îl căuta pe Ian.

Apoi l-a văzut, iar inima i s-a oprit. Ca şi Hill, era cu faţa în jos.

Plutind. Cât timp trecuse de la impact? Două minute? Trei minute?

L-a răsturnat, întorcându-i faţa spre aerul nopţii. O verificare rapidă a arătat că avea puls, dar nu respira. Erau la kilometri depărtare de uscat. Ea nu avea nici măcar o vestă de salvare.

A apucat cea mai apropiată rămăşiţă plutitoare, un fel de panou, şi a încercat să-l împingă pe el, dar nu i-a putut ridica greutatea fără pârghie.

A respirat adânc şi şi-a amintit de pregătirea de scufundare, pe care o reînnoise de multe ori în timpul anilor de scufundare. Şi-a strecurat corpul sub al lui. Ea va fi plutitorul lui. A apucat panoul cu o mână şi l-a tras sub umerii ei. Încet, ea l-a strecurat sub ea până când a ajuns la şolduri. Apoi s-a strecurat de sub Ian, astfel încât partea lui superioară a corpului să se sprijine pe plută.

I-a pipăit gura, fără să găsească vreo obstrucţie, şi şi-a lipit gura deschisă de a lui. O respiraţie rapidă nu i-a umflat pieptul. I-a înclinat gâtul spre spate, deschizând pasajul, şi a încercat din nou.

A reuşit să insufle aer în plămânii lui o dată, de două ori, de trei ori.

În depărtare, a auzit motorul unei bărci. Te rog să fie una dintre echipele SEAL care răspundeau la apelul ei de panică din elicopter.

A mai suflat o dată în plămânii lui Ian. „Să nu îndrăzneşti

să mori”, a şoptit ea frenetic între două guri de aer. „Ai promis.” Încă o respiraţie. „Mi-ai dat jurământul tău solemn.” O altă respiraţie. „Te iubesc. La naiba, te iubesc.”

Ian a tuşit, un oftat înecăcios care i-a adus lacrimi în ochi. Ea a călcat pe apă şi a apucat pluta, asigurându-se în acelaşi timp că el nu alunecă de pe panou, în timp ce corpul lui se zguduia din cauza spasmelor. Ochii i s-au deschis şi a vomitat apă de mare.

$$$

Înainte ca respiraţia lui să fie sub control, o barcă s-a oprit lângă ei. „Ai nevoie de o mână de ajutor, Cress?” a întrebat Sean Logan.

Tusea lui Ian s-a potolit în timp ce Cressida s-a cuibărit lângă el. Barca s-a învârtit în cerc pentru ca echipa Raptor să poată lua corpul lui Hill din apă, iar după ce liderul terorist a fost la bord, Logan a anunţat că bărbatul încă mai avea puls, dar abia.

„Există o parte din mine”, îi spuse Ian Cressidei, „care nu ar fi deranjată dacă Hill trăieşte şi scapă, pentru că oamenii pe care i-a înşelat în Orientul Mijlociu îi vor tăia gâtul fără tam-tam, în timp ce el ar putea fi suficient de bogat şi de conectat pentru a scăpa de urmărirea penală aici. Hejan s-a asigurat că era un om mort, indiferent de situaţie.”

„Crezi că Hejan şi-a dat seama că era liderul grupului? A fost, la urma urmei, în bar în acea noapte. Şi având în vedere că Hejan lucra cu Todd pentru a găsi tunelul, existau prea multe conexiuni pentru ca secretul lui Hill să rămână ascuns.”

„Este posibil. Poate că şi-a dat seama de tot şi apoi şi-a plănuit răzbunarea, ştiind că dominoul va cădea după moartea lui.” I-a ţinut privirea, ştiind că îi va fi greu să audă

asta după ceea ce văzuse pe vas. „Hill l-a ucis pe Hejan când a descoperit că Hejan luase banii. Todd se ascundea în baia camerei tale de hotel şi a fost martor la tot. În seara asta, Hill l-a împuşcat pe Todd pentru că a ghicit că Todd m-a avertizat ce este Hill."

Ea i-a oferit un zâmbet trist. „I-ai spus Todd."

„Pentru că asta este el pentru tine. A dat-o în bară de multe ori. Dar în cele din urmă, se pare că a încercat să te salveze. Să-şi îndrepte greşelile."

Ea a dat din cap. „Sper să îşi revină. A fost depăşit de situaţie în momentul în care l-a contactat pe Hill. Habar n-avea ce era omul acela – evident, niciunul dintre noi nu ştia – şi când a aflat, era prea târziu pentru el." Ea a suspinat. „Unde este Zack?"

„Nu ştiu. S-ar putea să fi fugit, sau ar putea încerca să pretindă că doar a urmat ordinele, dar cu capturarea lui Hill, nu cred că va merge."

„Şi Suzanne? Este bine?"

Ian s-a întors spre Sean, „Echipa ta a găsit-o pe Suzanne?"

Sean a dat din cap. „Bună treabă cu coborârea ei de pe vas. E în siguranţă acum. Imediat ce FBI-ul preia controlul pe iaht, o vom duce la un spital."

„Şi ce se întâmplă în continuare?" l-a întrebat Cressida pe Ian.

„Eu voi fi dus pentru interogatoriu. Tu vei lua o cameră la Hay-Adams şi mă vei aştepta. Sperăm amândoi că mizeria din Turcia va fi rezolvată fără ca eu să fiu acuzat de tot felul de lucruri îngrozitoare pe care nu le-am făcut."

„Sună ca un plan."

El şi-a strâns braţele în jurul ei. „Cred că ai spus ceva când eram în apă şi aş vrea să mai aud o dată."

„Îţi aminteam de promisiunea ta de a mă duce la Hay-

Adams.”

„Da, sunt destul de sigur că a fost după aceea.”

Ea a zâmbit şi i-a mângâiat obrazul. „Te iubesc, Ian Boyd.”

El a sărutat-o, uimit şi recunoscător că erau amândoi în viaţă. Împreună. Şi în SUA. O circumstanţă de care se îndoise serios că va avea loc. „Asta am crezut că ai spus.”

Barca a traversat apa şi, deşi Ian ştia că de cealaltă parte îl aşteaptă un interogatoriu, abia aştepta să ajungă la mal. Era nerăbdător să termine cu interogatoriul, pentru că, pentru prima dată în viaţa lui, avea un motiv să se grăbească acasă.

Epilog

Washington, DC
Septembrie

Cressida aştepta în faţa sediului CIA. Un vânt tăios îi atingea obrajii, facând-o să se întrebe cum de anotimpul se schimbase atât de repede. Frunzele încă nu îşi schimbaseră culorile, dar totuşi, toamna era în aer. S-a uitat la ceas. Ziua de azi trebuia să fie o simplă formalitate, dar dura prea mult.

În cele din urmă, Ian a ieşit din clădire, iar ea şi-a tinut respiraţia în timp ce îl privea, amintindu-şi mereu de prima ei privire peste terminalul din Antalya. Bărbatul era, pur şi simplu, superb, dar asta era o metodă destul de superficială de a judeca o persoană, de fapt. Aşa că, în schimb, a ales să-l judece după acţiunile lui şi a rămas repede fără degete să

enumere modurile în care o protejase, o apărase şi, în cele din urmă, o iubise.

„Este oficial. John Baker este mort”, a spus el şi i-a lăsat un sărut pe buze.

„Trăiască Ian Boyd.” Ea şi-a legat braţul de al lui. „Deci, vom avea un priveghi sau o petrecere?”

„Sunt scoţian. Nu sunt acelaşi lucru?”

„Am crezut că e un priveghi irlandez.”

„Recunosc, sunt mai familiarizat cu obiceiurile din Orientul Mijlociu.”

„Oh, deci trebuie să-l învăţăm pe Ian cum să fie un bun american scoţian, nu-i aşa?”, a spus ea într-un brogue foarte rău.

Ian a râs, un râs plin, cu capul pe spate, cu faţa la soare, un râs liber, ceva ce făcea din ce în ce mai regulat pe măsură ce se acomodau cu viaţa lor împreună. Îi plăcea să-l facă să râdă. Dar apoi, îi plăcea cam totul la el.

„Directorul adjunct m-a rugat să rămân din nou ca analist.”

„Te gândeşti la asta?”

„Nu. Nici măcar când directorul va demisiona.” Directorul fusese cel care îl recrutase pe Patrick Hill – care, aflaseră în ultimele săptămâni, fusese informator CIA, motiv pentru care afacerile sale cu terorişti străini şi traficanţi de arme fuseseră notate, dar nu investigate de-a lungul anilor. Pentru a salva aparenţele pentru găzduirea – şi posibil chiar crearea – celui mai mare trădător american din istoria CIA, directorul a căutat o explicaţie publică care să-l disculpe pe Hill, aruncându-l în acelaşi timp pe Ian sub un autobuz.

Aflaseră, de asemenea, că atunci când fostul intermediar al lui Hill se pensionase, Zack – care rămăsese în libertate – fusese numit înlocuitorul său. Zack a fost mult mai isteţ decât predecesorul său şi s-a prins de activităţile lui Hill. Totuşi, în

loc să-l denunţe, Zack a cerut o parte din bani. Aşa că Hill l-a pus pe Zack la treabă, asigurându-se că ofiţerul de caz al CIA era prea implicat pentru a-l trăda.

Din fericire, FBI era mai interesat de adevăr decât de acoperirea directorului CIA şi era doar o chestiune de timp până când directorul ar fi fost forţat să demisioneze, iar Zack ar fi fost găsit şi urmărit penal.

Hill supravieţuise accidentului de elicopter şi se afla în arest în aşteptarea procesului. Todd suferise mai multe intervenţii chirurgicale pentru a repara leziunile provocate de rana prin împuşcare. Se aştepta să se recupereze şi probabil că va primi o sentinţă redusă în schimbul mărturiei împotriva lui Hill.

„Îi voi spune lui Keith că accept oferta directorului adjunct", a continuat Ian, „cu excepţia cazului în care Raptor îmi oferă un bonus la semnare şi mă lasă să-mi amân data de începere până în noiembrie."

„Negocierea este un joc pentru tine, nu-i aşa?"

I-a apăsat mâinile împreunate pe spate şi a întors-o cu faţa spre el. Buzele lui erau la un centimetru de ale ei când a murmurat: „Da". Apoi a sărutat-o, fără nicio reţinere, chiar dacă se aflau în faţa sediului CIA în mijlocul zilei.

„Închiriază o cameră, Boyd", a spus un bărbat în timp ce trecea pe lângă ei.

Cressida şi Ian s-au despărţit în râs. „Îl cunoşti?", a întrebat ea. Ian s-a uitat la spatele bărbatului în timp ce se îndrepta spre intrare. „Nu." Apoi i-a sărutat nasul şi a spus: „Şi nu e doar pentru că îmi place să-i trag de mânecă lui Keith. Cu slujba ta la NHHC amânată până la sfârşitul lui octombrie, mă gândeam că ar trebui să ne bucurăm împreună de timpul liber. Poate mergem să-ţi vizităm mama."

„Sau să încercăm să o găsim pe a ta?" a întrebat ea încet. A fost o sugestie, nu un imbold.

„Nu încă, Cress. Dar într-o zi, da.”

„Bine.” Au reluat mersul. „Am primit un telefon în timp ce tu erai înăuntru. Erica organizează o petrecere de adio pentru Undine, pentru că pleacă săptămâna viitoare la săpăturile subacvatice din strâmtoarea Juan de Fuca.”

„O petrecere cu cină?”

„Da. Am spus că vom fi acolo. Dar dacă nu te simţi confortabil, pot merge singură. Ştiu că va fi ciudat, cu Keith fiind şeful tău şi toate alea. Şi Erica va fi a mea când voi începe la NHHC.”

„Nu. Nu e vorba de asta. Doar că... nu am mai fost niciodată la o petrecere înainte. Vreau să spun, ca Ian. John a fost la multe, dar întotdeauna a avut o agendă, informaţii pe care le dorea sau o persoană pe care dorea să o recruteze.”

„Ei bine, dacă este mai distractiv pentru tine, am putea pretinde că petrecerea este o operaţiune secretă...”

El a râs din nou, iar ea a simţit din nou un zumzet cald. „Nu. Îmi place să am prieteni şi nu vreau să stric asta.”

Au ajuns la maşină şi, în loc să descuie portierele, Ian a lipit-o de partea laterală a vehiculului şi a sărutat-o, încet, lung şi adânc, apoi i-a spus pe buze: „Dar ştii ce-mi place şi mai mult decât să am prieteni?”

„Ce?” a şoptit ea, uitându-se în ochii lui gri calzi şi intenşi.

„Că atunci când sunt cu tine, ştiu că mi-am găsit casa.”